DÜNYAYI YÖNETEN ÜST AKIL: B'NAI B'RITH

KOZMİK KARARGÂH

GÜNCEL SİYASET

2. BASKI

MURAT AKAN

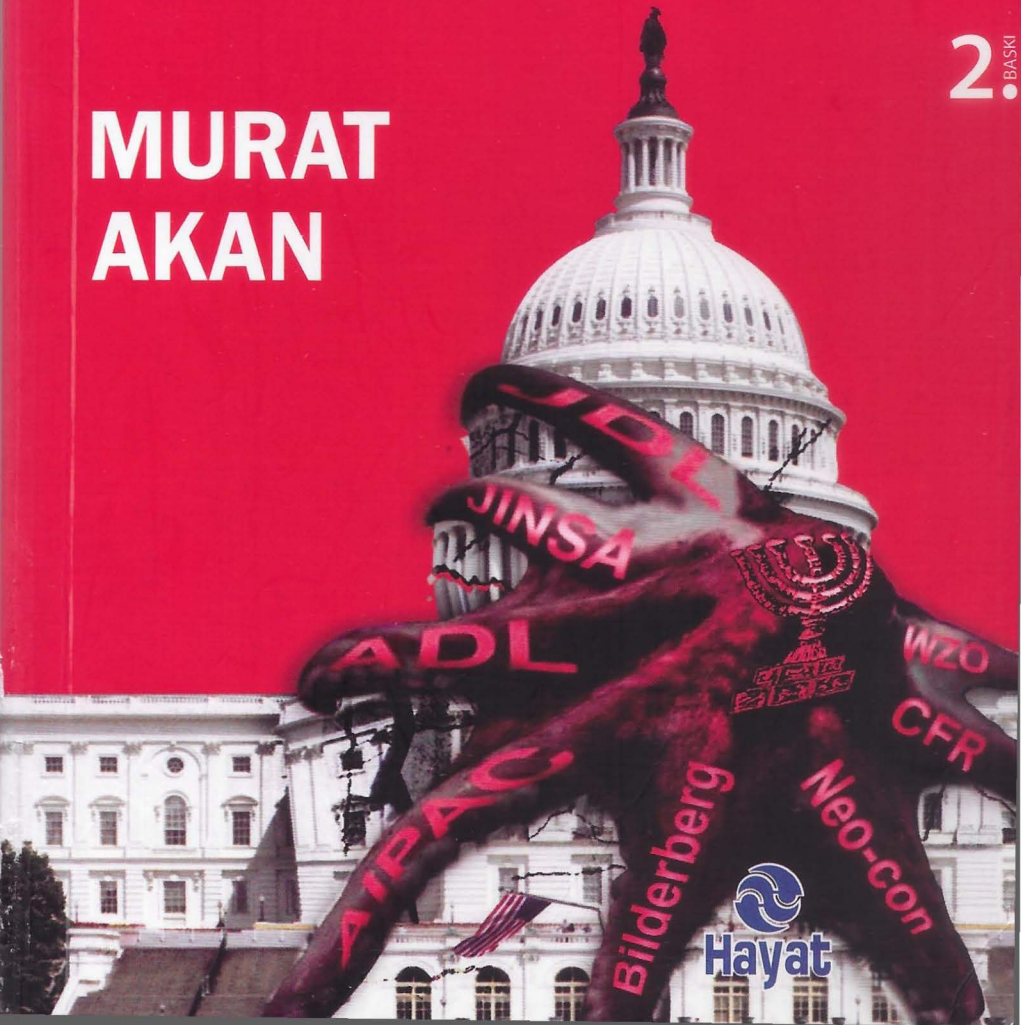

Hayat

© 2017, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir. İzinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-226-6

Sertifika No: 44968

Hayat Yayınları : 619
Güncel Politika : 15
Kitabın Adı : Kozmik Karargâh
Yazarı Murat Akan
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Kapak ve İç Tasarımı : Hayat Yayınları
Baskı Yeri ve Tarihi : İstanbul, 2021
Baskı ve Cilt : Ezgi Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Sanayi Cd. Altay Sk. No: 14 Bahçelievler / İstanbul
Tel: (212) 652 62 62
Sertifika No: 45029

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

DÜNYAYI YÖNETEN ÜST AKIL: B'NAI B'RITH

KOZMİK KARARGÂH

MURAT AKAN

Hayat

Murat Akan

1969 yılında Gümüşhane/Kelkit'te doğdu. İlk, orta ve lise eğitimini bu şehirde tamamladı. 1995 yılında Ankara Gazi Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden mezun oldu. 2008 yılında Okan Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü İşletme Bölümü'nü bitirerek yüksek lisansını tamamladı. Üniversite yıllarında Anadolu Ajansı ve Bayrak Dergisi'nde başladığı gazetecilik mesleği boyunca, birçok görsel ve yazılı yayın organında muhabir, redaktör ve haber müdürü olarak görev yaptı. Özellikle Ortadoğu ve yakın tarih konularında birçok çalışması bulunan yazarın, çeşitli dergi ve gazetelerde "Ortadoğu ve Su Sorunu" ile ilgili makale ve dizi yazıları yayımlandı.

2008 yılında, 1980-2008 yılları arasını kapsayan siyasi olayların anlatıldığı "Derin Şifreler" isimli ilk kitabını kaleme aldı.

Çeşitli özel ve kamu kuruluşlarında yaklaşık 15 yıl basın danışmanlığı da yapan yazar, 2016 yılında kaleme aldığı *"Derin İktidarın Küresel Efendileri: Üst Akıl"* isimli kitabıyla büyük ses getirdi.

Çeşitli televizyon kuruluşlarında yorumculuk da yapan yazar, evli ve üç çocuk babasıdır.

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ 11

I. BÖLÜM

B'nai B'rith'in Kuruluş Serüveni

NEW YORK'TA DOĞAN AHTAPOT

Amerika'nın Masonik Mimarları 17
Dernekten İmparatorluğa 20
B'nai B'rith'in Gerçek Yüzü 25
Sır Dolu Suikast 29
Hitler'in Kapatamadığı Tek Örgüt 32

II. BÖLÜM

B'nai B'rith'in Siyonist Şakirdleri

ALLIANCE ISRAELITE UNIVERSELLE

'Eğitim' Şemsiyesi Altındaki Maske 37
Terörist Öğretmenler 42
Abdülhamid Tehlikeyi Fark Edince 45
B'nai B'rith'in Osmanlı'daki Kara Kutusu 48
İttihatçıların Gizli Arşivi Teşkilat'a mı Verildi? 52
Haim Nahum, Henry Morgenthau ile Ne Görüştü? 55
Lozan'da 'Halifelik' Pazarlığı 57

III. BÖLÜM

Osmanlı'ya Saplanmış Hançer

XI. BÜYÜK BÖLGE LOCASI

B'nai B'rith, Alliance ve Theodor Herlz Ortaklığı 65
Devlet Kuran Dernek 68
500. Yıl Maskeli B'nai B'rith 71
Kaçakçıya "Devlet Üstün Hizmet Madalyası" 74

IV. BÖLÜM

Parvus, Emmanuel Carasso, Jabotisnky

TEŞKİLAT'IN OSMANLI'DAKİ CASUSLARI

B'nai B'rith'in İhtilal Tüccarları....81
Üçgendeki Tezgâh....84
Bin Bir Surat....86
Maliye Bahane, Casusluk Şahane....87
Kehanetin Böylesi!....90
Parvus'un Suç Ortakları....92

V. BÖLÜM

Yeni Dünya Düzeni'nin Küresel Efendileri

BOLŞEVİK İHTİLALİ VE B'NAI B'RITH

B'nai B'rith İhtilali....97
Kurtlar Puslu Havayı Sever....100
Sosyalizmin Kapitalist Finansörleri....103
Amerikan Pasaportlu Sosyalistler....105
Oyun İçinde Oyun....108
Moskova'da ilk B'nai B'rith Locası....112
Hitler'in Finansörü de Aynı Teşkilat....116
Küresel Düzenin Patronları....120
Vakıflarla Kurulan Kirli Düzen....122

VI. BÖLÜM

B'nai B'rith'in Kirli İşler Hücresi:

ANTI DEFAMATION LEAGUE

Dernek mi, İstihbarat Örgütü mü?....129
Teşkilat'ın Terör Merkezi....131
ADL'nin Kirli Yüzü....135
FBI Baskını!....137
ADL'nin Casusları....140
Kod Adı: 'Cel'....143
Küresel Laikliğin Bekçisi....145
Teşkilat'ın Vatikan Operasyonu....147

VII. BÖLÜM

Yeni Dünya Düzeni'nin Küresel Parlamentosu

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER ve B'NAI B'RITH

Tek Dünya Devletine Doğru... 153
Dünya Beşten Büyüktür... 157
BM'nin Yaptırım Uygulayamadığı Tek Devlet... 160
Sahi, Libya Neden Bombalandı?... 162

VIII. BÖLÜM

Dünyayı Saran Örümcek Ağı

B'NAI B'RITH'İN BUGÜNKÜ YAPISI

Küresel İktidarın 'Karargâhı'... 167
Amerika'daki Paralel Devlet... 171
Amerika'yı Kim Yönetiyor?... 174
Hizmet Edene Ödül, Muhalife Ceza!... 178
Tarım Deyip Geçmeyin!... 181
Savaşın Gerçek Galipleri... 183
Oval Ofis'teki 'Çok Gizli' Görüşme... 187
İsrail ve Ortadoğu'yu Yöneten 'Merkez'... 190
Avrupa'yı Kontrol Eden Loca... 193

IX. BÖLÜM

Teşkilat, Gülen'i Keşfediyor

B'NAI B'RITH-FETÖ İLİŞKİSİ

Yeni Konsept... 199
Teşkilat Gülen'le Tanışıyor... 201
İsrail Hahambaşısı ve Karanlık İlişkiler... 204
Teşkilat, Gülen'i Papa ile Tanıştırıyor... 207
Tarih 9 Mart 1998, Yer Altunizade... 209
Teşkilat'ın Örümcek Ağı: Opus Dei, Moon, FETÖ... 212
Gülen'in Pazarlayıcıları Neo-conlar... 215
Büyük Abi... 218
Küresel Matruşka... 221
Kod adı: 'Aylin'... 224

FETÖ'nün Güney Afrika Sırrı 227
'Cesaret Ödülü' Gülen'in Fikriydi 231
15 Temmuz'un Şifreleri 234
15 Temmuz'un Failleri: FETÖ, NATO, Neo-conlar... 238

X. BÖLÜM

Teşkilat'ın Küresel Sömürü Organı

BILDERBERG GROUP

"İlluminati" safsatasıyla gizlenen gerçekler..... 245
Bilderberg'e Giden Yol 248
Bilderberg'in Fikir Babası 251
Bilderberg'i Kuran Nazi 253
Bilderberg'in Gerçek Sahipleri..... 256
Üyeler Belli, Çalışmalar Gizli 259
Dünya Liderlerini Kim Belirliyor?..... 264
Teşkilat'ın Yeni Gözdeleri: Clinton ve Tony Blair..... 266
Bilderberg'in En 'Derin' Türk Üyesi..... 269
Birgi'yi Bilderberg'e Öneren CIA Ajanı..... 271
Birgi'nin Veliahtı 275
Menderes'in 'İpinin' Çekildiği Toplantı..... 277
Kaza Olmadı, Darbe Yapalım 280
Bilderberg Onaylı Türk Liderler 283
'Karaoğlan'ın Önlenemez Yükselişi..... 285
Bir 'Hoca' Bilderberg'ci Ecevit'e Neden 'Şefaat' Eder?..... 289
B'nai B'rith, P2 ve Bilderberg Üçgenindeki Cinayet 292
İtalya'nın FETÖ'sü..... 294
Bilderberg'in Pakistan Operasyonu 297

XI. BÖLÜM

B'nai B'rith'in Devrim Tüccarı

GEORGE SOROS

Küresel Hegemonyanın Gizli Kasası..... 305
'Sefaletten' Küresel İmparatorluğa... 307
CIA-Soros El Ele 309

Soros'un Çocukları 311
20 Milyar Dolarlık Devrimler 313
Küresel Operasyonlar Böyle Yapılıyor 316
Soros'un Eli Türkiye'de 318
Türkiye'deki Küçük Bilderberg 320
TESEV'in 183 Numaralı Üyesi 324
Soros'un Türkiye'de Desteklediği Parti 328
Üçgendeki Tezgâh 330
Derviş'in Gizli Ajandası 332
Hükümetler Boğaz'da Kurulur, Washington'da Yıkılır 335
Soros'un Türkiye Şubesi 337
Yozlaşmaya Beş Yılda 20 Milyon Bağış! 340

XII. BÖLÜM

Yarım Kalan Devrim

GEZİ AYAKLANMASI

Gezi'ye Giden Yol 347
Emniyetin Soros Raporu 351
Soros'cu Medyanın Gezi Karartması 354
Gezi'nin 'Dijital' Senaryosu 357
Gezi'nin Sosyal Medya Ayağını Yürüten Örgüt 361

BELGELER 367
KAYNAKÇA 401

ÖNSÖZ

Mart 2016 tarihinde çıkardığımız "*Üst Akıl*" kitabımızda, 1839 Tanzimat Fermanı ile başlayıp cumhuriyet dönemine kadar yaşanan süreçte *Üst Aklın* Osmanlı coğrafyasındaki operasyonlarını anlatmıştık. Zira Osmanlı dönemindeki stratejik aklın tarihsel sürecini bilmeden, Osmanlı'yı parçalamak için yapılan operasyonları görmeden, günümüzde yaşanan olayların perde arkasını anlamak mümkün değildir. Elinizdeki "B'nai B'rith" isimli bu kitabımızda ise; *Üst Aklın* hem Osmanlı sonrasında, hem günümüz Türkiye'sinde ve hem de küresel alandaki derin operasyonları konu ediliyor. Dahası, "Kim bu *Üst Akıl*" sorusu artık cevabını buluyor...

Osmanlı İmparatorluğu'nun eski ihtişamlı günlerine geri dönmesinden korkan Batılı büyük devletler ile imparatorluğun parçalanmasını "vaad edilmiş topraklarda devlet kurmanın teminatı" olarak gören siyonistlerin ittifakıyla oluşan *Üst Akıl*, Türk-İslam coğrafyasında sürdürdüğü 200 yıllık iktidar savaşını günümüzde de aynen devam ettirmektedirler. Dün Osmanlı İmparatorluğu'ndaki Türk-İslam senteziyle yoğrulmuş kültür kodlarını ve imparatorluğun teokratik yapısını değiştirmek için küresel ölçekte yürütülen toplum mühendislik faaliyetlerinin adı olan *Üst Akıl*; bugün de Türkiye'nin güçlenerek İslam dünyasına yeniden önderlik etmesini önlemek için büyük çaba sarf etmektedir.

Çoğunluğu siyonist işadamlarından oluşan bu küresel sermaye baronları, dünya genelinde kurmuş oldukları sivil toplum örgütleri, sahte dini topluluklar, düşünce kuruluşları, dev bütçeli vakıflar ve medya imparatorluğu sayesinde; çıkarlarına dokunan, Batılı yaşam tarzına cephe alan ve milli imkânları harekete geçiren ülke yöneticilerini hedef olarak görmektedirler. Birçok ülkenin milli bütçesinden daha fazla bir paraya sahip olan bu küresel sermaye baronları, ellerindeki finansal gücü ve medya ağını kullanarak toplumun fikir ve düşüncelerini, yaşam tarzlarını ve en önemlisi iktidarlarını değiştirebilmektedirler.

Üst Akıl, küresel ve devletler üstü bir toplumsal mühendislik faaliyetidir. Piramidin tepesinde yer alan David Rockefeller ve Rothschild ailelerinin; dev bütçeli sivil toplum örgütleri, ideolojik planlarını desteklemek için kurdukları dev bütçeli vakıfları, toplum mühendisliği yapan düşünce kuruluşları ve küresel medya ağı sayesinde devlet yöneticilerini, ülke bürokrasisini, aydınlarını rahatlıkla etkileyebilmektedirler. İngiltere hükümetinin 1917 yılında hazırladığı ve İsrail'in kuruluş belgesi olan Balfour Deklarasyonu'nu, İsrail devletini kurmak için savaşanlara değil de küresel siyonist para baronu Lord Rothschild'e takdim etmesi, *Üst Aklın* kimlerden oluştuğu konusunda açık bir fikir vermektedir.

B'nai B'rith Teşkilatı'nı kullanarak dünyayı kontrol eden *Üst Akıl*, oldukça az sayıdaki seçkin kişiden oluşmaktadır. Hemen tamamı belli bir ırka mensup olan bu küresel seçkinler grubu; siyaset, sanayi, ekonomi, ticaret, banka/sermaye, silah, medya vb. unsurlar başta olmak üzere, birçok alanda güçlü ve gizli bir örgütlenme sağlamışlardır. Dolayısıyla dünyadaki siyasi ve ekonomik krizlerin, savaşların, ihtilallerin, siyasi cinayetlerin, hükümet düşürmelerin, meydana gelmesinde bu küresel efendilerin rolü oldukça büyüktür. 1843 yılında kurulan ve 70 ülkede örgütlenen B'nai B'rith (Ahit'in Çocukları) Teşkilatı, Dış İlişkiler Komitesi (Council of Foreign Relations-CFR), Trilaterral Komisyon, Anti Defamation League (ADL), American Israel Public Affairs Committee(AIPAC) ve Bilderberg gibi dev bütçeli kuruluşlar, *Üst Aklın* küresel ölçekli toplum mühendisliği yapan en büyük sivil toplum örgütleridir.

Üst Aklın en büyük özelliği, sürekliliğidir. Zaman değişir, kişiler değişir, yöntemler değişir ama kendi benimsedikleri ideolojiyi, yaşam tarzını ve istedikleri yönetim şeklini başka ülkelere

dayatmak için giriştikleri toplum mühendisliği asla değişmez. 1876 yılında Sultan Abdülaziz'e yapılan darbe ile 1960 yılında Adnan Menderes'e yapılan darbenin mantığı ve gerekçeleri hemen hemen aynıdır. Yine Sultan Abdülhamid iktidarını devirmek için ordu içerisinde gizlice örgütlenen İttihat ve Terakki Cemiyeti tarafından gerçekleştirilen İkinci Meşrutiyetle, 28 Şubat ve 15 Temmuz süreçlerinin hiçbir farkı yoktur. Sultan Abdülaziz, Sultan Abdülhamid, Adnan Menderes, Turgut Özal, Prof. Dr. Necmettin Erbakan ve Recep Tayyip Erdoğan'la iktidar mücadelesine girişen güç, aynı küresel güçtür. Zira Türk-İslam coğrafyasına Tanzimat'la birlikte yerleştirilen "azınlık kültür ve ideolojisinin" egemenliğine karşı çıkan her milli unsur, *Üst Aklın* doğal düşmanıdır.

Murat AKAN

20 Şubat 2017, İstanbul

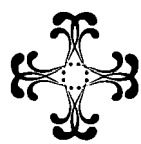

I. BÖLÜM

B'nai B'rith'in Kuruluş Serüveni

NEW YORK'TA DOĞAN AHTAPOT

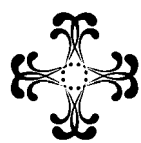

Amerika'nın Masonik Mimarları

Hiç şüphesiz, günümüz Amerika'sının temelleri, Kuzey Amerika'daki ilk kolonierin öncüsü olan Püritenler tarafından atılmıştı. Püritenler, her ne kadar 16. ve 17. yüzyıllarda I. Elizabeth'in İngiliz Kilisesi'nde başlattığı reformist hareketlere karşı çıkan bir Protestan doktrin ve ibadet şeklinin temsilcileri olduklarını iddia etseler de aslında düpedüz İngiliz Yahudileriydiler. Bir Yahudi ansiklopedisi olan Universal Jewish Encyclopedia, Püritenliği "Etik yapısı Tevrat'la tümüyle eş olan İngiliz Yahudiliği" olarak tanımlıyor. Judaica, Püritenlik'ten 'Judaizers' yani "Yahudiciler/ Yahudi sempatizanları" başlığı içinde söz ediyor. 'Judaizers' kelimesini; "Yahudi olmadığı halde Yahudi dininin bir kısmını ya da bütününü uygulayan veya Yahudi olduğunu öne süren kimse" olarak açıklıyor. Bu sınıfa dâhil ettiği Püritenler için de aynı sayfa içerisinde şu bilgiler yer alıyor: "İngiltere ve Amerika dâhil, Kuzey Atlantik'te Püritenligin güçlenmesiyle birlikte, Tevrat'ın incelenmesi ve buna bağlı olarak da Yahudileşme (judaizing) hareketleri başladı. Bu İbrani dilini kullanma, anayasanın Tevrat'a dayandırılması ve Sabbath'ın Yahudi dinine göre kutlanması taleplerine kadar vardı."

Püritenler, Tevrat'ta yazılanları çok titiz bir şekilde uyguluyor ve Hristiyan öğretisi içerisinde "Yeni İsrail" diye adlandırılan Aziz Pavlus'a büyük ilgi gösteriyorlardı. Püritenler, kendilerini Tevrat'taki Yahudilerle özdeşleştirerek adeta yeni bir Yahudi kimliği kazandılar.[1] Öyle ki çocuklarına Samuel, Amos, Sarah veya Judith gibi Yahudi isimlerini takmaya başlamışlardı. Yahudi tarihçi Eli Barnavi'ye göre, Püritenler kendilerini Yahudilikle öylesine özdeşleştirmişlerdi ki, Mesih'in ikinci gelişinden önce, Yahudilerin mutlaka kutsal topraklara dönmeleri gerektiğine inanıyorlardı. Ünlü İngiliz tarihçi Paul Johnson'un "A History of Jews" isimli eserinde belirttiğine göre de Püritenler, Tevrat'ta dile getirilen "Yahudilerin

1 Harun Yahya, Yeni Masonik Düzen, Global Yayıncılık, İstanbul, 2011, s.52.

dünyanın uçlarına kadar yayılmaları" kehanetini gerçekleştirmek için ellerinden gelen bütün çabayı gösteriyorlardı. Bugün "Evanjelizm" olarak da bilinen Püritenlik, Amerikan Yahudileriyle kurmuş oldukları ittifak sayesinde; özellikle Jimmy Carter, Ronald Reagan ve Baba Bush'un başkanlıkları döneminde küresel emperyalizmi yönlendiren en önemli güçlerden biri haline geldiler.

İngiliz Püritenler, sahip oldukları "Yahudi hayranlığı" nedeniyle hem zengin Yahudi ailelerin büyük desteğini kazanmışlardı, hem de Amerikan kültürünün merkezine yerleşmişlerdi. Hiç şüphesiz bu durum, eskiden beri 'dünya hâkimiyeti' planları yapan siyonist çevrelerin önde gelenleri için bulunmaz bir fırsattı. Başta İngiltere olmak üzere, Avrupa'nın pek çok kentinden Amerika'ya göç eden Yahudiler, sosyolojik olarak kendileriyle ittifak halinde olan ABD medeniyetiyle birlikte gelişiyordu. Ancak bu 'sosyolojik' durumla yetinmeyen göçmen Yahudiler, Amerika'yı kontrol altında tutmalarına yardım edecek bazı mekanizmaları da eski dünyadan 'Yeni Dünyaya' taşıyorlardı. Mesela bu kurumların başında, Avrupa'da Katolik Kilisesi'ne karşı Yahudilikle tarihsel bir ittifak kurmuş olan mason locaları geliyordu. Göçmen Yahudiler, Avrupa'daki masonluk faaliyetlerini tamamen 'Yeni Dünya' dedikleri Amerika'ya taşıdılar.

Yahudi Ansiklopedisi Judaica, "Freemasonary" (Masonluk) başlığı altında düzenlediği maddede, Amerika masonluğunun kurucuları arasında çok sayıda Yahudi'nin olduğunun altını çiziyor. Burada açıkça yazılmasa da masonluğu Amerika'ya ilk getirenlerin Yahudiler olduğunu belirtmemiz gerekiyor. Zira 1658'de New Port ve Rhode Island'da oluşturulan ilk masonik yapılanmaların mimarı, Mordecai Campanall isimli bir Yahudi'ydi. Yine 1734 yılında Georgia Savannah'ta kurulan mason locasının kurucuları arasında dört Yahudi bulunuyordu. Mesela Yahudi kökenli Moses Michael Hays, Amerika masonluğu için önemli bir isimdi. İskoç Riti'ni Amerika'ya ilk sokan kişi oldu. Nitekim 1768 yılında tüm Kuzey Amerika masonluğunun 'genel gözetleyicisi' (inspector general) seçilecekti. Üstelik Hays, masonluğu da mümkün olduğunca Yahudiler lehine kullanmaya çalışıyordu.[2] Aynı zamanda koyu bir siyonist olan Hays, 1769 yılına gelindiğinde, New York'ta Kral Davud Locası'nı kurdu. Bu locayı 1780'de New Port'a da taşıdı ve adeta Yahudilerin meselelerinin görüşüldüğü

2 http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/biography/Hays.html.

bir kurul haline getirdi. Ayrıca 1788-1792 yılları arasında, Massachusetts Büyük Locası'nın da Büyük Üstadı oldu.

Amerikan Masonluğu içerisindeki bir diğer önemli isim de yine Yahudi kökenli Moses Seixas'tı. Seixas, Rhode Island Büyük Locası'nın kurucularından birisiydi. Aynı zamanda 1802-1809 yılları arasında bu locanın Üstad-ı Azamlığı'nı yaptı. Moses Michael Hays ile aynı dönemde faaliyet gösteren masonluğun bir diğer önemli Yahudi ismi Solomon Bush ise B'nai B'rith için de çok önemli bir bölge olan 'Pennsylvania' masonluğunun genel gözetleyicisiydi. 1781 yılında Pennsylvania'da kurulan ve Amerikan masonluğunun tarihinde önemli bir yeri olan 'Sublime Lodge of Perfection' adlı locanın içinde de Yahudiler son derece etkin konumdaydılar. Bu isimleri çoğaltmak mümkün. Amerika masonluğunun diğer önemli isimleri arasında; Charleston'daki King Solomon's Lodge'un kurucularından Isaac da Costa, 1781'de Virginia bölgesinde genel gözetleyici seçilen Abraham Forst ve aynı görevi önce Maryland sonra da Charleston'da yürüten Joseph Mayers gibi... Amerikan Yahudileri, masonluğu öylesine özümsemişlerdi ki, mesela 1793'te Charleston ve South Carolina'daki büyük sinagogların açılış törenleri, mason localarındaki ritüellere uygun olarak yapılıyordu.

Masonluğun Amerika'ya Yahudiler eliyle girmesi, aslında bir hayli anlamlı bir gelişmeydi. Zira siyonist Yahudi önderleri, Avrupa'da masonluk eliyle kurmuş oldukları ittifakları aynen 'Yeni Dünya' dedikleri Amerika'ya da taşıdılar. Ancak Avrupa'daki Yahudilerle mason locaları arasında kurulan ittifakla, Amerika kıtasında kurulan ittifak arasında ince bir fark vardı. Avrupa'daki ittifak, başta Katolik Kilisesi olmak üzere, ortak düşmanlara karşı yapılmıştı. Oysa Amerika'da böyle bir düşman yoktu. Tabi tek muhtemel düşman Kızılderililerin Muharref Tevrat'ta gösterilen yöntemlerle daha önce soykırıma uğratıldığını saymaz isek... İşte bu yüzden Yahudilerin, Amerika'da Yahudi olmayanlarla kurmuş olduğu İttifak, Avrupa'da olduğu gibi "düzen yıkma" yerine, 'Yeni Düzen' kurmayı hedeflemişti. Nitekim Amerika'da kurulan Yeni Düzen, doğrudan Yahudiler ve onların tarihsel müttefiki olan masonlar tarafından kuruldu. Böylece Amerika, dünyanın ilk masonik ve kabalistik cumhuriyeti olacaktı.

Amerikalı tarihçi Robert Hieronimus'un "America's Secret Destiny" (Amerika'nın Gizli Kaderi) isimli kitabında da belirtildi-

ği gibi, ABD'nin kurucularının Yahudi mistisizminin kaynağı olan Kabala ile ilgilenmeleri oldukça ilginçti. Şüphesiz Amerika'nın kurucuları Kabalist birer Yahudi değildi ama Kabala'ya ve Kabalacılar'a bağlı olan pek çok mason locası vardı. Dahası, Amerika'yı kuranların hemen hepsi de masondu. Amerikalı yazar Robert Richard Hieronimus'un yazdığına göre, ABD'nin kurucuları arasında 50'ye yakın mason vardı. Buna göre Amerikan bağımsızlık Bildirgesi'ni imzalayan 56 kişiden 50'si masondu.

Masonlukla bu denli özdeşleşmiş olan ABD kurucularının Yahudilerle olan ilişkileri de ilgi çekiciydi. Amerikan Bağımsızlık Savaşı'nda Washington'un yanında çok sayıda Yahudi yer almıştı. Yahudiler kendileri için bir tür "Vaadedilmiş Toprak" olarak gördükleri ABD'nin bağımsızlık mücadelesine özellikle finansal yönden büyük destek verdiler. Mesela iki ünlü Yahudi banker Hayim Solomon ve Robert Morris, Washington'ın ordularını finanse edenlerdendi. Hayim Solomon, aynı zamanda da büyük bir masondu. Öyle ki savaş sonrası Amerika'nın kurucularından George Washington, 1781'de Newport'u ziyaret ettiğinde, Yahudiler tarafından 'Kral Davud Locası'nda yapılan masonik törenle karşılanmıştı.

Dernekten İmparatorluğa...

Amerika'daki masonik yapılanma sürerken, bu kıtaya yapılan yoğun Yahudi göçleri de devam ediyordu. Her ne kadar Amerika'daki mason localarında Yahudiler etkili olsalar da bazı sinagoglar dışında henüz kendilerine özgü bir teşkilatlanma yoktu. Dolayısıyla göçler arttıkça, örgütlenme de kaçınılmaz hale gelmişti. İşte bu eksikliği fark eden 12 Alman Yahudi'si göçmen, sadece Yahudilerin üye olabileceği farklı bir yapılanmanın çalışmalarına başlamıştı. Almanya'dan Amerika'ya göç etmiş olan Henry Jones, Issac Rosenbourg, William Renau, Valentine Koon, Reuben Rodecher, Henry Anspacher, Henry Kiling, Isaac Dittenhoefer, Samuel Schafer, Jonas Hecht, Michael Schwab ve Hirsch Heineman, küresel çapta faaliyet gösterecek gizli bir 'Teşkilat' kurmaya karar vermişlerdi. Bu isimlerden Henry Jones, Isaac Rosenbourg, William Renau ve Reuben Rodacher, aynı zamanda masondular.

Göçmen olmalarına rağmen maddi durumları yerinde olan bu 12 Alman Yahudi'si, New York cafelerinde zaman zaman

gizlice buluşup kuracakları örgütün çalışmalarını yapıyordu. Örgütü kuracak olanların tamamı Almanya'dan göç etmiş Yahudilerden oluştuğu için, toplantılarda uzun bir süre Almanca konuşuldu. Teşkilat'ın görünürdeki amacı; yeni Yahudi göçmenlere yardım etmek, Yahudi gençlere ahlak ilkelerini aşılamak, erdemli insanlar yetiştirmek, yardımseverliği ve kardeşliği teşvik etmekti... Nitekim 13 Ekim 1843 yılında New York'taki "Sınsheımer" isimli cafede yapılan son toplantıda, "tüm Yahudileri birleştirecek" bir teşkilat kurdular. Ancak 'sivil toplum kuruluşu' diye temelleri atılan bu teşkilat, aslında düpedüz yarı masonik gizli bir yapılanmaydı. Zira bir mason locasında geçerli tüm ilkeler, aynı zamanda bu kuruluşun da ana ilkeleriydi. Teşkilatın ismi, Almanca kelimelerden oluşan "Bundes-Brueder" yani 'Kardeşler Ligi'ydi. Teşkilatın ilk başkanlığına kurucular dan Isaac Dittenhoefer getirildi.

'Bundes-Brueder' kurulduktan sonra, dönemin basını hızla çiçeği burnundaki bu garip yapılanmayı Amerikan Yahudilerine tanıtmaya başlamıştı. Nitekim örgütün namı kısa sürede New York'a yayıldı. Teşkilata üye girişleri başlayıp sayı arttıkça, daha önceki toplantılarda konuşulan Almanca dili terk edildi. Yerine İbranice ve İngilizce hâkim oldu. Dahası, örgütün Almanca olan ismine de yoğun itirazlar vardı. Loca üyeleri, teşkilata verilecek ismin, tüm Yahudileri temsil etmesi gerektiği konusunda hemfikirdiler. Nitekim bir yıl boyunca "Bundes-Brueder" olarak faaliyette bulunan teşkilatın adı; 1844 yılında "B'nai B'rith" olarak değiştirildi. Teşkilatın yeni ismi, tam da üyelerin istediği gibi tüm Yahudileri temsil ediyordu. Zira B'nai B'rith, İbranice'de "Ahitin Çocukları" anlamına geliyordu.

Teşkilat kurulduğunda henüz detaylı bir tüzüğü yoktu. Örgüt çalışmaları ise New York'taki Oliver Caddesi ile Henry Caddesi'nin kesiştiği köşede bulunan iki katlı mason tapınağından yürütülüyordu. Bu durum, 1851 yılına kadar devam etti. Ancak bu tarihten sonra, ayrıntılı bir tüzüğün hazırlanarak fiili durumun resmileştirilmesi zorunlu hale gelmişti. Zira ilk kurulan küçük locaya kayıt yaptıran Yahudi üyeler bile bu 'kapalı' çalışma sisteminden rahatsızdı. B'nai B'rith kurucularından Henry Jones, teşkilatın üzerindeki bu şüpheli gözleri dağıtmak ve elit göçmenleri örgüte üye yapabilmek için, siyonist amaçları bir süreliğine gizlemek zorunda kalacaktı. Örgüt, daha çok 'insan hakları' ve

'hümanizm' gibi evrensel değerleri ön plana çıkartarak, tüm insanlığa hitap ettiğini göstermek istiyordu. Nitekim teşkilatın tüm Yahudiler tarafından benimsenmesi için de Amerikan Yahudi cemaatiyle sıkı bir işbirliğine gidildi.

B'nai B'rith Teşkilatı, kuruluş yıllarından itibaren küresel örgütlenme şemasında dünyayı 11 ayrı bölgeye ayırmıştı. Teşkilat, 1 Nolu ilk Büyük Bölge Locası'nı Yahudilerin yoğunlukta yaşadığı ve teşkilatın temellerinin atıldığı New York kentinde kurdu. Bunu aynı yıl Cincinnati eyaletinde kurulan 2 Nolu Büyük Bölge Locası, 1856 yılında ise Pennsylvania eyaletinde kurulan 3 Nolu Büyük Bölge locası izledi. Daha sonra bütün loca temsilcileri New York'ta toplanarak kapsamlı bir tüzük hazırladı. Ancak tüzükte yer alan kurallar, bir dernek tüzüğünden ziyade, Yahudilerin dünya hâkimiyeti için önerilen maddelerle doluydu.[3] Zira her alanda Yahudi yükselişini önleyen kişi ve kuruluşlara yönelik izlenecek stratejiler, propaganda yöntemleri ve alınacak tedbirler tek tek sıralanıyordu. Nitekim bu tüzük zamanla tepki çekince, 1868 yılında değiştirildiği iddia edildi. Ancak dernek tüzüğünün hâlâ kurumun resmi web sayfasında bile yer almaması, söz konusu tüzüğün değiştirilmediği yönünde ciddi şüpheler doğuruyor.

B'nai B'rith tüzüğüne göre, örgüte sadece Yahudiler üye olabiliyordu. B'nai B'rith başkanları ise üç yıllığına mevcut locaların temsilcilerinden oluşan bir 'icra komitesi' tarafından seçiliyordu. Ancak doğrusu bu kurala hiç uyulmadı. Teşkilatı sadece bir yıl yönetenler olduğu gibi, Julius Bien gibi tam 32 yıl yönetenler de vardı.

Teşkilat'ın ilk Büyük Bölge Locası kurulduktan sonra, üye sayısında hızlı bir artış oldu. Buna bağlı olarak, loca sayısı da aynı ölçüde yayılıyordu. Mesela 1851 yılında üye sayısı 2 bin 889'a ulaşırken, 1868 yılında bu sayı 20 bini bulmuştu.[4] Aynı yıl; 4 Nolu Büyük Bölge Locası San Francisco'da, 5 Nolu Büyük Bölge Locası Baltimore'da, 6 Nolu Büyük Bölge Locası Chicago'da ve 7 Nolu Büyük Bölge Locası ise Güney eyaletleri bölgesinde faaliyete geçirildi. Böylece 11 Büyük Bölge Locası'nın 7'si Amerika'da kurulmuş oldu. Ayrıca Büyük Bölge Locaları'na bağlı yüzlerce yerel loca açıldı.

B'nai B'rith Teşkilat'ı, kuruluşundan beri Amerikan bürokrasisini, hatta başkanlarını hep örgütün çıkarları doğrultusunda ve

3 Emmanuel Ratier, Mystères et secrets du B'nai B'rith Broché, 1993, s. 418.
4 Cyrus Adler-M. Ellinger, Yahudi Ansiklopedisi, B'nai B'rith Maddesi, Cilt 3. S.276.

Yahudi davasının savunucuları olarak kullanmayı başardı. Zira Amerika'nın yurtdışında görev yapan yüksek dereceli diplomatları, adeta teşkilatın görevli birer elamanı gibiydiler. Mesela teşkilat, bu doğrultuda Amerika dışındaki ilk küresel hamlesini İsviçre'de yaptı. Bu ülkede Yahudilere ayrımcılık yapıldığını ileri süren B'nai B'rith, bizzat ABD Dışişleri Bakanlığı'nı devreye sokarak istediği yönde değişiklik yapılmasını sağladı. Her geçen gün üye ve loca sayısını artıran bu gizli Teşkilat, 1874 yılına gelindiğinde yerel loca sayısını 205'e, üye sayısını da 20 binin üzerine çıkarmayı başarmıştı. Bundan sadece dört yıl sonra ise üye sayısı 22 bine ulaştı. Öyle ki ilerleyen yıllarda teşkilatın üyeleri arasına ünlü Psikanalist Sigmund Freud ve ünlü fizikçi Albert Einstein bile katılacaktı.

B'nai B'rith Teşkilatı, Amerikan yasalarına göre aslında sıradan bir "Yahudi Dayanışma Derneği" statüsünde kurulmuştu. Ancak kısa sürede bunun böyle olmadığı anlaşıldı. Her şeyden önce Teşkilat, kurulduğu günden itibaren gizliliği prensip edinmişti. Örgütün yapılanma modeli ise tamamen mason localarının işleyişini andırıyordu. Her ne kadar tüm Yahudileri temsil etmediği iddia edilse de Teşkilat, loca ve üye sayısını artırdıkça 'yardım' kuruluşu misyonundan uzaklaşarak, adeta tüm Yahudilerin 'siyasi temsilcisi' gibi davranmaya başlamıştı. Bu misyon değişikliği, açılan yeni localara verilen isimlere de yansıyordu. Mesela Isaac Rosenbourg tarafından kurulan 2 Nolu yerel locanın adı Siyon, 3 Nolu locanın adı ise Kudüs'tü. Dahası, örgütün temel hedefleri arasına Yahudilerin hâkimiyetinde kurulacak 'tek dünya devleti' ideali bile konmuştu.[5]

B'nai B'rith üyeleri, sadece Yahudilerin girebildiği ve 'loca' adı verilen gizli yerlerde toplanıyorlardı. Örgüte giren yeni üyeler için de tıpkı masonlukta olduğu gibi "Tekris Töreni" düzenleniyordu. Dahası, üyeler birbirlerine masonlar gibi "Birader" diye hitap ediyor, karşılaştıklarında birbirlerini yine masonlar gibi özel işaretlerle tanıtıyorlardı. Yine önemli kararlar, masonlukta olduğu üzere loca başkanlarının bir araya geldiği 'Süprem Konsey' toplantılarında alınıyordu. Yahudi ansiklopedisi Judeica'ya göre, B'nai B'rith Teşkilat'ı tarafından benimsenmiş olan ketumiyet, gizlilik gibi özellikler ve kullanılan pek çok ritüel masonik çalışmalardan etkilenmişti. Dolayısıyla aslında B'nai B'rith

5 Aron Monus, "Verschworung: Das Reich von Nietzsche" Viyana, 1995, s. 149

Teşkilatı, Yahudi toplumunun içinde masonluğun farklı bir versiyonuydu. Nitekim B'nai B'rith Teşkilat'ı, kurulduğu tarihten günümüze kadar sürekli mason locaları ile işbirliği, hatta ittifak halinde bulunmaktan kaçınmamıştı.

B'nai B'rith Teşkilatı'nın kendisine seçmiş olduğu kurumsal logo da en az tüzüğü kadar ilginçti. "Menorah" ismi verilen bu simge, Yahudi mistik anlayışının en eski totemi olan 'Yedi Kollu Şamdan'dı. Menorah'ın birçok sembolik anlamı vardı. Öncelikle Yedi Kollu Şamdan, sürekli yanan ışığı simgeliyordu. Yahudilerin Kabala inancına göre, Tanrı yeri ve göğü yarattıktan sonra, ilk olarak "Yei Or-Işık olsun" demişti. Bu ışık bir bakıma evrenin ve ruhların aydınlığını simgeliyordu. Yanan mumlar bilimin aydınlığını, bilimin devamlılığını ve sonsuzluğunu sembolize ediyordu. Menorah'ın mitolojik anlamı ise; Yahudilerin Kudüs Tapınağı ve Çadır Tapınağı'nı (Mişkan) aydınlatmak için zeytinyağı ile yaktıkları ve yedi koldan oluşan eski bir aydınlatma aracıydı. Bu sembol Tevrat'ta şöyle geçiyordu: "Ve som altından bir şamdan yapacaksın. Şamdanın kaidesi ve kolları çekiçle işlenecek. Sütun başları, çanakları, çiçekleri tek bir parça halinde olacak. Hepsi bir talant altından yapılacak. Bak ve sana dağda gösterilen örneklerine göre yap."[6] Nitekim bu logo, aynı zamanda hem İsrail Parlamentosu'nun, hem de İsrail Gizli Servisi MOSSAD'ın kurumsal simgesi olacaktı.

B'nai B'rith Teşkilat'ı, Amerika'da loca ve üye sayısını hızla artırırken, örgüte yönelik şiddetli eleştiriler de yok değildi. Özellikle Amerika'ya yerleşen ve Yahudi olmamakla beraber Yahudi gibi davranan İngiliz kökenli Püritenler, bu durumdan bir hayli rahatsızdılar. Zira localara sadece Yahudilerin üye olması can sıkıyordu. Ayrıca ülkedeki mason locaları da tepkiliydi. Onlar da B'nai B'rith Teşkilatı'nın masonluğu yozlaştırdığını iddia ediyor, Teşkilat'ın ya mason locası statüsünde çalışmasını ya da masonik faaliyetlerden kaçınmasını istiyorlardı. Ancak doğrusu bu itirazların asıl nedeninin; bu örgütün kısa sürede Amerika'da hızla yayılarak büyük bir güç haline gelmesinden kaynaklandığını belirtmek durumundayız.

Avrupa'nın çeşitli bölgelerinden gelen (eşkanaz) Yahudilerinin hemen tamamı, bu teşkilata üye olmuşlardı. Yapılan "bağışlar" ve Yahudi işadamlarının büyük katkılarıyla her geçen gün

6 Şemot, Çıkış 25:31-30.

büyüyen Teşkilat, Yahudi göçmenlere barınma, yurt, okul ve çeşitli yardımlar sağlarken, Yahudiler adına küresel siyasi faaliyetlerini de artırmıştı. Öyle ki 1900'lü yıllara gelindiğinde, Teşkilat'ın Amerika Birleşik Devletleri'nin yanı sıra; Almanya, Romanya, Avusturya-Macaristan, Mısır ve Filistin'deki loca sayısı 330'u bulurken, üye sayısı da 30 bine ulaşmıştı. Teşkilat, toplumsal yaşamdaki gücünü göstermek için hayırsever eylemlerinin dışında, özellikle Amerikan kültürel faaliyetlerini de sıkı bir takibe almıştı. Mesela Hollywood'a büyük önem veriliyordu. Öyle ki B'nai B'rith, Hollywood'da çekilen tüm film senaryolarından anında haberdar oluyordu. Hele Yahudilerle ilgili olan hiçbir film, B'nai B'rith'ten izinsiz yapılamaz olmuştu.[7]

B'nai B'rith'in Gerçek Yüzü

B'nai B'rith Teşkilatı, her ne kadar "yardım" amaçlı bir dernek olarak kurulsa da bu misyonun çok ötesinde faaliyetleri olan bir örgüttü. Teşkilat, faaliyete geçeli henüz bir yılını bile doldurmadan, Yahudilerin küresel temsilcisi olma yolunda hızlı adımlar atmaya başlamıştı. B'nai B'rith yöneticileri, Yahudilerin tamamının benimsememesine rağmen, öncelikle Siyonizm'i derneğin resmi politikası haline getirdiler. Amerikan Yahudileri, sayıca ülke nüfusunun sadece yüzde ikisini oluşturdukları halde, ülke siyasetinde etkili olmalarını hiç şüphesiz B'nai B'rith Teşkilatı'na borçluydu. Özellikle Abraham Lincoln döneminde, Amerika'nın önde gelen kamu kuruşlarının yöneticileri arasında bir hayli üst düzey Yahudi bürokrat bulunuyordu. Yahudilerin kamu kurumlarına yerleştirilmelerinde B'nai B'rith Teşkilatı'nın doğrudan katkısı vardı. Zeki ve üretken olmaları nedeniyle, Yahudiler Amerikan yöneticileri tarafından asla dışlanmamış, hatta büyük itibar görmüşlerdi. Ta ki, Amerikan İç Savaşı'na gelinceye kadar...

Başından beri göçmen Yahudileri Amerika'nın doğal bir parçası olarak kabul eden Amerikan yönetimi, B'nai B'rith Teşkilatı'nın karanlık bir yapılanma olduğunu ilk kez Amerikan İç Savaşı sırasında öğrendi. Amerikan İç Savaşı ya da diğer adıyla Eyaletler Arası Savaş, Amerika Birleşik Devletleri'nin Washington'daki yönetimi ile bu ülkeden ayrılmak isteyen 11 Güney Eyaleti arasında yaşanan geniş kapsamlı bir iç çatışmaydı. 11 Güneyli Eyalet,

7 Emmanuel Ratier, Mystères et secrets du B'nai B'rith Broché, 1993, S.36.

Abraham Lincoln'un 1860 yılında Başkan seçilmesinden sonra, Jefferson Davis komutasında bağımsızlıklarını ilan etmişlerdi. 12 Nisan 1861 yılında ise Güney Carolina'daki Sumter Kalesi'nden ilk top atışıyla birlikte savaş başlamış oldu.

19. Yüzyılın ortalarında, Amerika Birleşik Devletleri'nin Güneydoğu Bölgeleri'nde büyük çiftliklerin ağırlıkta olduğu ve tarıma dayanan bir ekonomi yerleşmişti. Bu çiftliklerde özellikle pamuk, tütün ve şeker kamışı yetiştirilmekte ve gereken işgücü de Afrika'dan kaçırılıp getirilen siyahi kölelerden sağlanıyordu. Buna karşılık, ABD'nin diğer bölgelerinde ekonomi sanayi alanına yönelmiş ve bunun gerektirdiği serbest işgücü için kölelik ortadan kaldırılmıştı. ABD'nin Batı kesiminde ise yeni eyaletler kurulmaya devam etmesine rağmen, bu yeni eyaletlerin çoğunda da yine kölelik yasaklanmıştı. Oysa ülkenin Güney eyaletlerindeki kölelik sistemi hâlâ devam ediyordu. Dolayısıyla Güney eyaletleri, bu ortamda köleliğin eninde sonunda Güney'de de yasaklanacağı endişesine kapılarak, açıkça Başkan Lincoln'e karşı cephe almaya başlamışlardı.

Güneylilere göre bu durum, Güney Eyaletleri'nin köleliğe dayanan üretim tarzını kökünden tehdit ediyordu. Köleliği kaldırma sözü vererek seçime giren başkan adayı Abraham Lincoln, seçimi kazanınca Güney Carolina, Mississippi, Florida, Alabama, Teksas, Georgia ve Louisiana'dan oluşan Güneyli 7 eyalet, yeni başkanın köleliği kaldıracağı gerekçesiyle derhal bağımsızlığını ilan ettiler. Bu eyaletler, 1835 yılında ordudan teğmen olarak ayrılan Jefferson Davis'in başkanlığında "Amerika Konfedere Devletleri" ismi altında yeni bir devlet kurdular. Kısa bir süre sonra Virjinya, Arkansas, Kuzey Carolina ve Tennessee eyaletleri de bu konfederasyona katıldı. İşte toplam bu 11 eyalet, Amerikan İç Savaşı'nda "Güneyli Konfederasyon" tarafını oluşturdular. Ülkenin geri kalan Kuzeydoğu kısmı ise "Birlik" tarafı olarak adlandırılıyordu. Bir süre sonra, bölünmüş bu iki devlet arasında Amerikan İç Savaşı patlak verecekti.

Amerikan İç Savaşı'yla ilgili yukarıda anlatmaya çalıştıklarımız, savaşın sadece görünen yüzüydü. Oysa Amerikan İç Savaşı'nın tarih kitaplarında yer almayan bir de perde arkası vardı. Zira aslında savaşın gerçek nedeni; dönemin Yahudi para baronlarının Amerikan ekonomisine hâkim olma mücadelesiydi. Çünkü Güneyli çiftlik sahiplerine sunulan kölelerin büyük çoğunlu-

ğu, Yahudi tüccarların sermayesiydi. Bu köleleri çalıştıran çiftlik sahiplerinin de yine büyük çoğunluğu Yahudi üreticilerden oluşuyordu. Ancak Amerikan Yahudi toplumunun bir bütün olarak herhangi bir tarafı tuttuğu söylenemezdi. Zira Amerikan Yahudileri, adeta ikiye bölünmüş, yarısı Güney'de, yarısı da Kuzey'de yaşıyordu. Dolayısıyla Yahudilerin önemli bir kısmı, coğrafi yönden içinde bulundukları tarafı destekliyordu. Fakat B'nai B'rith Teşkilatı, daha henüz savaşın başında tarafını seçmişti. Teşkilat, tamamen Güney'i destekliyordu. Zira Yahudilerin henüz yeni sanayileşme aşamasında olan ABD ekonomisine hâkim olabilmeleri için, köleliğin bir süre daha devam etmesi gerekiyordu. Teşkilat, her iki tarafın orduları içerisinde yer alan Yahudi kökenli askerler ile Güney Konfederasyonu için çalışan B'nai B'rith üyesi Judah P. Benjamin gibi Yahudi liderleri devreye sokarak, her iki tarafta savaşan Yahudiler arasında gizli bir iletişim kurulmuştu.

Amerikan iç savaşı bütün şiddetiyle devam ederken, Kuzey Ordusu Karargâhı, savaş sırasında Güneylilere bilgi sızdırıldığından kuşkulanmaya başlamıştı. Zira Güney orduları, Kuzey ordusunun yapmış olduğu harekât planlarından anında haberdar oluyordu. Ordu içerisinde büyük bir istihbarat çalışması başlatan Kuzey Orduları Komutanı General Ulysses, S. Grand, ordu içerisindeki 'haini' bulmaya kararlıydı. Olayı araştırması için dönemin Washington dedektiflik bürosunun şefi olan ve daha sonraki yıllarda da Lincoln'un kuracağı Amerikan Gizli Servisi'nin başkanlığını yapan LaFayette C. Baker'ı görevlendirmişti.

Tecrübeli bir dedektif olan LaFayette C. Baker, "Güneyli bir çiftlik sahibi" kılığına girerek[8] Güney Bölgesi'ne sızdı. Nitekim kısa bir araştırma sonunda da "Simon Wolf" ismine ulaştı. Simon Wolf, iç savaş sırasında Washington'da avukatlık yapan bir B'nai B'rith üyesiydi.[9] Abraham Lincoln'den Woodrow Wilson'a kadar birçok ABD başkanı ve üst düzey bürokratlarla yakın ilişkileri vardı. Dahası, savaş sırasında köleliğin kaldırılmaması için, Güneylilerin de avukatlığını yapıyordu. Daha sonraki yıllarda (1904-1905) B'nai B'rith'in başkanlığını da üslenecek olan Simon Wolf'un gizli faaliyetleri, 1862 yılında tamamen deşifre edildi. Buna göre, B'nai B'rith üyesi Simon Wolf, Güney adına casusluk yapıyordu. Nitekim çıkarıldığı askeri mahkemece tutuklanacaktı.

8 http://www.americancivilwarstory.com/lafayette-baker.html.

9 Executive Intelligence Review (EIR) Cilt 20, Sayı 21, Mayıs 28, 1993

Soruşturmayı daha da derinleştiren Kuzeyli yetkililer, olayın sadece Simon Wolf ile sınırlı olmadığını düşünüyorlardı. Soruşturmayı yürüten Washington dedektiflik bürosu şefi LaFayette C. Baker, Wolf'un Güney adına gizli faaliyetlerde bulunan bir "gizli örgüt"ün üyesi olduğunu keşfetti. Bu örgüt, B'nai B'rith'ten başkası değildi. Ortaya çıkan deliller üzerine, Kuzey ordusunun komutasını yürüten General Ulysses S. Grant, o ünlü 11 numaralı genelgeyi yayınlayarak, ordudaki tüm Yahudilerin 24 saat içinde görevlerinden ayrılmalarını ve Kuzey'de yaşayan sivil Yahudilerin de bölgelerini derhal terk etmelerini istiyordu. Aslında general asla bir "Yahudi düşmanı" değildi. Ancak önde gelen Kuzeyli Yahudilerin Güney'e gizli destek verdiklerine dair somut deliller üzerine bu kararı almak zorunda kalmıştı.

Ne var ki B'nai B'rith Teşkilatı, Amerikan İç Savaşı'na gelinceye kadar 19 yılda büyük mesafe kat etmişti. Gerek eyaletlerde kurmuş olduğu B'nai B'rith localarını, gerekse kamusal kurumlara yerleştirdiği 'biraderleriyle' öyle kolay pes etmeyeceğini göstermişti. Yahudi askerlerin ordudan atılacağını ve sivillerin de sürüleceğini emreden genelgeyle çılgına dönen Teşkilat, tam anlamıyla ülke genelinde büyük bir protesto seferberliği başlattı. Zengin Yahudi tüccarlar, devlet kademelerine yerleştirilen B'nai B'rith üyesi bürokratlar ve dönemin önde gelen Yahudi elitleri devreye sokularak, Başkan Abraham Lincoln adeta kıskaca alınmıştı. Tüm teşkilat locaları, Başkan Lincoln'e tehdit üstüne tehditler savuran mektuplar gönderiyordu. Hahamlardan oluşan üst düzey bir B'nai B'rith heyeti ise sürekli Lincoln ile temas halindeydi. Yahudilerin yaşadığı tüm bölgelerde sokak protestoları oldu. Ne yapıp edip bu karar geri alınmalıydı.

Nitekim baskılar sonuç vermişti. Gelen yoğun tepkiler üzerine Lincoln kara kara düşünüyordu. Zira sadece Güneyli tüccarlar değil, Kuzeyli Yahudiler de tüm Amerikan ekonomisine egemendiler. Onlarsız savaşı sürdürmek, hatta devleti ayakta tutmak bile olanaksızdı. Başkan Lincoln, böyle bir uygulamanın "etnik ayrımcılık yaratacağı" gerekçesiyle General Grant'ten emri geri almasını istedi. Nitekim o ünlü 11 Nolu Genelge geri alınmıştı. Dahası, Simon Wolf ve onun ardından tutuklanan diğer B'nai B'rith üyeleri de bir süre sonra serbest bırakıldılar. Bu karar, Teşkilat'ın Amerika'da gücünü gösterdiği ilk büyük başarısıydı.

Sonuçta Amerikan İç Savaşı'nın ilk yıllarında hiçbir taraf üstünlük sağlayamadı. Her iki taraftan da birçok kayıplar oldu. Taraflar zaman zaman birbirlerine karşı kısmi üstünlük elde etseler de kesin bir neticeye ulaşamadılar. Ancak 1863 yılının Temmuz ayında gerçekleşen Gettysburg Muharebesi önemli bir dönüm noktası oldu. Güney'den 75 bin, kuzeyden ise 82 bin askerin katıldığı bu kanlı savaşta, her iki taraf da askerlerinin yaklaşık üçte birini kaybettiler. Ancak Kuzeyliler tartışmasız bir üstünlük sağladı. En sonunda 9 Nisan 1865 tarihinde Kuzey orduları Güneyli ünlü komutan Robert Edward Lee'nin ordularını birkaç koldan sardılar ve teslim olmaya mecbur bıraktılar. Aynı yılın Haziran ayında ise geri kalan bütün Güney askerleri de silahlarını bırakarak teslim oldu.

Sır Dolu Suikast

Savaş Kuzey ordularının zaferiyle bitmek üzereydi. Ancak savaşın sonuna gelinirken, Kuzeyli Başkan Abraham Lincoln, esrarengiz bir suikast girişimine maruz kalacaktı. Amerika'da güneşli bir cuma günüydü. Lincoln, 14 Nisan 1865 tarihindeki bütün zamanını Beyaz Saray'da çalışmakla geçirmişti. Danışmanları tiyatro izlemeyi önerdi. O da tavsiyeye uyup, savaşın stresli günlerini unutmak için, Ford Tiyatrosu'nda "Amerikalı Kuzenimiz" isimli oyunu seyretmek üzere kendisine ayrılan locaya oturdu. Locada, Lincoln'den başka Clara Harris adında bir bayan konuğu ve yakın koruması olan Binbaşı Rathbone vardı. Ancak aynı tiyatronun oyuncularından John Wilkes Booth'un, öldürmeyi kafasına koyduğu Başkan Lincoln için günlerce tatbikat yaparak hazırladığı suikast planından kimsenin haberi yoktu.

John Wilkes Booth, 19. yüzyılın önde gelen tiyatro gruplarından "Marylandli Booth" ailesinin bir üyesiydi. Booth ailesi, 1821'de İngiltere'den Birleşik Devletler'e göç etmişti. John Wilkes Booth, 1860'lı yıllara gelindiğinde ülkece tanınan popüler bir aktör olmuştu. O aynı zamanda tam bir Konfederasyon, yani Güneyli sempatizanıydı. Güney ordularının Amerikan İç Savaşı'nda hezimete uğramak üzere olduğunu bir türlü içine sindiremiyordu. Hele Lincoln'ün henüz yeni azledilen kölelere oy hakkı tanınma önerisi de onu tam anlamıyla çileden çıkarmıştı.

John Wilkes Booth ve liderliğini yaptığı suikastçı grup, savaşı tersine çevirmek için son bir hamle yapacaktı. Başkan Abraham

Lincoln, Başkan Yardımcısı Andrew Johnson ve Dışişleri Bakanı William Seward'a suikast yapmaya karar vermişlerdi. Dört gün önce Kuzey Virginia Ordusu Komutanı Robert E. Lee'nin teslim olmasına rağmen, Booth, savaşı hâlâ Güneylilerin kazanacağına inanıyordu. Zira Konfederasyon ordusundan General Joseph Johnston, ordu komutanı teslim olmasına rağmen, Kuzeylilerle çarpışmaya devam ediyordu. Dolayısıyla Abraham Lincoln öldürülürse, rüzgâr tersine döner, kölelik devam edebilirdi.

Wilkes Booth, birkaç hafta öncesinde başkanın tiyatroya geleceği haberini almıştı. O günden itibaren de hazırlıklarına hız vermiş, oyunu tekrar tekrar seyrederek halkın özellikle hangi sahneye güldüğüne kadar not etmişti. Her şey hazırdı. Son olarak Lincoln'ün oturacağı locanın kapısından içeriyi görebilmesine yardım edecek küçük bir delik açtı. Nitekim suç ortaklarıyla görüşerek her şeyin hazır olduğunu bildirdi. O gece kendisini motive etmek için sık sık; "Sahneden ayrıldığımda Amerika'nın en ünlü adamı olacağım" diyordu.

Belli ki John Wilkes Booth'u suikastı gerçekleştirmeye ikna edenler, onu saklayacakları konusunda da her türlü güvenceyi vermişti. Booth, locanın önüne gelince, küçük delikten içeri baktı. Lincoln ve yanındakiler, kendilerini iyice oyuna kaptırmışlardı. Halkın en çok güldüğü bölüme gelindiğinde, kapıyı açarak locaya girdi. Seyircilerin kahkahalarını bastıran bir patlama sesi duyuldu. Başkan Abraham Lincoln'ün başı göğsüne düşmüştü... Lincoln'ün korumalığını yapan binbaşı, hemen Booth'un üzerine atladı. Ancak Booth, bu sefer de bıçağını kullanıp onu da etkisiz hale getirdi. Daha sonra ise locadan sahneye atlayarak, ne olduğunu anlayamayan halkın şaşkın bakışları arasında arka kapıdan kaçıp gitti...

Hareketli saatler sadece Ford Tiyatrosu'nda yaşanmıyordu. Aynı gece Dışişleri Bakanı William H. Sward, evinde dev cüsseli bir adamın saldırısına uğradı. Ancak bağrışmalar üzerine, suikastçı kaçmak zorunda kalmıştı. Yine aynı gece, bir başka suikastçı da Başkan Yardımcısı Andrew Johnson'ın evi önünde dolaşıyordu. Fakat üçüncü suikastçı da başarısız olmuştu. Bir gece içinde Amerika Birleşik Devletleri'ni yöneten üç etkili isim öldürülmek istenmiş, ancak sadece Booth suikastı gerçekleştirmeyi başarmıştı. Başından vurularak ağır yaralanan Lincoln, derhal hastaneye kaldırılsa da ertesi gün ölmüştü. Booth, suikast sonrasında

at sırtında güney Maryland'a, buradan da on iki gün sonra Birlik askerleri tarafından izi bulunup öldürüleceği Maryland'in kırsal Kuzey kesiminde bir çiftliğe kaçmıştı. Suikastçılardan sekizi yargılandı ve suçlu bulundu. Booth'un ise yakalandığında "intihar" ettiği söylendi.

Konuyla ilgili kaleme alınan birçok esere göre, aslında John Wilkes Booth intihar etmemiş, bilinçli olarak "öldü" gösterilmişti. Şüphesiz bunu kanıtlayacak elimizde net bir veri yok. Ancak bu, Lincoln suikastının sırlarla dolu olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Her ne hikmetse suikastın kilit isimlerinden birisi "Simon Wolf" olmasına rağmen, Amerikan tarih kitaplarında bu isimden hemen hiç söz edilmiyor. Oysa Abraham Lincoln'ü öldüren tetikçi John Wilkes Booth ile Güney adına casusluktan yargılanan Teşkilat üyesi Simon Wolf arasında çok yakın bir ilişki vardı. Simon Wolf ve John Wilkes Booth, tiyatrodan tanışıyorlardı. Amatör bir tiyatro oyununda birlikte bile oynamışlardı. Çok daha önemlisi; John Wilkes Booth, suikasttan sadece bir kaç saat önce, Wilkard Hotel'de Simon Wolf ile gizli bir görüşme yapmıştı. Elbette bu görüşmede ne konuşulduğu hiçbir zaman açıklanmadı. Ancak Simon Wolf, suikasttan saatler önce yaptıkları bu görüşmeyi itiraf ederken, buluşma nedenini sadece birer "içki içmekten" ibaret olduğunu açıklayacaktı.

Amerika'nın dünyaca ünlü araştırma dergisi Executive Intelligence Review (EIR) grubunun hazırladığı The Ugly Truth about the ADL (ADL Hakkındaki Çirkin Gerçek) isimli kitaba göre, Başkan Lincoln suikastında B'nai B'rith'in parmağı vardı. Kuzey'in zafer sarhoşluğuyla, iç savaş sırasında yaşanan söz konusu B'nai B'rith-Konfederasyon ittifakı unutulmuştu. Ama ne B'nai B'rith, ne de bu örgütün önemli ismi Simon Wolf, Kuzey'e olan nefretlerini unutmamışlardı. Bunun en çarpıcı göstergesi, Wolf'un Lincoln'u vuran tetikçiyle, yani John Wilkes Booth'la olan ilişkisiydi. Zira B'nai B'rith'in yayınladığı "Simon Wolf: Private Conscience and Public Image" adlı Wolf biyografisinde bile bu ilişki gizlenmiyordu. İşte EIR dergisine göre,[10] tetikçi John Wilkes Booth,"vur" emrini Simon Wolf'tan almıştı.

Bu arada önemli bir not daha ilave edelim. Simon Wolf'u "casusluktan" yargılayıp tutuklayan dedektif LaFayette C. Baker da 1868 yılında esrarengiz bir şekilde evinde ölü bulunmuştu. Res-

10 EIR Cilt 20 Sayı 21, Mayıs 28, 1993.

mi ölüm nedeni "menenjit" olarak açıklandı. Ancak Indiana State Üniversitesi'nden Profesör Dr. Ray Neff, Baker'ın kalıntıları üzerinde uzun süre yapmış olduğu testler sonucunda, maktulün gerçek ölüm nedeninin arsenik zehirlenmesi[11] olduğunu tespit edecekti. Simon Wolf'a gelince... O Amerikan toplumunda 'saygın' bir birey olarak yaşamını sürdürmeye devam etti. Nitekim 1904-1905 yılında da B'nai B'rith'in başkanı oldu.

Hitler'in Kapatamadığı Tek Örgüt

B'nai B'rith Teşkilatı, Amerikan İç Savaşı biter bitmez hızlı bir teşkilatlanma sürecine girdi. Örgütlü mücadelenin ve kamusal baskının gücünü iyi bilen Teşkilat, New York'ta kurmuş olduğu merkez loca dışında, Amerika'nın diğer eyaletlerinde de yüzlerce yerel loca açtı. Bununla da yetinmeyen Teşkilat, Amerika dışındaki ilk Büyük Bölge Locası'nı 1882'de Almanya'nın Berlin kentinde faaliyete soktu. "Deutsche Relehs-Loge" adını taşıyan Avrupa'nın bu ilk büyük locasını da yine üç Alman Yahudisi kurmuştu. Locanın kuruluşunda Berlin Mason Locası'nın doğrudan katkısı vardı.[12]

B'nai B'rith Teşkilatı'nın ilk Büyük Bölge Locası'nı Almanya'da faaliyete sokması, aslında ilginç bir tezadı da ortaya koyuyordu. Zira "Hitler zulmü" nedeniyle Amerika'ya yapılan Yahudi göçünün büyük çoğunluğu Almanya'dan gerçekleşiyordu. Dolayısıyla Yahudilere "zulüm" yapıldığı bir ülkede siyonist örgütlenmenin rahatlıkla gerçekleşebilmesi; ya "zulüm" söyleminin sahte olduğuna, ya da büyük bir gücün Hitler yönetimiyle farklı hesaplar peşinde koştuğuna işaret ediyordu. Zira 1932 yılının Hitler Almanya'sında, B'nai B'rith Teşkilatı'na ait tam 103 loca bulunuyordu. Dahası, Nazi yönetimi altında faaliyetlerine devam etmesine izin verilen tek kuruluş B'nai B'rith'tı.

Amerika dışındaki ilk B'nai B'rith Büyük Bölge Locası her ne kadar Almanya'da açılmış olsa da bu durum, örgütün o tarihe kadar Avrupa'da faaliyet göstermediği anlamına gelmiyordu. New York'ta bulunan B'nai B'rith'in Merkez Şubesi, 1860'tan beri Avrupa'daki Yahudileri örgütleme konusunda büyük bir çalışmanın

11 http://www.americancivilwarstory.com/lafayette-baker.html.

12 Deborah Dash Moore, B'nai B'rith and the Challerge of ethnic Leadership, Suny Press, 1981, s. 39.

içerisindeydi. Mesela 1860 yılında Fransa'nın başkenti Paris'te kurulan ve Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılışında büyük rol oynayan Alliance Israelite Universelle 'eğitim' örgütlenmesine açık destek verdiği gibi, örgütlenmesinde de bizzat rol oynuyordu. Yine Romanya'daki "antisemitik" hareketleri bahane eden B'nai B'rith Teşkilatı, Amerikan hükümetine baskı yaparak devreye girmesini sağlamıştı. O tarihte Romanya'da locası bulunmayan Teşkilat, ABD hükümetini 1870 yılında Romanya'da bir konsolosluk açmaya ikna etti. Dahası, B'nai B'rith eski Başkanı Benjamin Peixotto'nun da konsolos olarak atanmasını sağladı.[13] Böylece Teşkilat, Amerikan hükümetini kendi amaçları doğrultusunda kullanarak, Avrupa'daki çalışmalarında Amerikan devlet gücünü resmen arkasına almış oluyordu.

B'nai B'rith Teşkilatı'nın Avrupa yapılanması Almanya ve Romanya'daki çalışmalarla sınırlı kalmadı. Öncelikle 1870 yılında Amerikan konsolosluğu eliyle Romanya'da faaliyette bulunan B'nai B'rith, 1888 yılında 9. Büyük Bölge Locası'nı da bu ülkede kurarak Avrupa'daki örgütlenmesine bir yenisini ekledi. Nitekim Romanya Locası'nın kurulmasından sonra, bu ülkeden Amerika Birleşik Devletleri'ne ve Filistin bölgesine büyük Yahudi göçleri yaşandı. Zaten Teşkilat'ın o dönemdeki asıl hedeflerinden biri de "Vaat Edilmiş Topraklar'a" Yahudi göçünün emniyetli bir şekilde sağlanmasıydı. Teşkilat, Romanya Locası'ndan sonra adeta Avrupa'yı bir ahtapot gibi sarmaya başlamıştı. Çekoslovakya'nın başkenti Prag'da 1895 yılında kurulan 10. Büyük Bölge Locasını, Avusturya'nın başkenti Viyana'da 1895 yılında kurulan 12. Büyük Bölge Locası izledi. Ardından, daha sonraki bölümlerde detaylıca bahsedeceğimiz İstanbul merkez olmak üzere, tüm Ortadoğu ve Balkan ülkelerinde açılan locaların bağlı olduğu 11. Büyük Bölge Locası, Polonya Krakova'da 1924 yılında kurulan 13. Büyük Bölge Locası ve nihayet İngiltere'nin başkenti Londra'da 1925 yılında kurulan 15. Büyük Bölge Locası faaliyete sokulacaktı.

Burada bir noktanın daha altını çizelim. Avrupa ülkelerinde açılan B'nai B'rith Büyük Bölge Locaları, o ülkelerde tek şube olduğu anlamına gelmiyordu. Söz konusu ülkelerin başkentlerinde kurulan Büyük Bölge Locaları'na bağlı aynı ülkenin diğer kentlerinde de yüzlerce yerel şubeler vardı. Her loca, bulunmuş olduğu şehrin siyasi, içtimai ve ekonomik gelişmelerini yakından

13 http://www.bnaibrith.org/about-us.html.

takip ediyor, Yahudiler aleyhinde gelişen olaylara anında müdahale ediyordu. B'nai B'rith Teşkilatı'nın en çok ilgilendiği bölgelerden biri de hiç şüphesiz Osmanlı coğrafyasıydı. Daha doğru bir ifadeyle, örgütün asıl hedefine Osmanlı toprağı olan Filistin konulmuştu. Zira B'nai B'rith Teşkilatı, Amerika dışındaki en faal locasını 1888 yılında Kudüs'te kurarak, Filistin'e yapılan göçleri doğrudan organize etmeye başlamıştı. Daha önce Alliance Israelite Universelle teşkilatı üzerinden Filistin'de faaliyette bulanan B'nai B'rith, Kudüs Locası kurulduktan sonra artık tüm faaliyetlerini bu loca üzerinden yürütecekti.

II. BÖLÜM

B'nai B'rith'in Siyonist Şakirdleri

ALLIANCE ISRAELITE UNIVERSELLE

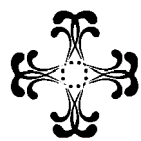

'Eğitim' Şemsiyesi Altındaki Maske

Yahudiler, her ne kadar dünyanın çeşitli ülkelerinde dağınık topluluklar (diaspora) halinde yaşasalar da bir gün "Vaat Edilmiş Topraklara" dönebilme ideallerini hiçbir zaman kaybetmemişlerdi. Hiç şüphesiz bunda B'nai B'rith Teşkilatı'nın büyük rolü vardı. Zira Teşkilat kurulur kurulmaz, öncelikle Siyonizm'i resmi politikası haline getirmişti. Bu idealizmin sürekliliğini sağlamak adına, B'nai B'rith tarafından Yahudilerin yaşamış olduğu ülkelerde çeşitli "Sivil toplum örgütleri" kurdurularak 'ortak bilinç' hep canlı tutuldu. Böylelikle hemen her diaspora Yahudisi, Filistin'de bir Yahudi Devleti (Judenstaat) kurma fikrinin sıkı destekleyicisi durumuna gelmişti.

Yahudilerin kutsal kitapları Tevrat'ta da yer alan "Vaat Edilmiş Topraklar" Osmanlı coğrafyasında bulunuyordu. Dolayısıyla Filistin'de bir Yahudi devletinin kurulabilmesi, ancak Osmanlı İmparatorluğu'nun parçalanmasıyla mümkündü. Bunun altyapısını hazırlamak için de öncelikli olarak dünyanın çeşitli bölgelerinde yaşayan Yahudilerin, Osmanlı coğrafyasına transfer edilmesi gerekiyordu. Ancak bu göçleri organize edecek kurum ve kuruluşlara ihtiyaç vardı. B'nai B'rith Teşkilatı, henüz o dönemde Avrupa'da teşkilatlanamadığından, Avrupa ve Osmanlı'daki Yahudileri kullanmaya karar vermişti. Zira 1492 yılında İspanya'dan Osmanlı topraklarına göç enden Seferad Yahudileri, Filistin rüyasını gerçekleştirmek için bulunmaz bir fırsattı. Fransız Yahudileri ise döneme göre oldukça faaldiler.

İspanya'daki Engizisyon 'zulmünden' kaçarak Osmanlı İmparatorluğu'na sığınan Yahudiler, tarihlerinde hiç görmedikleri kadar şefkat ve misafirperverlikle karşılanmışlardı. İmparatorluk yönetimi, hiç tereddüt etmeden onları Devlet-i Aliyye'nin Selanik, Edirne, Bursa, İzmir ve İstanbul gibi en gözde şehirle-

rine yerleştirdi. Bu dönem devletin çok güçlü olması nedeniyle, Yahudiler Osmanlı'da 'uslu' yaşamış, siyasi anlamda etkili olabilecek herhangi bir örgütlenmeye gidememişlerdi. Ancak ticaret ve kulis faaliyetlerinde oldukça başarılı olan Yahudiler, zamanla devletin önemli mevkilerine gelmişlerdi.

Kabul etmek gerekir ki, Osmanlı İmparatorluğu'nda devlet kadrolarının teslim edilebileceği yetişmiş insan sayısı azdı. Bu nedenle devleti yönetenler, bu adam yokluğunda (kaht-ı rical) pek çok gayrimüslim ve Yahudi dönmesini bürokrasinin önemli kademelerinde görevlendirmek zorunda kalmıştı. Elbette devlet, birçok Müslüman öğrenci ve bürokratı Avrupa'ya göndererek, bu yetişmiş eleman açığını kapatmak için çeşitli çalışmalar yürütüyordu. Ancak Batı'nın teknik alanda ilerleme nedenlerini inceleyip imparatorluğa aktarmaları için Avrupa'nın çeşitli başkentlerine gönderilen öğrenci ve bürokratlar; ya Batı'nın yaşam tarzını alarak ya da "Özgürlük, Eşitlik, Kardeşlik" gibi içi boş sloganlarla saray karşıtı muhalifler olarak geri dönüyorlardı.

Özellikle Fransa'nın başkenti Paris'te yuvalanmış, büyük çoğunluğu Yahudilerden oluşan oryantalistler ve mason locaları; eğitim için buralara gelen Osmanlı elitleriyle bir şekilde ilişki kurup onlara 'devrimci' fikirler aşılayarak, adeta Batı'nın birer 'kültür ajanı' haline gelmelerini sağlıyorlardı. Bu bağlamda Yeni Osmanlılar Cemiyeti ya da yurtdışında bilinen adıyla 'Jön Türkler'in sahneye çıkış tarihiyle; B'nai B'rith Teşkilatı'nın Avrupa'daki icra organı olan[14] Alliance Israelite Universelle (Evrensel Yahudi Birliği) isimli Yahudi eğitim örgütlenmesinin kuruluş tarihinin aynı yıllara denk gelmesi oldukça manidardı. Zira Alliance teşkilatının her ne kadar "fakir Yahudi çocuklarını okutmak" için kurulduğu iddia edilse de gerçek amaç tamamen farklıydı. Osmanlı'daki eğitimli insan açığını ve modern anlamdaki okulların olmadığını gören B'nai B'rith Teşkilatı, hem Filistin'de Yahudi devletinin temellerini atmak, hem de siyonist politikalara ılımlı bakacak geleceğin Müslüman yöneticilerini yetiştirmek için Alliance Israelite Universelle örgütünün temellerini atmaya karar vermişti.

Bu nedenle, Osmanlı İmparatorluğu'nda saraya karşı muhalif hareketin başladığı günlerde, Paris'te de farklı bir çalışmanın planları yapılıyordu. Tarihler 17 Mayıs 1860'ı gösterirken, 17 Yahudi genç, Paris'teki Charles Netter'in evinde toplantı halindeydi. Ya-

14 Aron Monus, Verschworung: Das Reich von Nietzsche, Viyana, 1995, s. 149.

hudi liberal burjuvazinin temsilcileri olan bu idealist kişiler arasında; doktorlar, eğitimciler, gazeteciler, avukatlar ve işadamları vardı. Tüm dünya Yahudilerini aynı düşünce etrafında toplayabilmek için kapsamlı bir örgütün kurulmasına karar verilmişti.[15] Örgütün adı; Alliance Israelite Universelle (AIU) olarak belirlendi. Amacı ise; "Dünyanın her yanında Yahudilere karşı duyulan kin ve nefretin ortadan kaldırılması, insan hakları ihlallerinin önlenmesi ve Yahudilerin eğitilmesi" olarak açıklanıyordu.

Örgütün kurulması için altı kişi görevlendirildi. Bu kişiler arasında, İsrail'in kuruluşunda da büyük rol oynayan ve bir hahamın oğlu olan Charles Netter, Avukat Narcisse Levon, Adolphe Cremieux, Isidore Cahen, Fransa'da din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılmasının ateşli savunucusu Eugene Manuel, Portekiz Yahudilerinden haham Aristide Astruc ve Jules Carvallo vardı. Genç bir avukat olan Adolphe Cremieux Nimes, 1863 yılında teşkilatın başkanı seçildi. Adolphe Cremieux, aynı zamanda 33 dereceli bir mason üstadı ve B'nai B'rith üyesiydi.[16] 1840'lı yıllardaki Şam olayı nedeniyle Osmanlı coğrafyasına gelmiş, Mısır bölgesinde siyonist faaliyetlerde bulunmuştu. Özellikle 1865 yılından itibaren B'nai B'rith'in etkisi altına giren Alliance örgütü, henüz kurumsallaşır kurumsallaşmaz, kendisini küresel siyasetin içinde bulacaktı. Sözde Yahudilerin yanı sıra, diğer azınlık haklarının da savunulması için kurulan Alliance Israelite Universelle'nin yaptığı ilk iş, Arap milliyetçiliğini başlatan Lübnanlı Hristiyanlara destek vermek olmuştu.

Alliance teşkilatı, okul açtığı bölgelerde "Yenilenme" adıyla Batılı yaşam tarzını yaymayı da adeta kendine görev edinmişti. Dolayısıyla Alliance Israelite Universelle'de eğitim görecek olan öğrenciler, bir yandan Yahudi kültürü ve dinini öğrenirken, diğer yandan da Batı tarzı yaşamı benimseyecek ve içinde yaşadıkları toplumun değişim ve dönüşümünü sağlayacaklardı. Alliance Israelite Universelle kurucuları, bu şartları teşkilatın tüzüğüne de koymuştu. Buna göre teşkilatın amacı; tüm dünya Yahudileri arasındaki bağı geliştirmek, dünyanın çeşitli bölgelerinde okullar açmak ve bu bölgelerde Batı kültürünü yaymaktı. Ancak teşkilatın tüzüğü, asıl üç madde üzerine kurulmuştu: Yahudilerin özgürleş-

15 Voir Leven, Cinguente ans d'Histoire: L'Alliance İsraelite Universelle (1860-1910), Paris 1910, s.185.

16 http://www.bbfrance.org/ISAAC-ADOLPHE-CREMIEUX-REPUBLICAIN-JUIF-ET-FRANC MACON_a346.html.

mesi ve ahlaki ilerlemesi için her yerde çalışmak, antisemitizmden muzdarip Yahudiler için etkin yardım sağlamak ve bu amacı desteklemek için tüm basın yayın faaliyetlerini desteklemek ...

Merkezi Paris'te bulunan Alliance Teşkilatı; genel kurul tarafından seçilen 30 üyeli bir 'Merkezi Komite' tarafından yönetiliyordu. Bu üyelerden üçü B'nai B'rith üyesiydi. Merkezi Komite'nin altında bölgesel ve yerel komiteler vardı. Merkezi Komite, yerel ve bölgesel komitelerden aldığı bilgileri derleyip analiz ettikten sonra, genel kurula raporluyordu. Kuruldan çıkan kararlar doğrultusunda nerede ne kadar okul açılacağı, nasıl bir politika oluşturulacağı belirleniyordu. Teşkilatın tüzüğüne göre, merkez komitesinin üçte ikisinin Paris'te ikamet etmesi zorunluydu. Örgüt, Paris dışındaki teşkilatlanmasını, bölgesel ve yerel komiteler aracılığıyla yürütecekti. Bu alt komiteler, bölgelerinde ve mahallelerinde Yahudilerle ilgili olan her gelişmeyi Paris'teki merkeze anında rapor etmekle görevliydi.[17] Teşkilatın Paris dışında oluşturacağı yerel ve bölgesel komiteler; merkezin oluşturduğu fonlardan yararlanacak, ihtiyaç duydukları yerde harcama yetkisine sahip olacaklardı. Ancak taşradaki okullarda görev yapan tüm okul müdürlerinin, Paris'teki merkezden atanma zorunluluğu vardı.

Yıllık altı Frank aidat ödeyen herkes, örgüte üye olabiliyordu. Kuruluşundan bir yıl sonra 850 olan üye sayısı, 1885'e gelindiğinde 30 bine çıkmıştı. Alliance Israelite Universelle kurulurken, faaliyet göstereceği alan 'bütün dünya' olarak ilan edilmişti. Ancak bir müddet sonra, örgütün Paris dışında kurmuş olduğu tüm 'eğitim ağı' sadece Osmanlı coğrafyasını kapsayacak şekilde yapılandırıldı. Nitekim kuruluşundan iki yıl sonra Osmanlı topraklarında faaliyet göstermeye başlayan örgüt, kısa sürede imparatorluğun bütün önemli vilayetlerini adeta bir ahtapot gibi sarmıştı. 'Eğitim' şemsiyesi altında yürütülen bu değişim ve dönüşüm çalışmalarının finansörlüğünü ise *Üst Aklın* küresel para baronlarından Maurice de Hirsch ve ünlü Rothschild ailesi üstlenmişti.[18]

Avrupa'nın iki siyonist bankeri tarafından finanse edilen Alliance Israelite Universelle teşkilatı, Osmanlı coğrafyasındaki ilk okulunu 1862 yılında Fas'ta açmıştı. Daha sonra bütün Kuzey Afrika, Ortadoğu, Balkanlar, İran ve bugünkü Anadolu, Alliance

17 Esther Benbassa, L'Éducation feminine en Orient: L'école de filles de l'Alliance Israélite Universelle à Galata, Istanbul (1879–1912), 1991, s.234.

18 Gille Ollivier, L'Alliance Israélite Universelle (1860–1960) 1959 s.597.

Israelite Universelle okulları tarafından bir ahtapot gibi kuşatılacaktı. İşin ilginç tarafı, normalde sadece Yahudi çocukları için eğitim vermek üzere kurulan Alliance okulları, bu kuralını sadece Müslüman çocuklar için bozmuştu. Zira bu okullarda yetişecek Müslüman öğrenciler, ülkelerinde üst düzey görevler alacak ve ülkelerinin yönetiminde söz sahibi olacaklardı. Nitekim 3. Cumhurbaşkanı Celal Bayar, Sultan İkinci Abdülhamid'i tahttan indiren Mahmut Şevket Paşa, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin beyin takımlarından Feylesof Rıza Tevfik ve solun ünlü simalarından Mihri Belli bu okullardan mezun olmuşlardı. Yine İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin üç kudretli yöneticisinden biri olan Talat Paşa ise Edirne Alliance okulunda öğretmenlik yapmıştı. Osmanlı coğrafyasında 1862 yılından itibaren açılmaya başlayan bu Alliance okullarında bir milyondan fazla kişi eğitim görmüş ve Yahudi misyonuyla yetiştirilmişti.[19] Teşkilat okullarına devam eden öğrencilere, ana derslerin yanında Yahudi ideolojisi, Yahudi dil ve kültürü ile Batılı olmanın kuralları öğretiliyordu.

Alliance Israelite Universelle, Osmanlı coğrafyasında açtığı okullarda çalışan öğretmenlerin önceleri erkek olmalarına özen gösteriyordu. Ancak 1872 yılına geldiğinde, örgüt kadınların da bu ağın içerisinde yer almasına karar verdi. Fransız Yahudilerinden seçilen bayan öğretmenler, Kuzey Afrika ve Ortadoğu'nun köy ve kasabalarında 'gönüllü öğretmen' olarak hizmet vermeye başlamıştı. Kadın öğretmenlerin kısa sürede göstermiş olduğu başarılar nedeniyle, Paris'teki eğitimini henüz tamamlamamış bayan öğrenciler de derhal taşraya öğretmen olarak gönderilmişlerdi.

Batılı tarzda giyinmeye büyük özen gösteren Alliance'lı bayan öğretmenler, aynı zamanda Batı kültürünü de eğitim verdikleri bölgelere taşımış oluyorlardı. Zira teşkilatın temel görevlerinden biri, Batılı yaşam tarzını yaygınlaştırmaktı. Böylelikle o bölgede baskın olan yerleşik kültür yozlaştırılıyor, yerine ikame edilen yeni bir kültür kodunun oluşturulması sağlanıyordu. Amaç, Osmanlı coğrafyasında Batı tipi bir 'modern aile' yapısı oluşturmaktı.[20] Aynı zamanda Batı'nın kültür ajanlığını yapan Alliance'ın bayan öğretmenleri; İstanbul, Edirne, Çanakkale, Ma-

19 Michael M. Laskier, The Alliance Israélite Universelle and the Jewish Communities of Morocco (1862–1962), State University of New York Press, 1983, s. 80.

20 Esther Benbassa, The History Of Private Life And Of Families: Objects And New Methodologies For the Study Of Sephardi-Jewish History, 1997, s.33.

nastır, Tangier, Alsace, Halep, Şam, Beyrut, Aden ve Selanik gibi Osmanlı'nın önemli şehirlerinde görev yapıyorlardı. Daha önce hiç görmedikleri bu Osmanlı coğrafyasında tecrübe kazandıkça, terfi ettirilerek merkezdeki daha kritik noktalara atanıyorlardı.

Alliance Israelite Universelle teşkilatında görev yapan bayan öğretmenler sadece 'öğretmenlik' yapmakla kalmıyor, bu okullardan mezun olan ve 'şakird' denen öğrencilerin istihdam işleriyle de uğraşıyorlardı. Zira örgütün bir amacı da Yahudilerin yaşamış oldukları bölgedeki yaşam koşullarını düzeltmek ve onlara iyi bir ekonomik statü kazandırmaktı. Ancak teşkilat mensubu bayan öğretmenlerin en büyük misyonu, o bölgede görev yapan Yahudilerin yerel liderlerine de demografik bilgiler sağlamaktı.[21] Aslında bu bir nevi ajanlıktı. Görev yapılan yerel bölgedeki Yahudi nüfus tespit ediliyor, aile bilgileri, çalışma alanları, hangi duygu ve düşüncede oldukları tek tek raporlanıyordu. Öyle ki bu hizmet, zamanla teşkilatın temel politikası haline gelecekti.

Terörist Öğretmenler

Osmanlı coğrafyasındaki hemen tüm faaliyetlerini B'nai B'rith'in koruması altında gerçekleştiren Alliance teşkilatı, Paris dışındaki ilk okullarını Osmanlı coğrafyasında açmış olmakla, aslında gerçek niyetini ortaya koymuştu. Zira o dönem dünyanın pek çok ülkesinde yaşayan ve hem sosyal açıdan hem de eğitim bakımından durumları Osmanlı'dan çok daha kötü olan Yahudiler vardı. Buna rağmen teşkilat, 'eğitim' çalışmalarını sadece Osmanlı coğrafyasında yoğunlaştırmış, özellikle Anadolu, Balkanlar ve Ortadoğu'ya büyük önem vermişti. Öyle ki Alliance teşkilatı, Osmanlı vilayetlerinde bulunan her bir Yahudi cemaatine birer okul kurma emri vermişti. Çalışmaların sonucundan memnun olan Osmanlı Yahudileri de bu talimatları harfiyen yerine getiriyordu. Böylece 1862 yılında Fas'ın Tetuan kentinde başlayan okul açma çalışmaları, daha sonra Balkanlarla devam etti. Zira Balkanların teşkilat için ayrı bir önemi vardı.

Balkanlar'da yer alan Selanik vilayeti, Yahudilerin Osmanlı topraklarındaki en önemli diaspora merkeziydi. Nüfusunun yarıdan fazlasını Yahudilerin oluşturduğu bu vilayet; hem eğitim,

21 Malino Frances, The Women Teachers of the Alliance Israélite Universelle (1872–1940) In Jewish Women in Histoical Perspective, edited by Judith Baskin, 1998, p. 248–269.

hem de sosyal statü bakımında diğer şehirlerden oldukça ileri-deydi. Alliance teşkilatı, burada okul kurabilmek için yoğun bir çaba içerisine girmişti. Zaten Alliance teşkilatıyla Osmanlı Yahudileri adına ilk iletişim kuranlar da Selanik Yahudileri olmuştu. 1865 yılında Volos'ta kurulan Alliance Okulu, Osmanlı topraklarındaki Sefarad Yahudisi çevrenin merkezinde kurulan ilk okul olma özelliği taşıyordu. Bunu 1867'de Edirne ve 1870'de Şumla'da kurulan okullar izledi. Teşkilat, 1870 ile 1885 yılları arasında Balkanlar'da tam 20 okul açtı. 1912 yılına gelindiğinde ise Balkanlar'daki Alliance okullarının sayısı 71'i erkek, 44'ü kız okulu olmak üzere, toplam 115'e ulaşmıştı.[22]

Teşkilatın Osmanlı coğrafyasında açmış olduğu en önemli okulların başında, hiç şüphesiz 1870 yılında kurulan "Filistin Tarım Okulu" geliyordu. Zira bu okul, doğrudan Filistin topraklarında kurulmuş ve bugünkü İsrail devletinin temellerini atan en önemli unsur olmuştu. Alliance teşkilatının kurucularından Charles Netter, Filistin'de kuru bir toprak yolunu satın alarak, 'Mikveh İsrail Tarım Okulu'nu açmıştı. Aslında Filistin'de Yahudilere toprak satmak yasaktı. Ancak B'nai B'rith Teşkilatı, bunun çaresini bulmakta zorlanmamıştı. Zira Avrupalıların baskılarıyla ilan edilen Islahat Fermanı, yabancılara Osmanlı toprakları üzerinde mülk edinme hakkı tanıyordu.

"Mikveh" İbranicede 'umut' demekti. Filistin'de kurulan 'Mikveh İsrail Tarım Okulu'nun kuruluş amacı; sözde bölgede yaşayan halklar için tarımsal faaliyetleri geliştirmek ve tarımla uğraşan genç nesiller yetiştirmekti. Okul, bir tavuk kümesi, inek ahırı, üzüm bağları ve şarap üretim yeri olan küçük bir çiftlik içerisinde kurulmuştu. Etrafı da yeşil bitki örtüsüyle çevriliydi. Görünüşte her şey, okulun kullanım amacına uygundu. Fakat okulun asıl amacı, Filistin'e yerleşecek Yahudi kolonilerinin altyapısını oluşturmak için toprak edinme ve Avrupa'dan gelecek Yahudilere yer açmanın ilk basamağıydı.

Bir yandan okul sınırları sürekli genişletiliyor, bir yandan da Filistin'e göç eden Yahudiler 'misafir' kılıfı altında bu okulda ikamet ettiriliyordu. Nüfus yavaş yavaş arttıkça, küçük "Savunma birlikleri" oluşturulmaya başlanmıştı. Nitekim 'tarım' amaçlı kurulan bu okul, giderek askeri savunma hizmeti veren bir üs haline

22 Esther Benbassa and Aron Rodrigue, The Jews of the Balkans (1995); Türkiye ve Balkan Yahudileri Tarihi, İletişim Yayıncılık, İstanbul, 2001. s. 87.

geldi. Öyle ki Mikveh Tarım Okulu'nda görev yapan Yahudi öğretmen ve öğrenciler, daha sonra Filistin'e göç eden Yahudi yerleşimcileri korumak için kurulan Haganah (savunma) adındaki silahlı terör örgütünün omurgasını oluşturmuş ve bu örgütün ilk elemanları olmuşlardı. İşte bölgeyi "Araplar için yeşil bir vadiye çevireceği" söylenerek kurulan bu okul, bugünkü İsrail devletinin de temellerini atmış oluyordu.

'Eğitim' şemsiyesi altında 'Vaat Edilmiş Topraklar'ın etrafını kuşatma altına alan Alliance teşkilatı, Osmanlı'nın merkezi dışında kalan Kuzey Afrika, İran ve Irak topraklarında da okul açmayı ihmal etmemişti. Teşkilatın ilk göz ağrısı Fas'ta, 1912 yılına gelindiğinde toplam 14 okul faaliyet gösteriyordu. Bu dönem içerisinde söz konusu okullarda tam 5 bin 500 öğrenci eğitim gördü. 1939 yılına gelindiğinde ise Fas'taki okul sayısı 45, öğrenci sayısı ise 16 bine ulaşmıştı. İkinci Dünya Savaşı yıllarında bile, teşkilatın Fas'taki eğitim çalışmaları hız kesmedi. 1952'lere gelindiğinde; Fas'ın özellikle büyük kentleri Marakeş, Fes, Rabat ve Kazablanka'da yapılan sistemli çalışmalarla Alliance okullarında eğitim gören Faslı öğrenci sayısı 28 bine ulaşmıştı.

Bir başka Kuzey Afrika ülkesi olan Tunus da Alliance'ın hedefindeydi. Bölgede 1878 yılında başlayan okul kurma çalışmaları 1960'a kadar devam etmiş, bu okullardan toplam 5 bin Tunuslu öğrenci mezun olmuştu. Teşkilat, Irak bölgesine ise Bağdat'ta 1865 yılında açtığı okulla girmişti. Bu sayı 1947 yılına gelindiğinde 10'nu bulmuş ve bu okullardan mezun olan öğrenci sayısı toplam 6 bini aşmıştı. Adeta Siyonizm'in ileri karakolları gibi çalışan Alliance okulları, İran'da da hiç bir engelle karşılaşmadan yayılmasını sürdürdü.

İran'daki Yahudi cemaati, ilk okulunu 1898 yılında Tahran'da açtı. Bu bölgedeki çalışmalarını 1960 yılına kadar sürdüren Teşkilat, açtığı 15 okuldan 6 bin 200 öğrenci mezun verdi. Yine Beyrut, Şam ve Halep gibi önemli yerleşim bölgelerindeki okul kurma faaliyetleri de 1960 yılına kadar devam etti. Ancak 1947-1948 İsrail-Arap savaşlarından sonra, Arapların bu okullara bakış açısı değişti. Teşkilat da artık görevini tamamlama bilinciyle, 1960'lı yıllarda Arap ülkelerini birer birer terk etti. Irak'ta başlayan okul kapatmalarını, Suriye ve Mısır izledi. Fas ve Tunus'un bağımsızlıklarını kazanmasından sonra, teşkilat okulları buralarda da büyük darbe yedi. Birçok Arap devleti bu okulları millileştirdi.

Türkiye'de ise 1926 yılında bu okulların faaliyetine son verildi. Alliance teşkilatının en son 1966 yılında Mısır'dan kovulduğu düşünülürse, FETÖ eğitim örgütlenmesinin 1970'li yıllardan sonra başlamış olması oldukça anlamlı hale geliyor.

Abdülhamid Tehlikeyi Fark Edince...

Sultan Abdülhamid, Osmanlı coğrafyasında her geçen gün etkinliğini artıran Alliance okullarının faaliyetlerinden şüphelenmişti. Bu nedenle Maarif Nezareti, 1886 yılından itibaren Alliance okullarını düzenli şekilde denetlemeye başladı.[23] Söz konusu okullarda görev yapan öğretmenlerin faaliyetleri, teşkilatın örgütlenme biçimi ve bütün işlemlerin Paris'teki merkez üzerinden yürütülmesi, Sultan Abdülhamid'i kuşkulandırmaya yetmişti. Hafiyeler, özellikle İstanbul'daki Alliance örgütlenmesini gizlice takibe almıştı. Paris'teki merkezden Türkiye'deki Alliance okullarına atanan öğretmenler, hem bu sıkı takipten hem de okul denetimlerinden bunalmış olacaklar ki, bu konuda teşkilatın Paris'teki merkezine sürekli şikâyetlerde bulunuyorlardı. 1902 yılına gelindiğinde Sultan Abdülhamid'in şüpheleri giderek artmış, nitekim yayınladığı bir 'İrade-i Seniyye' ile Müslüman çocuklarının gayrimüslim okullarına gitmesini yasaklamıştı.[24] Yasak sonrası Alliance okullarında eğitim gören Müslüman öğrenciler, bu okullardan ayrılmak zorunda kaldı.

Sarayın, Alliance okullarından şüphe duymasının asıl nedeni; okullar için toplanan 'bağışlardan' ve teşkilatın 'eğitim' şemsiyesi altında siyonist faaliyetlerde bulunmasından kaynaklanıyordu. Zira Alliance okulları Paris'ten yönetildiği için taşradaki okullara yapılan yardımlar bile Paris'teki merkez üzerinden gerçekleşiyordu. Yani İstanbul'daki Alliance okuluna bağış yapan bir kişi, parayı doğrudan Paris'teki merkeze göndermek zorundaydı. Sultan Abdülhamid buna müdahale ederek, Türkiye'deki Alliance okullarına yapılan yardımların, İstanbul'daki Yahudi cemaati üzerinden yürütülmesini istiyordu. Sultan Abdülhamid, Alliance teşkilatının Filistin'de yapmış olduğu 'eğitim' çalışmalarının siyasi bir planın şemsiyesi olduğu kanısına varmıştı. Dolayısıyla Alliance okullarının hareket alanına kısıtlama getiren Sultan Abdülhamid, siyonistlerin hedef tahtasındaydı.

23 Aron Rodrigue, Türkiye Yahudilerinin Batılılaşması, Alliance Okulları (1860-1925), Çev: İbrahim Yıldız, Ayraç Yayınevi, Ankara, 1997, s.24.

24 A.g.e. s. 241.

B'nai B'rith Teşkilatı, Alliance Israelite Universelle'ın Osmanlı coğrafyasındaki 'eğitim' çalışmalarına maddi ve manevi doğrudan destek veriyordu.[25] Özellikle Filistin bölgesindeki faaliyetleri bizzat finanse eden B'nai B'rith, aslında Alliance 'eğitim' hareketini siyasi bir planın maskesi olarak kullanıyordu. Yine Almanya merkezli siyonist "Hilfsverein der Deutschen Juden" simli sözde yardım derneği de Teşkilat'ın paravan olarak kullandığı[26] bir başka organizasyondu. Filistin'e Yahudi göçlerini organize eden bütün kolonizasyon derneklerini finansal yönden destekleyen B'nai B'rith Teşkilatı, bir yandan da Sultan Abdülhamid muhaliflerine destek veriyordu. İşte tüm bu operasyonlardan haberdar olan Sultan Abdülhamid, Filistin'de Yahudilere toprak satışını ve bu bölgeye gerçekleşen Yahudi göçlerini yasaklamıştı.

Ne var ki 1908'de gerçekleştirilen İkinci Meşrutiyetle İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin iktidara gelmesi, B'nai B'rith'in koruması altındaki Alliance'ın faaliyetlerini yeniden hızlandırmıştı. İttihatçılar, öncelikle Sultan Abdülhamid'in Filistin'e Yahudi göçünü yasaklayan 'kırmızı tezkere' uygulamasını kaldırdı. Siyonistlerin yapmış olduğu ilk icraat ise Sultan Abdülhamid yönetimiyle yakın ilişki içerisinde bulunan Hahambaşı Vekili Moşe Halevi'yi görevden alarak, yerine Alliance'ta eğitim görmüş B'nai B'rith'in en güvendiği adamlardan[27] biri olan Haim Nahum'u getirmek oldu.

Hahambaşılık vekilliğini 35 yıl gibi uzun bir süre yürüten Moşe Halevi, geleneksel Yahudiliğin en büyük temsilcilerinden biriydi. Dolayısıyla Alliance eğitim teşkilatı ve Siyonizm'le ilişkisi yok denecek kadar azdı. Bu yüzden siyonistler onu da Sultan Abdülhamid gibi hedef tahtasına koymuştu. Alliance mezunu ve sıkı bir Sultan Abdülhamid muhalifi olan Avram Galante, Kahire'de yayınlanan 'La Vara' adlı Ladino gazetesinde, Moşe Halevi'ye yoğun eleştirilerde bulunuyordu. Yahudi Cemaati'nin siyasallaşarak Siyonizm'e destek verebilmesi için Moşe Halevi mutlaka görevinden alınmalıydı. Bu nedenle Alliance teşkilatının Paris Merkez Komitesi, Alliance okulları ve Siyonizm'e sıcak bakmayan Moşe Halevi yerine, aynı zamanda İttihat ve Terakki'ye

25 http://www.bnaibrith.org/about-us.html.

26 Aron Rodrigue, Sephardı Jewry A History of the Judeo-Spanish Community, 14th-20thCenturies. California Üniversitesi Press, February 13, 2000, s.86.

27 Gudrun Kramer, The Jews İn Modern Egypt, (1914-1952) University of Washington Pres, July 1989, s.71.

büyük sempati duyan Haim Nahum'u yavaş yavaş hahambaşılığa hazırlamaya başlamıştı.

Hem geleneksel Yahudi mekteplerinde, hem de Osmanlı devlet okullarında eğitim görmüş olan Haim Nahum'a Alliance bursu verilerek, Paris'teki Rabbinik (hahamlık) Okulu'nda yüksek eğitim görmesi sağlanmıştı. Alliance'ın Paris'teki merkezinde öğrenimini tamamladıktan sonra 1897'de İstanbul'a dönen Haim Nahum, önce Alliance'ın haham okuluna öğretmen olarak atanmış, 1899'da da İstanbul Yahudi Cemaati İdare Meclisi'nin sekreterliğine getirilmişti. Daha sonra ise İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin oluruyla Hahambaşılık Vekilliği'ne atandı. İttihat ve Terakki iktidarıyla birlikte, Alliance okullarının Yahudi Cemaati üzerinde yarattığı derin etki açıkça hissedilmeye başlamıştı. Nitekim 19. yüzyılın ortalarından itibaren geleneksel Yahudi Cemaati ile 'modernleşmeci' Yahudiler arasında başlayan tartışmalar, siyonistlerin galibiyetiyle sonuçlanacaktı. Artık 19. yüzyılın sonlarına doğru gelindiğinde, yerel hahamların çoğu, Alliance örgütüyle yakın işbirliği içerisine girmişlerdi.

Alliance okullarında okumuş Mahmut Şevket Paşa'nın Sultan Abdülhamid'e karşı 1909 yılında yaptığı darbeyi büyük bir sevinçle karşılayan siyonistler, bu göreceli özgürlük ortamını kendi amaçları doğrultusunda kullanmayı çok iyi bilmişlerdi. Zira Meşrutiyet süreciyle birlikte Kutsal Topraklar'daki Yahudi nüfusu tam üç katına çıkmıştı.[28] O güne kadar İbrani dili ve kültürünün yayılması konusunda dar bir çevrede gizlice çalışan siyonistler, darbe sonrası açıktan örgütlenmeye başlamışlardı. Mesela darbeden sadece birkaç ay sonra İstanbul'da B'nai B'rith ve Dünya Siyonizm Teşkilatı (WZO) tarafından kurulan "Siyonist İrtibat Bürosu" sayesinde, Siyonizm artık gizlilikten kurtulmuştu. Dünya Siyonist Teşkilatı'nın Genel Konsey üyesi Victor Jacopson başkanlığında faaliyet gösteren "Anglo-Levanten Bankacılık" şirketi, aslında 'bankacılık' kılıfı altına gizlenmiş bir siyonist irtibat bürosuydu. Jacopson, 1906 yılında Filistin bölgesinde kurulan aynı şirketin Beyrut şubesinde de çalışmıştı. B'nai B'rith Teşkilatı, bu şirket aracılığıyla hem Osmanlı basınını finanse ediyor, hem de Siyonizm'i desteklemek için yeni gazetelerin çıkmasını sağlıyordu.

28 Alan Hart, Zionism: The Real Enemy Of The Jews, Published by Clarity Press inc. 2009 s. 9.

Aynı zamanda iyi bir diplomat olan Victor Jacopson, siyonist fikirleri yayabilmek için öncelikle geniş çaplı bir medya projesi başlattı. Bu kapsamda ardı ardına yeni yayın organları piyasaya sürüldü. Kendisi de bir Alliance mezunu olan Sami Hochberg yönetimindeki İbranice "Hamevaser" adlı gazete İstanbul'da yayın hayatına sokuldu. Daha önce 'Courrier d'Orient' ismiyle çıkan ve Jön Türkleri her yönden destekleyen gazetenin adı da 'Le Jeune Turc' olarak değiştirilerek Siyonizm'in hizmetine sunuldu. Yine Alliance mezunu olan David Fresco ise El Tiempo, L'Aurore ve Succeded isimli üç dergi yayımladı. Bu yayınlar sayesinde hem İttihatçı liderler baskı altına alındı hem de Osmanlı Yahudileri arasında Siyonizm'in güçlenmesi sağlandı. Nitekim 1910 yılına gelindiğinde, Alliance Israelite Universelle'ye bağlı okulların yüzde 90'ı Siyonizm'i benimsemişti.[29]

Sultan Abdülhamid'i tahttan indiren İttihat ve Terakki Cemiyeti içerisinde çok sayıda Alliance mezunu vardı. Üstelik bu kişiler, Cemiyet'in sıradan üyeleri değil, bizzat kararlarıyla Cemiyet'in politikalarına yön veren özel seçilmiş aktörlerdi. Mesela İttihat ve Terakki politikalarının belirlenmesinde büyük rol oynayan Talat Paşa, Edirne Alliance okulunda Türkçe öğretmenliği yapmıştı. Sultan Abdülhamid'i deviren Hareket Ordusu'na Yahudilerden 'gönüllü' asker toplayan 3. Cumhurbaşkanı Celal Bayar, cumhuriyet döneminin Milli Eğitim Bakanlarından Dr. Reşid Galib, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin fikir babalarından Feylezof Rıza Tevfik, "Türkçü" Çınaraltı Dergisi'nin yazarlarından şair Yusuf Ziya Ortaç, İttihat ve Terakki Cemiyeti üyesi ve dönemin Hahambaşısı Haim Nahum, Siyonizm'in Cemiyet içerisindeki temsilcileri Emmanuel Carasso, Nesim Russo, Nesim Masliyah ve Sultan Abdülhamid'i iktidardan uzaklaştıran Hareket Ordusu'nun ünlü komutanı Mahmud Şevket Paşa... Hepsi de Alliance okullarında eğitim görmüştü.[30]

B'nai B'rith'in Osmanlı'daki Kara Kutusu

Hem B'nai B'rith Teşkilatı hem İttihat ve Terakki Cemiyet'i hem de Alliance Israelite Universelle'ın en önemli elemanlarından biriydi Haim Nahum... Alliance Israelite Universelle teşkilatının Paris merkezinde eğitilip İstanbul'a gönderilen Nahum,

29 Walter Lagueur, The History Of Zionism, London 2003, s. 212.

30 Soner Yalçın, Efendi 2, Beyaz Müslümanların Büyük Sırrı, Doğan Kitap, İstanbul, 2010, s. 114.

B'nai B'rith'in Türkiye ve Ortadoğu'daki 'ılımlı' yüzünü temsil ediyordu. Sakin, içten pazarlıklı, gerçek duygularını dışarı yansıtmadan içinde saklayabilen zeki ve uyumlu bir kişilikti. Her ne kadar siyonistler içerisindeki 'acilciler' tarafından 'ılımlı' yönü eleştirilse de Osmanlı coğrafyasındaki Siyonist davasına en büyük hizmetleri o yapmıştı.

İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin üst düzey yöneticileriyle arasından su sızmazdı. Siyonistlerin İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne söz geçiremediği her konuda, o devreye giriyordu. İsrail Devleti'nin kurulmasında tıpkı diğer Alliance'lı siyonistler gibi önemli roller üstlendi. Sadece İsrail'in kuruluşunda mı? Türkiye'deki yeni rejimin meşruiyetinin tanınması ve Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundaki olağanüstü çabaları unutulacak cinsten değildi. Mesela Milli Mücadele'nin devam ettiği yıllarda, dış kamuoyunu yeni rejim lehine ikna etme görevi ona verilmişti. Türkiye Cumhuriyeti'nin 'tapusunun' alındığı Lozan görüşmelerinde de yine o vardı. Peki, hem İsrail'in kuruluşu, hem de Türkiye'deki yeni rejimin inşasında yoğun bir mücadele yürüten gerçek Haim Nahum kimdi?

Manisa Belediyesi'nde görevli Bohor Josef Nahum ve Kaden Grasya'nın oğulları olarak 1873 Kasım ayında Manisa'da doğdu. Ancak kendisinin ifadesine göre, kimliğinde doğum tarihi 1878 olarak kaydedilmişti. Babası düşük dereceli bir memurdu ve oğlunun haham olmasını çok istiyordu. Haim, ilk eğitimini Manisa'da tamamladı. Koyu bir Yahudi 'şeriatçısı' olan büyükbabası, dini bir eğitim alması için onu kutsal topraklara götürmeye karar vermişti. Filistin'de Tiberya kentinde iki yıl geçiren Haim Nahum, din eğitimi yanında Arapça ve İbraniceyi de öğrenmişti. Dönemin en önemli hahamlarından din eğitimi aldı. Manisa'ya geri döndüğünde, eğitimine devam etmek istedi. Ancak Manisa'da bu imkânı bulamamıştı. Manisalı bir paşanın katkılarıyla, Nahum İzmir'de Türkçe ve Fransızca eğitim veren Osmanlı İdadi Okulu'na gönderildi. 1891 yılında bu okuldan iyi bir dereceyle mezun oldu.

Hukuk ve diplomasi eğitimi almak üzere başkent İstanbul'a gitti. Onu bir 'İslam hukuku' ve 'diplomatlık' merakı sarmıştı. Ne var ki, ailesinin maddi olanakları sınırlıydı. Aile, 1891'de Alliance Israelite Universelle teşkilatına başvurdu. Haim Nahum'un hukuk, teoloji ve diplomatlık eğitimi görmesi için yardım istendi.

Alliance'ın Paris merkezinden gelen cevap, Nahum ailesini sevince boğmuştu. Zira talebe verilen cevap olumluydu. Derhal Paris'in yolunu tutan Nahum, Paris Ruhani Okulu'nda dört yıllık bir öğrenim gördü. O artık Talmud kaideleriyle yoğrulmuş dini bütün bir Yahudi olmuştu. Parlak zekâsı ve sakin tavırlarıyla Alliance'ın misyonunu üstlenecek ideal bir kişilikti. Önce Alliance teşkilatının Paris'teki okullarında dersler verdi. Bununla da kalmadı, Alliance Israelite Universelle'ın Merkez Komitesi'ne üye seçildi. Artık, bir zamanlar çatısı altında okumayı hayal ettiği kurumun üst düzey yönetimindeydi.

Nahum, ağırbaşlı bir din adamı olmakla birlikte, hararetli devrimcilerin cirit attığı Paris'in politik havasını da yakından takip ediyordu. Zaten İttihat ve Terakki üyeleriyle asıl tanışması da burada olmuştu. Paris'te sürgünde bulunan Cemiyet üyeleri, aradıkları 'derin' dostu bulmuştu. Nahum derhal Paris'teki Jön Türk çevreleriyle tanıştırıldı. Bir süre sonra, artık Cemiyet'in Paris'teki yol göstericilerinden biri olmuştu. Cemiyet üyeleriyle burada kurmuş olduğu sıkı ilişkilerin, İstanbul'a döndüğünde yeni yaşamında büyük değişikliklere neden olacağını sezmiş gibiydi. Zira çok istediği 'diplomatlık' sıfatını İttihatçılar sayesinde kazanabilirdi. Nahum, artık Paris'teki öğrenimini de görevini de tamamlamıştı. Şimdi yeniden İstanbul'a dönme zamanıydı. Alliance'ın merkezinde sadece sıradan bir eğitim görmemiş, imparatorluk şartları içerisinde nasıl hareket edeceğini de öğrenmişti. Zira koyu bir siyonist olmasına rağmen, Türkiye'ye döndüğünde 'iyi polis' rolünü[31] oynayacaktı.

Haim Nahum, İstanbul'a döndüğünde tarihler 1897'yi gösteriyordu. Bu tarih, aynı zamanda siyonistler için önemli bir dönüm noktasıydı. Zira İsviçre'nin Basel şehrinde yapılan 1. Siyonist Kongresi'nde Theodor Herlz tarafından İsrail Devleti'nin temelleri atılıyordu. Avusturyalı Yahudi bir gazeteci olan Theodor Herzl, 1896'da yazdığı Judenstaat (Yahudi Devleti) isimli kitapta Siyonizm'in kuruluşunu anlatmış, 1897'deki I. Siyonist Kongresi ile de Dünya Siyonist Teşkilatı'nı kurmuştu. 1897'ye kadar Yahudilerin Filistin'de toplanması ve Yahudi devleti kurma ideali sadece bir fikir düzeyinde kalmışken, siyonist kongrelerle birlikte, artık somut bir hedef haline gelmişti. Üstelik bu

31 Michelle U. Campos, Ottoman Brothers, Müslim, Cristians and Jews in Early Twentieth-Century Palestine, Stanford University Press, California, 201,1 s.182.

'hayali' devlet, Osmanlı topraklarında kurulacaktı. Kongrede derhal bir fon oluşturularak, Filistin'de toprak satın alınması ve İsrail Devleti'nin altyapısının oluşturulması kararlaştırılmıştı. Ancak Filistin'i sınırları içerisinde bulunduran devlet yıkılmadan, başka bir devlet nasıl kurulacaktı? Cevabını Herzl veriyordu: "Siyonizmin amaçlarına ulaşabilmesi için, Osmanlı'nın dağılmasını beklemeliyiz. Bu süreci hızlandıracak girişimlere ağırlık vermeliyiz."[32]

Siyonistler, Filistin'de İsrail Devleti'ne izin vermeyen Sultan Abdülhamid'i kesin olarak saf dışı bırakmaya kararlıydı. Ancak bunun için, sadece dışarıdan yürütülecek bir yıpratma süreci yeterli olmayabilirdi. Dolayısıyla içerideki Sultan Abdülhamid muhalifleriyle işbirliği yapmak kaçınılmazdı. Siyonist liderler, 1860'lardan beri yakın temasta oldukları 'Jön Türk' hareketini desteklemeye karar vermişti. Siyonist lider Theodor Herzl, bu tarihi kararı şöyle ilan ediyordu: "Bir tek plandan başka çıkar yol kalmamıştır. Sultan'a karşı bir kampanya açmalı, bu iş için de sürgün edilmiş prensler ve Jön Türklerle temas kurulmalıdır"[33] Elbette Haim Nahum bu kararların alındığı kongrede yoktu ama sonuçlarını not defterine düşmeyi ihmal etmedi. Zira o kararları imparatorlukta uygulayacak en önemli aktörlerden biri de bizzat kendisi olacaktı...

Nahum, Fransa'dan döndükten sonra Hem B'nai B'rith, hem de Alliance Israelite Universelle adına fiili olarak çalışmaya başlamıştı. Alliance teşkilatı Genel Sekreteri Jacques Bigart'ın tüm desteği arkasındaydı. Önce teşkilatın desteğiyle İstanbul'daki haham okulunda görevli müstakbel kayınpederi Abraham Danon'un yardımcılığına getirildi. Bu tarihten itibaren Yahudi cemaatinin yönetimini eline geçirmek için uygun zamanı kollamaya başladı. Devleti yönetenler nezdinde etkili olmanın önemli bir göstergesi olan Hahambaşılık, onun için oldukça önemliydi. Zira yasal kılıf altında imparatorluğun altını oymak açısından, bu görev Nahum için biçilmiş kaftandı. Zaten Alliance teşkilatı da onu 'hahambaşılığa' getirmek için her yolu deniyordu. Nahum, Yahudi cemaati içindeki basamakları birer birer tırmanırken, İttihat ve Terakki Cemiyeti ile olan ilişkilerini sıklaştırmıştı.

32 Theodor Herzl, The Complete Diaries Theodor Herzl, Cilt I, s. 374.
33 A.g.e, s.374.

İttihatçıların Gizli Arşivi Teşkilat'a mı Verildi?

Haim Nahum, Paris dönüşü Ruhban Okulu'nda ders vermekle işe başlamıştı. Aynı zamanda hahambaşılığın yönetiminde görevliydi. Nahum'un Türkiye'ye döndükten sonra yapmış olduğu çalışmalar, Alliance Israelite Universelle tarafından takdirle karşılanıyor, büyük destek görüyordu. Zira o, bütün çalışmalarını günü gününe Alliance teşkilatına raporlamayı hiç ihmal etmemişti. Ancak iktidarda Sultan Abdülhamid olduğu için, ihtiyatlı ve sınırları keskin olmayan bir politika izlemek zorundaydı. Hatta kendisini 'saray yanlısıymış gibi' göstermek için her türlü ikiyüzlülüğü yapmaktan da çekinmeyecekti. Onun felsefesinde hedefe ulaşmak için her yol mübahtı...

Nitekim Nahum'un Osmanlı'da oynadığı 'iyi polis' rolü işe yaramıştı. Bir yolunu bulup, Osmanlı ordusuna subay yetiştiren Yüksek İstihkam ve Topçu Okulu'nda Fransızca öğretmeni oldu. Aralarında İsmet İnönü'nün de bulunduğu askeri öğrencilere Fransızca dersleri vermeye başlamıştı. Tabi sadece ders vermekle kalmadı, ileride istifade etmek üzere bazı subaylarla yakın ilişkiler de kurdu. Nitekim bu ilişkiler ileride onun için önemli bir referans kaynağı olacak, kendisini her dönemin 'aranan adamı' yapacaktı. Öyle ki, 1908 yılından cumhuriyetin kuruluşuna kadarki dönemde, hiçbir iktidar değişikliğinden zarar görmeden gizli faaliyetlerini sürdürmeyi başaracaktı.

1908 postmodern darbesi, siyonistler için bulunmaz bir fırsattı. İkinci Meşrutiyet'in ilanına en çok sevinen kesim, hiç şüphesiz siyonistler olmuştu. Zira Filistin'de bir Yahudi devletinin kuruluşuna karşı çıkan Sultan Abdülhamid'in tahttan indirilmesine sayılı günler kalmıştı. İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin iktidarı ele almasıyla birlikte, Haim Nahum'un hayatında da yeni bir dönem başlıyordu. Çünkü bundan sonra Cemiyet'le siyonistler ve Alliance Israelite Universelle teşkilatı arasındaki ilişkileri artık o yürütecekti. Cemiyet'e doğrudan üye değildi. Zaten istese de konumu gereği üye olamazdı. Ancak İttihat ve Terakki'nin en mahrem sırlarını bilecek kadar da Cemiyet'in içindeydi.

Nitekim Haim Nahum, İkinci Meşrutiyet'in ardından ittihatçıların desteği ile önce Moşe Halevi'nin yerine hahambaşı vekili seçildi. Elbette İttihatçılar Meşrutiyet sonrası sadece Haim Nahum'un önünü açmamışlardı. Cemiyet içerisindeki siyonist

cephenin birçok temsilcisi de devlet yönetiminin en stratejik noktalarına getirildiler.[34] Üstelik bu kişilerin hemen hepsi, Alliance Israelite Universelle okullarında yetişmiş kişilerdi. Mesela Selanik Yahudilerinden Emmanuel Raphael Salem, meclise getirilecek yeni yasaları hazırlıyordu. Bir hahamın oğlu olan Bağdat Mebusu Sassoon Eskell, Bütçe Komisyonu Başkanlığı ve Ticaret Bakanlığı Başdanışmanlığı'na getirilmişti. Yine Selanik Yahudilerinden Nissim Russo, Maliye Bakanlığı Müsteşarlığı'nda görevlendirildi. Vitali Stroumsa, Mali Islahat Yüksek Şurası'nın üyesi oldu. Samuel Israel ise başkent polisinin Siyasi Şube Müdürü olarak son derece hassas bir göreve atandı. Öyle ki, Enver Paşa Bab-ı Ali baskınını yaptığı zaman, en yakınında Samuel Israeli vardı.

Biz yine Haim Nahum'a dönelim... Nahum'un 'hahambaşı vekili' seçildikten sonra yapmış olduğu hizmetler, Cemiyet'in de 'oluru' ile onun hahambaşılığa asaleten atanmasını sağlayacaktı. Onun hahambaşı seçilmesi, gerek Osmanlı Yahudileri arasında, gerekse Cemiyet içerisindeki siyonist/mason cephe tarafından coşkuyla karşılandı. Ancak bir müddet sonra, Filistin'de bir Yahudi devleti kurmak isteyen bazı fanatik siyonistler, Nahum'a karşı cephe almış gibi görünüyordu. Ne var ki bu tavır, "ölümü göster, sıtmaya razı et" taktiğinden başka bir şey değildi. Zira Haim Nahum da gerçek bir siyonistti.[35]

Nahum, şimdilik sadece 'ılımlı' gözükerek imparatorluğun ileri gelenlerini ürkütmek istemiyordu. Çünkü 'aşırı' siyonistler ile Cemiyet arasındaki dengeyi o sağlayacaktı. Alliance Israelite Universelle teşkilatının en önemli çalışanları ve aktif üyeleri, din adamlarından oluşuyordu. Dolayısıyla teşkilat, ilk başlarda aşırı siyonist din adamları yerine, 'ilerici' ve 'ılımlı' hahamları destekledi. Aslında bu strateji, örgüt üyelerini korumak için takınılan maskeden başka bir şey değildi. Zira "Siyonizm'e karşılar" havası oluşturularak, imparatorlukta görev yapan Alliance'lı üyelerin önlerinin kesilmesi engellenmiş oluyordu. Nitekim İsrail Devleti'nin kuruluş aşamalarındaki en kritik görevleri, işte bu 'takiye yapan' Alliance'lı üyeler üstlenecekti.

Hahambaşılığa asaleten seçilen Haim Nahum'un ilk icraatlarından biri; Edirne, Selanik, İskenderiye, Kahire, Şam,

34 Avram Galanti, Role Economique Des Juifs d'Istanbul 1492, s. 52, Ayrıca bakınız: Avram Galanti, Türkler ve Yahudiler, Gözlem Yayınevi, İstanbul, 1995, s. 45.

35 Jacop M. Landau, The Yung Turks And Zionism: Some Comments, Israel: The Hebrew University of Jerusalem, 1983. s. 203.

Beyrut ve İzmir'i içine alan geniş kapsamlı bir geziye çıkmak olmuştu. Buralarda yaşayan tüm Yahudi cemaatlerinin ileri gelenleriyle tek tek görüştü. 'Hahambaşılık' yasal kılıfı altında, kurulacak olan İsrail devleti konusunda tüm Yahudilerin fikir birliği içerisinde olması için uğraştı. Tekrar İstanbul'a döndüğünde ise Cemiyet'in ağır toplarından önemli bir isteği olacaktı: Yahudilerin Filistin'e yerleşmesini yasaklayan Kırmızı Tezkere'nin kaldırılması...

Bu uygulamayı Sultan Abdülhamid getirmişti. Filistin'de bir Yahudi devletinin kurulabilmesi için, bölgedeki Yahudi nüfusunu artırmak gerekiyordu. Bu da söz konusu bölgeye hızlı bir Yahudi göçünün yaşanmasıyla sağlanacaktı. Sultan Abdülhamid, Yahudilerin bu tehlikeli niyetlerini bildiğinden, Filistin'e yapılacak Yahudi göçünü 1883'te yasaklamıştı. Artık Yahudiler Filistin'e sadece 'hacı' olmak için gelebilecek ve bu süre üç ay olacaktı. Kendilerine verilen Kırmızı Tezkere'deki ikamet süresi dolunca, Filistin'i terk edeceklerdi.[36]

Uygulama, Yahudilerin Filistin'e gidip yerleşmelerine ve orada arazi satın almalarına karşı önemli bir engeldi. Dolayısıyla İttihatçılar önce Haim Nahum'un bu isteğine direnerek, onu kısa bir süre oyaladılar. Ancak İttihat ve Terakki Cemiyeti, bu talepler karşısında daha fazla dayanamayacak ve pes etmek zorunda kalacaktı. Nihayet uygulamaya Eylül 1913 yılında son verildi. B'nai B'rith Teşkilatı'nın XI. Büyük Bölge Locası'nın kuruluşundan sadece iki yıl sonra... Ne var ki, Haim Nahum'un istekleri sadece bu yasağın kaldırılmasıyla sınırlı değildi. Filistin'e göç etmek isteyen diasporanın Osmanlı vatandaşlığına geçirilmesi ve Filistin'de toprak satın alabilmeleri için de gerekli adımların atılmasını istiyordu. Zira 1883'te çıkarılan bir İrade-i Seniyye ile başta Filistin olmak üzere tüm Osmanlı topraklarında Yahudilere mülk ve toprak satışı yasaklanmıştı.[37] Ayrıca 1891'de çıkarılan başka bir İrade-i Seniyye ile de "Hiçbir Yahudi'nin Osmanlı vatandaşlığına alınmayacağı ve Yahudilerin Osmanlı topraklarına yerleşmelerine müsaade edilmeyeceği" belirtilmişti.

Haim Nahum, B'nai B'rith Teşkilatı'nın Alliance eliyle 1. Dünya Savaşı'na kadar kendisine vermiş olduğu tüm görevleri başa-

36 Süleyman Kocabaş, İsrail Devletine Giden Yolda Siyonizm-Osmanlı Devleti İlişkileri, Türk Dünyası Tarih Dergisi, İstanbul, Ağustos, 1991, s. 38.

37 hmet Akgündüz, II. Abdülhamid'in Yahudilerin Filistin'e Yerleşmesini Yasaklayan Bir İradesi, TDTD, İstanbul, Mart, 1987, s. 27-29.

rıyla yerine getirmişti. Ancak onun asıl görevi, savaştan sonra ortaya çıkacaktı. Savaş biter bitmez, Nahum ve Cemiyet'i büyük bir telaş sarınıştı. Zira Cemiyet, sözde Osmanlı'yı 'kurtarmak' için Sultan Abdülhamid'i tahttan indirmiş, ancak 10 yıl içinde ülke param parça olmuştu. Dolayısıyla şimdi kaçma zamanıydı. Ne var ki hem on yılda soyup soğana çevirdikleri ülkenin kalan paralarının hem de bütün kirli ilişkilerini ortaya çıkaracak İttihatçıların gizli arşivinin yurtdışına kaçırılması gerekiyordu. Bu görev de yine Nahum'a düşmüştü. 25 Ekim 1918'de dönemine göre lüks bir yatla[38] Köstence'ye doğru yola çıktı. Yanında İttihat ve Terakki'nin tam 15.5 ton altını ile gizli arşivi vardı.[39]

Nahum'un bu altınları ve gizli arşivi kime ya da kimlere teslim ettiği konusunda elimizde henüz herhangi bir vesika yok. Ancak paraların İsviçre bankalarına yatırıldığı ve daha sonra Koç ailesine teslim edildiğine dair iddialar[40] mevcut. Kendisi de bir Yahudi olan Prof. Dr. Esther Benbassa, Haim Nahum'un hayatını kaleme aldığı eserinde bu bilgileri doğruluyor. Ancak Benbassa'ya göre altınlar Nahum tarafından değil, yakın çevresinde bulunan bir Yahudi banker tarafından İsviçre bankalarına transfer edilmişti.[41] Haim Nahum, hem bağlı olduğu B'nai B'rith Teşkilatı'nın, hem de İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin güvenini kazanan ilginç bir kişilikti. Elbette B'rith'in Haim Nahum'a olan güveni anlaşılabilirdi. Ancak Cemiyet'in bütün malvarlığını ve gizli arşivini Haim Nahum'a teslim edecek kadar ona güven duymasının sebebi ne olabilirdi ki?

Haim Nahum, Henry Morgenthau ile Ne Görüştü?

Kurmuş olduğu uluslararası derin ilişkiler ağıyla 'karanlık bir kişilik' portresi çizen Alliance'lı Haim Nahum, sadece siyonistlerle İttihatçılar arasındaki dengeyi sağlamakla kalmamıştı. İttihat ve Terakki iktidarı zamanında göreve gelmesine rağmen, cumhuriyet döneminde de o gizli rolü hiç değişmedi. Nahum, aynı zamanda yeni rejimin mimarlarından biri oldu. Onun en bü-

38 Denizcilik Arşivi, SS Ea 199.
39 PRO, 371/4168/82995, ek 1, Dışişleri Bakanlığı'nda R.Webb, 20 Mayıs 1919.
40 Mehmet Şevket Eygi, Milli Gazete,14-11-2003.
41 Esther Benbassa, Son Osmanlı Hahambaşısı'nın Mektupları, Alyans'tan Lozan'a, Çev: İrfan Yalçın, Milliyet Yayınları İstanbul, 1998,s. 49.

yük özelliklerinden biri, iktidarda kim olursa olsun, 'hükümetin adamıymış gibi' davranmayı başarabilmesiydi. Nahum, Sultan Abdülhamid devrinde sarayın yanında, İttihat ve Terakki iktidarı boyunca Jön Türklerle beraber, Kurtuluş Savaşı'nda Kuvayı Milliyeci, mütareke yıllarında ise mevcut hükümetin gayriresmî danışmanıydı.

Kısacası Nahum, içte ve dışta her hükümetle direkt bağlantı kurabilen, resmi sıfatı olmadığı halde resmi görevli gibi hareket eden, din adamından çok diplomat, bürokrat, siyaset adamı ya da bir elçiydi. İktidarlar, kabineler değişiyor ama Nahum'un misyonu, görevi hep devam ediyordu. Zira aslında ona bu gücü veren, sırtını dayadığı B'nai B'rith Teşkilatı'ndan başkası değildi. Nahum, Osmanlı adına ilk diplomatik temasını, 1915 yılında Çanakkale ablukası sırasında ateşkes şartlarını görüşmek için İngiltere ve Fransa adına Dedeağaç'a gelen bir İngiliz diplomatla yapmıştı. Ancak İngilizler tarafından önerilen şartlar, Osmanlı yetkilileri tarafından kabul edilmedi.

Haim Nahum'un Birinci Dünya Savaşı sonrasında üstlendiği görev, adeta yeni rejimin gayri resmi dışişleri bakanıydı. Zira gerek savaş sırasında, gerekse cumhuriyet döneminin dış ilişkilerinde 'gönüllü diplomat' olarak önemli görevler üstlendi. Said-i Nursi, onun üstlendiği bu görevi ünlü Emirdağ Lahikası'nda şöyle anlatacaktı: "... Bu Haim Nahum, bu korkunç teşebbüse evvela Amerika'da Türkler lehinde bir seri konferans vermek ve emperyalizma şeflerine, Türk'ün maddesini serbest bırakmaları, buna mukabil ruhunu, ta içinden ve kendi öz adamlarına yıktırmaları fikrini telkin etmek suretiyle başlamıştır. Yani, masonluk hasebiyle Kur'an'ın ahkâmını kaldırmak, milleti dinsiz yapmak. Hayim Nahum müthiş planının zeminini Amerika'da hazırladıktan sonra İngiltere'ye geçmiş ve halis Yahudi olan Lord Curzon ile temas ederek şu teklifte bulunmuştur: 'Siz Türkiye'nin mülki tamamiyetini kabul ediniz. Onlara ben İslamiyet'i ve İslami temsilciliklerini ayaklar altında çiğnetmeyi taahhüt ediyorum.'"

Nitekim Nahum Efendi, 1918 yılında Osmanlı resmi görevlisi olarak gizlice Almanya, Lahey ve Stockholm'e gitti. Bu seyahatin amacı, Batı Avrupa Yahudilerinin Osmanlı devletine desteğini sağlamak ve Avrupa'ya gelecek olan ABD Başkanı Wilson ile görüşüp onun da desteğini Osmanlı lehine çevirmekti. Yeni kabinenin Sadrazamı Ahmet İzzet Paşa, daha sonra Nahum'u 1918'de Ame-

rika Birleşik Devletleri'ne gönderecekti. Bu sefer de 1917'den beri kesilmiş olan ilişkilerin canlandırılması isteniyordu.

Temaslarına Avrupa'dan başlayan Nahum Efendi, Fransa hükümetinin 'bir şeyler çevirdiğinden' şüphelenmesi üzerine, ABD'ye gidiş izni alamadı. Ancak 27 Eylül 1919'da, Amerika Birleşik Devletleri'nin eski İstanbul Büyükelçisi ve aynı zamanda B'nai B'rith üyesi olan Henry Morgenthau'yla Avrupa'da buluşmayı başarmıştı. Konu Türkiye'nin geleceğiydi. Haim Nahum ile Henry Morgenthau arasındaki görüşme sır olarak kaldı ama sonraki gelişmeler önemli ipuçları verdi. Nahum, uluslararası kamuoyunun Ankara hükümetine, özellikle Mustafa Kemal'e destek vermesi için sayısız temaslarda bulundu, basın toplantıları düzenledi. Bu kapsamda Fransız basınında yeni rejim lehine çeşitli röportajları yayımlandı. Fransa ile Milli Mücadele'yi yürüten kadro arasında bir antlaşmanın yapılması gerektiğini defalarca dile getirdi. Bu maksatla, siyonist liderler ve Yahudi kökenli önemli kişilerle çeşitli görüşmeler yaparak, bu konuda uluslararası kamuoyu oluşturmaya çalışıyordu.

Lozan'da 'Halifelik' Pazarlığı

Haim Nahum, Türkiye için Avrupa'da çeşitli temaslarda bulunurken aslında onun gerçek görevi, bağlı bulunduğu Yahudi cemaatinin çıkarlarını korumaktı. Zira Osmanlı'nın parçalanması demek, İsrail'in kurulması demekti. Dolayısıyla bir yandan yeni kurulacak müstakil Türk devleti için pazarlıklar yürütüyor diğer yandan da Yahudilerin savaş sonunda nasıl en karlı çıkacaklarının hesabını yapıyordu. Mesela Türkiye için yurtdışında yapmış olduğu temaslar konusunda, gönülden bağlı olduğu Alliance'ı bilgilendirmeyi de hiç ihmal etmemişti. Paris'teki Alliance teşkilatının başkanlığına düzenli şekilde mektuplar göndererek ayrıntılı bilgiler veriyordu.

Mesela İstanbul'dan 27 Nisan 1919 tarihinde Alliance başkanlığına yazdığı o mektuplardan birinde şöyle diyordu: "İtalyan temsilcileriyle ilişkilerim çok iyi. Savaş sırasında tapınaklarına, mezarlıklarına, bankalardaki paralarına bile el konmak istenilen İtalyan cemaatinin yararlarını korudum... Amerika ile ilişkilerim hep çok iyi oldu... Amerika'ya dönmek için Filistin'den gelmiş Amerika Yahudileri konusunda başarılı girişimlerde bulundum...

Türk ve Filistin Yahudilerini, Ermenilerin ve Yunanlıların alınyazısından kurtarmama rağmen beni hâlâ Siyonizm'in karşıtı olmakla suçluyorlar..."[42]

1919 yılına gelince, Nahum ilginç bir şekilde Türkiye Başhahamlığı'ndan istifa etmişti. Bu tarihten sonra Paris'e yerleşti. Kahire Başhahamı seçilinceye, yani 1926 yılına kadar da burada kaldı. Ancak bu ikamet değişikliği onun Türkiye sevdasından(!) vazgeçtiği anlamına gelmiyordu. Yakından tanıdığı Fransız entelektüellerinin Türkiye'de kurulmakta olan yeni rejime desteklerini sağlamak için büyük bir çaba içine girdi. Fransız basınından Le Matin gazetesine vermiş olduğu demecinde şöyle diyordu: "Padişahın hüküm ve nüfuzu altında Türkiye yeniden refahını kazanarak, Doğu'da bir düzen etmeni olabilir. Anadolu ve tüm Türk halkı Mustafa Kemal ile beraberdir."[43]

Nahum Efendi'nin diplomatik çabaları ve Avrupa basınına vermiş olduğu bu demeçleri, Yahudi cemaatinin başından beri milli mücadeleye açıkça destek verdiğini gösteriyordu. Zira sınırları sadece Anadolu'yu kapsayan ve 'ulus' temeline dayanan müstakil bir Türk devleti kurulursa, Filistin bölgesiyle olan maddi ve manevi tüm bağlar kopacaktı. Bu nedenle, başta Amerika'nın eski Büyükelçisi Henry Morgenthau olmak üzere, birçok etkili diplomatla görüşen Nahum Efendi, her fırsatta İtilaf Devletleri'ni Anadolu'daki Milli Mücadele kadrolarıyla uzlaşmaya çağırıyordu. Özellikle cumhuriyetin ilanından bir yıl önce yeni bir kampanya başlatarak, Avrupalı büyük devletlerin Ankara hükümetiyle barış anlaşmaları imzalamaları için gayriresmî diplomatik çabalarını hızlandırmıştı.

Ne var ki *Üst Aklın* bu çok fonksiyonlu 'etki' ajanı, Türkiye konusundaki en büyük rolünü hiç şüphesiz Lozan görüşmelerinde oynayacaktı. Lozan görüşmeleri başladığında, her nasılsa bir yolunu bulup, bir zamanlar Fransızca hocalığını yaptığı İsmet İnönü'ye Lozan görüşmeleri için 'danışman' olmuştu. Ancak Nahum Efendi'nin hangi sıfatla ve kimin tarafından görevlendirildiği konusu, Lozan'a giden Türk heyeti arasında ciddi tartılmalara neden oldu. Zira Lozan görüşmeleri devam ettiği sırada Nahum Efendi'nin Paris gazetelerine verdiği demeçler, Türk heyetini zor durumda bırakacak cinstendi. Hiçbir resmi sıfatı olmamasına

42 A.g.e, s. 186-194.
43 İleri Gazetesi, "Aferin Haim Nahum Efendi'ye" 18 Kasım 1919.

rağmen Türkiye ve Türk delegeler adına konuşuyor, Fransız kamuoyunu istediği istikamette yönlendirmeye çalışıyordu. Öyle ki bu demeçlerin "Türk heyetinin resmi görüşleriymiş gibi" algılanması, heyetteki Rıza Nur'u çileden çıkarmıştı.

Lozan heyetinin ünlü delegesi Dr. Rıza Nur, Haim Nahum'un şüpheli ilişkilerinden kaygı duymuş, Türk heyeti adına vermiş olduğu demeçlerden rahatsız olmuştu. Dolayısıyla onu ilk gördüğünde, demeç verdiği gazetelerden birini hiç düşünmeden Nahum'un yüzüne fırlatmıştı. Nur, bu olayı daha sonra Kadir Mısıroğlu'na şöyle anlatacaktı: "... herif dalavereye kalksa fena haşlayacaktım. Kalkmayıp bu tarzda dökülünce öfkem geçti. Gazeteyi kendisine verdim. Bu beyanatın nedir, dedim. Şapa oturdu. Herif kafa tutmuyor ki... Hamur gibi yumuşak. Yalnız, soğuk muamele ve çabuk defettim gitti."[44] Bütün tersleme ve kovmalara rağmen, Nahum Efendi'nin Türk heyetinin yanından ayrılmaya hiç niyeti yoktu. Özellikle heyet başkanı İsmet Paşa ile çok sıkı fıkıydılar. Rıza Nur, sık sık İsmet İnönü'yü Nahum konusunda ikaz ederek, ona fazla güvenmemesini istiyordu. Çünkü Nahum Efendi'nin 'ikili' oynadığından şüpheleniyordu. Ancak İsmet Paşa hiç aldırış etmemişti.

Dr. Rıza Nur, Haim Nahum hakkındaki düşüncelerinde doğrusu haksız sayılmazdı. Zira Nahum Efendi gerçekten 'ikili' oynuyordu. Kendisi de bir Yahudi olan İngiltere Dışişleri Bakanı ve aynı zamanda Lozan görüşmelerinin başkanı olan Lord Curzon'a şöyle diyordu: "Siz Türkiye'nin mülki tamamiyetini kabul ediniz. Onlara ben İslamiyet'i ve İslami temsilciliklerini ayaklar altında çiğnetmeyi taahhüt ediyorum."[45] Nahum Efendi, açıkça halifelik makamının kaldırılması karşılığında, yeni rejimin tanınmasını istiyordu. Said-i Nursi, bu konuyla ilgili Haim Nahum hakkındaki düşüncelerini şöyle ifade edecekti: "Türklere dinlerini ve din temsilciliğini feda ettirmek şartıyla, sun'i istiklal işinde gizli anlaşmanın müessiri tek kelime ile Yahudiliktir. Buna memur-u müşahhas kimse de şimdi Mısır Hahambaşısı bulunan Hayim Naum'dur."[46]

Yine Haim Nahum'un Lozan'da yürüttüğü gizli faaliyetleri hakkında görüş belirten bir diğer tarihi şahsiyet ise Mustafa

44 Kadir Mısıroğlu, Lozan Zafer mi, Hezimet mi? Sebil Yayınları, İstanbul, 1971, s. 267-268.
45 Said-i Nursi, Emirdağ Lahikası I, s. 278.
46 A.g.e, s.278.

Kemal'in silah arkadaşlarından Rauf Orbay'dı. Orbay, kaleme aldığı hatıralarında; "Anlaşıldığına göre İsmet Paşa, Lozan'da İngilizlerle bir nevi gizli arabuluculuk rolü oynayan İstanbul'un Hahambaşısı Haim Nahum Efendi'nin telkinleriyle, 'Hilafetin artık ne şekilde olursa olsun Türkiye'de devamına müsaade edilmeyip derhal atılması lüzumu' fikrini tamamıyla benimsetmiş bulunuyordu."[47] diyerek, halifeliği kaldırma kararının Lozan'da alındığını ima ediyordu.

Şüphesiz Lozan görüşmelerinde ilginç olan, sadece Nahum Efendi'nin resmi sıfatı olmadığı halde İsmet Paşa'ya 'danışmanlık' yapması değildi. Zira pazarlık masasının karşı tarafında da bir başka Alliance mezunu siyonist Metr Salem vardı. Öyle ki Metr Salem de Nahum Efendi gibi sıradan biri değildi. Samiha Ayverdi'nin *"Bir Dünyadan Bir Dünyaya"* isimli eserinde belirttiği gibi, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin en has adamlarındandı. Dahası, başmüşavirliğini yaptığı Talat Paşa, onun için "Bu memleketin en namuslu adamıdır" bile demişti. İşte bir yanda Haim Nahum Efendi Türkiye Cumhuriyeti adına Lozan Konferansı'nda 'danışmanlık' yaparken, bir başka tanıdık Yahudi Metr Salem de masanın karşı tarafındaki İtalyanlara 'danışmanlık' yapıyordu. Bitti mi? Elbette hayır... Bir diğer Alliance mezunu ve aynı zamanda İttihat ve Terakki üyesi olan Sassoon Eskell de Ortadoğu'nun paylaşıldığı Mart 1921'de yapılan Kahire Konferansı'nda, gizli pazarlıklar yürüterek Irak devletinin temellerini atmıştı.

Sonuçta Lozan görüşmeleri sırasında müşavir, kâtip, gazeteci gibi sıfatlarla heyete dâhil olan ve halifeliğin kaldırılmasında büyük rol oynayan Nahum Efendi, gerçek amacına ulaşmıştı. Nitekim Lozan görüşmelerinden sonra halifelik kaldırıldı. Nahum Efendi de göstermiş olduğu başarılar nedeniyle, B'nai B'rith Teşkilat'ı tarafından Yahudilerce en büyük hahambaşılıklardan biri olarak kabul edilen Mısır Hahambaşılığı'na terfi ettirildi. Nahum Efendi, Lozan'dan sonra Türkiye'ye hiç dönmedi. Nedenini de çevresine şöyle açıklayacaktı: "Türklere öyle bir iş ettim ki, bundan sonra Türkiye'de kalmam doğru olmaz..."[48] Lozan'daki konferansta 'halifeliğin kaldırılmasına karşılık' Türkiye Cumhuriyeti'nin tapusunun alınmasıyla, Nahum Efendi'nin görevi tamamlanmıştı. Şimdi sırada, Osmanlı'dan koparılan Or-

47 Kadir Mısıroğlu, Lozan Zafer mi, Hezimet mi? Sebil Yayınları, İstanbul, 1971, s. 276.
48 Mehmet Şevket Eygi, Milli Gazete, 14.11. 2003.

tadoğu ülkelerinin yeniden yapılandırılması vardı. Dolayısıyla *Üst Aklın* Lozan'dan sonra Nahum Efendi'ye vermiş olduğu yeni görev, Filistin'de Yahudi devletinin kurulabilmesi için bölgedeki çalışmaların hızlandırılmasıydı. Alliance teşkilatı, öncelikle onun 'Mısır Hahambaşılığı' görevini üstlenmesini istiyordu.

Elbette Nahum Efendi, bu görevi de hiç düşünmeden kabul etmişti. Üstelik daha Mısır'a ayak basar basmaz, Mısır parlamentosuna senatör olarak girdi. Kısa sürede kurmuş olduğu derin ilişkiler sayesinde, Mısırlı yöneticileri avucunun içine almıştı. Öncelikle Mısır-Arap Kraliyet Akademisi'nin kurulmasına önayak oldu. Akademinin kurulmasından sonra, bizzat kral tarafından kendisine 16. yüzyıldan itibaren Osmanlı'lar tarafından Mısır yöneticilerine gönderilen tüm fermanların arşivlenmesi ve Fransızcaya tercüme edilmesi görevi verildi.

Nahum Efendi, bir yandan senatörlük görevini yürütürken, diğer yandan da Mısır Yahudi Cemaati'nin sosyal yönden gelişmesi için çeşitli çalışmalar yapıyordu. Bu bağlamda, 1944 yılında 'Mısır Yahudileri Tarihi Araştırma Cemiyeti'ni kurdu ve uzun süre bu akademik kuruluşun başkanlığını yaptı. Bu derneğin uluslararası ilişkilerini geliştirerek, Mısır Yahudi tarihinin tanınmasını sağladı. Nahum Efendi, kısa sürede kendini burada da ispatlamıştı. Mısır ordusu ve siyasi liderleriyle çok sıkı bağlar kurdu. Kral Faruk, General Necip ve Cemal Abdülnasır'a akıl hocalığı yaptı. Daha önemlisi, Türk düşmanlığı üzerine kurulan Arap milliyetçiliğinin liderliğini üslendi. Araplar onu şimdilik sevmişti.

Ne var ki İsrail'in kuruluşuyla birlikte, nihayet Arap halkı da Haim Nahum'un gerçek yüzünü görmüştü. Tabi iş işten geçtikten sonra... 1950'lilere gelindiğinde Mısırlılar onu bu kez, "İsrail lehine casusluk yapmakla" suçluyordu. Mısırlı yöneticiler tarafından İsrail, Siyonizm ve Yahudi karşıtı konuşmalar yapmaya zorlandıysa da o bu yola hiç girmedi. Dolayısıyla tüm devlet ve politik görevlerinden uzaklaştırıldı.

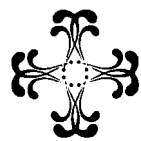

III. BÖLÜM

Osmanlı'ya Saplanmış Hançer

XI. BÜYÜK BÖLGE LOCASI

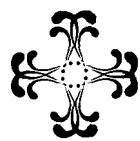

B'nai B'rith, Alliance ve Theodor Herlz Ortaklığı

B'nai B'rith Teşkilatı'nın profesyonel anlamda Osmanlı coğrafyasıyla ilgilenmeye başladığı yıllar, 1860'lara rastlıyordu. Dünyanın her bölgesindeki Yahudilerin sorunlarıyla ilgilenen Teşkilat'ın, Vaat Edilmiş Topraklar'ın bulunduğu Osmanlı coğrafyasında yaşayan Yahudilerle ilgilenmemesi elbette düşünülemezdi. İspanya'dan sürülen Sefarad Yahudileri, imparatorluk yönetimince Osmanlı'nın İstanbul, Edirne, Bursa, İzmir ve Selanik gibi payitahtın en güzel şehirlerine yerleştirilmişlerdi. Osmanlı döneminde rahat bir hayat süren Sefarad ve yerleşik Yahudiler, kendi kurdukları geleneksel okullarında eğitim görüyorlardı. Ancak geleneksel eğitim sisteminin Siyonizm'in önünde büyük bir engel olduğunu düşünen B'nai B'rith Teşkilatı, Paris'te yeni bir Yahudi eğitim yapılanmasının temellerini atıyordu. 'Dünyanın her yerindeki yoksul ve kimsesiz Yahudi çocuklarını okutmak amacıyla' 1860 yılında "Alliance Israelite Universelle" kuruldu.

Ancak daha önceki bölümde hakkında detaylıca bilgi verdiğimiz bu teşkilat, kurulduktan sonra bütün dünyayı değil ama Osmanlı coğrafyasını bir ahtapot gibi sarmıştı. Görünüşte 'eğitim' amacı güden bu örgütün kuruluşunda, B'nai B'rith Teşkilatı'nın doğrudan katkısı vardı. Nitekim Alliance Israelite Universelle, kuruluşundan beri B'nai B'rith Teşkilatı'nın koruması altında faaliyetlerini yürüttü. Alliance eğitim örgütlenmesi, Osmanlı coğrafyasındaki çalışmalarını yürütürken, B'nai B'rith Teşkilatı'ndan doğrudan yardım alıyordu. Mesela B'nai B'rith Teşkilatı, 1868 yılından itibaren Alliance'ın Türkiye, Balkanlar ve Ortadoğu'daki örgütlenmesine doğrudan mali destek sağladı. Alliance okullarının kuruluşuyla ilgili bir diğer önemli nokta da bu örgütün kuruluş tarihiyle, Osmanlı'da saraya karşı başlatılan muhalif hareketlerin başlangıç tarihinin aynı yıllara denk gelmesiydi.

Alliance teşkilatı, Osmanlı coğrafyasında açmış olduğu okullarda öğretmenlik yapacak kişilerin eğitim ve donanımına büyük önem veriyordu. Bu nedenle Osmanlı coğrafyasındaki Alliance okullarında görev yapacak öğretmenler, önce Alliance Israelite Universelle'nin Paris'teki merkezinde eğitilip Siyonizm aşılandıktan sonra görev yerlerine atanıyorlardı. İşte Joseph Niego da bu öğretmenlerden biriydi. Alliance teşkilatı kurulduğunda, o henüz üç yaşındaydı. Edirne'de doğan Niego, babasını erken yaşta kaybetti. 1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşı nedeniyle ailesiyle birlikte İstanbul'a taşınan Niego, amcası tarafından Alliance okullarına yazdırıldı. O, Alliance'ın Edirne ve İstanbul'daki okullarında eğitimini başarıyla tamamladı. Joseph Niego'nun zeki bir öğrenci olduğu keşfedilince, 15 yaşında Alliance'ın Paris'teki Doğu Yahudileri için öğretmen yetiştiren 'Ecole Normale Israelite Oriental'e seçildi.[49]

Joseph Niego, Paris'teki öğretmen okuluna devam ederken, kendisine yeni bir görev daha verilmişti. Zira Filistin'in Yafa bölgesinde 1870 yılında kurulan 'Mikveh Tarım Okulu'nda ziraat mühendisi ihtiyacı vardı. Joseph Niego, hemen Alliance bursuyla Fransa'nın tarım alanında uzman yetiştiren Montpellier kentindeki Ecole Nationale d'Agriculture'a (Milli Tarım Okulu) gönderildi. Niego, burada tam 3.5 yıl eğitim gördü. Nitekim bu okuldan ziraat mühendisi olarak 1899 yılında mezun olunca, Mikveh Tarım Okulu'na müdür yardımcısı olarak atandı.

Bu görevi tam 18 yıl sürdüren Niego, gelecekte kurulacak İsrail devletinin tarımsal altyapısını hazırlayan çok önemli adımlar attı. İsrail'in en önemli kurucuları arasında gösterilen Niego'nun, Filistin bölgesinde ünü öylesine yayılmıştı ki, 1898 yılında Filistin'i ziyaret eden Alman İmparatoru II. Wilhelm bile onunla görüşmek zorunda kalacaktı. Bu görüşmeyi organize eden kişi ise politik Siyonizm'in kurucusu Theodor Herlz'den başkası değildi. Alınan imparatoruna duygusal bir mektup yazan Herlz, Filistin ziyareti sırasında Joseph Niego ile mutlaka görüşmesini istiyordu. Nitekim bu görüşme gerçekleşecek, Niego bölgenin tarımsal ve siyasi geleceği hakkında Wilhelm'e uzunca bir rapor sunacaktı.

Joseph Niego'nun başında bulunduğu Mikveh Tarım Okulu, İsrail'in temelini atan başlıca kurumlardan biriydi. İsrail'in ilk Baş-

49 Fischer Eric, "The Mikveh Israel School during the War Years, 1914-1918". Jewish Social Studies, 1942, s.269–274.

bakanı David Ben-Gurion, Mikveh Tarım Okulu için daha sonra aynen şu cümleleri kullanacaktı: "İsrail devleti Mikveh sayesinde kuruldu. Şayet Mikveh olmasaydı İsrail'in kurulacağından şüphe ederdim. Her şey o okulla başladı. Siyasi görevin tamamlanması için tarımsal altyapının hazırlanması gerekiyordu. Onu da Mikveh başardı"[50] Benzer bir açıklama da Fransa'nın İsrail Büyükelçisi Francis Hure tarafından yapıldı. Hure de şöyle diyordu: "Çağdaş İsrail'in temelleri ne Herlz'in Siyonist kongrelerinde, ne de Balfour Deklarasyonuyla atıldı. İsrail'i kuran Mikveh'ti"

Elbette Niego'nun tek görevi Alliance'ın Mikveh (umut) Tarım Okulu'nda müdür yardımcılığı değildi. O aynı zamanda siyonist faaliyetlerin en aktif temsilcilerinden biriydi. Zira Niego, Mikveh Tarım Okulu'ndaki görevi dışında, tam 20 yıl Yahudi Müstemleke Ortaklığı "Jewsih Colonization Association-JCA" müfettişliği yaptı. JCA, Filistin bölgesine göç eden Yahudilerin çiftlik sahibi olabilmeleri ve Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden Filistin'e yapılan Yahudi göçünü (aliyah) organize etmek amacıyla Rothschild ailesi ve Osmanlı'da almış olduğu ihalelerle yüklü paralar kazanan Baron Maurice de Hirsche tarafından kurulmuş Siyonist bir organizasyondu. Özellikle Rus Yahudilerinin Filistin'e göç etmesinde büyük rol oynayan bu 'Yahudi Kolonizasyon Derneği'nin merkezi İstanbul'daydı. Joseph Niego, aynı zamanda Siyonist faaliyetlere fon sağlamak için B'nai B'rith tarafından kurulan yardım sandığı "Caisse des Petits Prets" fonunun da yöneticisiydi.

İşin ilginç yanı, Alliance okullarının siyonist misyonu İsrail'in kurucu Başbakanı David Ben-Gurion tarafından dahi itiraf edilmesine rağmen, bu okullar yıllarca 'fakir Yahudi öğrencilere eğitim veren kuruluşlar' olarak tanıtıldı. Kendisi de bir B'nai B'rith üyesi olan ve Teşkilat adına Türkiye'deki algı operasyonlarını yürütmekle görevli Yahudi asıllı yazar Rıfat N. Bali başta olmak üzere Haluk Hepkon gibi sözde tarihçiler, Siyonizm'le ilgili her şeyi 'komplo teorisi' olarak adlandırıyor. Mesela Rıfat N. Bali, Müteferrika Dergisi'nin 1996 Tarihli 8 ve 9. birleşik sayısında kaleme aldığı B'nai B'rith XI. Büyük Bölge Locası'ndan bahsederken, "Bir Yahudi Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği" başlığını atarak bu Siyonist kuruluşu masumlaştırıyordu. Oysa gerek B'nai B'rith Teşkilatı, gerekse onun kanatları altında faaliyet yürüten Alliance

50 André Chouraqui, L'Alliance israélite universelle et la renaissance juive contemporaine: (1860-1960), Presses universitaires de France Vendôme, Impr. des P.U.F. 1965, p.246.

Israelite Universelle ile Dünya Siyonist Teşkilatı ortak çalışmış, Osmanlı'nın dağılmasında büyük rol oynamışlardı.

Devlet Kuran Dernek

Joseph Niego, kendini iyi yetiştirmiş bilinçli bir Siyonist'ti. İsrail devletinin kuruluşuna giden yolda önemli görevler üstlendi. Yahudi devletinin tarımsal ve ekonomik altyapısını hazırlayan en önemli stratejistlerden biri oldu. Niego, B'nai B'rith Teşkilatı, Dünya Siyonist Örgütü ve Alliance Israelite Universelle tarafından kendisine verilen bütün görevleri başarıyla yerine getirdi. Ancak Niego'ya verilen belki de en önemli görev; B'nai B'rith Teşkilatı'nın Balkanlar, Ortadoğu ve Türkiye'yi kapsayacak XI. Büyük Bölge Locası'nı kurmaktı. 1911 yılına kadar Osmanlı coğrafyasındaki Siyonist örgütlenmeleri Alliance eliyle yürüten B'nai B'rith Teşkilatı, bundan sonraki bütün faaliyetlerini artık doğrudan kendine bağlı localar eliyle yürütmek istiyordu.

Teşkilat'ın bu kararı İstanbul'a iletilince, Joseph Niego derhal harekete geçti. Yeni Bölge Locası'nın ilk gizli kuruluş toplantısı, Niego'nun evinde yapıldı. İstanbul'daki Siyonist liderler, kurulacak locaya üye olacakların isimlerini belirleyip kısa bir tüzük hazırladılar. Alliance okullarından yetişen Siyonist Sami Hochberg'in İstanbul'da çıkarmış olduğu "HaMevasser" isimli dergi, Teşkilat'ın kuruluş haberini vererek Joseph Niego'nun tanıtımını üstlendi. Dergide, Niego başkanlığında eşkenaz ve sefarad Yahudileri arasındaki birliği sağlayacak yeni bir örgütün kurulacağı duyuruldu. Nitekim açılış öncesi büyük bir tanıtım toplantısı düzenlenerek 12 bin Fransız Frangı toplandı.[51]

Tarihler 8 Mayıs 1911'i gösterdiğinde, B'nai B'rith Teşkilatı'nın İstanbul XI. Büyük Bölge Locası kurulmuştu. Locaya 3 lira ilk giriş ücreti ile birlikte 3 lira aidat ödeyen herkes üye olabiliyordu. 678 Sayılı bu 'Constantinople' Locası, faaliyetlerine resmen 12 Kasım 1911 yılında başladı. İstanbul'daki locanın "Hamenora" isimli bir de dergisi vardı. Locanın merkezi, Beyoğlu Minare Sokak, No 11'de bulunuyordu. XI. Büyük Bölge Locası'nın 1. Dünya Savaşı'ndan üç yıl önce, Sultan Abdülhamid'in tahttan indirilmesinden sadece iki yıl sonra kurulmuş olması, aslında her şeyin özeti gibiydi. Zira bu loca kurulduktan üç yıl sonra, Teşkilat'ın

51 Bülletin, 1911-1913, s.110.

İttihat ve Terakki Cemiyeti içerisindeki üyeleri Emmanuel Carasso ve Parvus Efendi sayesinde, Osmanlı İmparatorluğu 1. Dünya Savaşı'na sokulup parçalanması sağlanacaktı.

Şunu hemen belirtmeyiz ki, B'nai B'rith Teşkilatı'nın XI. Bölge Locası'nın İstanbul'da kurulması, bu tarihten önce Türkiye'de B'nai B'rith Locası'nın olmadığı anlamına gelmiyordu. Zira Kudüs Locası'na bağlı iki Teşkilat üyesi, 1895 yılında İzmir'de 680 No'lu İzmir Locası'nı kurmuşlardı. Ancak dört yıl faaliyette bulunan bu loca, yasal statüde çalışmadığı gerekçesiyle faaliyetleri durdurulunca, çalışmalarına 13 yıl ara vererek[52] uykuya yatmak zorunda kalmıştı. Ancak B'nai B'rith XI. Büyük Bölge Locası kurulduktan sonra, faaliyetlerine kaldığı yerden devam etti. Mesela 1926 yılının sonunda, İzmir Locası'nın tam 106 üyesi vardı.

İstanbul'da kurulan XI. Büyük Bölge Locası'nın başkanlığına, doğal olarak Joseph Niego seçildi. Çiçeği burnundaki Loca'ya, Ortadoğu ve Balkanlar'da faaliyet gösteren toplam 34 yerel loca bağlandı. Her loca, gerek 1. Dünya Savaşı öncesi, gerekse savaş sonrasında siyasi faaliyetlerini büyük bir gizlilik içerisinde sürdürdü. Bu durum, 1933 yılına kadar devam etti. Ancak söz konusu tarihten sonra Balkanlar ve Ortadoğu'da yeni devletler ortaya çıkınca, bazı localar İstanbul'daki 'Constantinople Locası'ndan ayrılma kararı aldı. Dolayısıyla İstanbul'daki locaya sadece İzmir, Edirne ve Yunanistan locaları bağlı kaldı.

İstanbul Beyoğlu'nda bulunan 678 numaralı Constantinople Locası, 1. Dünya Savaşı öncesi ve sonrasında Siyonistler adına siyasi, sosyal önemli görevler üstlendi. Teşkilat, bir yandan 1. Dünya Savaşı boyunca Avrupa'nın çeşitli kentlerinden Filistin bölgesine yapılan Yahudi göçlerini organize ederken, diğer yandan da Osmanlı'nın Ortadoğu politikasına yön verecek faaliyetlerde bulunuyordu. Mesela İstanbul ve Filistin'deki Siyonist faaliyetlere finansman sağlamak için, öncelikle Joseph Niego'nun başında bulunduğu Amerikan Yahudi Ortak Dağıtım Komitesi (JDC) tarafından 1914 yılında 'Caisse de petits prèts' isimli bir kredi ve yardım örgütü kuruldu. 'Caisse de Petits Prèts de Constantinople' isimli örgütün kuruluşuyla ilgilenen kişi ise o dönem ABD'nin Osmanlı Büyükelçisi ve B'nai B'rith'in de üyesi olan Henry Morgenthau'dan başkası değildi.

52 Hamenora, Nisan-Mayıs-Haziran, 1923.

Henry Morgenthau, ABD'nin Osmanlı'ya gönderdiği B'nai B'rith üyesi olan üç büyükelçiden biriydi. Teşkilat'ın İstanbul'daki XI. Büyük Bölge Locası'nın siyasi faaliyetlerini bizzat o yürütüyordu. Öyle ki, Haziran 1914 yılında yapılan XI. Büyük Bölge Locası'nın İl Genel Kurul Toplantısı'ndan sonra, Teşkilat üyelerini Yeniköy'deki malikânesine davet ederek, kongreyi değerlendirecek kadar Teşkilat'a yakındı.[53] Yine Yahudilerin Filistin'e güvenli şekilde ulaştırılmaları ve yeni yerleşim birimlerinin oluşturulması için, savaştan zarar görenler için 1916 yılında Merkezi Yardım Komisyonu (Commission Centrale de Secours aux Eprouves dela Guerra) kuruldu. Bu faaliyetlerin siyasi ayağını ise Henry Morgenthau'nun yerine atanan dönemin ABD Osmanlı Büyükelçisi ve B'nai B'rith üyesi Abraham Elkus yürüttü.

B'nai B'rith Constantinople Locası, 1. Dünya Savaşı boyunca Ortadoğu'yu gözetim altında tuttu. İstanbul'da toplanan Siyonist liderler, İttihat Terakki Cemiyeti içerisindeki adamlarını kullanarak öncelikle Filistin bölgesinin özerk yapıya kavuşturulması için büyük emek sarf ettiler. 19. yüzyıla kadar sadece dinsel ve kültürel alanda kalan Yahudi ideolojisi, bu yüzyıldan sonra milliyetçi ve yayılmacı akımlardan biri haline gelmişti. Başlangıçta asimilasyona, Yahudilerin Avrupa'daki kötü durumlarına karşı alternatif tepkiler sunan ve çok sayıdaki Yahudi siyasi hareketinden biri olan Siyonizm, antisemitist eylemlerin artmasıyla birlikte hızla büyümüş, Yahudi toplumunun tümü tarafından paylaşılmasa bile, radikal unsurların çabalarıyla siyasallaşıp katı bir ırkçılığa dönüşmüştü. Zira Siyonistler, bir müddet sonra Avrupa'da zulme uğrayan soydaşlarının durumlarını düzeltmek için uğraşmak yerine, dünyanın farklı bölgelerine dağılmış soydaşlarını Osmanlı coğrafyasına transfer etmenin derdine düşmüşlerdi.

B'nai B'rith XI. Büyük Bölge Locası, 1. Dünya Savaşı sonrasında da Türkiye'deki faaliyetlerine devam etti. Kapatılan Alliance okullarının yerine, farklı isimler altında yeni liseler açıldı. Joseph Niego, bir yandan Yahudi çocuklarına Siyonizm'i aşılarken, bir yandan da İstanbul ve Ortadoğu Yahudileri arasındaki görüş ayrılıklarını gidermeye çalışıyordu. B'nai B'rith Teşkilatı, yeni kurulacak cumhuriyete istikamet çizmekten de geri durmadı. Daha önce belirttiğimiz gibi, Teşkilat bu görevi Haim Nahum'a vermişti. 1918 yılına gelindiğinde Haim Nahum, bir anda ortadan kay-

53 Rıfat N. Bali, Müteferrika Bahar-Yaz 1996, Sayı: 8-9.

bolmuştu. Zira Nahum, Anadolu'da kurulacak yeni devlet için Fransa'da nabız yokluyordu. Mustafa Kemal, ona Türkiye adına Avrupa devletlerini ikna etme görevi vermişti. Haim Nahum'un 'özel' görevle İstanbul'dan ayrılmasından sonra, Teşkilat'ın Cemiyet içerisindeki bir diğer sadık üyesi Emmanuel Carasso devreye girdi. 1 Kasım 1918'de Tüm Yahudi örgütlerini birleştirecek bir toplantı organize edilerek, 13 Kasım 1918 tarihinde 'Türkiye Musevi Cemaati Ulusal Konseyi'nin kurulması kararlaştırıldı. Konseyin başına geçen kişi ise yine Joseph Niego'dan başkası değildi. Nahum Türkiye'ye dönünceye kadar, yerine işte bu konsey baktı. Bu organizasyon, İsrail'i kurmak için yapılan tüm Siyonist faaliyetlerin aynı merkezden yönetildiğinin de açık bir kanıtıydı.

Lozan Antlaşması'ndan sonra Teşkilat'ın faaliyetleri daha da hızlandı. Öncelikle İstanbul'da bir de B'nai B'rith kadınlar kolu kuruldu. 1925 yılında çıkarılan 677 sayılı kanunla tüm tekke ve zaviyeler kapatılırken, Teşkilat'a hiç dokunulmadı. Ta ki 1938 yılına kadar... 1938 yılına gelindiğinde, yürürlüğe giren 3512 Sayılı Cemiyetler Kanunu'ndaki "Merkezi yurtdışında olan bir cemiyetin Türkiye'de şubesi açılamaz. Arsıulusal maksatlarla cemiyet kurulamaz"[54] diyen 10. Maddesi nedeniyle Constantinople Locası kendini feshetmek zorunda kalacaktı. Ancak her ne kadar fesih nedeni olarak 10. Madde gösterilse de Teşkilat'ın asıl korkusu; kanunun 2. ve 8. Maddelerinde bahsedilen tüzük zorunluluğu ve üyelerin gizli olmaması şartıydı. Ne var ki Teşkilat, bunun da bir yolunu bulacak, 1939 yılı itibariyle adını "Fakirleri Koruma Derneği" olarak değiştirip aynı adreste yoluna devam edecekti. Joseph Niego ise tıpkı diğer Siyonist liderler gibi görevini tamamladıktan sonra, 9 Aralık 1945 yılında Türkiye'den ayrılacaktı.

500. Yıl Maskeli B'nai B'rith

XI. Büyük Bölge Locası, 1938 yılında kendini feshettikten sonra, yoluna "Fakirleri koruma Derneği" olarak devam etti. Ancak Loca, her ne kadar isim değiştirerek kendini gizlemeye çalışsa da uluslararası B'nai B'rith Teşkilatı'nın bir şubesi olduğunu hiçbir zaman inkâr etmedi. Mesela Türkiye'deki Yahudi cemaatinin yayın organı olan Şalom gazetesinin 11 Aralık 1974 tarihli sa-

54 Resmi Gazete, 14 Temmuz 1938, Sayı: 3959.

yısında yer alan bir haberde, 'Fakirleri Koruma Derneği'nin doğrudan B'nai B'rith Teşkilatı'na bağlı olduğu açıkça belirtiliyordu. Buna göre aslında değişen tek şey, Teşkilat'ın adıydı. XI. Büyük Bölge Locası, adını "Fakirleri Koruma Derneği" olarak değiştirdiği halde, ilk kurulduğu adreste faaliyetlerine aynen devam etti. Üstelik Teşkilat'ın kullandığı bu makyajlı isim sadece Türkiye'deki loca için kullanılmadı. Teşkilat, tepki çekmemek için hemen tüm İslam ülkelerinde aynı isimle faaliyetlerini sürdürüyordu. Teşkilat, ismini değiştirdiği Constantinople Locası'nın başına Rıfat Saban'ı getirmişti. Yesevizade'nin vermiş olduğu bilgiye göre, derneğin toplam üye sayısı da 255'ti. Bu üyeler arasında küresel Siyonist örgütler Bilderberg ve Yuvarlak Masa'ya üye olan Jak Kamhi ve B'nai B'rith'in Türkiye propaganda ekibinden Rıfat N. Bali de vardı.

"Fakirleri Koruma Derneği" kurulmuştu kurulmasına ama doğrusu yardım edeceği fakir Yahudi de kalmamıştı. Dolayısıyla Teşkilat, Türkiye'deki siyasi faaliyetlerine kılıf uydurmakta zorlanıyordu. Güvenlik kameralarıyla çok sıkı korunan dernek, hâlâ Beyoğlu Minare Sokak, 11/17 numaradaki tarihi binasında faaliyette gözükmesine rağmen, haftanın hemen beş günü kapalıydı. İsim değiştirdikten sonra siyasi hareket alanının kısıtlandığını hisseden Teşkilat, öncelikle Lions ve Rotary kulüplerini devreye soktu. Artık "Fakirleri Koruma Derneği"nin 'yardım' adı altında yapmış olduğu örgütsel faaliyetleri Lions Kulüpleri üstlenecekti. Üstelik 3/2/1987 Tarih ve 37/11473 Sayılı Bakanlar Kurulu kararıyla da bu kulüplerin Amerika'daki genel merkezle işbirliği yapmasına izin verilmişti. Daha sonra Teşkilat, tam da Sovyetler Birliği'nin dağılmaya başladığı 1989 yılında 500. Yıl Vakfı'nı kurmaya karar verdi. Vakıf, sözde Yahudilerin 500 yıl önce Osmanlı İmparatorluğu'na gelişini kutlamak için kurulmuştu. Ancak vakıf 1989'da kurulmasına rağmen, Yahudilerin İspanya'dan Osmanlı'ya gelişinin 500. yılı, aslında 1992'ydi. Dolayısıyla vakfın aslında iki yıl önce kurulmasının nedeni, Sovyetler sonrasında kurulacak 'yeni düzen' çalışmalarına bir an önce başlamak içindi.

Vakfın 113 kişilik kurucuları arasında, Yahudi olmayan kişiler de vardı. Mesela ünlü işadamlarından Sakıp Sabancı, dönemin Anavatan Partisi İstanbul milletvekili Bülent Akarcalı, dışişleri eski bakanlarından Vahit Halefoğlu'nun eşi Zehra Halefoğlu, gazeteciler Nezih Demirkent, Yavuz Donat, Altemur Kılıç, tiyatro

sanatçısı Yıldız Kenter ve Emekli Amiral A. Sezai Orkunt, 500. Yıl Vakfı'nın Yahudi olmayan kurucularından bazılarıydı. Vakfın Yahudi kurucuları arasında ön plana çıkan isimler ise Profilo Holding'in patronu Jak Kamhi, Alarko Holding'in ortaklarından İshak Alaton, Üzeyir Garih, Vakko'nun sahibi Vitali Hakko, Manajans'ın sahibi Eli Acıman ve Milliyet gazetesi eski yazarlarından Sami Kohen gibi tanınmış isimler vardı.

500. Yıl Vakfı'nın kurucu başkanlığına Profilo Holding'in sahibi Jak Kamhi getirilmişti. Daha önce de bahsettiğimiz gibi Kamhi, aynı zamanda Fakirleri Koruma Derneği'nin de üyeleri arasındaydı. 500. Yıl Vakfı yöneticileri, vakfın kuruluş amacını "Türklerin devlet ve toplum olarak üstün insanlık vasıflarını her türlü olanaktan yararlanarak tüm dünyaya tanıtmak, din ve vicdan hürriyetlerini korumak için bağnazlık ortamından kaçarak Türk toprağını vatan seçen Musevilere kucak açan Türk Milleti'nin insancıl yaklaşımını en geniş şekilde yurt içinde ve yurt dışına duyurmak ve Musevi yurttaşlarımızın şükran ifadelerinin açıklanmasına yardımcı olmak... " şeklinde açıklıyorlardı. Ancak vakfın faaliyetleri arasında bu amaca yönelik somut icraatlarının görülmediğini de belirtmek durumundayız.

500. Yıl Vakfı, aslında düpedüz B'nai B'rith Teşkilatı'nın Türkiye'deki siyasi koluydu. Her ne kadar yöneticileri vakfın amacının Yahudilerin Osmanlı'ya kabul edilişinin 500. Yılında teşekkür maksadıyla kurulduğunu söyleseler de vakfın faaliyetleri ve yapılan açıklamalar bunun tam tersini gösteriyordu. Mesela Vakıf Başkanı Jak Kamhi, vakfın amaçlarını açıklarken "500. Yıl Vakfı faaliyetlerinin amacı, Erbakan ve arkadaşlarının etkilerini azaltmaktır"[55] demekte hiçbir sakınca görmüyordu. Nitekim Jak Kamhi'nin oğlu Cefi Kamhi, 28 Şubat postmodern darbe sürecinde Refahyol koalisyonunun yıkılması için en büyük çabayı gösterenlerdendi. Cefi Kamhi, koalisyonu bozmak için DYP'den ilk istifa eden milletvekillerinden biri olmuştu. Dolayısıyla o dönem İsrail-Türkiye ilişkilerine bakıldığında vakfın asıl görevinin, Türkiye ile İsrail arasındaki yakınlaşmayı sağlamak ve Siyonizm'in Ortadoğu'daki hedeflerine hizmet etmek olduğu açıkça görülüyordu.

500. Yıl Vakfı, kuruluşundan itibaren küresel siyonist Yahudi lobileriyle hep ortak hareket etti. Kuruluşunun üzerinden henüz

55 İsrail Haber gazetesi, 6 Aralık 1991.

bir yıl bile geçmeden, 500. Yıl Vakfı yöneticileri, Amerika'nın Texas eyaletinin Dallas kentinde yapılan B'nai B'rith'in gizli toplantısına[56] katılmışlardı. Bu temaslar daha sonra da devam etti. Dallas toplantısından bir yıl sonra da Jak Kamhi başkanlığındaki vakıf heyeti, bu defa 19-24 Kasım 1991 yılında ABD'nin Baltimore şehrinde yapılan 'Yahudi Federasyonları Konseyi'ne iştirak edecekti.[57] Vakfın New York'ta yapılan gala gecesine katılan isimler ise bir hayli ilginçti: Dönemin İsrail Dışişleri Bakanı David Levy, Küresel hegemonyanın stratejistlerinden Henry Kissinger, Türkiye'nin eski büyükelçisi Morton Abramowitz ve ADL Ulusal Başkanı Abraham Foxman...

Bütün bu ilişkiler, 500. Yıl Vakfı'nın B'nai B'rith Teşkilatı'nın ayrılmaz bir parçası olduğunu gösteriyordu. Zira bunu teyit edecek elimizde başka veriler de var. Mesela 500. Yıl Vakfı'nın 34 üyesi, aynı zamanda Fakirleri Koruma Derneği'nin de üyeleri arasındaydı. Fakirleri Koruma Derneği'nin 205 numaralı üyesi Jak Kamhi, aynı zamanda 500. Yıl Vakfı'nın kurucu başkanıydı. Yine daha sonra 500. Yıl Vakfı'nın başkanı olan Naim Güleryüz ise Fakirleri Koruma Derneği'nin 171 numaralı üyesiydi. Daha önemlisi; Fakirleri Koruma Derneği'nin ilk başkanı olan Rıfat Saban da 500. Yıl Vakfı'nın en önemli üyeleri arasındaydı. Hem Fakirleri Koruma Derneği hem de 500. Yıl Vakfı üyelerinin bir diğer özelliği ise genelde masonlardan seçilmiş olmalarıydı. Mesela 500. Yıl Vakfı üyeleri arasında İshak Alaton ve Üzeyir Garih dâhil, tam 20 isim masondu.[58]

Kaçakçıya "Devlet Üstün Hizmet Madalyası"

Dönemin bütün hükümetleri, gerek 500. Yıl Vakfı'nın kuruluş aşamasında, gerekse faaliyetlerinin yürütülmesinde her türlü kolaylığı gösterdiler. Öncelikle, dönemin Başbakanı Süleyman Demirel başkanlığında toplanan Bakanlar Kurulu'nun 27.03.1992 tarih ve 92/2901 Sayılı kararıyla, 500. Yıl Vakfı'nın vergiden muaf tutulması sağlandı. Dahası, 1990'lardan sonra Türk dış politikasını adeta bu lobiye emanet eden iktidarlar, 500. Yıl Vakfı'nın

56 Şalom 5 Eylül 1990.
57 Günaydın 22 Kasım 1991.
58 Harun Yahya, Yeni Dünya Düzeni'nin Gerçek Mimarları, Yehova'nın Oğulları ve Masonlar, Bilim Araştırma Grubu, İstanbul 1993, s. 685.

yurtdışında yapmış olduğu lobi çalışmalarına da ciddi anlamda maddi destek verdiler. Dönemin hükümetlerinin sağladığı bu maddi destekler için vakfın başkanı Jak Kamhi daha sonra şöyle diyecekti: "Devlet desteği yalnız uluslararası tanıtım vb. faaliyetlerde oluyor. Tabii bu arada bütün dünya Yahudi liderlerini bir araya getirip bir konser adı altında 'Evrensel Yahudi İttifakı' girişimleri de bu faaliyetlerin arasında yer alabiliyor."

Bu yüzdendir ki, söz konusu vakfın en faal olduğu iki yıl içerisinde üç hükümet değişikliği olmasına rağmen, Türkiye yönetimi 500. Yıl Vakfı'nı destekledi ve birbirini izleyen bu üç hükümetin söz konusu vakıfla ilgili politikalarında herhangi bir değişiklik olmadı. Bu tutum, sonraki dönemlerde de aynen devam etti. Birbirlerinin ellerini bile sıkmayan dönemin Cumhurbaşkanı Turgut Özal ve Başbakan Süleyman Demirel'in 500. Yıl Vakfı'nın galasında bir araya gelmeleri, aslında bu vakfın gücünü ve iktidarların vakfa verdiği önemin bir göstergesiydi. Mesela Türk halkı Siyonizm'e karşı olmasına rağmen, Siyonizm'i ırkçılık olarak kabul eden BM kararının geri alınmasında Türkiye'nin çekimser oy kullanmasını da 500. Yıl Vakfı sağlamıştı. Başbakan Süleyman Demirel, konuyla ilgili açıklamasında, İsrail'in barış masasında tutulabilmesi için eski kararın iptalinin gerektiğini söylemiş, o zamanki Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin de "Bizim farklı bir durumumuz var, en makulü çekimser kalmaktı" diyerek kararı savunmuştu.

Peki, 500. Yıl Vakfı Türk hükümetlerinden almış olduğu bu maddi ve manevi destek karşılığında gerçekten Türkiye lehine ne yapmıştı? Doğrusu hiçbir şey... Yaptıkları tek şey; Anti Defamation League'in 21 Ağustos 2007 yılında 1915 Ermeni olaylarını "soykırım" olarak kabul eden bildirgesine karşılık, vakıf başkanı Jak Kamhi'nin sitem içerikli bir mektup yazmasıydı. Üstelik bu mektup da büyük bir pazarlık sonucunda kaleme alınmıştı. Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer, 16 Ağustos 2007'de Jak Kamhi'yi Çankaya Köşkü'ne davet ederek "Devlet Üstün Hizmet Madalyası" verdi. Söz konusu madalyadan bir hafta sonra ise bahsi geçen mektup kaleme alındı. Aslında devlet, bir mektup karşılığında Jak Kamhi'yi temize çıkartmıştı.

Oysa Jak Kamhi, her yönüyle şaibeli bir kişilikti. Uluslararası kirli bağlantıları bir yana, Kamhi'nin adı Türkiye'de önemli bir kaçakçılık olayına karışmıştı. 1983 yılında Tüpko firmasının

Yönetim Kurulu Başkanı olduğu dönemde, toplu kaçakçılık yapma suçundan hakkında dava açıldı. Çorlu Sulh Mahkemesi'nin 1983/39 numaralı kararı gereği; Kamhi ve 9 firma çalışanı hakkında tutuklanma kararı verilirken, 'sağlık sorunları' nedeniyle Jak Kamhi hapis yatmaktan kurtulmuştu. Oysa Kamhi hakkındaki iddialar oldukça ciddiydi.

Olayla ilgili Tekirdağ Cumhuriyet Savcılığı'nın 1983/12 esas numaralı soruşturma tutanağında şöyle deniyordu: "Tüpko firmasının yönetim kurulu başkanı Jak Kamhi ve diğer yöneticilerin talimatları doğrultusunda devlete ait gümrük depolarından çok yüksek miktarda malzemenin çalındığı anlaşılmıştır. Jak Kamhi'nin yönettiği firma, çeşitli yollarla yurtdışından malzeme getirtip gümrüğe ait bir depoya koyduruyor, deponun hemen yanına bir fabrika kuruluyor. Gelen malzemeler geceleri gizlice mühürlü kapılardan çıkarılarak fabrikaya sevk ediliyor."

Aslında vurgun, savcılık soruşturmasında iddia edilenden daha büyüktü. Mahkeme belgelerine göre, Kamhi tam 388 bin televizyon malzemesini vergisiz olarak devletin gümrüğünden çalmıştı. Dava tam yedi yıl sürdü. Ancak gizli bir el, sanki Jak Kamhi'nin ceza almaması için sürekli devredeydi. Zira Yargıtay, Kamhi'nin suçlu olduğuna dair kararı birkaç kez onamasına rağmen, bir şekilde dava uzatılarak zaman aşımından düşürüldü. Böylece Kamhi, vergi hırsızlığından mahkûm olmaktan kurtulmuştu. Üstelik bu, Jak Kamhi'nin son skandalı da olmayacaktı. Kamhi, 28 Ocak 1993 yılında "sahte antisemitizm" üretme konusunda da başka bir skandala imza atmıştı. Beylerbeyi'ndeki villasından çıktığı sırada, sözde lav ve uzun namlulu silahla arabası taranmış, ancak her nasıl olmuşsa arabaya tek kurşun bile isabet etmemişti. Aslında bu suikast girişimi, tam anlamıyla bir fabrikasyondu.

O yıllar, Sovyetler Birliği'nin yıkılmasından sonra NATO'nun İslam'a savaş açtığı yıllardı. Ayrıca 500. Yıl Vakfı da mütedeyyin basında eleştirilmeye başlanmıştı. Bu yüzden eylemciler 'sakallılardan' seçilmiş, başlarına da Arapça yazılı bereler takılmıştı. Acemi eylemcilerin elinde lav silahı, tabanca, Uzi marka suikast silahı ve Kalaşnikof vardı. Ancak eylemciler, ne uzun namlulu silahları ne de zırh delici lav silahını kullanmıştı. Sadece tabancayla havaya birkaç el ateş açıp kaçmışlardı. Silahların bir kısmı olay yerinde, kalanlarını da terk ettikleri kırık dökük bir araç içe-

risinde bulundu. Daha komik olanı, bırakılan silahların üzerinde 'Arapça' harflerle "İran ordusuna aittir" ibareleri yazılıydı. Tezgâh o kadar acele hazırlanmıştı ki, İran'ın konuştuğu dilin 'Farsça' olduğu bile unutulmuştu. Nitekim olay yerinde bırakılan lav silahı, tıpkı Ergenekon soruşturmaları sırasında bulunan silahlar gibi alelacele imha edildi. Olayın failleri ise gecenin ikisinde Van'ın en işlek caddesinde gezerken yakalandı! Aslında olay, ADL'nin de Amerika'da sık sık başvurduğu "sahte antisemitizm" üretmek için yapılan bir kumpastan başka bir şey değildi.

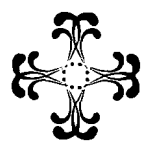

İV. BÖLÜM

Parvus, Emmanuel Carasso, Jabotisnky

TEŞKİLAT'IN OSMANLI'DAKİ CASUSLARI

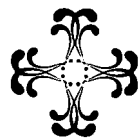

B'nai B'rith'in İhtilal Tüccarları

1911 yılına kadar Osmanlı coğrafyasındaki faaliyetlerini Alliance Israelite Universelle, Dünya Siyonist Teşkliatı (WZO) ve mason locaları üzerinden yürüten B'nai B'rith Teşkilatı, bugün olduğu gibi, o tarihlerde de isminin pek gündeme gelmesini istemiyordu. Kurulduğu günden beri tüm Yahudi organizasyonlarının koordinasyonunu sağlayan B'nai B'rith, kurumsal kimliğini deşifre etmek yerine, ya paravan örgütlerle çalışıyor ya diplomasiyi kullanıyor ya da mevcut Yahudi kuruluşlarında görevlendirdiği sadık üyeleriyle faaliyetlerini yürütüyordu. Teşkilat'ın siyasi güç olarak kullandığı devlet, doğal olarak en fazla Yahudi'nin yaşadığı Amerika'ydı. Öyle ki hem Amerikan konsoloslukları, hem de Büyükelçilikleri, Teşkilat'ın adeta Amerika dışındaki temsilcileriydi. Mesela 1890'dan 1. Dünya Savaşı'na kadar Osmanlı'da görev yapan Oscar Straus, Abraham Elkin ve Henry Morgenthau gibi üç Amerikan büyükelçisi de B'nai B'rith üyesiydi.[59] Dahası, bu üç büyükelçi aynı zamanda B'nai B'rith Başkanı Simon Wolf'un yakın dostlarıydı.

B'nai B'rith Teşkilatı, Osmanlı'daki gizli operasyonlarını yürütürken siyasi ve sosyal oluşumlar içerisine sızdırdığı üyelerini kullandı. Mesela Teşkilat'ın Alliance örgütlenmesi içerisindeki temsilcileri, Joseph Niego ve Vladimir Jabotisnky idi. İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin içerisine ise Arminius Vambery, Emmanuel Carasso ve 'Parvus Efendi' olarak bilinen Alexander Helphand'ı sızdırmıştı. Daha önce Joseph Niego'nun faaliyetlerinden bahsettiğimiz için, biz şimdi Emmanuel Carasso'ya dönelim.

Cemiyet'e maddi ve manevi her türlü desteği sağlayan ve Cemiyet'in beyin takımından olan Seferad Yahudisi Emmanuel Carasso, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin ilk Müslüman olmayan üyelerindendi. Selanikli diğer Yahudiler gibi o da İspanya'dan sür-

59 EIR, Cilt 21, Sayı 16, 15 Nisan 1994.

gün edilmişti ama Osmanlı'da isim değiştirip 'dönme' olmamıştı. Edirne'de posta memuru iken, 1898'de Selanik-Manastır arasında geçici posta memurluğuna atanmıştı. Daha sonra Selanik Posta ve Telgraf Müdürlüğü kâtipliğine, 1903'te ise başkâtipliğe getirildi. Bu sırada Selanik hukuk mektebine de yazılmayı da ihmal etmemişti.

Emmanuel Carasso, B'nai B'rith Teşkilatı'nın İttihat ve Terakki Cemiyeti içerisindeki en kıdemli etki ajanıydı. Osmanlı vatandaşı olmasına rağmen, ayrıca İtalyan pasaportu da taşıyordu.[60] Carasso, çifte vatandaşlığı özellikle tercih etmişti. Zira sarayla başı derde girdiğinde, İtalyan vatandaşı olduğunu söyleyip, olası cezalardan kurtuluyordu. Üstelik bu sadece Carasso'nun başvurduğu bir taktik değildi. Selanik Yahudileri ve masonların sık kullandığı bir takipten kurtulma yöntemiydi. Çoğu aynı zamanda İtalyan vatandaşı da olduğu için evleri aranamayan Selanikli Yahudiler, Cemiyet üyelerini evlerinde rahatlıkla saklıyor, toplantı yapmalarına izin veriyor, böylece onları tutuklanmaktan kurtarıyorlardı.

Emmanuel Carasso, Cemiyet'in kurucu üyelerinden Talat Bey ile posta memurluğu döneminde tanışıyordu. Memuriyet hayatıyla başlayan bu yakınlaşma, Selanik'te büyük bir dostluğa dönüşecekti. Talat Bey'in Edirne Alliance Israelite Universelle'de Türkçe öğretmenliği yapmış olması, Carasso için yeterli bir referanstı. İlerleyen dostluklarından sonra, Carasso onu yanına alıp iş verdi. Tabi Emmanuel Carasso, sadece resmi göreviyle ilgilenmiyordu. Selanik, Uluslararası Jandarma Gücü'nün denetiminde olduğu için, mason localarının en hareketli olduğu vilayetti. Carasso, bu fırsatı kaçırmamıştı. B'nai B'rith Teşkilatı'nın yönlendirmesiyle Macadonia Risorta Mason Locası'nın başına geçti. Bundan sonra yapmış olduğu ilk iş, Talat Bey'i de bu locaya üye yapmak olmuştu.

Emmanuel Carasso'nun Cemiyet ile olan ilişkisi, Selanik'te avukatlık yaptığı yıllara dayanıyordu. Aynı zamanda Osmanlı'daki masonik hareketlerin de öncülerinden biri olan Carasso, yer ve zamana göre çok çabuk fikir değiştirebilen bir kişiliğe sahipti. Daha önceleri Sultan Abdülhamid'e çeşitli jurnaller vermiş, Yıldız Sarayı için 'ajanlık' bile yapmıştı.[61] Sultan Abdülhamid, onu

60 Hasan Cem, Dünyada ve Türkiye'de Masonluk, Özdemir Basımevi, İstanbul, 1976, s.110.

61 Asaf Tugay, İbret / Abdülhamid'e Verilen Jurnaller ve Jurnalciler, Oktay Yayınevi, İstanbul, 1962, c1.s.40.

para karşılığı Filistin'de toprak istemeye gelen Siyonist heyetten tanıyordu. Sultan, toprak satın almak isteyen heyete 'hayır' cevabı vermesine rağmen, Carasso'ya bir hayli yakınlık göstermişti. Carasso'nun geniş bir çevresi olduğunu fark eden Sultan Abdülhamid, onu Selanik'te 'jurnalci' olarak kullanmaya karar vermişti. Nitekim düşündüğünü de yaptı. Ancak Carasso da farklı bir oyunun içindeydi. Sultana 'şirin' gözükmek için sıradan ve önemsiz jurnalleri saraya gönderip, Abdülhamid'in itimadını kazanmak istiyordu. Nitekim Carasso'nun saraya gönderdiği bu jurnaller, Osmanlı topraklarına girmesi yasak olan bir iki gazetenin ihbar edilmesiyle sınırlı kalmıştı.

Ünlü Yahudi tarihçi Bernard Lewis, her ne kadar Emmanuel Carasso'yu İttihat ve Terakki Cemiyeti için "önemsiz bir sima"[62] olarak nitelendirse de onun İttihat ve Terakki örgütlenmesinde oynadığı rol tartışılmazdı. Dönemin İngiliz Sefiri Gerard Lowter, Hariciye Nazırı Edward Grey'e yazmış olduğu gizli rapora göre; Emmanuel Carasso İttihat ve Terakki Cemiyet'inin Selanik şubesinin 'beyni' durumundaydı.[63] Emmanuel Carasso, Selanik'teki mason localarının kapılarını ardına kadar Cemiyet'e açan kişiydi. Dokunulmazlığı olan bu localar, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin gizli buluşma ve üye kaydetme büroları haline gelmişti. Üstelik Carasso sadece Cemiyet'e mason localarının kapılarını açmakla kalmamış, onlara finansal destek de sağlamıştı. Mesela Selanik'teki Vinar Bank Fereyan'dan yüklü miktarda kredi çekerek; bu parayı Cemiyet'in örgütsel amaçları doğrultusunda kullanmıştı.[64] Ancak Cemiyet'in örgütsel finansmanı elbette sadece Carasso tarafından karşılanmıyordu. Başta Selanikli zengin Yahudiler olmak üzere, Viyana, Budapeşte, Berlin, Paris ve Londra kapitalistleri tarafından da Cemiyet'e parasal yardım yapılıyordu.[65]

İttihat ve Terakki Cemiyeti içerisindeki diğer Yahudi üyeler gibi, Carasso da Alliance Israelite Universelle mezunuydu. Dahası, aynı zamanda Cemiyet içerisinde Siyonizm'i temsil eden üç kişiden biriydi. Selanik Yahudilerinin görevi olan "Jön Türklere siyonizmi benimsetme" çabaları, Emmanuel Carasso, Nissim Mazliyah ve Nissim Russo tarafından yürütülüyordu. Carasso, Mazliyah ve

62 Bernard Lewis, Modern Türkiye'nin Doğuşu, Çev: Metin Kıratlı, Ankara, 1988, s.21.
63 Halil Ersin Avcı, İngiliz Gizli Raporu Türkiye 1908, İstanbul 2005, s.1001.
64 Mevlanzade Rıfat, Türk İnkılabının İçyüzü, Pınar Yayınları, İstanbul, 2000, s.75.
65 Robert William, Seton-Watson, The Rise of Nationality in The Balkans, Bibliolife, 2009, s.184-185.

Russo'nun görevi; Türk politikacıları Siyonizm'den çekinmenin 'gereksiz' olduğuna inandırmak, onları davalarına kazandırmaktı. Ne İlginçtir ki Carasso, Cemiyet için her türlü yardım ve fedakârlığı yaptığı halde, hiçbir zaman Cemiyet'in merkez komitesi üyesi olmamış, doğrusu kayda değer bir politik görev de üstlenmemişti. O hep perde arkasında kalmayı tercih etmişti. Ancak bu demek değil ki Carasso bütün bu çabalarının karşılığını almamıştı. Mesela Cemiyet'in iktidar yıllarında karne/tedarik işlerinin başına getirilmiş ve bundan da 'okkalı' bir kazanç sağlamıştı.[66] Daha önemlisi, Sultan Abdülhamid'i 'hâl' etme haberini tevdi etmek için görevlendirilen heyetin başkanlığını da yine o yapmıştı...

Üçgendeki Tezgâh

Filistin'de bir Yahudi devletinin kurulmasının önündeki en büyük engellerden biri olan Sultan Abdülhamid, 1909 darbesiyle bertaraf edilmişti. Ancak iktidara gelen İttihat ve Terakki'nin elinde hâlâ "Pan-İslamizm" gibi büyük bir koz vardı. Bu ideoloji, dünyada yaşayan bütün Müslümanları tek bir imparatorluk çatısı altında toplamak demekti ve Sultan Abdülhamid'in en büyük projelerinden biriydi. İttihatçıların birçoğu Sultan Abdülhamid'den nefret etmesine rağmen, iktidara geldikten sonra onun geçmişte uygulamış olduğu politikaların ne kadar isabetli olduğunu fark etmişlerdi. Bu yüzden İttihatçılar, başta Filistin konusu olmak üzere, Sultan Abdülhamid'in bazı politikalarını aynen uygulamaya başlamışlardı. Üstelik 'Pan-İslamizm' politikasını da devam ettirme eğilimleri vardı. Dolayısıyla Filistin bölgesini Osmanlı'dan koparmak için bu koz İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin elinden bir an önce alınmalıydı. Nitekim B'nai B'rith Teşkilatı, Armenius Vambery, Alexander Halphand ve Vladimir Jebotinsky gibi küresel etki ajanlarını Osmanlı coğrafyasına göndererek bunu başaracaktı.

Filistin'de bir Yahudi devleti kurmayı ana hedef olarak belirleyen B'nai B'rith Teşkilatı, Jön Türlere 'Pan-Türkçülük' fikirleri aşılamakta kararlıydı. Şayet 'Türkçülük' fikri Jön Türklere iyi aşılanırsa, dünyada en fazla Türk'ün yaşadığı Rusya ile Osmanlı'nın karşı karşıya gelmesi de kaçınılmazdı. Bu hamle, hem Yahudilerin Filistin'e göç etmesine izin vermeyen Rusya'ya ince bir mesaj ola-

66 Paul Bessemer, İkinci Meşrutiyet'in İlanının 100. Yılı, Osmanlı Yahudi Cemaati ve 1908 Devrimi, Vehbi Koç Vakfı-Sadberk Hanım Müzesi, İstanbul, 2008, s. 30-35.

cak, hem de imparatorluk çatısı altındaki Müslümanları birbirine bağlayan ümmetçilik bağını koparmış olacaktı. Söz konusu proje, ilk defa 1870'lerde İngiliz istihbaratçılarından Wilfred Blunt tarafından gündeme getirilmişti. Blunt, bir yandan Türkçülük fikirlerinin desteklenmesi gerektiğini tavsiye ederken, bir yandan da İslam'ın Rusya'yı yok edeceğini savunuyordu. Nitekim B'nai B'rith Teşkilatı, 1910 yılında İstanbul'a gönderdiği en etkili üyelerinden[67] Alexander Helphand ile İttihatçılara 'Pan-Türkist' fikirleri aşılarken; İngilizler de Lawrence ile Arap milliyetçiliğini, Seton-Watson ile Sırp milliyetçiliğini, Lady Dunham ile Arnavut milliyetçiliğini, Noel Buxton ile Bulgar milliyetçiliğini ve Halil Ganim ile de Arap milliyetçiliğini aşılıyorlardı.

B'nai B'rith Teşkilatı, dünyadaki tüm Yahudilerin hamiliğine soyunduğu için, dünyada en fazla Yahudi'nin yaşadığı ülkelerden biri olan Rusya Teşkilat'ın hedefindeydi. Filistin'e göç etmelerine izin verilmeyen Rus Yahudileri Çar'ın baskısı altındaydı. Rus yönetimi, onların topluca Filistin'e göç etmesine müsaade etmediği gibi; sendikal hareketleri yönlendirdikleri ve kargaşaya neden oldukları gerekçesiyle de baskı uyguluyordu. B'nai B'rith Teşkilatı, Rus Yahudilerinin haklarını korumak için öncelikle Amerikan diplomasisi kanalıyla Rusya'ya baskı uygulamayı denedi. Teşkilat, 1903 yılında Rus baskılarını kınamak için bir şikâyet mektubu hazırlayarak Rus Çarı'na verilmek üzere ABD Başkanı Roosevelt'e sundu.

Mektup, Amerikan Dışişleri Bakanlığı tarafından Çar'a iletildi ama sonuç verdiği söylenemezdi. Aksine Rus yönetimi, soruşturmalardan kurtulmak için Amerikan pasaportu kullanan Yahudi devrimcileri daha da yakın takibe aldı. Dönemin Amerika Başkanı Theodore Roosevelt, Çar II. Nikolas'a yeniden baskı yaptıysa da bu girişim de yine sonuçsuz kalmıştı. Tüm diplomatik girişimlerin fayda etmediğini gören dönemin B'nai B'rith Başkanı Adolph Kraus şöyle diyecekti: "Şayet Çar Yahudilerin haklarını vermezse, halkımız da özgürlüklerini elde etmek için devrim yoluyla Rusya'da bir Cumhuriyet kurar ve böylece haklarını yine alır"[68] Nitekim daha sonraki bölümlerde detaylarıyla anlatacağımız Adolph Kraus'un bahsettiği o devrim, 1905 yılında devreye sokulacaktı. Ne var ki bu hamle de yine başarısız olmuştu. So-

67 Gerald B. Winrod, Adam Weishaupt, a human devil, Order from: Sons of Liberty 1969, s.47.

68 Executive Intelligence Review, The Ugly Truth About the Anti-Defamation League, Executive Pub, Washington, December, 1992, s.27.

nuçsuz kalan 'Ekim' devriminin baş aktörlerinden biri ise B'nai B'rith Teşkilatı'nın Osmanlı'yı savaşa sokmakla görevlendirdiği Alexander Helphand'dı.

Bin Bir Surat

B'nai B'rith Teşkilatı'nın küresel siyaseti yönlendirmek için sahaya sürdüğü en etkili üyelerinden biri de hiç şüphesiz bugün dahi üzerindeki sis perdesi tam anlamıyla kaldırılamamış olan Parvus Efendi'ydi. Şimdi isterseniz Lenin'den savaş spekülatörü Wall Street patronlarına, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin beyin takımı Enver, Cemal ve Talat Paşalardan, Siyonistlerin İstanbul'daki temsilcilerine ve nihayet Hitler öncesi Alman devletine danışmanlık yapan 'Parvus Efendi'yi yakından tanıyalım... Asıl adı; İzrail Lazareviç Guelfand, bazı kaynaklara göre de Alexander Israel Helphand olarak biliniyor. 8 Eylül 1867 tarihinde Yahudi bir ailenin çocuğu olarak, şu anda Belarus sınırları içinde bulunan ve çoğunluğunu Yahudilerin oluşturduğu Berazino kasabasında doğdu. Ancak gençlik yılları, Ukrayna sınırları içinde yer alan Odessa'da geçti.

Alexander Israel Helphand, gençlik yıllarında Rusya-Polonya-Litvanya Genel Yahudi İşçi Birliği'ne katılınca, 1890'ların ilk yıllarında Rusya'dan Avrupa'ya sürüldü. Ancak bu olumsuz durum onu hiç yıldırmadı. Önce sürgün hayatı yaşadığı İsviçre'de iktisat doktorası yaptı, ardından Almanya'ya geçerek o zamanlar Marksist bir parti olan Alman Sosyalist Demokrat Partisi'nde çalışmaya başladı. B'nai B'rith Teşkilatı ile tanışması da işte bu dönemde oldu. Almanya'da bir süre siyaset ve gazetecilikle uğraşan Helphand, bu ülkenin ünlü sosyalistleri arasına girdi. Latince 'küçük' anlamına gelen 'Parvus' ismini de aynı dönemde aldı ve bu lakapla büyük şöhret kazandı.

Rusya'dan sürgün edilmesini bir türlü içine sindiremeyen Parvus, Rusya'da ihtilal yapmayı kendine en büyük hedef olarak belirlemişti. Nitekim 1905 Rus İhtilali patlak verdiğinde, gizlice bu ülkeye girerek Leon Troçki ile birlikte ünlü St. Petersburg Sovyeti'nin liderliğini yaptı. Parvus, olağanüstü politik sezgiye sahip çok parlak bir teorisyendi. Ünlü Rus ihtilalcisi Troçki'nin adıyla anılan "Sürekli devrim" kavramını da ilk ve sistematik biçimde o formülleştirmişti. Henüz 1904 yılında kaleme aldığı yazılarında, "Sanayileşmiş ülkeler arasında bir dünya savaşının

kaçınılmaz olduğu ve bunun bir dünya ihtilaline yol açacağı"[69] öngörüsünde bulunuyordu.

1906 yılında Rusya'daki ihtilal kanlı bir şekilde bastırılınca, Parvus tutuklanıp Sibirya'ya sürgüne gönderilirken her nasılsa yolda kaçmayı başarmıştı. Yeniden Almanya'ya dönerek ileri gelen Bolşevik önderlerle sıkı ilişkiler kurdu ve Alman Sosyal Demokrat Partisi içerisindeki politik çalışmalarına devam etti. Bu arada Rusya'nın "İçeriden çökertilmesi" için Alman Dışişleri Bakanlığı'na gizli bir rapor hazırladı.[70] Onun ve B'nai B'rith Teşkilatı'nın kitabında pes etmek yoktu. Lenin ve Bolşevik arkadaşlarının İsviçre'den meşhur mühürlü vagonla Rus topraklarına geçirilmesine de bizzat yardım ve aracılık etti.

Parvus, birlikte çalıştığı devrim arkadaşlarına ve tanıştığı etkin çevrelere ısrarla "Dünya çapında büyük bir savaşın çıkacağını" söylüyordu. Dahası, 1907 yılında Almanya'da yayınladığı "Die Kolonialpolitik und der Zusammen Bruch" (Sömürgecilik Politikası ve Yıkılışı) adlı eserinde; "Sömürgecilik yarışının Avrupa devletleri arasında büyük bir savaş hazırlamakta olduğunu, bu savaşta Rusya gibi dıştan güçlü, fakat içyapısı açısından çürük imparatorlukların yıkılacağını, Rusya'da bir ihtilalin ancak emperyalist devletler arasında patlayacak büyük bir dünya savaşı sonucunda ortaya çıkabileceği"[71] tezini savunuyordu. O dönem 'uçuk' olarak görülen bu analizler yüzünden, Parvus büyük eleştirilere maruz kalmıştı. Partisiyle de anlaşmazlığa düşüp Almanya'da barınamayınca, önce Viyana, ardından Balkanlar ve nihayetinde de Alman Sosyal Demokrat Partisi yayın organı Neu Zeit'in muhabiri olarak Kasım 1910'da İstanbul'un yolunu tutmuştu.

Maliye Bahane, Casusluk Şahane

B'nai B'rith Teşkilatı ve İngilizler eliyle Osmanlı İmparatorluğu'nu etnik milliyetçilik üzerinden parçalama ve ayrıştırma stratejisi devreye sokulmuştu. Teşkilat'ın 1905 yılında Çarlık Rusya'sına karşı giriştiği ihtilal başarısız olunca Türkiye'ye kaçan Kafkas kö-

69 Moira Donald, Marxism and Revolution, Karl Kautsky and the Russian Marxists, 1900-1924, Yale University Press, London 1993, s. 69.

70 Z.A.B. Zeman, Germany and the Revolution in Russia, 1915-1918 Documents from the Archives of the German Foreign Ministry, London Oxford University Press, New York Toronto, 1958, s.47-88.

71 Niyazi Berkes, Türkiye'de Çağdaşlaşma, Yayına Hazırlayan: Ahmet Kuyaş, Yapı Kredi Yayınları, 2002, 16. Baskı, s. 467.

kenli ihtilalciler, 'Türkçülük' fikrini Osmanlı'da yaymak için biçilmez bir kaftandı. Zira imparatorluğu Almanların yanında harbe sokmak için 'Turancılık' fikri hiç de yabana atılacak bir plan değildi. İttihatçılar, savaşa girildiği takdirde hem kaybedilen toprakların geri alınabileceğine, hem de "Turan yollarının açılacağına" ikna edilebilirdi. Nasıl olsa bu fikrin altyapısı zaten Leon Cahun, Wilfred Blunt, Arminius Vambery, Emmanuel Carasso ve Parvus Efendi gibi *Üst Aklın* küresel etki ajanlarınca çoktan hazırlanmıştı. Yıllardır savaştan savaşa koşmaktan artık bitkin düşen Osmanlı ordusunu, şimdi savaşa sokmanın tam zamanıydı.

Bu planı uygulama görevi; B'nai B'rith Teşkilatı'nın en 'karanlık' beynelmilel etki ajanlarından Parvus Efendi'ye verilmişti. Öyle ki, Parvus Efendi'nin ne kadar 'karanlık' bir sima olduğu, dönemin Alman diplomatlarının gizli yazışmalarında bile görmek mümkündü. Dönemin Alman Hükümet Müsteşarı Ulrich Von Brockdorff-Rantzau, 14 Ağustos 1915'te Parvus'la yaptığı bir konuşmayı merkeze yazarken, Alman istihbaratının mutlaka Parvus ile çalışması gerektiğini vurguluyordu. Ancak Rantzau'nun Parvus hakkında Alman Dışişleri Bakanlığı'na gönderdiği rapordaki tedirginlik, oldukça dikkat çekiciydi. Zira rapor, *Üst Aklın* devletler üstü bir güç olduğunu ve devletleri sadece bir 'araç' olarak kullandığını gösteriyordu. Ulrich Von Brockdorff-Rantzau, Alman Dışişleri Bakanlığı'na gönderdiği o gizli raporunda şöyle diyordu: "Anladığıma göre, sıra dışı güçleri olan son derece olağanüstü bir adamı, savaş süresince kullanabiliriz. Helphand'ın (Parvus Efendi'nin diğer adı) arkasında bulunan güçleri kullanmayı istemek, ihtimal, riskli de olabilir; fakat onları yönetemeyeceğimiz korkusundan dolayı hizmetlerini reddetmemiz, bir anlamda kendi zayıflığımızın da itirafı olacaktır."[72]

Parvus'un Rus ihtilalcileri ve Balkan devletlerindeki sosyalist çalışmalarını bir kenara bırakacak olursak; onun Türkiye'ye gelişi, yapmış olduğu faaliyetler ve kurduğu derin ilişkiler oldukça ilgi çekici boyuttaydı. O, Rusya'da azılı bir sosyalist, Almanya'da işadamı, Türkiye'de 'Türkçü' ve Yahudiler arsında da Siyonist olmayı başaran ilginç bir kişilikti. Parvus'un İstanbul'a gelir gelmez yaptığı ilk iş, soydaşı Arminius Vambery gibi derhal adını değiştirmek olmuştu. Artık Parvus'un yeni adı, "İskender" idi. Bununla da yetinmeyen Parvus, İslamiyet'i seçtiğini iddia ede-

72 Abdulkadir İlgen, Parvus Efendi, Türk Yurdu, Ocak 2011, Sayı, 281, s. 146.

rek 'Efendi' unvanını da kazandı. Böylece *Üst Aklın* Arminius Vambery'den sonraki 'etki ajanlığı' görevini o devralmıştı. Parvus Efendi, adını değiştirir değiştirmez, hemen ülkenin siyasi elitleriyle tanışmaya başladı. Osmanlı Parlamentosu'nda Selanik Mebusu olan ünlü Yahudi sosyalist Dimitar Vlahof Efendi sayesinde, İttihat ve Terakki Partisi'nin önderleriyle tanıştı. İstanbul'daki elit tabaka ile kısa sürede kurduğu dostluklar, onu dönemin derin iktidarı İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin fikir teorisyenliğine kadar yükseltecekti.

Parvus Efendi, basın dünyasına da hızlı bir giriş yapmıştı. Tanin, Tercüman-ı Ahval ve B'nai B'rith tarafından finanse edilen Jeune Turc gazeteleri ile Türk Yurdu dergisinde makaleleri yayınlanmaya başladı. Özellikle 'Türkçülerin' yayın organı Türk Yurdu dergisinde kaleme aldığı yazılar, dönemin elitleri arasında büyük ses getiriyordu. Derginin "Türkçü" editörü Yusuf Akçura, yazı heyetine yeni bir ismin daha katıldığını belirterek onu şöyle tanıtacaktı: "Türk değilse de umum insanlar gibi Türklere de acıyan ve Osmanlı memleketinin iktisadi ahvalini sağlam bir usul ve nafiz (tesirli) bir nazarla tetkik ve tahlil eyleyen Parvus Efendi..." Akçura, takdim yazısının devamında ise Parvus Efendi'nin "İktisadi ve içtimai mesleklerinin mühim noktalarına iştirak etmedikleri halde"[73] yazılarını yayınlama gereği duyduklarını da ilave ediyordu.

Parvus Efendi'nin kaleme aldığı makaleler, hemen tüm İttihat ve Terakki Cemiyeti yanlısı basında aynı anda çıkıyordu. Ancak Parvus Efendi'nin en çok önem verdiği, en ateşli yazılarını yazdığı yayın organı; Alliance Israilite Universelle mezunu ve koyu bir Siyonist olan Sami Hockberg yönetimindeki 'June Turc' gazetesiydi. Bu gazete, diasporadaki Yahudilerin Filistin'e göçünü sağlamak, İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne istikamet çizmek için B'nai B'rith Teşkilatı tarafından finanse ediliyordu. Parvus Efendi'nin siyasi konularda yazdığı bütün makaleleri, Osmanlı İmparatorluğu'nun "Almanların yanında savaşa girmesi"[74] üzerine kuruluydu. Zaten Parvus Efendi'nin asıl görevi de Osmanlı İmparatorluğu'nu Almanya'nın yanında savaşa sokmaktı. Gerekçesi ise; "Demokratik bir ulusal devlet kurmak için"[75] bu savaşın zorunlu olmasıydı.

73 Türk Yurdu, 1 Eylül 1912.

74 Parvus, Umumi Harp Neticelerinden: Almanya Galip Gelirse, Türkyurdu Kitaphanesi (Kader Matbaası), 1330.

75 Niyazi Berkes, Türkiye'de Çağdaşlaşma, Yayına Hazırlayan: Ahmet Kuyaş, Yapı Kredi Yayınları, 2002, 16. Baskı, s.468.

Kehanetin Böylesi!

Hiç şüphesiz, Parvus Efendi'nin Türkiye'deki görevi sadece 'Türkçü' gazetelerde savaş yanlısı yazılar yazmak değildi. O aynı zamanda Abdülhamit'in devrilmesinde büyük rol oynayan ve merkezi Rusya'da bulunan Astrea Locası'nın İstanbul'da kurulmasını sağlamıştı. Zira kendisi de Moskova'daki Uranis Locası'na kayıtlı bir masondu. Uranis Locası'ndan arkadaşı olan B'nai B'rith üyesi Victor Jacobson'a gizli Siyonist örgüt 'Maskala'yı kurdurarak[76] İstanbul'daki Siyonist yapılanmayı organize eden de yine Parvus'tan başkası değildi. Dahası, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin fikir teorisyenliği ile yöneticilerinin başdanışmanlığı görevini üstlenmeyi de ihmal etmemişti. Mesela dönemin ünlü dönmelerinden Maliye Nazırı Cavit Bey'le arasından su sızmazdı. Mali politikaları düzenlemek bahanesiyle, devletin tüm gizli bilgilerini elde etmişti. Ayrıca karargâhlarını İstanbul'a kurarak Osmanlı'nın parçalanmasını bekleyen tüm siyonist örgütlerin koordinasyonunu da yine Parvus Efendi sağlıyordu.

Alexander Helphand (Parvus Efendi), henüz Türkiye'ye gelmeden üç yıl önce, Almanya'da kaleme aldığı "Kolonyalizm Politikası ve Yıkılışı" adlı kitabında; Avrupalı devletler arasında büyük bir savaşın çıkacağını yazmıştı. Aslında bu bir kehanet değil, çıkarılmak istenen savaşın psikolojik alt yapısını hazırlamak için başvurulan kurnazca bir yöntemdi. Zira büyük bir dünya savaşı çıkmadan, siyonistlerin Filistin'de Yahudi devleti kurmaları mümkün değildi. B'nai B'rith ve Dünya Siyonist Teşkilatı'nın (WZO) büyük ümitlerle destekleyip iktidara getirdiği İttihat ve Terakki yönetimi, her ne kadar Sultan Abdülhamid'in Filistin'e göçü yasaklayan kırmızı tezkere uygulamasını kaldırsa da Yahudi devleti kurulması konusundaki direnç hala devam ediyordu. Bu yüzden, İttihat ve Terakki yöneticilerine 'Turanı' gösterip, Osmanlı İmparatorluğu'nun savaşa sokulması kaçınılmazdı.

Önce Marksist İktisat Teorisi'nin gelişmesine katkıda bulunan ve B'nai B'rith Teşkilatı'nın bir başka üyesi Troçki ile 1905 Rus Devrimi içinde yer alan Parvus Efendi; daha sonra Çarlık Rusya'sının yıkılması için Alman istihbaratıyla çalışarak, Bolşevik Devrimi'ne de para ve silah yardımı sağlayacaktı. Ancak B'nai B'rith Teşkilatı'nın Rusya'da kurmuş olduğu İşçi Federasyonları, mason locaları ve

76 Aytunç Altındal, Devlet ve Kimlik, Destek Yayınevi, İstanbul, 2010, s. 45.

Kolonizasyon Derneklerine rağmen, planlanan ihtilal bir türlü gerçekleşmemişti. Bu durumda Parvus Efendi'nin son emelini gerçekleştireceği yer, Osmanlı coğrafyasıydı. Zira Avrupa devletleri arasında çıkarılacak bir cihan savaşına Osmanlı İmparatorluğu'nu sokmadan, "vaat edilmiş" sonuca ulaşmak mümkün olmayacaktı. İşte *Üst Aklın* Parvus Efendi'ye vermiş olduğu görev; çıkarılacak dünya savaşının Osmanlı'daki şartlarını oluşturmak ve imparatorluğun mutlaka bu savaşa girmesini sağlamaktı.

Nitekim Parvus Efendi, içinde bulunmuş olduğu karanlık ilişkiler sayesinde İttihat ve Terakki yöneticilerini ikna etmeyi başarmış, "Turan" fikrini gerçekleştirmenin yolunun Almanların yanında savaşa girmekten geçtiğine inandırmıştı. B'nai B'rith Teşkilatı'nın akıttığı paralarla dönemin bürokratları ve gazetecilerini de ikna etmek hiç zor olmamıştı. Mesela cumhuriyet döneminin ideologlarından gazeteci Celal Nuri İleri, 1911 yılındaki İttihat ve Terakki Partisi'nin Kongresi'nde; "Almanya ile birlikte savaşa girilmez ise Osmanlı'nın başına gelecekleri" sıralayıp üyeleri adeta tehdit ediyordu. Yine cumhuriyet döneminin etkili yazarlarından dönme Halide Edip Adıvar da 1913 yılında yazdığı "Yeni Turan" adlı eserinde, Parvus Efendi'nin aşıladığı görüşleri hararetle savunanlardandı.

Osmanlı devletinin savaşa girmesini sağlamak için ateşli yazılar kaleme alan bir diğer ünlü gazeteci ise Yahudi Moiz Kohen'di. 'Munis Tekinalp' takma adını kullanan Kohen, 1914 yılında İstanbul'da yazdığı "Türkler Bu Muharebeden Ne Kazanabilir" isimli kitabında; Turan yollarına gidilmesi ve dolayısıyla Almanya ile birlikte savaşa girilmesini öneriyordu. Bu kitap, tam anlamıyla Osmanlı'nın 1. Dünya Savaşı'na girme nedenlerini açıklayan adeta bir bildiri niteliğindeydi. Parvus Efendi, kendisine sunulan tüm maddi olanakları kullanarak dönemin etkili gazetecilerini yönlendirmeyi başarmıştı. Celal Nuri İleri, Yunus Nadi (Abalıoğlu) ve Ahmet Agayev (Ağaoğlu) gibi kalemler, Parvus Efendi'nin görüşlerini savunarak, Osmanlı halkını savaşa hazırlamak için toplum mühendisliğine soyunmuşlardı.

Sonuçta Parvus Efendi'nin bütün kehanetleri(!) doğru çıkmıştı. Dönemin Sadrazamı Said Halim Paşa'nın bile haberi olmadan, Osmanlı İmparatorluğu Almanların yanında savaşa girmiş, İsrail'in kurulacağı Filistin topraklarını kaybetmişti. Parvus Efendi ise Türk Genelkurmayı'na yaptığı silah satışı, iaşe ihalesi ve va-

gon ticaretinden vurduğu paralarla Bolşevik Devrimi'ni finanse edecek kadar dünyanın en zengin adamlarından biri olmuştu. Bu karanlık sima, savaş başlar başlamaz Türkiye'yi terk edecekti.

Parvus'un Suç Ortakları

Dönemin en güçlü devletlerinden Almanya'nın bile ilişki kurma konusunda tereddüt ettiği ve kendisinden çekindiği Parvus Efendi, Osmanlı coğrafyasındaki çalışmalarında elbette yalnız değildi. Onun İttihat ve Terakki Cemiyeti'yle yakın ilişkiler kurmasını, bizzat Cemiyet'in üyesi olan Emmanuel Carasso ve Selanik mebusu Vlahof Efendi sağladı.[77] Aynı zamanda B'nai B'rith Teşkilatı'nın da üyesi olan Emmanuel Carasso, Parvus Efendi'nin ticari ortağıydı. Alexander Israel Helphand (Parvus Efendi) ve Carasso, Balkan Savaşı yıllarında Osmanlı ordusuna silah ve gıda maddesi satan şirketin sahibiydiler.

Hiç şüphesiz B'nai B'rith Teşkilatı'nın Osmanlı'daki en faal siyonist elemanlarından biri de Vladimir Jabotinsky idi. O da tıpkı Parvus Efendi gibi Ukrayna'nın Odessa kasabasında doğmuştu. 1996'lı yıllarda büyük bir Rus yerel gazetesinde muhabir olarak çalışmaya başladı. Bu alanda kısa sürede göstermiş olduğu başarı nedeniyle İsviçre ve İtalya'ya muhabir olarak gönderildi. Aynı başarıyı gittiği ülkelerde de sürdüren Jabotinsky, 1901'de başyazar olarak yeniden Odessa'ya çağrıldı. Çarlık Rusyası'nın devrim ateşiyle çalkalandığı yıllarda, o hem yazılarıyla, hem de çok etkileyici konuşmalarıyla Filistin'de bir Yahudi devletinin kurulması yolunda siyonist görüşler savunmaya başladı. Bu nedenle 1903 yılında yapılan 6. Dünya Siyonist Kongresinde Rus delegesi olarak seçildi. Vladimir Jabotinsky, iyi bir gazeteci olmanın yanı sıra, aynı zamanda politik Siyonizm'in en katı şekliyle uygulanmasını savunanlardandı. 1905 yılındaki Rus devrimi başarısız olunca, Jabotinski de yeniden İtalya'nın yolunu tutmuştu. Tabi Emmanuel Carasso gibi İtalyan vatandaşı olmayı da ihmal etmemişti. Nitekim Osmanlı'da İttihatçıların idareyi ele almasıyla, siyonist faaliyetleri organize etmek üzere 1908 yılında İstanbul'a geldi.

'Kurt' lakaplı Jabotinsky, İstanbul'a gelir gelmez B'nai B'rith tarafından Siyonizm propagandası yapan 'Jeune Turc' gaze-

77 Niyazi Berkes, Türkiye'de Çağdaşlaşma, Yayına Hazırlayan: A. Kuyaş, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, 2003, s. 468.

tesinin yazı işleri müdürlüğüne atanmıştı. Ancak bu görev, Jabotinsky'nin gerçek yüzünü gizlemekten başka bir şey değildi. Zira Osmanlı'nın başkenti İstanbul'daki yayın faaliyetlerini yürütmekle sorumlu olan Jabotinsky, aslında B'nai B'rith Teşkilatı'nın Osmanlı'yı parçalamak için görevlendirdiği en popüler isimlerden biriydi. *Üst Aklın* bu çok fonksiyonlu ajanı, bir yandan yayın yoluyla Osmanlı kamuoyunu yönlendirmeye çalışırken, bir yandan da bizzat siyonist faaliyetleri organize ediyordu. Mesela 1. Dünya Savaşı sırasında gönüllü Yahudi Siyon Katır Alayları'nı kurarak Çanakkale'de Osmanlı'ya karşı savaşma fikri Vladimir Jabotinsky'ye aitti.[78]

1 Dünya Savaşı'nı yüksek sesle öneren siyonistler arasında yer alan Jabotinsky'ye göre, Osmanlı artık bölünmeli ve milli devletlerin kurulmasına izin verilmeliydi. Nitekim 1916 yılında yayınladığı "Turkey and the War" isimli kitabında; iddia edildiği gibi 1. Dünya Savaşı'nın Alman militarizmi yüzünden değil, "Şark Meselesi" yani Osmanlı'nın parçalanması için yapıldığını açıkça itiraf edecekti.[79] İsrail'in en önemli kurucuları arasında gösterilen Vladimir Jabotinsky, savaş öncesinde Siyonizm adına yürüttüğü görevleri, savaş sonrasında da icra etmeye devam etti. 1920'de Filistinli Araplara karşı savaşmak üzere Alliance okullarından oluşan 'Haganah' adlı siyonist terör örgütünü kurarak uzunca bir süre bizzat yönetti. Bunun üzerine Filistin'deki İngiliz manda yönetimince 15 yıl ağır hapis cezasına çarptırıldı. Ancak B'nai B'rith Teşkilatı'nın devreye girmesiyle cezası kısa bir süre sonra tecil edildi.

Vilidemir Jabotinsky'yi almış olduğu ceza da frenlemeye yetmedi. 1920'lerde birçok uluslararası siyonist örgütte önemli görevler aldı. 1925'te Dünya Siyonist Revizyonistler Birliği'nde, 1935'te ise yenilenen Dünya Siyonist Örgütü'nde çalıştı. 1940'ta Siyonist Revizyonist Parti'nin gençlik örgütü Betar'ı ziyaret etmek için gittiği ABD'de kalp krizi sonucunda öldü. 1940'larda Filistin'de etkinlik gösteren Irgun Zvai Leumi adlı Yahudi örgütünü oluşturan yandaşları sonradan Herut (Özgürlük) Partisi'ni kurdular. Jabotinky'nin tüm eşyaları, o öldükten sonra B'nai B'rith'in İsrail'deki Wold Center şubesinde koruma altına alındı.

78 Selim Meriç, Çanakkale ve Gelibolu'da Siyonistler, Odatv, 20.03.2011.
79 Zeev Vilidemir Jabotinsky, Turkey And The War, Fisher Unwin, 1917, s.121-128.

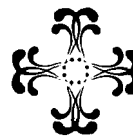

V. BÖLÜM

Yeni Dünya Düzeni'nin Küresel Efendileri

BOLŞEVİK İHTİLALİ VE B'NAI B'RITH

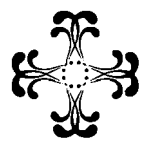

B'nai B'rith İhtilali

B'nai B'rith Teşkilatı'nın Osmanlı'dan sonra en çok ilgi duyduğu bölgelerden biri de hiç şüphesiz Rus coğrafyasıydı. Zira Amerika Birleşik Devletleri'nden sonra en fazla Yahudi nüfus bu ülkede yaşıyordu. 1897'deki nüfus sayımı verilerine göre, Rusya'da yaşayan Yahudilerin sayısı 5 milyon 189 bin 400'ü bulmuştu. Bu da dünyadaki Yahudi nüfusunun neredeyse yarısı demekti. Dolayısıyla 'Vaat Edilmiş Topraklar'da devlet kuracak Yahudi sayısı yeterli olmadığına göre, gerekli sayının en kısa yoldan temin edileceği yer elbette Rus coğrafyasıydı. Ne var ki Rusya, Avrupa ülkelerine nazaran Yahudilerin örgütlenmesine karşı çok daha sıkı önlemler almıştı. Özellikle Çar I. ve II. Nikolas zamanında, "kargaşaya neden oldukları" gerekçesiyle Yahudiler bazı kamusal haklardan mahrum bırakılmışlardı. Bu nedenle Rus coğrafyası, B'nai B'rith Teşkilatı'nın Avrupa ülkelerinde olduğu gibi rahatça örgütlenebileceği bir ülke değildi. Nitekim Rusya, Yahudiler için öncelikli hedef olmasına rağmen, B'nai B'rith Teşkilatı'nın loca açamadığı tek ülkeydi.

20. yüzyılın başlarına gelindiğinde, Rusya ile Japonya arasında bir çatışma kaçınılmaz hale gelmişti. Rusya, Balkanlar'a doğru ilerlemeyi gerçekleştiremeyince doğuya doğru genişlemiş, ele geçirdiği geniş araziler nedeniyle Japonya'nın Asya'daki ilerleme emellerine engel olmuştu. İki devlet arasındaki gerginlik gittikçe tırmanırken, beklenen savaş 1904 yılının Şubat ayında başlamıştı. Sınırları içerisinde yaşayan Yahudilerin Filistin'e toplu halde göç etmesine izin vermeyen ve büyük baskı uygulayan Rusya, B'nai B'rith Teşkilatı'nın hedefindeydi. Dolayısıyla bu savaş, Yahudiler için bir çıkış noktası olabilirdi. Nitekim Yahudi Bankerler, söz konusu strateji doğrultusunda Rus-Japon Savaşı'nda açıkça Japonya'yı desteklemekten çekinmediler.[80] Mesela Japon donan-

80 Kudüs Post, 9 Eylül 1976.

masını inşa etmek için gereken para, küresel Yahudi para baronu Jacop Schiff tarafından ödendi. Yahudi Ansiklopedisi Judeica'ya göre, Jacob Henry Schiff, Japonya'ya tam 200 milyon dolarlık bir kredi vermişti. Yahudi bankerler, bir yandan Japonya'nın savaşı kazanması için Rusya'nın rakibine kredi sağlarken, diğer yandan da Rusya'daki "devrimci" grupları açıkça destekliyordu. Rusya'daki sosyalist devrimci sendikal hareketler, Jacob Henry Schiff ve Rothschild ailesi tarafından finanse ediliyordu.[81]

Çarlık rejimini dize getirmek için Rus-Japon Savaşı'nı adeta bir fırsat olarak gören B'nai B'rith Teşkilatı, mevcut iktidarı ihtilal yoluyla değiştirmek için büyük bir hazırlığın içine girmişti. Devrim hazırlıklarının organizatörlüğünü yapması için teşkilatın en faal elemanlarından Alexander Helphand (Parvus) devreye sokuldu. 1895 yılından beri "Aus der Weltpolitik" gazetesinde etkili yazılar kaleme alan Parvus, Rusya vatandaşı olmasına rağmen açıkça Japonya'yı destekliyordu. Dahası, bu destek karşılığında da Japonya'dan tam iki milyon sterlin rüşvet almıştı.[82] 1904 yılında yayınlanan "Savaş ve Devrim" başlıklı makalesinde, Rusya'nın Japonya'ya karşı savaşı kaybedeceği öngörüsünde bulundu. Nitekim bu öngörü de doğru çıkacaktı.

Elbette Rusya'daki 1905 devrim girişimini sadece B'nai B'rith ve Yahudi bankerlere mal etmek, olayın sosyolojik boyutunu görmezden gelmek olur. Zira daha önce devrim hareketlerinin altyapısını oluşturacak bazı adımlar da atılmıştı. Çar yönetimi ve kilisenin gittikçe artan baskıları, Rus liberal aydınlarını rahatsız ediyordu. Bu nedenle 20. yüzyılın başlarında, Rus liberal aydınları anayasal monarşi isteklerini dile getirdikleri çeşitli birlikler kurdular. Ayrıca Rus sosyalistleri de bu dönemde iki ana koldan gelişmekteydi. Sosyalist Devrimci Parti (SR) ile Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi (RSDIP) 1904 yılında anayasal monarşi isteklerini daha yüksek sesle söyler hale gelmişti. 30 Kasım 1904 tarihinde Moskova Duması'nın (meclis) aldığı kararla seçimlere gidilmesi, basın ve din özgürlüğünün sağlanması gibi talepler dile getiriliyordu. Benzer kararlar diğer şehirlerde de yüksek sesle söylenmeye başlamıştı. Çar II. Nikolas, İçişleri Bakanı Vyaçeslav von Plehve bir suikast sonucu öldürülünce, yerine atadığı liberal Pyotr Dmitrievich Sviatopolk-Mirsky aracılığıyla bu isteklere ce-

81 Gerald B. Winrod, Adam Weishaupt: "a human devil", Order from: Sons of Liberty, 1969, s.47.
82 Igor Bunich, Zoloto Partii, İstoricheskii Khanika, St. Petersburg, 1992, s. 33.

vap vermeye çalışıyordu. Çar, 12 Aralık 1904 tarihinde yayınladığı manifestoda, Zemstvo ve yerel meclislerin yetkilerinin genişletileceğine söz verdi. Buna göre sanayi işçilerine sağlık sigortası yapılacak, sansür kaldırılacaktı.

Ne var ki, Çar'ın geri adım atmasına rağmen, B'nai B'rith Teşkilatı, iktidarı işçileri kullanarak devirme konusunda hem Yahudi bankerleri, hem Rus liberalleri hem de işçi sendikalarını ikna etmeyi başarmıştı. Zira Rusya'daki örgütlü işçi konfederasyonlarında Yahudiler oldukça etkiliydi.[83] Sosyalist işçi sendika liderlerinin hemen tamamı Yahudilerden oluşuyordu. Ülkedeki köylü ve işçi kesiminin de içerisinde bulunduğu ekonomik şartların kötü olduğu düşünüldüğünde, Teşkilata düşen görev, muhalefet ve içerisinde Yahudilerin etkili olduğu devrimci sendikaları aynı amaç etrafında birleştirmekti.

B'nai B'rith Teşkilatı, aslında Rusya'daki devrimci hareketleri organize etmeye 1890'lı yıllarda başlamıştı. Teşkilat adına devrim hareketlerini organize eden iki isim vardı: Alexander Helphand ve Leon Troçki... 1897 yılına gelindiğinde Nikolayev şehrinde "Güney Rusya İşçi Birliği" isimli gizli bir örgüt kurulmuştu. Örgütün en önemli kurucuları arasında B'nai B'rith üyeleri Troçki ve Parvus vardı. Nitekim Leon Troçki, 1898 yılında bu gizli örgüte mensubiyetinden dolayı Çarlık polisi tarafından yakalanarak hapse konulmuştu. Troçki iki yıl tutuklu kaldı. Daha sonra Sibirya'ya sürülen Troçki, burada da yaklaşık iki yıl sürgün kaldıktan sonra 1902 yılında Sibirya'dan firar ederek önce Viyana'ya, akabinde de Londra'ya gitti. Burada Georgy Plekhanov, Vladimir Lenin, Julius Martov gibi devrimcilerin yer aldığı Iskra dergisinin editör grubuna katılarak "Pero" takma adıyla yazılar kaleme aldı.

B'nai B'rith Teşkilatı, Rusya'daki Yahudi devrimcileri eğitmek için çeşitli organizasyonlar düzenliyordu.[84] Gizlice yapılan bu toplantılarda, işçi ve liberal muhalefet liderlerine 'diktatör' II. Nikolas'a karşı nasıl mücadele edileceğinin yöntemleri aşılandı. Nitekim çalışmalar sonuç vermeye başlamıştı. Rusya, 1904'ten beri devam eden küçük çaplı grevler ve isyan girişimlerine sahne oldu. Bu küçük eylemler giderek büyürken, Teşkilat, Rusya'nın Japonya karşısında almış olduğu kısmi yenilgiyle zamanın ol-

83 Dagens Nyheter, 12 Nisan 1990, B 3.
84 Executive Intelligence Review, The Ugly Truth About the ADL, Washington DC, 1992, p. 27.

gunlaştığını düşünüyordu. Bu aşamada akıl hocalığını Parvus'un yaptığı "Leiba Bronstein" yani namı diğer Troçki devreye sokulmuştu. Ocak 1905 yılında Odessa'da kurulan ve kurucuları arasında Troçki'nin de yer aldığı Siyonist Sosyalist İşçi Partisi, artık sokak eylemlerinin başını çekiyordu.[85]

Kurtlar Puslu Havayı Sever

St. Petersburg'daki Putilov Fabrikası'nda başlayan grev, adeta kıvılcım etkisi yapmıştı. Şehrin diğer fabrikaları buradaki greve destek verince grevdeki işçilerin sayısı 80 bine kadar ulaştı. İşin ilginç yanı, bu eylemi Çarlık yanlısı sendikal örgütlenmeler düzenlemişti. Çarlık yönetimi, sosyalist unsurlardan bağımsız bir şekilde oluşturmaya çalıştığı sendikal hareket sayesinde, işçilerin ekonomik hayata dair taleplerini kontrol altında tutabileceğini düşünerek, devrimcileri takip etmesi için 'Ohranka' adı verilen bir istihbarat birimi kurmuştu. Bu kurum adına çalışan ajanlar, Çarlık karşıtı işçi sendikalarının arasına karışarak, uzun süreden beri devam eden sokak hareketlerini kontrol altına almaya çalışıyor, eylemin anlaşarak sonuçlanmasını istiyorlardı.

Tarihler 22 Ocak 1905'i gösterdiğinde, Petersburg'da işçilerin Çar II. Nikolas'a bir dilekçe sunmak üzere kışlık saraya doğru sakin ve barışçıl bir yürüyüşe geçmişti. Ancak bu yürüyüşü Papaz Gapon adındaki bir Ohranka ajanı organize ediyordu. Eylemciler, iş gününün 8 saate indirilmesini, asgari ücretin daha adil olmasını ve fazla mesainin kaldırılmasını istiyordu. Ohranka ajanlarının bu yürüyüşü düzenlemesindeki amaç, devrimci işçi sendikalarının isteklerini yumuşatıp sorunu Çar lehine çözmekti. Böylece işçiler Çar'a isteklerini arz edecek, Çar da bu 'makul' istekleri olumlu karşılayarak işçi hareketlerini yatıştıracaktı. Zira Çar yönetimi her an devrilebilirdi. Ne var ki Ohranka ajanlarının hesaba katmadıkları Parvus ve Troçki, Çar yönetiminin tüm planlarını alt üst edecekti. Ohranka ajanı Papaz Gapon, işçilerin taleplerini Çar'a iletmek üzere kışlık sarayın önüne geldiğinde hiç beklenmedik bir şey olmuştu. Zira Çar'ı devirmeyi kafasına koyan B'nai B'rith Teşkilatı, kaos için her türlü planı hazırlamıştı...

Teşkilat'ın karanlık yüzü Alexander Parvus, olay günü işbaşındaydı. Alexandrovsk Parkı'ndaki farklı ağaçlara yerleştirilen

85 Encyclopaedia Judaica, Jerusalem, 1971, Cilt 15, s. 657.

silahlı kişiler, güvenlik önlemi alan Rus askerlerine ateş açmaya başlamıştı.[86] Aynı anda Çar II. Nikolas'ın kışlık sarayının çevresine yerleştirilen eylemciler de saray muhafızlarına ateş ediyordu. Sözde Çar karşıtı eylemleri kontrol altına almak için organize edilen gösteriler, bir anda can pazarına dönüşmüştü. Rus askerlerinin ateşe karşılık vermesi üzerine, tam bir katliam yaşandı.

Rakamlar çelişkili olsa da bu eylem sırasında yaklaşık 800 kişi hayatını kaybederken, 2 bin kişi de yaralanmıştı. Alexander Parvus'un Yahudi yoldaşı Peter (Pinhas) Rutenberg ile birlikte tezgâhladığı bu ilk büyük eylem, daha sonra tarihe "Kanlı Pazar" olarak geçecekti. Nitekim bu olay, tüm Rusya'da büyük tepkilere sebep oldu. Doğrusu B'nai B'rith Teşkilatı'nın istediği de buydu. Sadece o ay grevlere 450 bin işçi katıldı. Kitleler "kahrolsun diktatörlük" sloganıyla sokaklara dökülmüştü. Papaz Gapon'un Rus Gizli Servisi Ohranka ajanı olduğu anlaşılınca, arkadaşı Pinhas Rutherbeng tarafından öldürüldü. Kanlı Pazar, sosyal demokrat partilerin, özellikle işçiler ve köylüler üzerindeki etkinliğini daha da arttırdı. Bu provokasyon, 1905 Devrimi'ne yol açan olayların adeta bir kıvılcımı oldu...

B'nai B'rith Teşkilatı'nın istediği olmuştu. Oluşan bu büyük kaos ortamını kullanarak Çar II. Nikolas'ı devirmenin tam zamanıydı. İhtilali neticelendirmek için, binlerce Yahudi "devrimci" Amerikan pasaportu verilerek Rusya'ya gönderildi. Yahudi sendikal hareketlerin en faal elemanlarından Roza Brilliant ve Kalyalev, Moskova Valisi ve aynı zamanda Çar'ın amcası olan Büyük Dük Sergei Romanov'u öldürdüler. Parvus ve Troçki, istikrarı daha da bozmak için Haziran 1905'te Potemkin ve Ochakov'da çeşitli banka soygunları organize etti. Üstelik bu soygunlarda zırhlı gemiler bile kullanıldı. Yapılan soygunlardan elde edilen paralarla çeşitli silahlar alındı. Doğal olarak o silahlarla da çok sayıda asker ve polis öldürüldü.

Tarihler 7 Ekim 1905'i gösterdiğinde tüm trenler durmuştu. 8-12 Ekim tarihleri arasında büyük şehirlerde yapılan grevler adeta hayatı felce uğrattı. Elektrik santralleri, bankalar, restoranlar ve hastaneler kapatıldı. Hiçbir gazete yayınlanmadı. Kalabalıklar sabahlara kadar sokaklarda vakit geçiriyor, Çar rejimini sona erdirmek isteyen Yahudi hatiplerin ateşli konuşmalarını din-

86 Igor Bunich, Zoloto Partii, Istoricheskii Khanika, St. Petersburg, 1992, s. 33.

liyordu. İhtilal hazırlıklarının artık sona geldiğini düşünen B'nai B'rith Teşkilatı, sahaya yine en kıdemli iki elamanını sürmüştü. Ocak 1905'te İsviçre'den dönen Troçki, bizzat organize ettiği eylemleri Ekim ayında zirveye çıkardı. Parvus ve Troçki, 13 Ekim 1905'te Rusya'da ilk Kahal'ı kurdu. Bu gizli teşkilatın başkanı, 'Peter Khrustalyev' kod isimli Yahudi Georgi Nosar'dı. 'Kahal' meclis anlamındaydı. Yahudilerin yaşadığı ülkelerde oluşturduğu en eski örgütlenme biçimiydi. İktidarı ele geçirmeyi hedefleyen bu gizli teşkilatın 40 konsey üyesi vardı ve doğal olarak hemen hepsi de Yahudi'ydi. Tüm devrimci işçi faaliyetleri işte bu Yahudi örgütün merkezinden koordine ediliyordu. Ayrıca Yahudiler, komünist düşünceyi yaymak için çeşitli organizasyonlar kurdular. Bunların en önemlileri Yahudi İşçi Partisi The Bund, The Farajnikte ve Po'alei Zion idi.[87]

Georgi Nosar'ın en yakın çalışma arkadaşları Leon Troçki ve Alexander Parvus'tu. Parvus ve Troçki, ihtilalin tam gerçekleştiğini düşünüyordu ki, Çar II. Nikolas beklenmedik bir hamle yapmıştı. Seçimlerin genişleyeceği ve yasama yetkisinin parlamento ile hükümet arasında bölünebileceği konusunda söz verdiği manifestoyu 17 Ekim'de ilan etti. İşçiler sakinleşmeye başlamıştı. Üstelik sokaktaki kalabalıklar da motive edilmiş, ülkenin tamamını temsil etmeyen bindirilmiş kıtalardı. B'nai B'rith Teşkilatı hayal kırıklığına uğramıştı. Zira ihtilal girişimi başarısız olmuştu...

Başarısız olan devrim sonrasında Çar II. Nikolas, eylemlere katılanlara yönelik tutuklama ve infazlara başladı. Rus siyonistlerinin raporlarına göre, 1905-1907 yılları arasında Rusya'da yapılan pogromlar sırasında 4 bin Yahudi öldürülmüştü. Ancak eylemlere katılan 'Devrimci' elebaşlarının çoğu B'nai B'rith Teşkilatı tarafından Filistin, İsveç ve Amerika'ya kaçırıldı.[88] Her ne kadar devrim başarısız olsa da parlamento kuruldu, çok partili sisteme geçildi. Çar II. Nikolas 1906 Anayasası'nı kabul etmek zorunda kaldı. Böylece Çar kendi yetkilerini azaltmış oldu. Muhalif politik partiler ve sendikaların kurulması da yasal hale getirildi. Çar yönetimi, vermiş olduğu bu tavizlerle isyancıları yatıştıracağını sanıyordu. Ama B'nai B'rith Teşkilatı'nın Rusya ile olan hesabı henüz bitmemişti...

87 Encyclopedia Judeica, Cilt 5, s.797.
88 Isaac Deutscher, Den Ojudiske Juden, Stockholm, 1969, s. 119.

Sosyalizmin Kapitalist Finansörleri

Rusya'daki ihtilal girişiminin başarısız olması, B'nai B'rith Teşkilatı ve arkasındaki kapitalist Wall Street baronlarının pes ettiği anlamına gelmiyordu. Hatta bu başarısız girişim, hem Teşkilatı, hem de küresel baronları daha da hırslandırmıştı. Aynı zamanda Vladimir Lenin'in de akıl hocası olan Alexander Parvus, Rusya tarihini detaylıca incelemiş ve soyluların ortadan kaldırılmadan Rusya'da devrimin olamayacağı kanaatine varmıştı. Dolayısıyla her ne pahasına olursa olsun, Çarlık yıkılmalıydı. 1905 Devrimi'nin baş organizatörleri Troçki ve Parvus, kalkışmanın kanlı bir şekilde bastırılmasından sonra Sibirya'ya sürülmüştü. Ancak Teşkilat, bir yolunu bulup bu iki kıdemli üyesini oradan kaçırmayı başarmıştı. Parvus Almanya'ya, Troçki ise 20 Şubat 1907'de önce Viyana'ya, oradan da Cenevre'ye kaçırıldı. Burada Siyonizm'in unutulmaz ismi Chaim Weizmann ile tanıştı. Weizmann da Troçki gibi bir Rus Yahudi'siydi. Beyaz Rusya bölgesindeki Pinsk kentinde doğmuştu. Nitekim ihtilal konusunu enine boyuna masaya yatırdılar.

Rusya ile Japonya arasında yaşanan savaş ve 1905 ihtilal girişimi, Çarlık Rusya'sını oldukça yıpratmıştı. Bu nedenle B'nai B'rith Teşkilatı ve arkasındaki Yahudi bankerler, ekonomik bunalım altındaki Rus köylüsü ve çiftçilerinin memnuniyetsizliklerini yeniden büyük bir öfkeye dönüştürmenin hesaplarını yapıyordu. Teşkilat'ın kıdemli üyesi Troçki, Avrupa'da yeni bir devrim planının hazırlıklarına başlarken, Alexander Parvus da Balkanlar'da bir başka hesabın peşindeydi. Parvus, Rusya ile Osmanlı'yı karşı karşıya getirecek bir plan üzerinde çalışıyordu. Bu nedenle İttihat ve Terakki yönetimiyle ilişki kurmanın yollarını aradı. Nitekim aradığını da kısa sürede bulacaktı. B'nai B'rith Teşkilatı'nın Osmanlı'daki temsilcisi olan Emmanuel Carosso ile ortak bir şirket kurmuştu. Balkan Savaşları sırasında Türk ordusunun tüm iaşe ihalelerini alarak büyük bir servet edindiler. Dahası, kömür ticaretinden tam 32 milyon Danimarka Kronu'nu şirketin kasasına indirmişlerdi. Osmanlı'da büyük bir vurgun yapan Parvus, devrim için hem Lenin'i hem de Troçki'yi maddi olarak destekleyecek duruma gelmişti.

Leon Troçki ve Alexander Parvus, B'nai B'rith Teşkilatı'yla 1897 yılında ilişki kurmuşlardı.[89] Leon Troçki, aynı zamanda

89 Gerald B. Winrod, Adam Weishaupt: "a human devil", Orderfrom: Sons of Liberty, 1969, s.47.

33 dereceli bir Masondu. 'Leiba Bronstein' namı diğer Troçki, Bolşevik Devrimi liderlerinden Vladimir Lenin'in de mensubu olduğu Fransız Mason Locası 'Art et Travail'e kayıtlıydı.[90] Onu masonlukla tanıştıran kişi ise yine Alexander Parvus'tan başkası değildi. Üstelik masonluğu ona öylesine aşılamıştı ki, Troçki, masonluğun gerçek amacının ulus devletleri ortadan kaldırmak ve Yahudileşmiş bir dünya devleti kurmak olduğuna inanmıştı. Daha ilginç olanı ise Parvus'un Troçki'yi Yahudi halkının 'Mesihi' olduğuna inandırmasıydı. Parvus'a göre, işçi kardeşliği yoluyla ulusal sınırlar ortadan kaldırılarak tüm dünya insanları üzerinde egemenlik kurulabilirdi.

1905 ihtilal girişimi sonrasında Avrupa'da sürgün hayatı yaşayan Vladimir İliç Lenin ve Leon Troçki, B'nai B'rith Teşkilatı'nın kontrolünde ikinci bir ihtilal girişiminin hazırlıklarına başlamışlardı. Bu iki tehlikeli sürgün, 1910 yılında bizzat B'nai B'rith tarafından organize edilen ve Avrupa'nın geleceğinin tartışıldığı gizli bir toplantıya katıldılar.[91] Birinci Dünya Savaşı öncesinde Fransa'ya giden Troçki, 1905 devrimi sonrasında Rusya'dan kaçan diğer Yahudi sosyalistlerle birlikte kurduğu sürgün gazetesi 'Nashe Slovo'da sosyalist devrimle ilgili heyecanlı makaleler yayınlıyordu. Ancak Fransız hükümeti, ülke çıkarlarına karşı hareket ettiği gerekçesiyle, 15 Eylül 1916'da gazeteyi kapatarak Troçki'yi sınır dışı etti. İspanya'ya gönderilen Troçki, birkaç gün sonra da Madrid'de tutuklandı.

Ne var ki B'nai B'rith Teşkilatı, hemen devreye girerek serbest kalmasını sağladı. Avrupa'da sosyalist devrim hazırlıklarının rahatça yapılamayacağını anlayan Teşkilat, Troçki'yi Amerika'ya getirmeye karar vermişti. Nitekim İspanya'dan "Monserrat" isimli gemiye bindirilen Troçki, sosyalist devrime hazırlanmak üzere kapitalizmin merkezi Amerika Birleşik Devletleri'ne gönderildi. Troçki, 13 Ocak 1917'de B'nai B'rith Teşkilatı'nın merkezinin bulunduğu New York'a yerleşti. Bu arada, 1905 devriminde görev alan Grigori Chudnovsky, Emma Goldman, Alexander Berkman, Nikolay Buharin ve Moisei Uritsky gibi Yahudi işçi önderleri de New York'a doğru yola çıkmıştı.

Troçki, şimdilik New York'ta Yahudi yoldaşları Mikhail Weinstein ve Brailovsky tarafından kurulan ve Marksist bir gazete

90 Karl Steinhauser', "EG-EG-Die Super-UdSSR von morgen, Viyana, 1992, s. 162.
91 Franz Weissin, Der Weg zum Sozialismus: Wie er in Wirklichkeit aussieht Münih, 1930, s.9.

olan 'Novy Mir'e makale yazmakla günlerini geçiriyordu. Gazetenin küçük bir telif ücreti ödemesine rağmen, o ve ailesi, Bronx'ta çok lüks bir evde yaşıyordu. Dahası, kendisi ve ailesine de şoförlü olmak üzere birer limuzin[92] tahsis edilmişti. Troçki'nin sosyalizm ve devrimle ilgili makaleler yazmış olduğu bu gazete, aslında tamamen paravandı. Zira Rusya'da yapılacak olan ikinci bir ihtilal girişiminin hazırlıkları işte bu gazetenin ofisinde yapılıyordu.[93] Bu arada Troçki, 1897 yılından beri temasta olduğu B'nai B'rith Teşkilatı'na da Ocak 1917'de üye oldu.[94]

Teşkilat, sosyalist devrimi gerçekleştirmek için gerekli maddi desteği bulmakta da zorlanmadı. Bolşevik İhtilali'nin finansmanı, ABD'nin para merkezi olan Wall Street'in ünlü Yahudi bankerleri tarafından sağlanacaktı. Bu karar, dönemin 'ikiz kuleleri' sayılan "120 Broadway" binasının son katındaki Bankerler Kulübü'nde alındı. Zaten yardım yapan şirketlerin adresleri de bu ikiz kulelerde bulunuyordu. David Rockefeller, Felix Warburg (Otto Kahn), Jacob Schiff, J.P Morgan, Mortimer Schiff ve Isaac Seligman gibi Wall Street'in ünlü Yahudi bankerleri, Bolşevik İhtilaline nakit ve silah yardımının yanı sıra; diplomasi üzerindeki tüm nüfuzlarını da kullanmaktan kaçınmamışlardı. Bolşevik İhtilaline destek veren baronlar, aynı zamanda Yuvarlak Masa (Raund Table) örgütünün de üyeleriydiler. Mesela sadece Jacob Schiff', Bolşevik Devrimi öncesi geçici hükümetin Başbakanı ve Sosyalist Devrimci Parti (SR) üyesi Alexander Kerensky'ye tam bir milyon dolar rüşvet vermişti.[95] Tüm bu gerçekler, İngiltere Emniyet Teşkilatı Scotland Yard'ın Bolşevik İhtilali'nin mali kaynaklarına yönelik 1919 yılında hazırlamış olduğu istihbarat raporlarında da açıkça ortaya çıkacaktı.[96]

Amerikan Pasaportlu Sosyalistler

Biz şimdi, Rusya'da yarım kalan devrim çalışmalarına yeniden dönelim. Çar karşıtı ihtilal hazırlıklarının finansman sorununu Wall Street bankerleriyle çözen Teşkilat, Troçki'ye bir Amerikan

92 Antony Sutton, Wall Street and the Bolshevik Revolution: The Remarkable True Story of the American Capitalists Who Financed the Russian Communists, Morley, 1981, p.22.

93 Robert Payne, Trotskiy'in Hayatı ve Ölümü, Londra, 1978, s.126.

94 Yuri Begunov, Secret Forces in the History of Russia, St. Petersburg, 1995, s. 138-139. Ayrıca Winston Churchill de, "Illustrated Sunday Morning Herald'a 8 Şubat 1920'de vermiş olduğu beyanatta bu üyeliği doğrulayacaktı.

95 Yahudi Bilgi Ansiklobedisi, Jacop Schiff Maddesi, New York, 1938, s.268.

96 Antony C. Sutton, Amerikan Gizli Hükümeti, Çev: Selim Yeniçeri, Koridor Yayınları, İstanbul, 2005, s.200.

pasaportu vererek derhal harekete geçmesini istiyordu. Nitekim tarihler 27 Mart 1917'yi gösterirken, Troçki ve 275 devrimci yoldaşı, gemiye bindirilerek New York'tan Rusya'ya doğru yola çıkarıldı. Ancak biraz acele şekilde organize edilen bu yolculuk, büyük bir aksilikle başlamıştı. Gemi 29 Mart 1917'de Kanada sınır polisi tarafından durduruldu. İngiltere tarafından arama kaydı bulunan Troçki ve beş Rus sosyalist, İngiltere hükümetinin göndermiş olduğu telgraf sonrası tutuklandı. Kanada istihbaratı, Troçki'nin Almanya hesabına çalışan bir casus olduğunu düşünüyordu. Zira Troçki, sorgusu boyunca hep Almanca konuşmuştu. Üstelik üst aramasında cebinden çıkan 10 bin doların da Almanlar tarafından verildiğini iddia ediyordu.[97]

Gerekli soruşturmalar yapılıncaya kadar, Troçki tam beş gün tutuklu kaldı. Ancak Teşkilat'ın aylarca devrim için hazırladığı kıdemli bir üyesini, öyle rastgele tutuklamak hiç de kolay bir iş değildi. B'nai B'rith Teşkilatı, derhal devreye girerek Amerikan hükümeti nezdinde girişimlerde bulundu. Zira Troçki'ye Amerikan pasaportu verildiğine göre, o artık bir Amerikan vatandaşıydı. Teşkilat, Troçki'nin serbest bırakılması için ABD'nin Kanada'ya baskı yapmasını istiyordu. Nitekim de öyle oldu. Amerikan Dışişleri Bakanlığı, İngiltere'nin Washington Büyükelçiliği nezdinde girişimlerde bulundu. Baskılar sonuç vermişti. Troçki, 5 günlük bir kâbustan sonra serbest bırakıldı. Üstelik Kanada polisi, ondan defalarca özür bile dilemişti.

Leon Troçki, İsveç ve Finlandiya üzerinden 4 Mayıs 1917'de o dönem Çarlık Rusya'sının başkenti olan St. Peterburg'a (Petrograd) ulaştı. Bu arada Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde devrim çalışmalarını yürüten Vladimir Lenin de Troçki'den bir ay önce Petrograd'a gelmişti. Üstelik kapitalizmin bir başka ülkesi İsviçre'den dokunulmazlığı bulunan mühürlü bir trenle... Lenin ve Troçki'nin Rusya'ya gelmesiyle ortam hareketlenmişti. Bolşevik İhtilali'nin hazırlıklarını birlikte yapıyorlardı. Bütün Yahudi devrimciler Rusya'da toplanmıştı. Çar yönetimini devirmek için bir anda çeşitli gazeteler, dergiler ve kitaplar yayınlanmaya başladı. Çar'ın dize getirilmesi, B'nai B'rith Teşkilatı için adeta bir ölüm kalım mücadelesiydi. Zira bu başarılırsa, tüm dünyaya Siyonizm'in gücü ispatlanmış olacaktı...

97 Antony Sutton, Wall Street and the Bolshevik Revolution: The Remarkable True Story of the American Capitalists Who Financed the Russian Communists", Morley, 1981, s. 28.

Rusya'daki ikinci devrim hazırlıkları, Troçki ve Lenin'in Rusya'ya gelmesinden aylar önce başlamıştı. Ancak 8 Mart 1917 'Dünya Kadınlar Günü' ile devam eden protestolar, her geçen gün biraz daha şiddetleniyordu. Şubat 1917 tarihine gelindiğinde ise ekmek kıtlığı, grevler, lokavtlar ve gösteriler hat safhaya ulaştı. Çarlık Rusya'sı artık uçurumun kenarına gelmişti. Ordunun başındaki generaller için iki seçenek vardı: Ya halkın üzerine ateş açıp ayaklanmalar bastırılacaktı, ya da Duma ile işbirliği yapılarak siyasi bir çözüm bulunacaktı. Nitekim askerler ikinci şıkkı tercih etmişlerdi. Rus generaller, Çar'ın tahttan inmesini ve tüm yetkilerini Duma'ya devretmesini teklif ettiler. Böylece isyanı engelleyeceklerini ve istikrarın sağlanacağını düşünüyorlardı.

Teklif, Çar II. Nikolas'a ulaştırıldı. Çar, önce buna karşı çıkıp Duma'yı dağıtmakla tehdit ettiyse de durumun ciddiyetini anlamıştı. Zira parlamentoyu feshetmekle tehdit eden Çar'a karşılık, parlamento başkanı devlete el koyduğunu açıklıyordu. Böylece Rusya'da liberal bir yönetim, resmen görevi devralmıştı. Rusya artık bir monarşi değildi. Duma dağılmış, yerine orduyla işbirliği içinde ihtilal planları yapan ve eski Duma üyelerinden oluşan bir meclis gelmişti. Nitekim Çar, kendi ve oğlunda olan yönetim hakkından feragat ettiğini açıkladı. Böylece Rusya'daki 304 yıllık Romanov Hanedanlığı, dramatik bir şekilde son bulmuştu. Çar Nikolas, tüm aile üyeleriyle birlikte ev hapsine alındı. Duma yönetimi, Çar'ın güvenliği konusunda garanti vermişti. Rusya'nın yeni sahiplerine göre artık karşılarına çıkacak kimse kalmamıştı. Tabi B'nai B'rith Teşkilatı'nı hesaba katmadan...

Çar'ın yetkilerini devralan yeni meclis, birkaç kritik hata yaptı. Kısa bir süre sonra da bu hatalarının bedelini ödemeye başladılar. Öncelikle monarşinin kaldırılmasıyla eylemlerin kesileceğini pompalayan kendi güdümlerindeki basının abartılı yazılarına inanmaya başladılar. Gerçekten halkın meclisi olduğuna inanıyorlardı. Dahası, halkın da böyle düşündüğünü sandılar. İkinci olarak, Rusya'nın Avrupa devletleri gibi 'anayasal' statüye kavuşacağını düşünüyorlardı. Yeni liberal meclise göre, gerçekte Çar'ın yönetimindeki Rusya acı çekiyordu. I. Nikolas ve Büyük Petro gibi geçmişteki Çarlar aslında büyük adamlardı. Ancak Çar yönetiminde köylülerin şikâyetleri de büyüktü. Başka seçenekleri olmadığından katlanıyorlardı. Üstelik yıllarca süren monarşi döneminde insanların toplumsal statüleri de olduğu gibi kalmıştı.

Üçüncü ve en önemli hataları ise Duma üyelerinin belirli bir planının olmamasıydı. İktidara sahiptiler ama bununla ne yapacaklarını bilmiyorlardı. B'nai B'rith Teşkilatı'nın koruması altındaki Bolşevikler, bu durumdan yararlanmaya hazırdı. Nitekim Ekim ayında hükümetin toplantıda olduğu bir anda, kışlık sarayın etrafı sarılarak yönetim Bolşeviklere devredildi. Rusya, sosyalist bir devlet olarak 'Sovyetler Birliği' haline gelme yolunda hızla ilerliyordu. Tahtı bırakarak canını kurtardığını sanan II. Nikolas, artık güvenli ellerde değildi. Zira daha önce verilen hiçbir garanti işe yaramayacaktı. Nikolas ve ailesi, önce Sibirya'ya, sonra da Ural Dağları bölgesine sürüldü. Sürekli ev hapsinde tutuluyorlardı. Artık ailesinin güvenliği de tehlikedeydi. 1918 Temmuz'unda bir emir geldi ve Çar II. Nikolas ailesi ile birlikte idam edildi...

Bolşevik İhtilali'ni yapan lider kadronun hemen tamamı Yahudi'ydi. İhtilalin liderlerinden Vladimir Lenin, yoldaşı Troçki'yi Dışişleri Bakanlığı'na atadı. Troçki de Sovyetler Birliği'ni 1. Dünya Savaşı'ndan çeken 'Brest-Litovsk' antlaşmasını imzaladı. Milli mücadele içinde olan Türkiye ile de sıcak ilişkiler kuruldu. Dahası, Bolşevikler Ankara hükümetine silah, cephane ve para yardımında bulundu. Bolşevik devriminden sonra da iç karışıklıkların devam ettiği Rusya'da, 1917-1922 yılları arasında kanlı bir iç savaş yaşandı. Bu savaş milyonlarca insanın ölümüne neden oldu. Bolşevik iktidarı için yüzbinlerce kişi idam edildi, kurşuna dizildi. Devrimin hemen ardından, 'antisemitizm' yasaklandı. Dahası, birçok ihtilal karşıtı aydın 'antisemist' oldukları gerekçesiyle idam edildi.[98] Sonunda komünizm, kapitalistler eliyle kurulmuş oldu.[99] İşin ilginç yanı, 1919 yılında toplum içinde Amerikan karşıtı nutuklarına devam eden Troçki, aynı zamanda Amerikan askeri teftiş ekiplerinin yeni Sovyet ordusunu eğitmesi için büyükelçi David R. Francis'ten de yardım istemeyi ihmal etmiyordu.[100]

Oyun İçinde Oyun

Gerek başarısız olan 1905 devrim girişiminin, gerekse 1917 yılında gerçekleştirilen Bolşevik İhtilali'nin asıl kahramanları,

98 Oleg Platonov, Russia's Crown of Thorns: The Secret History of Freemasonry 1731-1996 Moscow, 1997, Cilt I, sayfa 583.

99 Curtis Bean Dall, to The Military Order of the World Wars at The Army-Navy Club, Washington, D. C., May 10, 1973, s 12.

100 Antony C. Sutton, National Suicide: Military Aid to the Soviet Union, Arlington House,1973, s.128).

B'nai B'rith Teşkilatı'nın iki etkili üyesi Leon Troçki ve Alexander Parvus'tu. Ancak daha sonra iki isim ön plana çıkacaktı: Vladimir Lenin ve Joseph Stalin... Akıl hocalığını Alexander Parvus'un yaptığı Vladimir Lenin, 1917'deki Bolşevik İhtilali'nden sonra, tüm ipleri eline alarak Sovyetler Birliği'ni kendi ideolojisi doğrultusunda yeniden yapılandırdı. En önemli icraatlarından biri, Kızıl Ordu'yu kurmak olmuştu. Ancak Lenin'in sağlığı, devrim ve 1. Dünya Savaşı'nın getirdiği gerginlik sonucu oldukça zarar görmüş; suikast girişiminde aldığı yaralar sağlık durumunu daha da kötüleştirmişti. Kurşun hâlâ boynundaydı. Omuriliğe yakın durduğu için, o günün tıp tekniğiyle çıkarılması mümkün değildi. 1922 Mayıs'ında felç geçirerek sağ tarafı kısmen felçli kalan Lenin'in hükümetteki rolü giderek azaldı. Aynı yılın Aralık ayında geçirdiği ikinci felçten sonra ise aktif politikadan çekildi. Bundan sonra bütün ipler, arasının pek de iyi olmadığı ve 1922 yılı Nisan ayından itibaren Komünist Parti Genel Sekreteri olan Stalin'in eline geçti.

Asıl adı 'Yosif Visaryonoviç Cugaşvili' olan Joseph Stalin, tıpkı Vladimir Lenin gibi Yahudi kökenli bir devrimciydi.[101] Ancak Lenin ile aralarında çeşitli görüş ayrılıkları vardı. Bu yüzden Lenin, Joseph Stalin'i aslında Komünist Parti Genel Sekreteri olarak atamak istemiyordu. Zira bu görev daha önce Leon Troçki'ye teklif edilmiş, ancak o "önemsiz" olduğu gerekçesiyle bunu kabul etmemişti. Joseph Stalin, Lenin'in ölümünden sonra Komünist Parti Genel Sekreteri olarak nüfuzunu gittikçe arttırdı ve 1927 yılında Sovyetler Birliği'nin tek lideri konumuna geldi. Marksist-Leninist ideolojinin ülkedeki uygulayıcısı oldu. Ancak Stalin'in Yahudi kökenli oluşu ve Bolşevik İhtilali'nin gerçekleşmesinde B'nai B'rith Teşkilatı'nın büyük desteğini almasına rağmen, 1930 yılından sonra Stalin'in ülkedeki Yahudilere takındığı tavır oldukça ilginçti. Zira Stalin, ipleri eline geçirdikten sonra, tam bir 'Yahudi düşmanı' kesilecekti.

Elbette ilginç olan sadece Stalin'in aniden Yahudi aleyhtarı olması değildi. Rusya'da iktidarı ele geçiren Bolşevikler, 1930'lu yıllara geldiğinde birbirlerine de düşmüşlerdi. Bolşevik İhtilali'nin ünlü liderlerinden Leon Troçki ve Joseph Stalin anlaşamıyordu. Sırf bu nedenden dolayı yüzlerce devrimci kurşuna dizildi. Lenin'in şüpheli ölümünden 1930'lu yıllara kadar bu

101 B'nai B'rith Messenger, Los Angeles Jewish, 3 Mart 1950.

durum sürüp gitti. Stalin, 1905 ve 1917 devrimlerinde büyük rol oynayan Troçki ve arkadaşlarına tam bir cephe almıştı. Nitekim sürgünde yaşayan Troçki, 20 Ağustos 1940 tarihinde uğradığı bir suikast sonrasında hayatını kaybetti. Bu suikastın Sovyet Gizli Polisi GPU tarafından düzenlendiğine işaret eden pek çok delil vardı. Komünist Parti içinde 'sağ' veya 'sol' sapmayla suçlanan eski liderlerin hemen tamamı 1930'lu yıllarda mahkûm olacak, Stalin tarafından idam ettirileceklerdi. Özellikle eski Bolşeviklerin yargılanması ve cezalandırılmaları ilginçti. Moskova'da 1936 - 1938 yılları arasında yapılan duruşmalarda, Bolşevik Parti'nin eski önderlerine akıl almaz suçlamalar yapılmış, kendilerini 'emperyalist devletlerin ajanları' ya da 'Troçkist' olarak ifşa etmeye zorlanmışlardı. Böylece B'nai B'rith Teşkilatı'nın Rus devriminde kullandığı kişilerin hemen tamamı tasfiye edilerek, sırlarla dolu bir ihtilalin hafızası silinmiş oluyordu.

B'nai B'rith Teşkilatı'nın yayın organı "B'nai B'rith Messenger" tarafından bile Yahudi kökenli olduğu kabul edilen Stalin'in, gerçekten de kendi soydaşlarına karşı izlediği politika siz okuyuculara garip gelebilir. Ancak bu strateji, aslında büyük bir oyunun parçasıydı. Zira iktidarının ilk yıllarında Lenin'in tavrını aynen devam ettiren ve ülkesindeki Yahudilere karşı olağanüstü olumlu bir politika izleyen Stalin'in, bir anda keyfi olarak fikir değiştirdiği düşünülemezdi. Özellikle 1930 - 1940 yılları arasında bariz şekilde fark edilen bu değişim, İkinci Dünya Savaşı yıllarında tam bir 'Yahudi düşmanlığına' dönüştü. Oysa Stalin, Bolşevik İhtilali'nden sonra Yahudileri el üstünde tutan liderlerden biriydi.

Joseph Stalin, 1930'ların ilk yıllarına kadar Vladimir Lenin'in izlediği Yahudi taraftarı politikaları aynen devam ettirdi. Hatta 1931 yılında 'Jewish Telegraph Agency'e verdiği bir demeçte; antisemitizmin "şovenist ırkçılığın çok aşırı bir kolu" ve "yamyamlığın çok tehlikeli bir yöntemi"[102] olduğunu açıkça ifade ediyordu. Ancak her ne hikmetse Stalin, bu tarihten sonra bir anda değişivermişti. Stalin yönetimi, 'antisemit' ifadeleri cezalandırmayı ve engellemeyi bıraktı. Hükümet, Yahudi kurumları ve önemli figürlerini sistematik olarak ortadan kaldırmaya başladı. Ayrıca bu yıllar, aynı zamanda Stalin'in ülke içindeki milyonlarca kişiyi 'halk düşmanı' ve 'karşı devrimci' ilan ederek katletmeye başladığı yıllardı. Ancak işin ilginç tarafı, 1935 yılında Rusya'da birçok yabancı yatırımı ka-

102 Encyclopedia Judaica, Cilt 5, s.800.

mulaştıran Stalin, her ne hikmetse Rockefeller ailesine ait hiçbir şirkete dokunmadı. Mesela Rusya'da pek çok yatırımı bulunan Rockefeller ailesine ait Standard Oil firması, İkinci Dünya Savaşı boyunca Rusya'daki faaliyetlerini aralıksız sürdürdü.[103]

Stalin'in 'Yahudi aleyhtarlığı' her geçen gün artarak devam ediyordu. İkinci Dünya Savaşı'nda doruğa ulaşan bu politika, ölümüne kadar sürecekti. Özellikle 1948 - 1953 yılları arası Rus Yahudileri için 'kara yıllar' olmuştu. Sovyet gazete ve dergileri, bir anda 'antisemit' bir kampanya başlattılar. Dahası, Yahudi yazarlar ve halk liderleri yakalanıp doğrudan idam ediliyordu. Binlerce Yahudi işten çıkarıldı. Bütün bunlara ilave olarak, Siyonizm'e karşı da açıkça cephe alınmıştı. Peki ama Stalin'in izlediği bütün bu 'Yahudi aleyhtarı' politikalar ne kadar sahiciydi? Ya da B'nai B'rith Teşkilatı ve Wall Street bankerlerinin açıkça destek verip kurduğu bir ülke, nasıl olmuştu da bu kurucu gücün soydaşlarına onca zulmü reva görmüştü? Sahi Yahudi düşmanlığını ilk başta "şovenist ırkçılığın tehlikeli bir kolu" olarak niteleyen Stalin'in, birden bire ateşli bir 'Yahudi düşmanı' olmasının gerçek nedeni ne olabilirdi?

Şimdi bu soruların cevabını arayalım. Çok ilginçtir, Joseph Stalin Rusya sınırları içerisinde 'antisemitizm' uygulamalarına devam edip Siyonizm'i lanetlerken, Yahudilerin Filistin'de bir devlet kurmalarını da aynı oranda destekliyordu.[104] Bu gerçek, İkinci Dünya Savaşı yıllarında Winston Churchill, Franklin D. Roosevelt ve Josef Stalin'in 4 - 11 Şubat 1945 tarihleri arasında Yalta'da 'Yeni Dünya Düzeni' pazarlıkları yaparken ortaya çıkacaktı. Amerikan Başkanı Franklin D. Roosevelt, Stalin'e Siyonizm'i ve bir Yahudi devletini destekleyip desteklemediğini sorduğunda, Stalin tereddütsüz 'evet' cevabını verecekti.[105] Nitekim Stalin, Yalta'da verdiği sözün de sonuna kadar arkasında durdu. Stalin yönetimindeki Sovyetler Birliği, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Filistin'deki Yahudi yerleşimini gönülden destekledi. Daha önemlisi, İsrail'i diplomatik olarak ilk tanıyan ülkelerden biri de yine Sovyetler birliği olmuştu.[106] Ayrıca Stalin, 1. Arap-İsrail savaşında İsrail'e Çekoslovakya üzerinden silah yardımı bile yapacaktı.

103 Eustace Mullins, The World Order A Study in Hegemony of Parasitism, Ezra Pound Institute of Civilization, 1st edition, 1985, s.54.

104 Encyclopedia Judaica, cilt 5, s.807.

105 Peter Grose, Israel in the Mind of America, Knopf, 1st edition, October 12, 1983 s.151.

106 Richard Deacon, The Israeli secret Service, Hamish Hamilton Ltd, first edition, November 14, 1977, s.39.

Şimdi gelelim Stalin'in birdenbire 'Yahudi Düşmanı' kesilmesinin asıl nedenine... Her ne kadar resmi tarihçiler bunu 'komplo teorisi' olarak değerlendirseler de Stalin'in Yahudilere baskı uygulamasının asıl amacı; Rus Yahudilerini şiddet yoluyla korkutup Filistin'e göçe zorlamaktı. Zira o günlerde bir 'çöl' olan Filistin'e hiçbir Avrupalı Yahudi göç etmek istemiyordu. Göçe razı olmayan Yahudilerin bu yöntemle ikna edilme kararı 1930'larda kesinleştiği için, Stalin bu yıllarda 'antisemit' politika uygulamaya başlamıştı. Ne gariptir ki, Almanya'da Hitler liderliğindeki Nazi hareketinin de 'Yahudi düşmanlığına' başlaması, Stalin ile aynı döneme denk geliyordu. Oysa bu 'Yahudi düşmanı' iki lideri finanse edenler, yine Yahudi bankerlerden başkası değildi. Nitekim Stalin'in gittikçe yoğunlaşan 'antisemitizm' politikası beklenen sonucu vermişti. İkinci Dünya Savaşı ile birlikte, Rusya'dan İsrail'e büyük çapta Yahudi göçü (aliyah) yaşandı. İsrail bağımsızlığını kazandıktan sonra da bu göç dalgası aralıksız devam etti. Tam 150 bin Rus Yahudi'si sağ salim Filistin'e ulaştı. Bütün bu göç planlarını ise B'nai B'rith Teşkilatı ile İsrail Gizli Servisi birlikte organize ediyordu.

Moskova'da ilk B'nai B'rith Locası

Önceki sayfalarda izah ettiğimiz gibi, komünizm ile kapitalizm aslında sanıldığı gibi birbirine zıt iki sistem değildi. Kanadalı ünlü yazar Charles Levinson'un deyimiyle, 'Votka-Cola İmparatorluğunun' iki ayrı koluydu. Joseph Stalin ve ardından gelen liderlerin komünizmle yönettiği Sovyetler Birliği, Yeni Dünya Düzeni'nin kurulabilmesi için Amerika merkezli *Üst Akıl* tarafından adeta şeytanlaştırılmıştı. Zira "tez, antitez, sentez" stratejisi olmadan tek merkezli bir 'Yeni Dünya Düzeni'nin kurulamayacağı aşikârdı. Dolayısıyla bu iki gizli müttefikin oynadıkları 'düşmancılık' oyunu, 1980'lerin son yıllarında sona erdirilerek 'iki kutuplu' dünya modeline son, ya da ara vermeleri bunun içindi.

B'nai B'rith Teşkilatı'nın koordine ettiği *Üst Akıl*, 1980'li yıllara gelindiğinde, komünizm modasının geçtiğine inanıyordu. Yeni Dünya Düzeni'nin ideologlarından Yahudi kökenli Zbigniew Brzezinski'nin deyimiyle; "Marksizm'in iman üzerindeki zaferi" artık sona ermişti. Zira 1980'lerde dünyada yükselen İslami hareketler, küresel hegemonya için 'tehlikeli' boyutlara ulaşmıştı.

Özellikle 1980 yılından sonra Sovyetler Birliği egemenliği altında yaşayan Türk cumhuriyetlerindeki İslami uyanış, kapitalistleri oldukça kaygılandırıyordu. Bu nedenle dönemin Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri Mihail Gorbaçov, 24 Kasım'da Özbekistan'ın başkenti Taşkent'te yapmış olduğu açıklamada; "İslam'a karşı ateist propagandanın hızlandırılması"[107] talimatını verecekti. Bu arada Time, The New York Times, Herald Tribune, Der Spiegel ve Pravda gibi *Üst Aklın* küresel basın organları da 'İslami tehdidin' arttığını gösteren haberlere imza atıyordu.[108] Ancak ilginçtir, Sovyetler Birliği egemenliği altındaki Türk cumhuriyetlerinde İslami faaliyetler baskı altına alınırken, Fethullahçı Terör Örgütü'ne ait okullar, 1989 yılından itibaren Orta Asya'da cirit atmaya başlamıştı.

Üst Akıl için 'mükemmel' sistem yoktu, maksimum fayda ve daha çok kazanma prensibi vardı. Dolayısıyla iki kutbun birleşmesi ya da en azından çatışmayı bırakması bunun göstergesiydi. Gerçek 'tehlike' ortaya çıkmaya başlayınca, danışıklı dövüşlere son vermek gerekiyordu. Artık yeni bir 'şeytan imparatorluğu' yaratmak kaçınılmazdı. 1985'lere gelindiğinde Rusya'da başlayan dine yöneliş, "Allahsız" komünist yöntemin değiştirilmesi gerektiğinin açık bir işaretiydi. Yıllarca dinin "afyon" olduğuna inandırılan Sovyet vatandaşları, 1917'den beri süregelen "Allahsızlık Evlerinden" artık bıkmaya başlamışlardı. Özellikle Orta Asya'daki İslami uyanış, hem Sovyet yetkililerde, hem de komünist sistemi kuran kapitalistlerde büyük panik yarattı. Ancak çok geçmeden çaresi de bulunmuştu. Artık komünizm yerini kapitalizme devrederken; yeni 'şeytan imparatorluğu' da İslami fundamentalizm olmuştu. Yapılacak şey, değişen koşullara göre farklı yöntemler uygulamaktı.

Sovyetler Birliği'ndeki bu değişim ve dönüşümü sağlayabilmek için, kapitalist çevrelerle yakın ilişkiler içinde olan "İsrail dostu" Mihail Gorbaçov ilk lider olarak seçildi. Gorbaçov'un başlattığı reformlar, Rus toplumunun kapitalizmle yakınlaşmasını sağladı. Gorbaçov eliyle gerçekleştirilen perestroyka (yeniden yapılanma) ve glasnost (açıklık) reform çalışmaları, aslında Osmanlı'daki Tanzimat Fermanı'nın daha modern haliydi. Hatta bu reformların kimlere yaradığı konusunda bile büyük benzerlikler vardı. Mesela Gorbaçov döneminde gelişen reformların Yahudi-

107 Güneş, 22 Aralık 1986.
108 Cumhuriyet, 7 Ocak 1987.

lere getirmiş olduğu kazançları Şalom gazetesi şöyle ifade ediyordu: "Perestroyka gerçekleştirildiği takdirde, sosyal kademelerde yükselmeler olacağı ve Yahudilerin bundan yararlanacağı doğaldır. Sovyet Yahudileri Gorbaçov'u diğerlerinden daha fazla destekleyeceklerdir."[109]

Şalom gazetesi, gerçekten de doğru tahminde bulunmuştu. Zira Gorbaçov, Yahudi lobileriyle olan bağlantısını hiçbir zaman gizleme gereği duymuyordu. Özellikle B'nai B'rith ve Trilateral Commission gibi Yahudi lobileriyle yakın işbirliği içine girerken, ABD'nin küresel politikalarını belirleyen stratejist Henry Kissinger ile de çok özel dostluklar kurmuştu. Sovyetler Birliği'nin 'Yeni Dünya Düzeni'ne ayak uydurabilmesi ve reformların daha hızlı gerçekleşmesi için de Gorbaçov'un yardımcılığına perestroykanın mimarlarından olan Gürcü Yahudi'si Eduard Şevardnadze getirildi. Nitekim hiç dış politika deneyimi olmadığı halde Sovyetlerin Dışişleri Bakanı yapıldı. Şevardnadze, Rus-ABD ilişkilerinde adeta kilit rol oynadı. Öncelikle Sovyet askerleri 1988'de Afganistan'dan çekildi. ABD ile yeni silahsızlanma antlaşmaları hazırlandı. 1989 ve 1990'da Doğu Avrupa ülkelerinin tümünde komünist yönetimlerin çöküşünü Sovyet hükümeti sessizce onaylamak zorunda kaldı.

Üst Aklın en büyük küresel finansörlerinden biri olan David Rockefeller, Gorbaçov'a son talimatları vermek için 20 Ocak 1989 yılında B'nai B'rith, Council on Foreign Relations (CFR) ve Trilateral Komisyon heyetleriyle birlikte[110] Moskova'nın yolunu tutmuştu. Nitekim Gorbaçov ve kurmaylarıyla uzun bir görüşme yapıldı. Rockefeller'ın başkanlık ettiği ve *Üst Aklın* stratejik akıl danışmanları Henry Kissinger ve Zbigniew Brzezinski'nin de hazır bulunduğu bu toplantıda, Sovyet hükümetine ısrarla dünya ekonomisine ortak olması 'tavsiye' edilirken, Dünya Bankası ve IMF'ye de üyelik öneriliyordu. Rockefeller ekibi, Şubat ayında da Varşova'ya giderek aynı teklifi bu sefer Polonya hükümetine yapacaktı. Daha sonraki bölümlerde genişçe anlatılacağı üzere, Rockefeller ve B'nai B'rith Teşkilatı bu çalışmaları yaparken, *Üst Aklın* para kasası George Soros da kurmuş olduğu sivil toplum kuruluşlarıyla, sosyalist ülkelerin kapitalizme uyum sağlamasının altyapısını hazırlıyordu.

---

109 Şalom, 9 Mart 1988.

110 Georges Virebeau, Mais qui Gouverne L'Amerique?, Nouvelle edition, 1991, S.60-61.

Sovyetler Birliği, Mihail Gorbaçov ile yavaş yavaş tarihe karışırken, belki de en ilginç gelişme, B'nai B'rith Teşkilatı'nın Moskova'da loca açması olmuştu. 1917 yılındaki Bolşevik İhtilali'nin asıl organizatörü B'nai B'rith Teşkilatı olmasına rağmen, her ne hikmetse o tarihte loca kurmamıştı. Teşkilat, Sovyetler Birliği'nde loca kurma çalışmalarına ancak 1988 yılında başlamıştı. Nitekim dönemin B'nai B'rith Başkanı Seymur Reich'in 12/19 Ekim 1988 tarihinde Rus yetkililerle yaptığı toplantıdan sonra, Moskova'da büyük bir locanın kurulmasına karar verilmişti.[111] Söz konusu loca, Ocak 1989 yılında faaliyete geçti. Üstelik bu tarihten sonra Moskova'da açılan sadece B'nai B'rith locaları değildi. Sovyetler Birliği'nin bir zamanlar 'kapitalizmin simgesi' olarak gördüğü Rotary Kulüpleri de Moskova'daki yerini çoktan almıştı.[112] Uluslararası Rotary kulüpleri, B'nai B'rith üyesi Paul Harris tarafından 1905 yılında Chicago'da kurulmuştu. Lions Kulüpleri de yine B'nai B'rith tarafından 1917'de Chicago'da kuruldu.

B'nai B'rith Teşkilatı'nın Moskova'da faaliyete geçmesinden sonra, Gorbaçov tamamen kontrol altına alınmıştı. İktidarda bulunduğu sürece, Yahudi lobileriyle yakın çalışma içinde bulundu. Moskova'da açılmasını desteklediği B'nai B'rith ile aralarından su sızmıyordu. Artık Gorbaçov, organizatörlüğünü B'nai B'rith Teşkilatı'nın yaptığı çalışma toplantılarında David Rockefeller, Henry Kissinger ve Zbigniew Brzezinski gibi Yahudi lobilerinin kilit isimleriyle Rusya'nın geleceğini tartışıyordu. Dahası, Gorbaçov görevi bırakmasından sadece 9 gün önce, yani 1991 tarihinde Birleşmiş Milletlerde (BM) Siyonizm'in 'ırkçılık olup olmadığı' hakkında yapılan oylamada, Sovyet Dışişleri Bakanı Boris Pankin, Siyonizm'i ırkçılık sayan düşüncenin buzul çağından kalma olduğunu söyleyerek ret oyu verecekti.[113] Oysa 1975 yılında yapılan ve Siyonizm'in ırkçılık olduğunun kabul edildiği tasarıya imza atan devletlerin başında Sovyetler Birliği geliyordu. Sonuçta, ülkenin kapılarını kapitalizme açıp muhafazakâr Rusların büyük tepkisini çeken Gorbaçov ve ekibi, göstermelik bir darbeyle tasfiye edilerek yerine daha uygun bir isim olan "Allahsız"[114] Boris Yeltsin getirilecekti. Ancak söz-

111 Henry Coston, Les Financiers qui menent le Monde, Nouv éd cor, 1989, s. 434.

112 Nokta, 11 Haziran 1989.

113 Günaydın, 26 Eylül 1991.

114 29 Aralık 1992 tarihli Meydan Gazetesine göre, Boris Yeltsin, CNN Internationel'e verdiği demeçte "Ben Allahsızım" demişti.

de Rus halkının kapitalizme tepkisi olarak başa getirilen Yeltsin, Sovyetler Birliği'ni adeta bir kapitalizm ülkesi haline getirmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Hitler'in Finansörü de Aynı Teşkilat

Daha önce de belirttiğimiz gibi B'nai B'rith Teşkilatı, Amerika dışındaki ilk Büyük Bölge Locasını Almanya'da açmıştı. Zaten Teşkilat'ı kuranlar da Almanya'dan Amerika'ya göçen Yahudilerdi. Teşkilat için Almanya önemliydi. Zira Avrupa'ya hâkim olabilmenin yolu, Almanya'nın 'kazanılmasına' bağlıydı. Dolayısıyla B'nai B'rith Teşkilatı'nın arkasındaki asıl güç olan Wall Street Bankerleri, dünya hegemonyası için sadece Bolşevikleri finanse etmekle yetinmediler. Rusya'da Çar II. Nikolas'ı finanse ettiği işçi sendikalarıyla devirmeyi başaran Teşkilat, Almanya'daki 8. Büyük Bölge Locası'nı devreye sokarak, 1919'da kurulan Alman İşçi Partisi (Deutsche Arbeiterpartei-DAP) ile alttan alta flört etmeye başlamıştı. 1. Dünya Savaşı'nı kaybeden II. Wilhelm'in ülkeyi terk etmesi ve monarşinin yıkılmasından sonra, Almanya'da büyük bir iktidar boşluğu oluşmuştu. Adolf Hitler'in üye olduğu Alman İşçi Partisi, 1920'de Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi'ne (NSDAP) dönüştü ve 1921'de partinin başkanlığına Hitler getirildi. Ancak İkinci Dünya Savaşı sırasında bütün Avrupa'yı kasıp kavuran Hitler ve Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi (NSDAP), Almanya'da ilk ortaya çıktığı zaman henüz kimse tarafından tanınmaz ve kendilerine taraftar dahi bulamazken, ülkenin önde gelen Yahudi sanayicilerinden büyük destek görüyordu. Başta Krupp von Bohlen, I.G Farben, Royal Dutch Shell, Bosch ve Voegler gibi firmalar, Hitler'in açık destekleyicisi durumundaydılar.

Sahipleri arasında Yahudi işadamlarının çoğunlukta olduğu bu dev tröstler, öncelikle Hitleri iktidara getirebilmek için büyük paralar harcamayı göze alıp, istediği zaman kullanabileceği özel bir harcama fonu oluşturdu. Hitler'in 1933 yılında Almanya'nın başına gelmesinde büyük maddi destek sağlayanlar ve seçim kampanyasının yürütülmesinde büyük rol oynayanlar, işte bu Yahudi finansörlerdi. Özellikle uluslararası çapta büyük yatırımları bulunan tröstlerden Yahudi asıllı Warburg ailesi, David Rockefeller'ın da bulunduğu Amerika'daki diğer Yahudi bankerler adına Hitlerle temasa geçmiş ve ona çok yüksek miktarda maddi destek

sağlamıştı. Öyle ki Adolf Hitler, Wall Street'teki finansörleriyle devamlı mektuplaşırken açıkça para istemekten çekinmiyordu. Bir keresinde şöyle yazıyordu Hitler: "Hareketimiz Almanya'da büyük bir hızla gelişiyor. Bana gönderdiğiniz para bitti. Bir dahaki sefere ne kadar alabileceğimi bana bildirmenizi önemle rica ediyorum"[115] Elbette Hitlerin bu çağrısı Yahudi bankerlerce karşılıksız kalmadı. Yapılan kısa bir toplantıdan sonra, tam 15 milyon dolarlık yeni bir yardımın Warburg aracılığıyla Hitler'e ulaştırılması sağlandı.[116]

Şüphesiz Adolf Hitler'e maddi yardımda bulunan Wall Street bankerleri arasında ünlü Rockefeller ailesinin ayrı bir yeri vardı. Zira Rockefeller ailesine ait Chase Bank, standart Oil ve bir Rockefeller-Morgan ortaklığı olan RCA firmaları, iktidara gelişinden gidişine kadar Hitler'e aktif ve sürekli yardım yapan tröstlerin başında geliyordu.[117] İşin İlginç yanı, savaş öncesi Hitleri alabildiğine destekleyen Chase Bank, savaş sonrasında da Nazi yanlılarını tespit etmekle görevlendirilecekti. "Nazi yanlısı eylemleri araştırmak ve mali destekçilerini ortaya çıkarmak" için bizzat ABD Hazinesi tarafından Chase Bank'a resmi yetki verildi. Yani Hitler'in bir numaralı destekçisi bu firma, Nazi hareketiyle irtibatlı kişi ve kurumları tespit edecekti ama kendisi asla yargılanmayacaktı!

Peki Wall Street bankerlerinin hem komünist Sovyetleri, hem de Hitler Almanya'sını destekleyerek adeta 2. Dünya Savaşı'na sponsor olmalarındaki asıl amaç neydi? Elbette dönemin siyasi ve sosyolojik koşulları göz önüne alınarak bu soruya farlı cevaplar verilebilir. Ancak Rockefeller Vakfı tarafından her yıl binlerce dolar akıtılan Amerikan Tarih Kurumu'nun subjektif kayıtları bir kenara bırakılırsa, bu sorunun aslında tek bir cevabı vardı. Nazi Almanya'sı ve Sovyetler birliği arasında yaşanacak büyük savaş, dünya hegemonyası için kalıcı bir sentezin oluşmasına neden olacaktı. Zira *Üst Aklın* asırlardır değişmeyen tek kuralı; "tez, antitez, sentez" formülüydü. Yani önce bir canavar yaratıp, sonra bu canavarla mücadele etme bahanesiyle kendi ilkelerini genelleştirme hikâyesi... İkinci Dünya Savaşı'ndan sonraki gelişmelere bakıldığında bu açıkça görülüyordu. Başta 'kutsal devlet' İsrail olmak üzere; Birleşmiş Milletler (BM), NATO, Ortak Pazar (AT), UNESCO, Dünya Bankası ve IMF gibi Yeni Dünya Düzeni'nin

115 Henry Coston, La Haute Finance et les Revolutions, Publication Henry Coston, 1995, s.27.
116 A.g.e. s.29.
117 Bu konuyla ilgili belgeleri kitabın son sayfalarında bulabilirsiniz.

küresel kurumları, işte bu Wall Street bankerlerinin finanse ettiği büyük savaştan sonra kurulmuştu.

İkinci önemli bir soru da Stalin ve Hitler'i Wall Street bankerleri finanse etmelerine rağmen, nasıl olmuştu da bu iki lider bir anda "Yahudi düşmanı" kesilivermişti? Bunun da cevabı açık ve netti. B'nai B'rith Teşkilatı ve birlikte çalıştığı Dünya Siyonist Örgütü, her türlü yöntemi kullanmalarına rağmen, Rusya ve Almanya'daki Yahudileri Filistin'e göç etmeye bir türlü ikna edemiyordu. Çünkü bu büyük organizasyonu planlayanlar biliyorlardı ki, millet olmadan devlet olmazdı. Dolayısıyla aslında Stalin ve Hitlerin Yahudilere zulüm yapmalarının nedeni; Filistin'e göç etmek istemeyen Yahudilere gözdağı vererek göç etmelerini sağlamaktı.[118]

Yahudi tarihinde önemli bir dönüm noktasını teşkil eden ve Yahudi sanayicilerin Hitleri destekleyip başa getirmelerinden Yahudilerin Filistin'e göç etmelerine kadar süren bu organizasyonu, siyonist Teşkilat B'nai B'rith üstlenmişti.[119] Nitekim Teşkilat'ın çizdiği plan doğrultusunda, Filistin'de bir Yahudi devleti kurulabilmesi için öncelikle Hitlerle Yahudi liderler arasında bir anlaşma imzalandı. Buna göre Hitler, Alman Yahudilerinin Filistin'e göçlerini kolaylaştıracak her türlü önlemi alacaktı.[120] Adolf Hitler, hemen anlaşma ilkelerini yürürlüğe koyarak uygulamaya başladı. Yahudilerin Filistin topraklarına güvenli bir şekilde göç etmesi için de Kudüs'te hahamlık eğitimi almış B'nai B'rith üyesi ve aynı zamanda bir SS subayı olan Adolf Eichmann görevlendirildi.[121] Adolf Eichmann, Avrupa'dan Filistin'e yapılan Yahudi göçlerinin kilit ismiydi. O, Filistin'de doğmuş, İbraniceyi ve Yahudi tarihini çok iyi bilen gerçek bir siyonistti. Üstelik sadece Almanya sınırları içerisindeki göçleri organize etmekle yetinmemişti. Bizzat B'nai B'rith Teşkilatı tarafından Viyana'da kurulan 'göç merkezi' sayesinde, tüm Avrupa'daki göçleri de o organize ediyordu.[122]

Ne var ki, İkinci Dünya Savaşı bittiğinde ilginç bir gelişme yaşanacaktı. MOSSAD ajanları, "savaş suçlusu" olduğu gerek-

118 Conor Cruise O'Brien, Die Geschichte des Zionismus and des Staates Israel, Conor Cruise O'Brien, Die Geschichte des Zionismus and des Staates Israel, Dtv, 1991, s. 130.

119 Aron Monus, Les Secrets de L'empire Nietzscheen, Santon (Royaume-Uni), Interseas, 1992, s.597.

120 Andre Chouraqui, "Theodor Herzl" Paris 1960, s.225.

121 Hannah Arendt, Eichmann in Jarusselam, A Report on the Banality of Evil (Penguin Classics) September 22, 2006, s.6.

122 Encyclopedia Judeika, Cilt 6, s.517-518.

çesiyle Adolf Eichmann'ın peşine düşmüştü. Nitekim 1950 yılında yakalanarak hapse atıldı. Ancak her nasılsa, sürekli MOSSAD ajanlarının gözetiminde olan Eichmann bir yolunu bulup kaçmayı başarmıştı! Adolf Eichmann'ın peşini bırakmayan MOSSAD ajanları, onu 11 Mayıs 1960'da Arjantin'de yeniden yakalayıp İsrail'e getirdi. Eichmann, 1961 yılının Nisan/Aralık ayları arasında mahkemeye çıkarılıp tekrar yargılandı. Suçlu bulunan Eichmann, 1962 yılında "savaş suçlusu" olarak İsrail'in en sıkı korunan Ramleh Hapishanesi'ne atıldı. Nitekim aynı yıl asılarak cezasının infaz edildiği söylendi. Ancak bu işte bir bit yeniği vardı. Zira Filistin'e Yahudi göçlerini organize eden bir siyonist, "savaş suçlusu" olarak yargılanıp kimse görmeden idam edilmişti! Dahası, cesedi yakılarak külleri de Akdeniz'in sularına savrulmuştu. Oysa Adolf Hitler'in özel sekreteri Martin Bormann hakkında iki dosya hazırlayan Nazi avcısı Simon Wiesenthal'ın iddiasına göre, Eichmann hiçbir zaman Arjantin'e gitmemişti. Ölümüne kadar Avrupa'da yaşamış ve orada son nefesini vermişti. Dolayısıyla MOSSAD, B'nai B'rith Teşkilatı'nın Adolf Eichmann aracılığıyla Hitler'le kurmuş olduğu gizli ilişkilerin açığa çıkmaması için aslında Eichmann'ı 'öldü' göstererek bilinmeyen bir yerde saklamıştı.

Filistin coğrafyasına yapılan Yahudi göçleri, İsrail devletinin kurulmasından sonra da devam etti. İngiltere 1917 yılında Filistin'i işgal ettiği zaman, sadece 55 bin Yahudi nüfusa karşılık 600 bin Arap vardı. Ancak 1948'de manda yönetimi sona erdiğinde, Filistin'deki Yahudi nüfus tam 600 bine çıkmıştı. Bunun 300 binini Hitler Almanya'sından, 150 binini de Sovyetler Birliği'nden göç eden Yahudiler oluşturuyordu. B'na B'rith ve Dünya Siyonist Teşkilatı'nın birinci hedefi; 'sürgündeki' Yahudilerin tamamını İsrail'de toplamaktı. Zira Siyonizm'e göre, dünyadaki her diaspora Yahudisi, İsrail'e gelinceye kadar 'Galut' yani sürgünde sayılıyordu. Bunu kolaylaştırmak için İsrail parlamentosunun (knesset) 5 Temmuz 1950'de kabul ettiği 'Dönüş Yasası' ve her Yahudi'ye İsrail'e sürekli yerleşim için gelme ve otomatik olarak İsrail yurttaşlığını kazanma hakki veren 1952 Yurttaşlık Yasası çıkartılarak 'Toplama Tasarısı' yasalaştırıldı.

Dönemin İsrail Başbakanı David Ben Gurion, göreve geldiği andan itibaren İsrail'e göçü teşvik etmek için her şeyi yaptı. Bir grup Amerikalının ziyareti nedeniyle, 31 Ağustos 1949'da yap-

tığı bir konuşmada çok ilgin cümleler sarf ediyordu: "Bir Yahudi Devleti kurma rüyamızı gerçekleştirmiş olmamıza rağmen, henüz işin başındayız. Yahudi halkının büyük bir kısmı hâlâ dışarıda. Bu gün İsrail'de yalnız 900 bin Yahudi var. Gelecekte bütün Yahudiler İsrail'de toplanmalıdırlar. Ana babaları, çocuklarını buraya getirmeye çağırıyoruz. Yardım etmeyecek olurlarsa, gençliği İsrail'e biz getireceğiz. Ancak umarım buna gerek kalmayacak."[123] diyerek adeta bütün Yahudileri tehdit ediyordu. Yine Dünya Siyonist Örgütü Başkanı Nahum Goldmann ise 1958 şu uyarıyı yapıyordu: "Antisemitizmin gerilemesi Yahudilerin bekası için yeni bir tehlike oluşturabilir. Klasik anlamıyla 'antisemitizmin yok olması Yahudi toplumlarının siyasal ve maddi durumları için yararlı olmakla birlikte, iç yaşamımızda çok olumsuz etkileri oldu."[124]

Küresel Düzenin Patronları

Küresel oligarşinin en prestijli kurumsal yapıları olan B'nai B'rith, Council on Foreign Relations (CFR), Bilderberg Group ve Raund Table (Yuvarlak Masa) gibi beynelmilel toplum mühendisliği yapan örgütlerin finansörlüğünü; büyük ölçüde Carnegie, Rockefeller ve Ford gibi dev bütçeli vakıflar sağlıyor. 'Bağış' adı altında yapılan bu yardımlar, bir yandan Bilderberg Group tarafından temsil edilen küresel seçkinlerin dünya hegemonyasını devam ettirmeyi amaçlarken; bir yandan da Amerikan imparatorluğunun çöküşüne ve yeni bir imparatorluğun yükselişine izin vermemeyi hedefliyor. Bu vakıfların en büyük özelliklerinden biri de 'Batı değerlerinin' koruyuculuğunu üstlenerek[125] sekülerizmi küresel anlamda hâkim kılmak... ABD ve Avrupa'daki tekelci sermaye oligarklarının "insanlığa yardım" adı altında kurmuş oldukları bu paravan vakıflar; finanse ettikleri araştırma enstitüleri, düşünce kuruluşları ve sosyal projelerle, hem küresel toplum mühendisliği yapıyorlar, hem de milyarlarca dolar vergi kaçırıyorlar.

Carnegie, Rockefeller ve Ford gibi uluslararası alanda kök salmış dev bütçeli bu vakıflar, B'nai B'rith, Dış İlişkiler Konseyi (CFR) ve Bilderberg Group gibi örgütlerin temelini oluştu-

123 Siyonizm ve Irkçılık, Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Yayınları, No 511, Ankara 1982, s.51.

124 New York Times, 24 Temmuz 1958.

125 Joseph H. Kiger, Operating Principles of the Larger Foundations, Nevv York 1954, s. 118

ran 'küreselleşme' ideolojisini teşvik etmede asli rol üstlendiler. Özellikle Rockefeller Vakfı, dünya üzerinde 'liberal' ve 'ılımlı' görüşleri savunan birçok örgütü açıkça destekledi, desteklemeye de devam ediyor. Bu vakıflar sadece düşünce kuruluşları gibi politika yönelimli enstitüleri fonlayıp kurmakla kalmıyor, aynı zamanda üniversitelerin ve eğitimin yeniden düzenlenmesinde, özellikle de uluslararası ilişkiler alanındaki çalışmaların şekillendirilmesinde belirleyici bir rol oynuyorlar.

Söz konusu vakıfların en büyük ilgi duyduğu alanlarından birisi hiç şüphesiz eğitim. Zira çeşitli ülkelerde okullar açıp üniversiteler kurarak, küresel sisteme nitelikli eleman kazandırmanın yolu, küresel bir 'eğitim ağı' kurmaktan geçiyordu. Mesela Rockefeller Vakfi'nın Harvard Üniversitesi'ne sadece 2008 yılında yapmış olduğu bağış miktarı 100 milyon dolardı. Yine Türkiye'nin ilk Fen Lisesi olan ve süper zeki çocukların okuduğu Ankara Fen Lisesini de 1964 yılında Ford Vakfı kurdu. Küresel oligarkların hegemonik düzenini sürdürmek üzere konumlandırılan Amerikan Merkezi Haber Alma Örgütü CIA'nin, dünya genelinde kurmuş olduğu toplum mühendisliği projelerinin en büyük finansörleri de yine yukarıda ismini zikrettiğimiz bu vakıflar.

Mesela dünyayı ABD ve kapitalist oligarkların çıkarları doğrultusunda biçimlendirmek amacıyla CIA tarafından kurulan Tavistock İnsan İlişkileri Enstitüsü bu kuruluşlardan sadece biri. Enstitü, 1921'de Londra'da kuruldu. I ve II. Dünya Savaşı yıllarında psikolojik savaş örgütü olarak çalışan Tavistock Grubu, Rockefeller Vakfi'nın yaptığı büyük bağışlarla 1946 yılında görev alanını genişleterek yeniden yapılandırıldı. Dünyanın en büyük sermaye oligarklarından Rockefeller ailesi, finansman sağladığı Tavistock'a daha geniş çaplı psikolojik savaş araştırmaları yapma ve uygulama görevleri vermişti.[126]

Avrupa'nın en ünlü eğitim uzmanlarından biri olan Prof. Dr. Robert F. Arnove'un "Filantropi ve Kültürel Emperyalizm" isimli kitabında, söz konusu vakıflarla ilgili aynen şu satırlar yer alıyor: "Carnegie, Rockefeller ve Ford gibi vakıflar, demokratik toplum üzerinde çürütücü etkiye sahipler. Ellerinde görece olarak düzensiz ve hesap verebilirliği olmayan bir güç ve refah birikimi söz konusu. Bu şekilde, yetenekleri satın alıyorlar; kendi davalarını

126 John Colaman, "The Tavistock Institute Of Human Relations, Global Review Publications 2006, s.17.

ön plana çıkarıyorlar ve toplumun dikkatini çeken bir gündem oluşturuyorlar. "Soğutma" ajansları görevi görüyorlar; daha radikal ve yapısal değişimleri öteliyorlar ve önlüyorlar. Kapsamı uluslararası nitelikteki ekonomik ve siyasi bir düzenin devamlılığını temin ediyorlar ve bu düzen, yönetici sınıfın çıkarlarına hizmet ediyor. Azınlıkların, çalışan sınıfın ve Üçüncü Dünya vatandaşlarının çıkarları ise göz ardı ediliyor."

Dünyayı yöneten B'nai B'rith Teşkilatı'nın küresel operasyonlarını perdeleme vazifesi gören söz konusu bu vakıflar, yapmış oldukları yüklü miktardaki bağışlar ve desteklemelerle, hedef kurumların hangi konularda araştırma yapacaklarına da karar vermiş oluyorlar. Her ne kadar bu vakıfların kuruluş amacı "topluma barış ve insanlığa katkı sunmak" olarak lanse edilse de; aslında kurmuş oldukları okul, üniversite ve sivil toplum örgütleri eliyle yürütülen sistemli bir toplum mühendisliğinin tam da merkezinde yer alıyorlar. Bu dev bütçeli vakıfların seçkin sahipleri, bankalar yoluyla küresel ekonomiyi denetliyor; düşünce kuruluşları yoluyla ülkelerin siyaset ve dış politikasını yönetiyor ve vakıflar yoluyla da kazançlarına kazanç katan kapitalimin küreselleştirmesini sağlıyorlar.

Söz konusu vakıf kurucuları, kurmuş oldukları bu paravan kurumlarla bir yandan dünya siyasetini belirlerken, bir yandan da kötü imajlarını düzeltme yoluna gidiyor. Mesela Carnegie Vakfı kurucusu Andrew Carnegie, aslında Amerika'daki kötü imajıyla bilinen bir sermayedardı. Zira Carnegie, şirketlerinde çalışan işçilerin hakları konusunda oldukça cimri ve gaddardı. Öyle ki, kovduğu işçilerin üzerine ateş açtıracak kadar cani, kazandığı milyarlarca dolara rağmen vergi kaçıracak kadar da sahtekârdı. Amerika'da sırf bu sermaye oligarkının kötülükleri ile mücadele etmek üzere, ilk sendikalar kurulmuş, işçiler teşkilatlanmış, Amerika'da sanayi işçileri ile patronlar arasındaki ilişkiler adeta bir devir değişikliği yapmıştı.[127] Ancak Carnegie, kurmuş olduğu vakıflar sayesinde, her şeye rağmen geride iyi bir isim bırakmayı başaracaktı.

Vakıflarla Kurulan Kirli Düzen

Kuruluş amaçlarını 'Barış' ve 'Yardım' gibi toplumsal hafızaya hoş gelecek kelimelerle süsleyerek kendilerini kamufle etmeyi başaran küresel vakıflar, 'tek dünya devleti'nin finansörlüğünü

127 Robert M. Lester, Forty Years of Carnegie Giving, New York 1941, s. 57.

yapmakla kalmıyor, sömürüyle kazandıkları servetlerini vakıf hilesiyle gizlemiş oluyorlar. Mesela vakıf olarak dünyanın en büyük mali gücüne sahip olan Ford Vakfi'nı ele alalım... Vakfın bugünkü sermayesi, tamı tamına 13 milyar dolar.[128] Dünya devi Ford Motor Company'nin sahibi ve Ford Vakıfları'nın kurucusu Henry Ford, aslında Amerika'da 'antisemist' görüşleriyle tanınıyor. Öyle ki Henry Ford, I. Dünya Savaşı'nın ardından yazdığı 'Beynelmilel Yahudi' (The International Jew) isimli kitabıyla, ne kadar 'Yahudi düşmanı' olduğunu göstermek istiyordu. Ancak aynı Henry Ford, bir yandan 'Yahudi düşmanı' görünürken, diğer yandan da siyonist hâkimiyet için kurulan B'nai B'rith, Bilderberg ve CFR gibi gizli örgütlerin sponsorluğunu yapıyordu. Dahası, dünya devi firmasının başına da 2013 yılında bir Yahudi olan Mark Fields'i getirecekti.[129]

Amerikan kapitalizminin ürettiği en büyük tekelcilerden biri olan Henry Ford şirketi, Ford Vakfi'nı kurduktan sonra hisselerinin yüzde 80'lik kısmını kendi adını taşıyan bu vakfa hibe etmesine rağmen, ekonomik gücünden hiçbir şey kaybetmemişti! Zira hile yoluyla vakfa aktarılan paralar, vergisiz olarak tekrar şirketin yatırımlarında kullanılıyordu. Böylelikle vakıf sayesinde varlıklarının onda dokuzunu vergiden kurtaran dünyanın bu en büyük üçüncü şirketi, getirilen bu basit önlemler sayesinde, aynı zamanda mirasçılarının muazzam veraset vergisini de önlemiş oluyordu.

Çokuluslu şirketlerin ve finans tekellerinin vergi kaçırmak ve gelir vergisinden kurtulmak için 'insani yardım' adı altında kurmuş oldukları bu vakıflar ve bunların yan kuruluşları, hükümetlere, yerel yönetim organlarına gayet ustaca sızarak, onları kendi çıkarlarına hizmet edecek şekilde hareket etmeye zorluyorlar. Mesela bağış yaptığı alanlar ve kurumlar incelendiğinde, 1950 yılından sonra CIA'nın küresel ölçekli hemen bütün projelerinin altından Ford Vakfi'nın çıktığına şahit oluyoruz. ABD Kongresi'nin 1976 yılındaki araştırma sonuçlarına göre, uluslararası alanda faaliyette bulunan vakıflara yapılan bağışların yüzde ellisinin arkasında CIA vardı. Üstelik CIA; soğuk savaş dönemi boyunca, hemen bütün psikolojik harekât projelerinde Ford Vakfı ile yakın işbirliği içerisinde bulunmuştu.

Öyle ki Avrupa'daki örtülü operasyonların, küresel hegemonya oluşturulmak üzere geliştirilen Marshall Planı'nın ve CIA'nın

128 http://web.archive.org/web/20151113164029/http://foundationcenter.org.
129 Şalom, 2 Temmuz 2014.

çok özel projelerinin hemen hepsinde, söz konusu vakfı görmek mümkündü. Mesela, CIA ile Ford Vakfı arasındaki ilişkiyi net şekilde görmek açısından basit bir örnek verelim. Ford Vakfı Başkanı Richard Bissell'in 1954'te Ford Vakfı'ndan ayrılarak, Ocak 1954'te CIA Başkanı Ailen Dulles'ın 'özel danışmanı' olması, her halde bir tesadüf değildi. Yine bu vakfın başkanlarından John Mc Cloy, Ford Vakfı Başkanı olmadan önce, Birleşik Devletler Savaş Bakan Yardımcılığı, Dünya Bankası Başkanlığı ve Bilderberg Group'un en büyük finansörlerinden Rockefeller ailesine ait Chase Manhattan Bankası'nın yönetim kurulu başkanlığını yapması da bir başka örnek...

Dünyayı adeta bir ahtapot gibi saran bu vakıflar, destekledikleri eğitim kurumları, düşünce kuruluşları ve sivil toplum örgütlerinden devşirdikleri kalifiye elamanları, küresel sistemin kritik noktalarına yerleştiriyorlar. Meseleyi somutlaştırmak açısından buna da bir örnek verelim. Mesela soğuk savaş yıllarında ABD'nin dışişleri bakanlığını yapan ve küresel hegemonyanın en önemli aktörlerinden biri olan Yahudi asıllı John Foster Dulles, bu göreve gelmeden önce, Carnegie ve Rockefeller vakıflarında başkanlık yapmıştı. Ayrıca Dulles, CFR'nin de önde gelen isimlerinden biriydi.

Sadece John Foster Dulles mi?... Elbette hayır. Mesela Rockefeller Vakfı'nın eski başkanlarından Douglas Dillon... İş ortağı James Forrestal ile birlikte, savunmadan maliyeye, Deniz Taşımacılığı Planlama Komitesi'nden Dışişleri Bakanlığı Planlama Dairesi'ne değin, ABD'deki pek çok bakanlık ve yüksek düzeyli mevkilerde bulundu. Çok daha önemlisi; 1961-1969 yılları arasını kapsayan ve ABD'nin en uzun süreli dışişleri bakanlığını yapmış olan Dean Rusk, bu göreve gelmeden önce, 1953-1960 yılları arasında Rockefeller Vakfı'nın başkanlığını yapmıştı. Bir başka ayrıntı ise Dean Rusk'ın aynı zamanda hem Bilderberg Group'un hem de CFR'nin en önemli kurucu üyelerinden biri olmasıydı.

Beynelmilel vakıfların çarkında pişip ABD siyasetine sokulan bir diğer ünlü hegemonyacı ise B'nai B'rith'in en önemli stratejik akıl danışmanı ve küresel düzenin mimarlarından Henry Kissinger'dı. Kissinger, küresel kapitalist oligarşinin en önemli patronlarından Rockefeller'ın kurduğu Brothers Vakfı'na bağlı özel araştırmalar projesinin yöneticiliğini yapmış, daha sonra da Rockefeller'ın büyük desteği ile Başkan Nixon döneminde ABD Dışişleri Bakanı

olmuştu. Henry Kissinger da aynı zamanda hem Bilderberg hem de CFR'nin en önemli kurucu üyelerindendi. Rockefeller Vakfı'nın bir başka yetiştirmesi olan Cyrus Vance ise Jimmy Carter döneminin dışişleri bakanı olarak görev yapacaktı...

Uluslararası küresel çarkın nasıl döndüğünü deşifre etmeye devam edelim... Küresel hegemonyanın finansörü vakıflar, yetiştirdikleri kalifiye elemanları ülkelerin kritik noktalarına getirdikleri gibi, bu noktalardan emekli olanları da tekrar bünyelerine alıyorlardı. Örneğin 1961-1968 yıllarında ABD'nin savunma bakanlığını yapmış olan Mc Namara, daha sonra Ford Vakfı'nın yönetim kuruluna seçilecekti. Ne ilginçtir ki, bir müddet sonra ise kalkınmakta olan ülkelere yapılacak ekonomik yardımları elinde tutan ve çokuluslu şirketlerin egemenliğini sağlamak üzere kurulan Dünya Bankası Başkanlığı'na getirildi.

Yine 1966'dan 1978 yılına kadar Rockefeller Vakfı'nın başkanlığını yapan Mc George Bundy, 1960-1966 yılları arasında Başkan Kennedy'nin danışmanlığını üstlendi. İkinci Dünya Savaşı sırasında Avrupa Müttefik Kuvvetler Komutanı olan Orgeneral Dwight Eisenhower'dan da bahsedelim. Eisehover emekli olduktan sonra, Ford ve Carnegie vakıflarının yönetim kurulu üyeliklerinde bulundu. Peki daha sonra ne mi oldu? Bu vakıfların büyük desteği ile ABD'nin başkanı seçildi.

Vermiş olduğumuz örneklere bakarak söz konusu vakıfların sadece siyasi alanda faaliyet gösterdiği kanaati oluşmasın. Onları hayatın her alanında görmek mümkün. Zira siyasetle hiç ilgisi olmayan alanlarda kurdukları paravan vakıflarla aslında inanılmaz bir takiye yapıyorlar. Mesela Rockefeller ailesinin kurmuş olduğu pek çok vakıftan sadece birisi olan Rockefeller Brothers Vakfı... Aslında otomobil dünyasında dev bir servete sahipken, Amerika'nın dış politikasını yönlendiren CFR'nin en büyük finansörlerinden... Aynı zamanda bu vakıf, 'New York Doğayı Koruma Komitesi' adı altında bir dernek kurabiliyor. Ne var bunda demeyin. Zira bu derneğin 1970 -1973 yılları arasında başkanlığını yapmış olan Henry Diamond, Başkan Richard Nixon tarafından 1973 yılında 'Çevreyi Güzelleştirme Komisyonu'nun başına getirilecekti. Amerika'daki imar alanları konusunda karar verici bir merci olan bu komisyonda görev yapan araştırma görevlilerinin dörtte biri ABD Kongresi tarafından seçilirken, dörtte üçü de Rockefeller'ın Brothers Vakfı'ndan seçiliyordu.

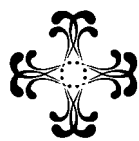

VI. BÖLÜM

B'nai B'rith'in Kirli İşler Hücresi

ANTI DEFAMATION LEAGUE

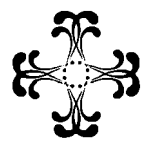

Dernek mi, İstihbarat Örgütü mü?

Hiç şüphesiz B'nai B'rith Teşkilatı'nın en büyük özelliği, küresel ölçekli operasyonel bir organizasyon olmasına rağmen, şimdiye kadar kendini özenle gizleyebilmesiydi. Yaklaşık 170 yıllık bir geçmişe sahip olan bu siyonist Teşkilat, tıpkı Bilderberg yapılanmasında olduğu gibi geçmişine dair hiçbir yazılı arşiv tutmuyor, ya da tutsa bile bunu kamuoyu ile paylaşmıyordu. Öyle ki Teşkilat, sadece üyeleri için yılda dört kez çıkarmış olduğu dergiyi bile resmi kurumlara vermekten imtina eder durumda. Dahası, küresel operasyonların arkasındaki asıl gücün B'nai B'rith olduğu bilinmesine rağmen, her nedense bu gerçek dünya medyası tarafından hep görmezden gelindi, gelinmeye de devam ediyor. Zira hiçbir şekilde Teşkilat'ın ismi ön plana çıkarılmıyor, aleyhinde tek satır haber bile yapılamıyor. Dolayısıyla bugüne kadar bu dev organizasyonun küresel operasyonları hep sümen altı edildi. Bunun iki nedeni vardı. Birincisi; Teşkilat'ın arkasında küresel yaptırım gücü olan Wall Street bankerlerinin bulunması, ikincisi ise Teşkilat'ın bugüne kadarki faaliyetlerini hep farklı Yahudi lobi örgütlenmeleri üzerinden yürütüyor olmasıydı.

B'nai B'rith Teşkilatı, Theodor Herlz'in siyonist hareketinden tam 54 yıl önce kuruldu. Buna rağmen, bugün 'Siyonizm' denilince akla ilk Theodor Herzl gelir. Oysa Dünya Siyonist Teşkilatı'nı yönlendiren ve maddi anlamda destekleyen B'nai B'rith Teşkilatı'ydı. Mesela B'nai B'rith, Theodor Herlz'in 1897 yılında İsviçre'nin Basel kentinde kurduğu Dünya Siyonist Teşkilatı'ndan (WZO) tam 23 yıl önce, Filistin'de Siyonist faaliyetlerde bulunuyordu. Teşkilat, 1860 yılında Paris'te kurulan "Alliance Israelite Universelle" eğitim örgütü eliyle hem İstanbul, hem de Filistin'deki siyonist hareketin hamiliğini yaptı. 1865'e gelindiğinde ise Teşkilat'ın Filistin'de yaşanan kolera salgınını ba-

hane ederek bölgeye yapmış olduğu maddi yardımlar ve siyonist faaliyetler, İsrail devletinin kuruluşuna kadar devam edecekti.

İsminin deşifre olmamasına özen gösteren ve Washington'daki Genel Merkezi'ni 'küresel karargâh' olarak gören B'nai B'rith Teşkilatı, I. Dünya Savaşı'nın başlamasına bir yıl kala, bütün 'kirli' işlerini yaptıracağı bağımsız bir örgüt kurmaya karar vermişti. Zira sadece Yahudilerin üye olabildiği ve üye isimlerinin gizli tutulduğu bir Teşkilat'ın, faaliyetlerini açıktan yürütmesi çeşitli şüphe ve tepkilere yol açabilirdi. Nitekim bunu önlemek için, 1913 yılında "İftira ve İnkârla Mücadele Birliği" anlamına gelen "Anti-Defamation League-ADL" isimli bir dernek kuruldu. Genel Merkezi New York'ta bulunan derneğin ABD içerisinde 31, ABD dışında ise altı temsilciği bulunuyor. ADL'nin küresel çapta gerçekleştirdiği faaliyetlerine ise içerisinde B'nai B'rith temsilcilerinin de bulunduğu 151 üyeden oluşan bir 'Ulusal Komisyon' tarafından karar veriliyor.

Bu komisyon, her yıl düzenli olarak toplanıp hem geçen yılın değerlendirmesini hem de gelecek yıl yapılacak faaliyetleri onaylar. Ancak ADL'yi, Ulusal Komisyon'un seçtiği bir Ulusal Başkan ve 15 kişilik bir 'Daimi Komite' yönetir. ADL, bağlı olduğu B'nai B'rith Teşkilatı'nın aksine, üyelik kabul eden bir örgüt değil. ADL'ye üyelik, sadece seçimle ya da özel davetle mümkün. ADL çatısı altında büyük başarı gösterenler, B'nai B'rith yöneticiliğine terfi eder. Mesela B'nai B'rith başkanlarından Seymour D. Reich, bu göreve seçilmeden önce uzun bir süre ADL yönetiminde görev yapmıştı. ADL'nin en meşhur Başkanı ise 1987 yılından 2015 yılına kadar örgütün Ulusal Başkanlığı'nı yapan aşırı siyonist Abraham Foxman'dı.

Anti Defamation League'in kuruluş tüzüğünde yer alan bilgilere göre derneğin amacı; "Yahudi toplumuna karşı yapılan karalamaları durdurmak, karalama sebeplerine ve inanışlarına itiraz etmek ve gerekiyorsa karalama eylemlerini kanun önüne getirmek"ti. Ancak belki bugün birçok Amerikalı bu örgütün adını bilmese de örgütü tanıyanlar onun söz konusu görevlerinin dışında ne denli güçlü ve "belalı" olduğunun farkında. Zira sözde "ayrımcılığa karşı mücadele" amacıyla kurulan bu örgüt, kurulduğu günden beri adeta bir istihbarat örgütü gibi çalışarak, hem Amerikan siyasetini, hem de küresel politikaları dizayn etmek isteyen kirli bir örgüte dönüştü. Öyle ki, İsrail ve Yahudiler

aleyhine en küçük bir eleştiri yapanları bile fişleyip, çeşitli baskı ve yıldırma yöntemlerine başvuran ADL, terör örgütleriyle ilişki kurmaktan bile çekinmedi. Yüzlerce Amerikalı, Müslüman gruplar, siyahi örgütlenmeler ve Hristiyan dini yapılanmalar; ADL tarafından "antisemit, ırkçı, neo-Nazi ve psikopat" olmakla suçlanmış, kontrollerindeki medya kullanılarak itibarsızlaştırılmaları sağlanmıştı.

İçlerinde Noam Chomsky ve Israel Shahak'ın da bulunduğu Yahudi entelektüellerinin bile eleştiri yağmuruna tuttuğu Anti Defamation League (ADL), bugün 'sivil haklar savunuculuğu' adı altında tam bir beynelmilel toplumsal mühendislik faaliyeti yürütüyor. Zira ADL, özellikle ABD Başkanı Ronald Reagan döneminden itibaren küresel hegemonyanın politik stratejistleri Neo-conların merkez üssü haline geldi. Mesela 'Karanlıklar Prensi' lakaplı Neo-con yapılanmasının önde gelen isimlerinden Richard Perle, ADL'nin küresel akıl danışmanlarından biriydi.[130] Nitekim yerel bazda kurulan bu dernek, kuruluşundan kısa bir süre sonra B'nai B'rith Teşkilatı'nın uluslararası alandaki en büyük politik partneri oldu. Özellikle ADL'nin ABD dışındaki ofislerinden İngiltere şubesi, Avrupa'nın siyasi arenasında oldukça etkili durumda. Anti Defamation League, ülke liderlerine politik baskı yapmaktan sivil toplum kuruluşları ve dini yapılara sızmaya, istihbarat örgütlerine sızmaktan terör örgütleriyle ilişki kurmaya kadar geniş bir network içerisinde çalışıyor.

Teşkilat'ın Terör Merkezi

Doğrudan B'nai B'rith Teşkilatı'na bağlı olarak çalışan Anti Defamation League (ADL), her geçen gün büyüyen yapısı, yıllık 80 milyon dolarlık bütçesi ve kurmuş olduğu karanlık ilişkiler ağıyla bugün Yahudi lobilerinin en etkili teşkilatlarından biri haline gelmiş durumda. ADL, New York'ta vergiden muaf bir 'dernek' statüsünde kurulmuş olmasına rağmen, Bürüksel, İngiltere, Latin Amerika, Paris, Roma ve Kudüs'te bulunan ofisleriyle denizaşırı operasyonlarda bulunabiliyor. Amerika'daki Yahudi lobisinin etkisini azaltmak için kurulan "Liberty Lobby" isimli kuruluşun yayınladığı "White paper on the ADL" isimli

130 William Hughes, Saying "No" to the War Party: A Collection of Essays and Photos in Opposition to Iraq War No. 2, September 17, 2003, p. 200.

kitapçığa göre, ADL'nin İsrail yönetimi ve özellikle İsrail İstihbarat Servisi MOSSAD'la da doğrudan ilişkileri mevcut. Daha vahim olanı ise ADL'nin Yahudi Savunma Birliği (Jewish Defence League-JDL) isimli terör örgütüyle ortak çalışıyor olmasıydı. Zira Federal Soruşturma Bürosu FBI'ın ADL hakkında yürütmüş olduğu soruşturmalar, JDL'nin ADL tarafından istihbari ve maddi olarak desteklendiğini ortaya koymuştu. Kamuoyunda pek bilinmeyen JDL, özellikle Filistinlilere yönelik en kanlı eylemleri gerçekleştiren ve MOSSAD'dan bile acımasız olan bir terör yapılanmasıydı.[131]

Haham Meir Kahane tarafından 1968'de New York'ta kurulan ve İsrail'de de "Kach" adı altında örgütlenen Jewish Defence League (JDL), son derece radikal ve acımasız eylemleriyle biliniyordu. Başta Araplar olmak üzere, 'İsrail düşmanlarına' yönelik hem Amerika'da, hem de İsrail'de pek çok kanlı saldırı düzenledi. Mesela 1994 yılında El-Halil kentindeki İbrahim Camii'nde namaz kılan Müslümanları topluca tarayan ve 29 kişiyi katleden Baruch Goldstein, azılı bir JDL üyesiydi. Örgüt, Filistin'de yaşayan tüm Arapların bölgeden sürülmesini ya da toptan imha edilmesi gerektiğini savunuyordu. Bu nedenle kendisine "En iyi Arap, ölü Araptır" sloganını seçmişti. JDL'nin eylemleri elbette Filistin'le sınırlı kalmadı. Amerika Birleşik Devletleri'nde de çeşitli terör eylemlerinde bulundu. Mesela 1985 yılında Amerikan-Arap Ayrımcılıkla Mücadele Komitesi Bölge Başkanı Alex Odeh suikastından JDL sorumlu tutuldu. Alex Odeh, cinayetten kısa süre önce 'Nightline' adlı televizyon programında Yahudi Savunma Birliği (JDL)'den bir temsilci ile tartışmıştı. Bu tartışmadan üç gün sonra öldürüldü. FBI, suikasttan hemen sonra yapmış olduğu soruşturmada, JDL bağlantılı üç şüphelinin cinayetin ardından İsrail'e kaçtığını tespit etti. Ancak o cinayet 'faili meçhul' olarak kaldı.

Elbette Alex Odeh cinayeti JDL'nin Amerika'daki Arap entelektüellere yönelik ilk eylemi değildi. Robert Manning isimli JDL üyesi, 1972'de Hollywood'daki bir Arap aktivistin evini bombalama suçundan tutuklanmıştı. Yine 1985 yılında üç Neo-Nazi'yi öldüren bombalama eylemlerinin failleri Robert Manning ve eşi Rochelle Mannig de JDL üyesiydi.[132] Rochelle Mannig, Odeh ci-

131 https://www.fbi.gov/investigate/terrorism/publications.

132 Michael K. Bohn, The Achille Lauro Hijacking: Lessons in the Politics and Prejudice of Terrorism, Brassey's Inc., 2004, s. 67.

nayeti şüphelileri gibi cinayetlerden sonra İsrail'e kaçtı. Amerikan Adalet Bakanlığı'nın uzun uğraşları sonucu, Rochelle Mannig 1990 yılında tutuklanarak İsrail'deki Neve Tirza Hapishanesi'ne kondu. Ancak Amerikan hükümeti onun iadesi için ısrarcıydı. Nitekim İsrail 1994 yılında Manning'i iade etme kararı almasından sadece üç gün sonra, Rochelle Manning cezaevinde 'intihar' etti.[133] Kızının soruşturma açılmasını istemesi üzerine yapılan otopside, Manning'in 'kalp krizinden' öldüğü açıklandı.

Amerika'nın İsrail politikalarına yönelik eleştirileriyle bilinen ABD Temsilciler Meclisi üyesi Darrell Edward Issa'ya yönelik 2001 yılında gerçekleştirilen başarısız suikast girişimi ve Kaliforniya'daki Kral Fahd Camii'nin bombalanmasının arkasında da yine JDL vardı. Suikast girişimi ve bombalama eylemiyle ilgili olarak JDL Başkanı Irving Rubin ve JDL üyesi Earl Kruge tutuklandı. Ancak JDL'nin sırlarla dolu Başkanı Irving Rubin, kaldığı Los Angeles Cezaevi'nde yargılamayı beklerken 'intihar' etti. JDL, Araplara yönelik saldırılarının yanı sıra, Rusya'nın Amerika'daki çeşitli kuruluşlarına da bombalı saldırılarda bulundu.[134]

İsrail yönetimi ve ABD'deki Yahudi lobisi, resmi açıklamalarında sözde bu örgütün yapmış olduğu terör eylemlerini kınıyordu. Oysa bu açıklamalar, aslında timsahın gözyaşlarından ibaretti. Zira terör örgütü JDL, gerçekte İsrail yönetimi, MOSSAD ve ADL'den aldığı emirleri uyguluyordu. Bu gerçek, yine Amerikalı Yahudi bir gazeteci olan Robert I. Friedman'ın JDL'nin kurucusu Meir Kahane'yi konu edinen "The False Prophet" adlı kitabında[135] delillendirildi. Yıllarca Kahane ve JDL'yi inceleyen Friedman, örgütün ilk kurulduğu günden bu yana üçlü bir komite tarafından yönetildiğini ortaya koydu. Bu üçlü komite, örgütün görünüşteki lideri olan Kahane'ye direktif vermekteydiler. Üçlü komitedeki isimler ise oldukça ilginçti: Örgüt kurulduğunda MOSSAD Operasyon Şefi olan ve daha sonra da İsrail'in Başbakanlık koltuğuna oturan Yitzhak Şamir, İsrail'in aşırı sağcı politikacısı Geula Cohen ve Anti Defamation League'in (ADL) üst düzey yöneticilerinden Bernard Deutch.[136]

133 Jerusalem, 20 Mart 1994.

134 Christopher Hewitt, Understanding Terrorism in America: From the Klan to Al Qaeda Routledge, 9 September, 2002, s. 66.

135 Robert I. Friedman, The False Prophet: Rabbi Meir Kahane, From FBI Informant to Knesset Member, Lawrence Hill & Co; 1 edition March 1990, s.105-128.

136 Executive Intelligence Review (EIR), Cilt 17, Sayı 26, 22 Haziran 1990.

JDL terör örgütünün bu üçlü komite tarafından yönetildiğini gösteren en önemli gelişme, 1969 yılında İsrail'den örgüte gönderilen hedef değişikliği emriydi. Bu tarihe kadar Amerika'daki Müslüman ve siyahi örgütlere karşı eylem düzenleyen JDL kurucusu Haham Meir Kahane'nin, Ocak ayında Tel-Aviv'den gizlice gelen bir kurye ile buluştuğu tespit edilmişti. Buna göre kurye, Kahane'ye artık bir numaralı hedef olarak Sovyetler Birliği temsilciliklerini gösteriyordu. Bunun nedeni ise Sovyet yönetiminin ülkedeki Yahudilerin İsrail'e göç etmesine izin vermemesiydi. Kahane'ye bu mesajı gönderenler, Friedman'ın deyimiyle "İsrailli ve Amerikalı Yahudi iş adamları, emekli İsrail subayları ve üst düzey MOSSAD görevlilerinden oluşan bir grup"tu. Kurye, JDL militanlarına MOSSAD tarafından İsrail'de askeri eğitim verileceğini de iletmişti. Söz konusu eğitimin idaresini üstlenen kişi ise o dönem MOSSAD subayı olan Yitzhak Şamir'den başkası değildi.[137]

Aslında tüm bunlar, JDL'nin gerçekte MOSSAD ve ADL tarafından perde arkasından yönetildiğini gösteriyordu. Ayrıca ADL yöneticisi Bernard Deutch'un JDL'yi koordine eden üçlü komite içerisinde yer alması da B'nai B'rith'in dolaylı olarak MOSSAD ile çalışması demekti. Zira MOSSAD eski ajanı Victor Ostrovsky'ye göre[138] İsrail Gizli Servisi; JDL, ADL, AIPAC ve UJA (United Jewish Appeal) gibi Amerika'daki Yahudi lobi kuruluşlarıyla bağlantı içerisindeydi. ADL ve JDL arasındaki işbölümü, 'hedef gösterme' ve 'vurma' olmak üzere paylaşılmıştı. Buna göre ADL, Amerikan toplumu içinde "Yahudi aleyhtarı" olduğuna karar verdiği kişi ve kurumları tespit edip "kara liste"ye alıyor, JDL militanları da bu listede yer alan isimlere yönelik saldırılar düzenliyordu. JDL'nin fiili saldırıları ile karşı karşıya kalan kişi ve kuruluşlar arasında; Müslüman topluluklar, Arap kuruluşları, Katolik örgütleri ve "Yahudi Soykırımı"nı yalanlayan "Institute for Historical Review" gibi akademik merkezler yer alıyordu. Nitekim Amerikan Federal Soruşturma Bürosu FBI, Amerika Birleşik Devletleri'nde 1977'den 1984'e kadar yaşanan terör saldırılarının 37'sini JDL'nin yaptığını saptadı.[139] FBI, 1985'te Yahudi Savunma Ligi JDL'yi Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en aktif ikinci terörist grubu olarak ilan etti.

137 Robert I. Friedman, The False Prophet: Rabbi Meir Kahane, From FBI Informant to Knesset Member, Lawrence Hill & Co; 1 edition March 1990, s.115.

138 Victor Ostrovsky, The Other Side of Deception: A Rogue Agent Exposes the Mossad's Secret Agenda, Harpercollins; 1st edition November, 1994, s. 236.

139 http://www.abovetopsecret.com/forum/thread120166/pg2.

ADL'nin Kirli Yüzü

B'nai B'rith Teşkilatı'nın resmi bir kolu olarak faaliyet gösteren Anti Demafamation League'in adı, kuruluşundan beri hep 'kirli' ilişkiler ve skandallarla anıldı. Görünüşte 'ayrımcılığa karşı mücadele eden bir dernek' olan Anti Defamation League (ADL), öncelikle Amerika Federal Soruşturma Bürosu FBI ile kirli bir alışverişin içine girmişti. Öyle ki FBI, özellikle Edgar Hoover'in başkanlığı döneminde ADL ile adeta ortak çalışıyordu. ADL, 1940'ların sonlarından itibaren hedef kişi ve kuruluşlar hakkında tuttuğu tüm fişleme dosyalarını FBI ile paylaşırken, FBI da bu jestleri karşılıksız bırakmıyordu. Anti Defamation League, 1992 yılında hakkında başlayan soruşturmalar sırasında, 'şiddete eğilim gösteren' gruplarla ilgili bilgileri kolluk görevlileri ile paylaştığını açıkça itiraf edecekti. Ancak bu bilgileri açık kaynaklardan elde ettiğini savunarak eylemin suç olamayacağını iddia ediyordu.

ADL'nin FBI ile başlayan kirli ilişkiler ağı, yabancı ülkelerin istihbarat servisleri ve yeraltı dünyasıyla kurulan ilişkilere kadar uzanıyordu. Mesela ADL, hem yeraltı dünyasını kontrol etmek, hem de faaliyetlerine finansman sağlamak için, Amerika ve uluslararası alanda 'suç makinası' olarak bilinen ünlü Yahudi mafya babası Meyer Lansky ile de farklı ilişkiler içindeydi. ADL, Amerika'daki siyasi gücünü kullanarak önce Meyer Lansky'nin bir banka sahibi olmasını sağladı. Zira küresel düzeni kontrol etmek için harcanacak paranın emin ellerden geçmesi gerekiyordu. Nitekim Meyer Lansky'nin sahip olduğu Sterling National Bank aracılığı ile hem Meyer Lansky'nin kazandığı kara paralar aklandı, hem de ADL'nin kurduğu şirketlere ait mevduatlar ve faaliyet ödemeleri bu banka üzerinden güvence altına alınmış oldu.

Dönemin ADL başkanı meşhur Wall Street avukatlarından Kenneth Bialkin, aynı zamanda Kolombiya'daki ünlü uyuşturucu karteli Medelin ile de işbirliği yapmıştı. ADL'nin uluslararası uyuşturucu ticaretinden kazandığı paralar, yine mafya babası Meyer Lansky'nin Sterling National Bank'ında aklandı. ADL'nin bir diğer suç ortağı da Edgar Bronfman isimli Alınan asıllı Rus Yahudisiydi. İçki (viski) kaçakçılığı ile zenginleşen Bronfman ailesi, ADL ile işbirliği yapmış, paralarının aklanmasında bu teşkilatı kullanmıştı. Üstelik Edgar Bronfman, bu sayede Amerikan Hazine Bakanlığı'ndan da büyük destek görmüştü.

Amerika'daki her türlü kirli ağın içerisinde yer almaya özen gösteren ADL, perde arkasındaki faaliyetlerini örtebilmek için, "eşitlik, kardeşlik ve diyalog çalışmaları" adı altında pek çok konferans, panel ve toplantı düzenledi. Böylelikle toplumun her kesiminin kucaklandığı ve tamamen bir 'sivil toplum kuruluşu' oldukları imajı verilmek isteniyordu. Oysa bütün bu cilalı imajın altında bambaşka bir dünya vardı. Zira ADL'nin gerçek kimliği, 1992 yılında iki ajanının yakalanmasıyla belgelenecekti. ADL adına casusluk yaptığı tespit edilen Tom Gerard ve Roy Bullock'ın evlerinde çıkan belgeler ve polise vermiş olduğu ifadeler, ADL'nin gerçekte bir 'gayriresmî istihbarat örgütlenmesi' olduğunu ortaya koymuştu. Buna göre ADL'nin MOSSAD, CIA ve Güney Afrika İstihbaratıyla doğrudan bağlantıları vardı. Zira ADL merkezlerine yapılan baskınlarda elde edilen belgeler bunun açık kanıtıydı. ADL adına çalışan ajanlar, muhalif örgütler ve hedef kurumları fişlediklerini itiraf ettiler. Dahası, ADL ajanları bu faaliyetleri gerçekleştirirken de FBI ve CIA kayıtlarından yararlanmıştı.

Başta da belirttiğimiz gibi B'nai B'rith'in bir alt kolu olan ADL, Teşkilat'ın kirli işlerini organize etmekle görevliydi. Amerika Birleşik Devletleri veya diğer ülkelerde Yahudiler hakkındaki en küçük bir eleştiriyi bile "antisemitizm" olarak değerlendirip kıyamet koparan ADL, aslında varlığını 'Yahudi karşıtlığına' borçluydu. Bu nedenle ADL'nin bir görevi de "sahte antisemitizm" üretmekti. Zira Amerika'nın İsrail politikalarını ve Siyonizm'i eleştirenler üzerinde baskı kurmak ve sürekli bir 'mağdur' rolü oynayabilmek için, 'antisemitizmin' olmadığı yerde onu üretme yoluna gidiyordu. Mesela ADL'nin 'yapay antisemitizm' ürettiğine dair ilginç bir örnek verelim. 1980'li yıllardan itibaren Amerika'daki Yahudilerin ibadet yeri olan sinagogların duvarlarına her gece 'Gamalı Haç" işaretleri çiziliyordu. ADL, bu durumu bahane ederek aşırı sağcı gruplara karşı önlem alınmasını istedi. Bunun üzerine FBI ajanları, günlerce sinagoglar önünde nöbet tuttu. Sonunda fail yakalanmıştı. Duvarlara Gamalı Haç resimleri çizen kişi, ADL üyesi Arnold Forster'dan başkası değildi...

Benzer taktikler ADL'nin 'cephe' örgütü JDL tarafından da kullanılıyordu. Mesela JDL'nin Batı Yakası liderlerinden Irving Rubin, Kuzey Hollywood'da Beth Sar Shalom adlı Yahudi dini merkezinin bombalanması olayında rol oynadığına dair ipuçları

üzerine tutuklanmış, ADL'nin araya girmesiyle 'delil yetersizliğinden' serbest bırakılmıştı. ADL'nin yapay antisemitizm üretmek için kullandığı naylon örgütlerden bir diğeri ise B'nai B'rith ile girift ilişkileri olan 'Ku Klux Klan' hareketiydi. B'nai B'rith Teşkilatı'nın emriyle ADL, Ku Klux Klan örgütüne Yahudi karşıtı gösteriler düzenletiyor, Yahudi aleyhtarı sloganlar attırıyordu. Üstelik bu sahte gösterilere JDL üyeleri de katılarak topluluğu istedikleri gibi yönlendiriyorlardı. Mesela JDL liderlerinden Mordechai Levy, Philadelphia'da Ku Klux Klan ve Amerikan Nazi Partisi'nin ortak miting düzenlemesini organize eden kişiydi.[140]

Ku Klux Klan, 1865'lerde Tennessee'de İskoç Riti'ne bağlı bir grup mason asker tarafından kurulmuştu. Örgüte katılanlar arasında da Amerikan İç Savaşı öncesi kurulmuş olan "Knights of the Golden Circle" (Altın Çember Şövalyeleri) adlı mason locasının üyelerinin çokluğu dikkat çekiyordu. Ku Klux Klan da tıpkı B'nai B'rith gibi köleliği savunuyor, siyahilerin haklarını elde etmesine karşı direniş gösteriyordu. Zaten hem Knights of the Golden Circle, hem de Ku Klux Klan örgütlerinin en büyük finansal destekçisi, B'nai B'rith üyesi ünlü Yahudi finansör Judah P. Benjamin'di.[141]

FBI Baskını!

Sözde insan hakları ve halklar arasındaki eşitliği savunmak için kurulan Anti Defamation League (ADL), aslında tüm bu etiketleri paravan olarak kullanıyordu. Zira örgütün gerçek amacı; ulusal ve uluslararası çapta örgütlenerek küresel politikaları belirlemekti. Nitekim ADL'nin bu gizli ajandası, 1940'lı yıllardan itibaren Amerikan İç İstihbarat Örgütü FBI'ın dikkatini çekmişti. FBI, ADL'nin MOSSAD ve İngiltere İstihbaratıyla ilişkili olduğundan şüpheleniyordu. Üstelik ADL'nin kişi, kurum ve kuruluşları fişlediği konusunda da FBI merkezlerine çok sayıda ihbar ve şikâyet yağıyordu. Buna göre ADL, birçok kurum ve kuruluşa sızarak "Yahudi karşıtlarını" sindirmek ve hedef göstermek için yasadışı fişleme yapıyordu. Gazeteciler, politikacılar, akademisyenler, yazarlar, muhalifler, aktivistler, yayıncılar, film yapımcıları, dernekler, düşünce kuruluşları, ırk ayrımcılığına karşı örgütler,

140 Executive Intelligence Review, The Ugly Truth About The Anti-Defamation League, s. 70-72.
141 Executive Intelligence Review, The Ugly Truth About The Anti-Defamation League, s. 14.

Amerikan Kızılderili Hareketi, Amerikan Nazi Partisi, LGBT kuruluşları, web siteleri ve hatta sıradan vatandaşlar hakkında bile ayrıntılı notlar tutularak dosyalar tek tek arşivleniyordu.

Bir yandan 'Yahudi karşıtı' olarak belirlenen kişi, kurum ve kuruluşlar hakkında fişleme dosyaları hazırlanırken, diğer yandan da yeri ve zamanı geldiğinde kullanılmak üzere şantaj ve tehdit dosyaları oluşturuluyordu. Böylelikle Amerika'nın İsrail politikalarına karşı çıkanlar, Siyonizm'i eleştirenler ya da Filistin davasını savunanlar "terörist", "Neo Nazi" ve "radikal İslamcı" olarak damgalanıp ya sınır dışı edilmesi sağlanıyor, ya da tutuklattırılıyordu. Mesela Kaliforniya'da yedi Filistinli ve bir Kenyalı kadının, Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) ile irtibatlı oldukları ihbar edilerek tutuklanmaları sağlanmıştı. Ancak yargılama sonunda hiçbir kanıt olmadığı anlaşılınca hepsi serbest bırakılacaktı.

ADL'nin en büyük hedeflerinden biri üniversitelerdi. Akademik çevrelerde İsrail ve Siyonizm'e eleştirel yaklaşan hemen her akademisyen ve öğrenci grubu, ADL'nin doğrudan hedefi durumundaydı. ADL, Amerika ve İngiltere'deki önemli üniversitelerde okuyan Yahudi öğrenci liderlerine yazılı talimatlar vererek, 'antisemit' öğretim görevlileri, öğrenci grupları hatta bizzat üniversite yönetimlerini fişlemelerini istiyordu. Daha sonra ise fişlenen bu öğrenci ve akademisyenler hakkında dezenformasyon içerikli raporlar düzenlenerek, ya üniversitelerden atılmaları sağlanıyor, ya da başka üniversitelerde görev yapmaları engelleniyordu. Öyle ki bu raporlarda kendi soydaşları olan ünlü akademisyen Noam Chomsky'yi bile fişlemekten geri kalmamışlardı. Üstelik örgüt bütün bu fişlemeleri yaparken, bazı FBI ve CIA ajanlarından da rüşvet karşılığı faydalanıyordu. FBI, aslından bütün bu gayrimeşru yöntemlerden haberdar olduğu halde, 1940 ve 1960'lı yıllarda hiçbir işlem yapamadı. Zira ne bu konuyu araştırmaya cesaret edecek savcı, ne de olayı gündeme taşıyacak gazeteci bulunamamıştı. Çünkü kimse bu 'kirli işler hücresine' bulaşmak istemiyordu. Ta ki 1993 yılının baharına kadar...

ADL hakkındaki tüm gerçekler, 1992 yılında patlak veren bir skandalla ortaya çıktı. Zira polis merkezlerine gelen yoğun şikâyet, ihbar ve mahkemelerde açılan bireysel davalar üzerine, FBI harekete geçmek zorunda kalmıştı. Federal Soruşturma Bürosu, bu kez kararlıydı. Üstelik ADL ile gizli ilişkileri bulunan FBI'ın efsane şefi Edgar J. Hoover da artık kurumun başında

yoktu. FBI ajanları, 10 Aralık 1992 ve 8 Nisan 1993 tarihlerinde B'nai B'rith'in ADL teşkilatlarına yönelik önemli operasyonlar gerçekleştirdi. Öncelikle San Francisco ve Los Angeles'taki bürolara yapılan baskınlar, ADL örgütünün tam bir istihbarat yapılanması ve kirli ilişkiler yumağı olduğunu ortaya koyuyordu. Zira baskınlar sırasında fişleme dosyaları, özel ve tüzel kişiliklere ait gizli bilgiler ve Amerika kamu kurumlarına ait çok sayıda gizli belge bulunarak el konuldu. Hem FBI'ın şüpheleri, hem de gelen ihbarlar doğru çıkmıştı. Üstelik bu gizli bilgiler, aynı zamanda İsrail ve Güney Afrika'nın ırkçı yönetimine de servis edilmişti.

Soruşturmayı yürüten San Francisco Başsavcısı Arlo Smith, bu ilginç tablo karşısında adeta şaşkına dönmüştü. Savcı Smith, 'ulusal çapta çalışan en büyük casusluk ağı' ile karşı karşıya olduklarını söylüyordu. Buna göre ADL, 1940 yılından beri çeşitli sivil toplum örgütleri, partiler, dini yapılar, polis ve istihbarat servislerine sızarak bilgi topluyordu. Üstelik bu casusluk ağı, polis memurları, şerifler, CIA ve FBI ajanları eliyle yapılıyordu. Belgelere göre ADL'nin FBI ajanlarıyla olan bağlantıları 1940'lı yıllardan itibaren başlamıştı. II. Dünya Savaşı'nın ardından, ADL yöneticileri ile FBI'ın efsane şefi Edgar J. Hoover arasında çok yakın bir ilişkinin kurulduğu ortaya çıktı.[142] Bu ilişki, karşılıklı bilgi alışverişine dayanıyordu. Mesela ADL, 1960'lı yıllarda siyahi lider Martin Luther King hakkında elde ettiği bilgileri FBI Şefi Hoover'a iletirken, karşılığında da ABD'deki Siyonizm karşıtı politikacı ve bürokratların listesini alıyordu.[143]

San Francisco Başsavcılığı, baskınlardan sonra ADL ve faaliyetleri hakkında tam 800 sayfalık bir iddianame hazırladı. Kamuoyunun dikkatini çekebilmek için de soruşturma dosyası basına dağıtıldı. Ancak elde edilen bütün bilgi ve belgelere rağmen, hiçbir etkili medya kuruluşu konu hakkında tek bir haber bile yapmadı. Oysa soruşturma sonucunda ortaya çıkan bilgiler oldukça ilginçti: ADL, yaklaşık 950 politik organizasyon ve 12 bin Amerikan yurttaşı hakkındaki son derece özel bilgileri, FBI ve CIA'nın bile cesaret edemediği yöntemleri kullanarak dosyalamıştı. Bunun için de FBI, CIA ve polis teşkilatında görevli pek çok çalışana rüşvet vermişti. ADL, kendisine 'yardımcı' olan memurları zaman zaman İsrail'e gönderiyor, zaman zaman da dünyanın çe-

142 Eustace Mullins, The ADL-FBI Conspiracy Exposed, June 1979, s.1.
143 New American View, 1 Mart 1994.

şitli ülkelerinde ücretsiz tatil yaptırıyordu. Sonuçta 1999 yılına kadar devam eden ADL 'casusluk' davası, daha önce olduğu gibi yine örtbas edilecekti. ADL, emrindeki siyasi aktörleri devreye sokarak, 75 bin dolarlık mahkeme masraflarını ödedikten sonra davayı kapatmayı başardı. Beyaz Saray, Amerika'daki Yahudi lobisine bir kez daha yenik düşmüştü.

ADL'nin Casusları

Roy Bullock, 1950'li yılların başında homoseksüelliğini kabul eden utangaç Hint asıllı bir Amerikalıydı. 1960 yılında Güney Kaliforniya'ya taşınan Bullock, kısa sürede geniş bir çevre edindi. Bullock, müthiş iletişim kurma becerisi sayesinde, Kaliforniya'da faaliyet gösteren hemen tüm sivil toplum kuruluşlarında tanınan bir sima haline geldi. Hiperaktif özelliği ve her toplumsal eylemde ön saflarda yer alması, ADL'nin Kaliforniya ofisinin dikkatini çekmişti. Çünkü Bullock, tam da ADL'nin aradığı özelliklere sahip bir kişilikti. Zira ADL adına bilgi toplarken kimsenin dikkatini çekmeyecekti. Nitekim ADL'nin California şubesi, merkezin onayını alarak haftalığı 75 dolardan Roy Bullock'a 'ajanlık' teklifinde bulundu. Bullock, ADL'nin istediği sivil toplum örgütlerine sızarak bilgi toplayacaktı...

Roy Bullock, yapılan teklifi kabul etmekle kalmamış, yeni işine de hızlı başlamıştı. Kısa zamanda ADL'nin California ofisinin istediği tüm bilgileri temin etti. Dahası, Los Angeles'taki sivil toplum kuruluşlarıyla ilgili de önemli bilgiler verince, Bullock'tan ikametgâhını bu şehre taşıması istendi. Nitekim Bullock istenileni yapıp Los Agelas'a taşındı ve burada bir sanat dergisinde çalışmaya başladı. Bullock, hem ADL'ye bilgi sağlıyor, hem de dergiyi kullanarak sanat dünyasına sızmaya çalışıyordu. Başarılı 'çalışmaları' nedeniyle Bullock'un ünü kısa sürede ADL merkezinde yayılmaya başladı. Los Angeles Ofisi çalışanları, onu ADL'nin gerçekte 'kirli işler' bölümü olan "Gerçekleri Araştırma Bürosu" Müdürü Irwin Sual ile tanıştırdı. Gerçekleri Araştırma Bürosu, görünüşte 'nefret suçları' üzerinde çalışıyordu ama gerçekte ADL'nin tüm karanlık işleri buradan yönetiliyordu. Aynı bölüm, Birleşmiş Milletlerin New York'taki merkez binasında da faaliyetteydi.

Roy Bullock, eşcinsel kulüplerinden Greenpeace'e kadar hemen tüm sivil toplum kuruluşlarına sızmayı başardı. Ancak

ADL'nin isteği üzerine 1970 yılına kadar daha çok aşırı sağ siyahi guruplar üzerinde yoğunlaştı. Nitekim bu görevi de başarıyla yerine getiren Bullock, ADL'nin yeni talebi üzerine Arap ve Nazi gruplar hakkında çalışmaya başladı. Artık Roy Bullock'ın yeni makyajı, Siyonizm ve İsrail karşıtlığıydı. Bullock, anti Siyonizm maskesini kullanarak söz konusu grupların kurmuş olduğu sivil toplum kuruluşlarında yönetici olmayı bile başardı. 1987 yılına kadar Arap ve Neo Nazilerin tüm etkinliklerini takip edip ADL'ye aktardı.

Çevresini her geçen gün biraz daha genişleten Roy Bullock, San Francisco Emniyet Müdürlüğü İstihbarat Birimi'nde terör suçlarına bakan dedektif Thomas Gerard ile tanıştı. Gerard, aynı zamanda eski bir CIA ajanıydı. 1980'lerin başında El Salvador'daki ölüm mangalarıyla ilgili CIA adına istihbarat çalışması yapmıştı. Ancak kendi ifadesiyle, "CIA'nın yapmış olduğu kirli işler yüzünden" görevinden istifa etmişti. O şimdi San Francisco polis teşkilatında çalışıyordu. Roy Bullock, Thomas Gerard sayesinde CIA ile de ilişki kurdu. Sonra da onu ADL'nin San Francisco bürosunun başındaki Richard Hirschhaut ile tanıştırdı. Bullock, Gerard'a çeşitli gruplar ve kişiler hakkında ADL için topladığı gizli bilgileri verirken, Gerard da Bullock'a yerel polis ve FBI istihbarat dosyaları, yerel Arap örgütleri, Siyonizm karşıtı Amerikalılar, dazlaklar ve diğer gruplar hakkında önemli bilgiler veriyordu. Böylece ADL'nin istihbarat ağı gittikçe genişliyordu.

Aslında ADL'nin polis ve FBI ile girmiş olduğu bu karşılıklı bilgi alışverişi ilk değildi. ADL, 1980'lerin ortalarından itibaren elindeki bilgileri "resmi arkadaşlar" dediği istihbarat ve Adalet Bakanlığı birimleriyle paylaşıyordu. ADL'nin FBI ile olan ilişkileri o kadar ileri boyutlara varmıştı ki, ADL'nin okumadığı gizli FBI raporu yok gibiydi. Nitekim ADL'nin San Francisco bürosuna yapılan baskınlarda, FBI'ın 1986 yılında hazırladığı "Filistin Kurtuluşu İçin Halk Cephesi (PFLP)-New York Bölgesi" başlıklı çok gizli rapor, ADL'nin kasasından çıkacaktı. Ayrıca California'da "terörist" diye ihbar edilen yedi Filistinli ve bir Kenyalı öğrencinin sınır dışı edilmesinin de ADL tarafından sağlandığı netlik kazandı.

Dahası, ADL'nin San Francisco'daki ofislerine FBI tarafından gerçekleştirilen baskınlar ve yapılan takipler, ADL'nin gizli bilgileri İsrail hükümet yetkilileri ile de paylaştığını ortaya koyu-

yordu. Buna göre İsrail, ADL'den aldığı istihbarat doğrultusunda Amerika'dan Filistin'e seyahat eden Araplar hakkında işlem yapıyordu. FBI, ADL'nin İsrail'e bilgi sızdırıp sızdırmadığını tespit etmek için dönemin "Gerçekleri Araştırma Birimi" Müdürü David Gurvitz'i takibe almıştı. Nitekim FBI ajanları, Gurvitz'in Amerika'dan İsrail'e giden Filistinli bir aktivist hakkında İsrail Konsolosluk yetkililerine bilgi verdiğini tespit etti. Kısa bir süre sonra ise Gurvitz başka bir İsrailli diplomatla buluştu.

David Gurvitz'in peşinde olan FBI, onu yakalayıp sorguya aldı. Adım adım izlendiğinin fotoğrafları önüne konulup İsrail'e bilgi verip vermediği soruldu. Deliller karşısında çaresiz kalan Gurvitz, sonunda suçunu itiraf etmişti. Radikal bir FKÖ üyesi olduğunu iddia ettiği Michael Elias'ın, 1992 yılında San Francisco Havaalanı'ndan İsrail'e gideceğini FBI ajanlarından öğrenerek MOSSAD'a ilettiğini söyledi. Gurvitz ayrıca, 1989 yılında ADL için 'araştırmacı' olarak çalışmaya başladığından buyana, Güney Afrika Cumhuriyeti İstihbaratına da çeşitli bilgiler aktardığını kabul etti.

Anti Degamation League'in adının karıştığı beklide tarihin en önemli casusluk olaylarından biri de Yahudi asıllı Jonathan Pollard'ın Amerikan Deniz Kuvvetleri Terörle Mücadele Erken Uyarı Merkezi'ndeki çok gizli belgeleri MOSSAD'a sızdırmasıydı. Her ne kadar Pollard skandalının ADL ile doğrudan bağlantısı tespit edilemese de Jonathan Pollard'ı yönlendiren, ona çalıştığı kurumdan hangi belgeleri alması gerektiğini söyleyen MOSSAD ajanı Albay Avi Sella'nın eşi, ADL avukatlarından biriydi. Üstelik Pollard skandalının yaşandığı tarih de ADL'nin istihbarat çalışmalarına ağırlık verdiği 1987 yılına denk geliyordu. Dahası, Jonathan Pollard'ın elde ettiği CIA raporlarını, aynı zamanda Güney Afrika Cumhuriyeti İstihbaratı'na da verdiği tespit edildi. Bu yöntem de ADL'nin istihbarat paylaşımıyla uyuşuyordu. Ayrıca ADL Ulusal Başkanı Abraham Foxman, ömür boyu hapse çarptırılan Jonathan Pollard'ı kurtarmak için büyük bir mücadele verdi.[144] Nitekim bunda da başarılı olacaktı. Müebbet hapse çarptırılan Pollard, 28 yıl hapis yattıktan sonra 2015 yılında serbest bırakıldı.

ADL'nin İsrail adına casusluk yaptığını gösteren en net kanıt ise B'nai B'rith Teşkilatı ile ADL arasında yapılan bir yazışma metninde bütün çıplaklığıyla ortaya dökülmüştü. ADL direktörü

144 http://www.adl.org/press-center/press-releases/israel-middle-east/response-to-tablet-magazine.html.

Benjamin Epstein, 7 Temmuz 1961 tarihinde B'nai B'rith sekreterliğine yazdığı talep yazısında, 'araştırmacılar' için 25 bin dolar isterken şöyle diyordu: "Kendi imkânlarımızla sağladığımız bilgiler (istihbarat bilgilerini kastediyor) kendi operasyonlarımız için gerekli olduğu gibi, İsrail hükümetine de büyük bir katkı sağladı. Topladığımız tüm veriler, hem Birleşik Devletler hem de İsrail makamlarına sunuldu."

Kod Adı: 'Cel'

FBI'ın San Francisco ve Los Angeles baskınlarında gözler iki isme çevrilmişti: Roy Bullock ve Thomas Gerard... Bu kişilerin isimleri ADL dosyalarında sıkça geçiyordu. Bunun üzerine FBI destekli yerel polis, ADL merkezlerinden bir gün sonra da Bullock ve Gerard'ın evlerine baskın düzenledi. İki şüphelinin evlerinden çıkan bilgi ve belgeler çok daha vahimdi. Zira baskında ele geçirilen belgeler göstermişti ki, bu iki ajan sadece ADL'ye çalışmıyor, aynı zamanda dış istihbarat servisleriyle de bilgi paylaşıyordu. Şüphelilerin baskınlardan sonra alınan ifadelerinde tüm kirli ilişkiler çözülmüştü. Roy Bullock, aynı anda ADL, FBI, MOSSAD ve Güney Afrika Cumhuriyeti İstihbarat Servisleriyle çalışıyordu. Thomas Gerard ise ADL dışında hem Güney Afrika Cumhuriyeti hem de MOSSAD adına çalışıyordu.

Soruşturmayı derinleştiren polis, Bullock'un evinde bulunan gizli dosyalarla, San Francisco ve Los Angeles'taki ADL merkezlerinde ele geçirilen gizli dosyaların aynı olduğunu tespit etti. Bu, Roy Bullock'un ADL ajanı olduğunu gösteriyordu. Mahkeme kayıtlarına göre Bullock'un takip ettiği şahıslar, ticaret sicil kayıtları, kimlik bilgileri ve yakın çevresine varıncaya kadar dosyalanmıştı. Dahası, sadece FBI kayıtlarında bulunan tam bin 500 üst düzey politikacı, bürokrat ve sivil toplum kuruluşu yöneticisinin özel bilgileri de yine Bullock'un bilgisayarlarında kayıtlıydı. Nitekim Bullock sorgusunda, bunların çoğunu FBI ve polis bilgisayarlarından aldığını itiraf ederek, FBI'ın bilgisayar veri tabanındaki her şeyin kopyalarını ADL'nin San Francisco ofisine verdiğini söyledi. Konuyu araştırması için görevlendirilen Polis Müfettişi Ron Roth ise incelediği belgelere dayanarak ADL'ye çalışan çok sayıda FBI ajanının yanı sıra, yine çok sayıda kamu görevlisinin olduğunu belirtiyordu.

Bullock'un evinde ele geçirilen belgelerde ilginç bir ayrıntı daha vardı. Hristiyan dinini yaymak ve Hristiyan çocukları eğitmek için San Francisco'da faaliyette bulunan 'Lumen Christic Institute'ün bile takip edildiği anlaşılıyordu. Kurum çalışanlarının ismi, adresleri, telefon numaraları, telefon mesajları ve ofis yazışmalarını gösteren kayıtlara ulaşıldı. Dahası, Lumen Christi Institute'un banka hesapları da didik didik edilmiş, çek ödemelerinin günü bile kaydedilmişti. 'Terörizm' ve 'antisemitizm' ile hiçbir ilgisi olmayan bu kuruluşun takip edilmesi, ADL'nin hemen her sivil toplum kuruluşunu gözetim altına aldığını gösteriyordu. Bu durum, ADL'nin iddia ettiği "Sadece Neo Nazileri ve Filistinli teröristleri açık kaynaklardan takip ediyoruz" savunmasını da çürütmüş oluyordu.

Roy Bullock'un ADL bilgisayar kayıtlarındaki kod ismi 'Cel' idi. ADL, Roy Bullock ile olan finansal ilişkilerini gizlemek için de ilginç bir yöntem kullanıyordu. Sağlanan bilgiler karşılığında Bullock'a ödenen paralar, Beverly Hills şehrindeki ADL avukatı Bruce Hochman üzerinden yapılıyordu. Mesela bu yöntemle ADL, 1985-1993 yılları arasında Bullock'a tam 170 bin dolar ödemişti. Bullock, aynı zamanda Güney Afrika İstihbaratı'na vermiş olduğu bilgiler karşılığında da ücret alıyordu. Mesela Nisan 1991'de öldürülen Güney Afrikalı milliyetçi Chris Hani ve antiapartheid aktivistler hakkındaki ADL dosyalarının çoğunu Güney Afrika İstihbaratı'na da satmıştı.

FBI, soruşturmayı biraz daha genişletince Bullock'un yalnız olmadığını saptadı. ADL adına ajanlık yaptığından şüphelenen Thomas J. Gerard'ın evine de baskın yapıldı. Zira Bullock, polise vermiş olduğu ifadesinde, temin ettiği gizli dosyaların bir kısmını da CIA eski ajanı Thomas J. Gerard'dan para karşılığında temin ettiğini söylüyordu. Bunun karşılığında ise Gerard'a tam 16 bin dolar ödemişti. Thomas Gerard, El Salvador, Honduras ve Guatemala gibi tehlikeli bölgelerde çalışan tecrübeli bir ajanıydı. CIA'nın bu ülkelerdeki terör ve şiddeti durdurmak yerine, yapanları desteklediğini savunarak 1985 yılında istifa etmişti.[145]

FBI, Thomas J. Gerard'ın evine yapmış olduğu baskında, CIA'ya ait pek çok gizli belge ele geçirdi. Şifreli siyah bir çanta içerisinde CIA'ya ait gizli dosyalar, sahte pasaportlar, ehliyet ve kimlik kartları, kendi adına düzenlenmiş çeşitli ülke büyükelçi-

145 Los Angeles Times, 27 Nisan 1993.

liklerine ait sahte kimlik kartları ve Güney Afrika'daki ölüm mangalarının resimleri vardı. FBI tarafından sorgulanan Gerard, 3 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Ancak denetimli serbestlikten faydalanan Gerard, serbest kalınca Amerika ile iade anlaşması bulunmayan Filipinlere kaçtı.

Yargılamalar sonunda, ADL'nin bütün kirli ilişkileri belgeleriyle gün yüzüne çıkarılmasına rağmen, ADL suçlamaları kabul etmedi. Tam 48 ayrı suç dosyasına faklı bahaneler uyduruldu. Mesela ajanlık karşılığında ödenen belgeli ve itiraf edilmiş paralar bile "nefretle mücadele" kapsamında 'ödül' olarak verildiği iddia edildi. Bilgisayarlarda çıkan gizli dosyalar, kişisel bilgiler için de sadece kuru bir özür dilemekle yetinildi. Bill Clinton yönetimi, FBI'ya baskı yaparak önce 22 Mart 1994 yılında casusluk soruşturmasını durdurdu. Dahası, Edgar Hoover döneminde başlayan ADL-FBI istihbarat paylaşımına da yeniden dönüldü. 1999 yılına gelindiğinde ise her zaman olduğu gibi ADL, yine güçlü siyasi aktörler ve Wall Street bankerlerini devreye sokarak dosyayı tamamen kapattırmayı başarmıştı.

Küresel Laikliğin Bekçisi

B'nai B'rith'in sahadaki karanlık eli olan Anti-Defamation League (ADL), Teşkilat adına tüm kirli işleri organize etmenin yanı sıra, küresel sekülerizmin de en büyük savunucularından. Laik bir sistemin tüm dünyaya hakim olmasını isteyen Teşkilat, bunu gerçekleştirmek adına Amerika'yı 'örnek ülke' olarak görüyordu. Bu nedenle Teşkilat, Hristiyan dininin Amerika'nın toplum hayatından çıkması için, bürokrasi üzerinde her türlü baskıyı uygulamaktan çekinmedi. Bu konuda ADL'nin en büyük destekçisi ise her zaman olduğu gibi masonlardı. ADL, Amerika'yı "paganlaştırma" yani putperest bir toplum haline getirme konusunda İskoç Riti'ne bağlı mason localarıyla anlaşmıştı. Zira Teşkilat, Amerika'da Hristiyanlığı toplum hayatının tümünden çıkartarak, din aleyhtarı bir 'laiklik' anlayışını yerleştirmeyi hedefliyordu. Mason locaları ve ADL arasında yapılan işbirliği, Amerika'yı Hristiyanlıktan uzaklaştırarak yerine 'seküler hümanizm'i yerleştirmek amacına yönelikti.[146]

146 Executive Intelligence Review, The Ugly Truth About The Anti-Defamation League, ss. 103-119.

İşin ilginç yanı, B'nai B'rith Teşkilatı Yahudi Cemaati'nin dini vecibelerini rahatça yerine getirebilmesi için her yolu mübah görürken; başta Amerikan toplumu olmak üzere, dünya ülkelerinin kendi dinini yaşayıp yaymasını istemiyordu. Teşkilat, ABD toplumunun dine yönelmemesi, dinin toplum hayatındaki öneminin azaltılması, hatta mümkünse yok edilmesi için Yüksek yargıdaki mason biraderlerini kullanıyordu. Zira Amerikan hukuk sisteminin en üst kademesi olan Yüksek Mahkeme (Supreme Court) üyelerinin büyük çoğunluğu, İskoç Riti'ne bağlı masonlardan oluşuyordu. Adeta bir loca görünümündeki bu mahkemenin en önemli misyonu, Amerika'daki laikliğin gücü ve etkisini genişletmekti. Öyle ki mahkemenin tarihi, dinin toplum hayatından tamamen çıkarılmasına yönelik kararlarla doluydu. Üstelik bu kararlar detaylıca incelendiğinde, Türkiye'deki 'laiklik' uygulamalarıyla inanılmaz derecede örtüştüğü görülüyordu.

Şimdi ABD Yüksek Mahkeme'sinin almış olduğu kararlara bir göz atalım: Okullardan din derslerinin kaldırılması, devlet okullarında her sabah dua yapılmasını öneren yasanın iptali, dini sembollerin kamu alanlarında kullanılmasının yasaklanması, dini bayramların kutlanmasının yasaklanması, devlet okullarında kutsal kitap bulundurulmasının yasaklanması, normal mahkemelerin dua ile açılmasının yasaklanması... Mahkeme'nin dini konulara bakış açısı, İskoç Riti'ne bağlı 33. dereceden mason olan Hugo Black'ın 10 Şubat 1947 yılındaki bir açıklamasıyla özetlenmişti. Black şöyle diyordu: "Anayasada bir dinin devlet eliyle tesis edilmesini yasaklayan madde, gerçekte din ile devlet arasında kalın bir duvar örülmesini gerektirmektedir."

Amerikan Yüksek Mahkeme'sinin sekülerizm misyonunun en büyük destekçisi B'nai B'rith Teşkilatı'ydı. Teşkilat, mahkemenin almış olduğu kararları topluma olumlu yönde anlatılması ve kararlarla ilgili aleyhte haber yapılmaması için canla başla çalışıyordu. Dahası, sipariş kitaplar yazdırılarak alınan kararların PR'ı yapılıyordu. Mesela iki ADL üyesi Jill Donnie Snyder ve Eric K. Goodman'ın kaleme aldığı "Friend of the Court 1947-1982" adlı kitapçıkta, Yüksek Mahkeme'nin laiklikle ilgili vermiş olduğu tüm kararlar adeta göklere çıkartılıyordu. Ayrıca mahkeme üyelerinin daha radikal kararlar almaları için de sürekli mahkemenin cesurca davranması tavsiye ediliyordu. Okullardaki din derslerinin kaldırılması ve benzeri uygulamaların başta gelen

savunucusu olan Teşkilat, adeta "ispiyonculuk" görevini de üstlenmiş ve laikliğe aykırı bulduğu yerel bazı uygulamaları Yüksek Mahkeme'ye şikâyet etmekten de çekinmemişti.

ADL, bir yandan Hristiyanlığı toplum yaşamından çıkarmak için mücadele verirken, bir yandan da yeni türeyen bir takım sapkın dini akımlara açıkça destek oluyordu. Mesela bir nevi Yahudi Kabalizmi sayılan Satanizm'i alttan alta destekliyordu. B'nai B'rith Teşkilatı ve masonların Amerika'yı daha da sekülerleştirmek istemelerinin altında ilginç bir gerekçe yatıyordu. Zira Amerika'nın bir "Hristiyan" toprağı olmasını değil, adı konmamış bir "Yahudi toprağı" olmasını istiyorlardı. Aslında sekülerizmin, ya da Amerikan doları üzerinde yazıldığı şekliyle 'Novus Ordo Seclorum' yani 'Yeni Seküler Düzeni'nin üretilmesindeki gerçek hedef de buydu. Öte yandan küresel çapta gerçekleştirilen "sekülerleşme" hareketleri ise tüm dünyayı kapsayan ve bir Yahudi egemenliğini öngören Mesih Planı'nın bir parçasıydı. Bu nedenle B'nai B'rith Teşkilatı'nın en önemli görevlerinden biri de Yahudi dinine karşı olan diğer dinleri ya tasfiye etmek, ya da yozlaştırarak kendi inanç sistemlerine benzetmekti.

B'nai B'rith Teşkilatı, genel olarak kendi inanç sistemi dışında kalan dinlerin zayıflatılmasını adeta bir politika haline getirirken, Hristiyanlığın bazı mezheplerini bu politikanın dışında tutuyordu. Mesela Protestan mezhebi... Zira Protestan mezhepleri, Yahudilikten etkilenmiş, Yahudi dinini, kaynaklarını benimsemiş ve Yahudi dünya egemenliği hedefini de onaylamıştı. Protestanların, özellikle de Püritenlerin Yahudilerle olan ilginç bağlantılarını ve "Hristiyan Siyonistler" sıfatını kazandıklarını daha önceki bölümlerde bahsetmiştik. Yahudi egemenliğine engel çıkarmayan, aksine onu destekleyip siyonistler gibi hareket eden Hristiyanlığın bir başka mezhebi de 'judaizer'di. Bu mezhebe mensup Hristiyanlar, Yahudilerin Mesih Planı'nı destekledikleri gibi, eski Ahit'in emirlerine de harfiyen uyuyorlardı. Hemen ilave edelim ki, B'nai B'rith Teşkilatı, Osmanlı'daki sekülerleşmeyi de Alliance Israelite Universelle eliyle gerçekleştirmeye çalışmıştı. 1990'lardan sonra ise bu politikayı Fethullah Gülen üzerinden yürütecekti.

Teşkilat'ın Vatikan Operasyonu

B'nai B'rith Teşkilatı, arzuladığı 'Tek Dünya Devleti' idealini gerçekleştirmek için, dinin toplum hayatından çıkartılarak ev-

rensel ortak değerler üretmesi gerektiğini biliyordu. Zira din, ait olduğu toplumda birleştirici bir rol oynuyor, güçlü aile yapısını teşvik etmesi nedeniyle toplumların rahatça köleleştirilmesini engelliyordu. Bu nedenle B'nai B'rith Teşkilatı, iki büyük din olan İslamiyet ve Hristiyanlık üzerinden elini hiç çekmedi. Teşkilat, özellikle Hristiyanlık için önemli bir dini merkez olan Vatikan'ı adeta gözetim altında tutuyordu. Zira Katolik Kilisesi, yüzyıllar önce masonluğu 'dinsizlik' olarak tanımlamış ve herhangi bir Hristiyanın mason olması yasaklanmıştı. Çünkü kiliseye göre masonluk, Hristiyanlar için en büyük düşmanlardan biri olarak görülüyordu. Nitekim 1738'de masonluğa karşı bir 'Papa Emirnamesi' yayınlanmıştı. Buna göre Papa, hiçbir ayırım yapmadan tüm masonların açıkça kiliseye zarar vermeye ve bu şekilde Hristiyanları İsa'nın getirdiği doğrulardan mahrum etmeye çalıştıklarını ifade ediyordu.[147]

Vatikan'daki bu Yahudi ve masonluk karşıtı hava, 1840'lı yıllardan sonra da devam etti. Dahası, 1849'da kilise gazetesinde kaleme aldığı yazılarında Yahudileri "asırlardan beri fesat çıkaran lanetliler güruhu" ve masonları da "ipleri Yahudilerin elindeki fesat ehli" olarak nitelendiren XIII. Leo, 1878 yılında papalık koltuğuna oturmuştu. Teşkilat, Amerika'daki İskoç Riti'ni devreye soktuysa da o günkü imkânlarla Papa XIII. Leo'nun önünü kesememişti. Ancak Teşkilat, Papa XIII. Leo'nun 1903 yılındaki ölümünden sonra, Vatikan'a yönelik büyük bir operasyon gerçekleştirmeyi başaracaktı.

Papa XIII. Leo'nun ölümünden sonra yapılan seçimlerde, Papalık koltuğunun en büyük adaylarından biri, Vatikan'ın Dışişleri Bakanı Kardinal Rampolla Del Tindora'ydı. B'nai B'rith Teşkilatı, bir mason üstadı olan Del Tindora'yı Vatikan'ın başına getirmek istiyordu. Ancak işler beklendiği gibi gitmedi. Avusturya-Macaristan İmparatoru'nun vekili Kardinal Jan Puzyni'nin veto etmesiyle, Teşkilat'ın Del Tindora planı suya düşmüştü. Dolayısıyla B'nai B'rith Teşkilatı'nın masonlar ve Tapınak Şövalyeleri eliyle Hristiyanlığın kalbine sokmaya çalıştığı bu hançer, şimdilik engellenmişti.

Ne var ki Teşkilat'ın kitabında pes etmek yoktu. Öncelikle Papa Pius XI'in yakın dostu Nagara'nın, Vatikan'ın Mali İşler

147 Cyril M. Batham, Ars Quator Coronatorum, Transactions of Quatuor Coronati Lodge, no. 2076, s.2.

Bakanlığı'na getirilmesi sağlandı. Teşkilat, Vatikan'ı Yahudi bankerler eliyle de adeta avcunun içine almıştı. Paris ve Londra'daki Rothschild bankacılık sistemi, 19. yy'dan beri Vatikan'la iş yapıyordu. J.P. Morgan Bank, Chase Manhattan Bank, First National, Continental Bank of Illinois ve Bankers Trust Company New York gibi bankalar, Vatikan'ın tüm parasal hareketlerini kontrol altına almıştı. Ayrıca General Motors, Gulf Oil, General Electric, Bethleem Steel, IBM ve TWA gibi dev Yahudi şirketleri de Vatikan'ın mali ortakları olmuştu.[148] Uluslararası Yahudi tröstlerle ortak hale gelen Vatikan, bir yandan da ADL bağlantılı mafya ile çalışıyordu. Vatikan, daha sonraki bölümlerde detaylıca anlatılacağımız üzere, P2 Mason Locası'nın oluşturduğu mafyanın para aklama merkezi olacaktı.

Tarihler 1960'ı gösterdiğinde, artık B'nai B'rith Teşkilatı Vatikan'da bir hayli yol almıştı. Teşkilat'ın 'kirli' işlerde kullandığı alt kolu ADL, Amerikan Yahudi Komitesi binasında Vatikan temsilcileriyle B'nai B'rith Teşkilatı'nın gizli yönetim grubu "Sanhedrin" heyetini bir araya getirdi. Yaklaşık iki saat süren toplantıda; Teşkilat, Papa XXIII. John'un özel danışmanı Yahudi asıllı kardinal Augustin Bea aracılığıyla, "Katolikliğin Yahudilere karşı olan tutumunu değiştirmesini ve kitaplardan (İncillerden) Yahudi karşıtı ifadelerin çıkartılmasını" istiyordu. Nitekim 16 Kasım 1991'de, Fransa'daki B'nai B'rith Locası'nın Başkanı Marc Aron, Yahudi halkı ve Vatikan arasındaki ilişkilerden bahsederken, o toplantının Vatikan ile Teşkilat arasındaki buzların eritilmesinde büyük bir rol oynadığını söyleyecekti.

Vatikan ile B'nai B'rith Teşkilatı arasında yapılan görüşmeler sonrasında işler yoluna girmişti ama 1978 yılında yapılan seçimlerde I. Jean Paul'un Papalık koltuğuna oturması, ipleri bir kez daha gerecekti. Zira I. Jean Paul, biraz farklı bir papaydı. Vatikan'da bir şeylerin döndüğünü hissediyordu. Papa seçilmeden bir süre önce, Vatikan Bankası'nı ve bu bankanın bağlantılarını araştırmaya başlamıştı. Kardinalleri, piskoposları araştırdı. Sonuçta çok ilginç bilgilere ulaşmıştı. ADL ve Henry Kissinger'ın da içerisinde yer aldığı P2 Mason Locası'nın Vatikan'la olan bağlantılarını, Büyük Vatikan Locası'nı, bu locaya üye olan 121 kardinali, piskoposu ve rahipleri tek tek tespit etti. Oysa masonluk, asırlar önce kilise tarafından "dinsizlik" olarak tanımlanmıştı.

148 David A. Yallop, Im Namen Gottes?, Knaur, Auflage: Neuaufl, 1988, s.137.

Bu yüzden Papa I. Jean Paul, masonluğun Vatikan'ı etkisi altına almaması için, bu çarka engel olmaya çalıştı. Fakat buna gücü yetmeyecekti. Seçildikten 33 gün sonra zehirlenerek öldürüldü. Faili meçhule kurban giden papanın bu "tehlikeli" çalışması sonuçsuz kalmıştı.

1981 senesine gelindiğinde ise P-2 Mason Locası eliyle B'nai B'rith Teşkilatı'nın Vatikan'ı nasıl kontrol altına aldığı açıkça ortaya çıktı. Vatikan, papaların ifadesiyle, 'antimasonik diyalektik'ten, 'antiHristiyanlık'ın kalesi mevkiine getirilmişti. Bu, Yahudilikten hiçbir zaman dönmeyen Saul-Paul'un attığı ve mukaddes İsevilik'in hilafına yerleştirilen Paul Hristiyanlığının aslına inkılap ettirilmesi ve bunun da sinsice yapılmasından başka bir şey değildi. Vatikan, artık B'nai B'rith Teşkilatı'nın elinin altındaydı. Nitekim 1985 yılına gelindiğinde, bu tarihe kadar İsrail'i bir türlü tanımayan Vatikan, İsrail devletini resmen tanımak zorunda kalacaktı. Dahası, yayınladığı "vaaz ve dini eğitim için notlar" isimli tamimle de "Yahudiler, Tanrı'nın seçilmiş halkıdır ve Tanrı hiçbir zaman bu statüyü iptal etmemiştir." Diyecek kadar ileri gitti. Vatikan, peygamberini öldürten katili affetmekle kalmamış, bir de ona "tanrının seçilmişleri" unvanını vermişti.

VII. BÖLÜM

Yeni Dünya Düzeni'nin Küresel Parlamentosu

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER ve B'NAI B'RITH

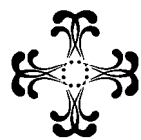

Tek Dünya Devletine Doğru...

"Birleşmiş Milletler" ifadesi, ilk kez Amerika Birleşik Devletleri Başkanı Franklin D. Roosevelt tarafından ortaya atıldı. Daha sonra bu kavram, 26 müttefik ülkenin, 2. Dünya Savaşı sırasında Mihver Devletleri'ne karşı birlikte mücadeleye devam etmek için taahhütte bulundukları 1 Ocak 1942 tarihli Bildirge'de yer aldı. Nitekim 25 Nisan 1945'de 50 ülkenin temsilcileri San Francisco Konferansı'nda bir araya gelerek, 111 maddeden oluşan Birleşmiş Milletler Antlaşması'na son şeklini verdiler. Antlaşma, 25 Haziran 1945'te oybirliği ile kabul edildi ve ertesi gün imzalandı. Birleşmiş Milletler; Çin, Fransa, Sovyetler Birliği, İngiltere, Amerika Birleşik Devletleri ve Türkiye dahil, diğer kurucu üyelerin antlaşmayı onaylamasıyla 24 Ekim 1945 yılında resmen kurularak küresel bir kurum haline geldi.

Ne var ki BM Antlaşması 1945 yılında imzalanmasına rağmen, örgütün genel merkezinin nereye inşa edileceği uzun bir süre tartışma konusu oldu. Kurum binasının hangi ülkeye yapılacağı tartışmaları sürerken, devreye Yeni Dünya Düzeni ve B'nai B'rith Teşkilatı'nın finansörlerinden Rockefeller ailesi girdi. BM Merkez Binası'nın Amerika'da olmasında ısrar eden aile, kuruluşunu büyük bir coşkuyla desteklediği bu dünya müessesinin elbette binasız kalmasını istemiyordu. John David Rockefeller, New York şehrinin hemen Kuzey'inde bulunan Hudson Nehri Havzası'ndaki ünlü malikânesi 'Kykuit'i BM'ye bağışlamak istiyordu. Tesadüf müdür bilinmez ama Kykuit Hollanda dilinde "gözetleme yeri" anlamına geliyordu. Ancak antlaşmaya imza atan devletler, yeni kurulan bu küresel kurum üzerinde 'baskı' unsuru oluşturacağı gerekçesiyle öneriyi kabul etmedi. BM merkez binasının ABD dışına çıkmasından endişe eden Rockefeller ailesi, hemen farklı bir alternatif sundu. John David Rockefeller, New York'ta 69 dönümlük bir araziyi 8.5 milyon dolara satın ala-

rak[149] BM binasının yapılması için dünya ülkelerine bağışladı! Böylece BM, daha kurulur kurulmaz, *Üst Aklın* kontrolüne girmiş oluyordu.

Birleşmiş Milletler'in kuruluş gerekçelerini anlatan 'resmi tarih hikâyelerini' bir kenara bırakacak olursak, aslında bu küresel kurumun gerçekte kuruluş amacı göründüğünden çok farklıydı. Zira 2017 yılı itibariyle 193 ülkenin üye olduğu bu kurum, B'nai B'rith'in kontrolündeki Amerika Birleşik Devletleri'nin dünya üzerindeki hegemonyasını sürdürmekten başka hiçbir işe yaramayacaktı. *Üst Aklın* nihai hedefi olan Tek Dünya Devleti'nin 'küresel parlamentosu' niteliğinde organize edilen BM, aslında ABD Dışişleri Bakanı Cordell Hull tarafından 1943'te kurulan 'Gayriresmî Gündem Grubu'nun fikriydi. Bunda ne var demeyin. Zira söz konusu gurubun Cordell Hull dışındaki tüm üyeleri, *Üst Aklın* küresel politikalarını belirleyen Council on Foreign Relations (CFR) üyesiydi. Mesela CFR'nin kurucu üyelerinden siyonist Isaiah Bowman, bu konseptin fikir babasıydı.[150]

Yeri gelmişken biraz da *Üst Aklın* küresel stratejik beyni 'Council of Foreign Relations'dan bahsedelim. CFR, siyonistlerin dünya politikasını kendi kontrolleri altında tutmak amacıyla Yahudi asıllı Walter Lippman önderliğinde kurulmuştu.[151] Grup düzenli seminerlerden ve haftalık toplantılardan ayrı olarak, yemekler verip Yahudi dünyasının ünlü isimlerini bir araya getiriyordu. Bu gizli yemeklere konuk olarak katılanların başında; Küba'dan Fidel Castro, İngiltere'den Edward Heath, İsrail'den eski Savunma Bakanı Moshe Dayan ve Almanya'dan Sosyal Demokrat Lider Yahudi Willy Brandt gibi isimler geliyordu.[152] Bu kuruluşun bütün giderleri de Yahudi J.P. Morgan & Co, Carnegie Vakfı, Rockefeller ailesi ve öteki Yahudi Wall Street bankerleri tarafından karşılanıyordu. CFR, bu çevrelerin yoğun destekleriyle kuruluşundan kısa bir süre sonra dış politikada etkili bir rol oynamaya başlamıştı. CFR'nin '37 daimi üyesinden 10'u Yahudi, diğerleri ise yüksek dereceli Mason'du. İlk başkanlığına Amerikalı Yahudi asıllı senatör Rudy Boschwitz getirildi.[153]

149 http://www.nytimes.com/2003/06/08/nyregion/fyi-015636.html.

150 Geographical Review, "Bowman's New World and the Council on Foreign Relations", American Geographical Society, Vol. 76, No. 4, Octeber 1986, s. 438-460.

151 Lectures Françaises, Sayı: 214, s.31-34.

152 A.g.e, sf. 86.

153 Paul Findley, They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Israel's Lobby, Lawrence Hill Boks, Chicago 1985, s.180.

Council of Foreign Relations'ın Amerikan dış politikasını ele geçirmesi, tam da Birleşmiş Milletler'in kuruluş yıllarına rastlıyordu. Mesela ABD Başkanı Franklin D. Roosevelt döneminde, tam bir CFR hegemonyası vardı. Hazine Bakanı Henry Morgenthau, Dışişleri Bakanı Edward Stettinus, Savaş Bakanı Henry Stimson ve Dışişleri Bakan Yardımcısı Sumner Welles, CFR'yi ABD hükümeti nezdinde temsil eden isimlerden sadece birkaçıydı. Öyle ki 1934'ten bu yana, hemen tüm Amerikan Dışişleri ve Savunma Bakanları CFR üyelerinden seçiliyordu. Özellikle ABD Dışişleri Bakanlığı, tam anlamıyla CFR üyelerinin tahakkümü altındaydı.

Aslında Washington'daki Dışişleri Bakanlığı göstermelik bir kurumdu. Öyle ki, ABD'nin altı başkanına dışişleri danışmanlığı yapmış CFR'nin eski başkanlarından John Mcloy, bu durumu şöyle ifade edecekti: "Yeni bir isme ihtiyacımız olduğunda CFR üyelerine bir göz atmamız ve New York'u aramamız yeterliydi."[154] Nitekim biri hariç, tüm ABD Dışişleri Bakanları CFR üyesiydi. John Foster Dulles, Dean Rusk, Cyrus Vance, Edmund Muskie, Henry Kissinger, George Schultz ve Alexander Haig ilk akla gelenler... Üstelik bu isimlerin hemen tamamı da siyonistti. 1945 yılında Birleşmiş Milletler Şartı'nı hazırlayan San Francisco Konferansı'ndaki Amerikan heyetinde bulunanlara bakıldığında, yine çoğunun CFR üyesi olduğu gözden kaçmıyordu. Mesela Nelson Rockefeller, John Foster Dulles, John McCloy, Herry Dexter White, Owen Lattimore ve Konferansın Genel Sekreteri Alger Hiss...

Yönetici kadrolarının çoğu Yahudi olan ve 1921 yılında kurulan CFR, San Francisco Konferansı'na giden Amerikan heyetine toplam 47 üyesini sokarak sonucu fiilen kontrol etmeyi başarmıştı. Bu isimlerin daha sonra getirildikleri görevler incelendiğinde, hepsinin de *Üst Aklın* küresel kurumlarını oluşturan önemli kişiler olduğu görülecekti. Mesela, San Francisco Konferansı'nın Genel Sekreteri Alger Hiss, 1946 yılında *Üst Aklın* küresel finansörlerinden Carnegie Uluslararası Barış Fonu'nun başkanlığına getirildi ve 1949'a kadar da bu görevi sürdürdü. John J. McCloy, 1947- 1949 yılları arasında Dünya Bankası İkinci Başkanlığı yaptı. Yine John Foster Dulles, Ocak 1953'te Başkan Eisenhower tarafından Dış İşleri Bakanlığına atandı. Dulles, NATO'nun en önemli kurucuları arasındaydı. Diğer yandan Herry Dexter

154 David Wallechinsky, People's Almanac, Doubleday; November 1975, s. 87.

White, 1946-1947 yılları arasında IMF Başkanlığı görevini üstlenirken, Nelson Rockefeller ise 1974–1977 yılları arasında ABD Başkan Yardımcılığına getirilecekti.

Bağımsız bir örgütlenme gibi görünen CFR, aslında B'nai B'rith Teşkilatı'nın siyasi bir uzantısı durumundaydı. Her ne kadar iki organizasyon arasında organik bir bağ olmasa bile, birçok CFR üyesinin aynı zamanda B'nai B'rith Teşkilatı'yla yakın ilişkisi vardı. Ancak yakın dönem B'nai B'rith üye listeleri gizli olduğundan, şimdilerde kimlerin hem CFR hem de B'nai B'rith üyesi olduğunu tespit etmek açıkçası zor. Fakat CFR'nin en etkili üyelerinden Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski, Dick Cheney, Colin Powell ve Donald Rumsfeld'ın aynı zamanda B'nai B'rith Teşkilatı'nın da stratejik akıl danışmanlarından olduğu bir gerçek. Bu kişileri Teşkilat'ın hemen her faaliyetinde görmek mümkün. Ancak B'nai B'rith ve CFR arasındaki ilişkiyi belki de en iyi örnekleyecek iki isim var: Morris Berthold Abram ve Henry Morgenthau...

Morris Berthold Abram, Amerikan Yahudi Komitesi (AJC) başkanıydı. Abram aynı zamanda hem B'nai B'rith, hem de CFR üyesiydi.[155] Dahası, Morris Abram, 1989 - 1993 yılları arasında ise ABD'nin BM daimi temsilciliği görevinde bulundu. Henry Morgenthau ise çok daha yakından tanıdığımız isim. Morgenthau, ABD'nin 1913-1916 yılları arasında Osmanlı İmparatorluğu'nda görev yapan büyükelçisiydi. "Osmanlı'nın Ermenilere soykırım uyguladığı" yalanını ABD Dışişleri Bakanlığı'na rapor eden ve Filistin'de bir İsrail devletinin kurulması için tüm gücüyle çalışan kişi... İşte Henry Morgenthau da aynı zamanda hem CFR, hem de B'nai B'rith üyesiydi. Önce Osmanlı Büyükelçilik görevini kabul etmeyen Morgenthau'yu ikna eden kişi de yine bir B'nai B'rith üyesi Siyonist Haham Stephen Wise'dan başkası değildi.

Biz şimdi yeniden Birleşmiş Milletler'in kuruluş yıllarına dönelim. Zira bu küresel organizasyonun kuruluşunda Teşkilat'ın doğrudan katkısı vardı. B'nai B'rith Teşkilatı Başkanı Henry Monsky, Birleşmiş Milletler'in kuruluşunun onaylandığı San Francisco Konferansı'nda geniş bir Yahudi koalisyonunun öncülük ettiğini B'nai B'rith'in resmi web sayfasından[156] açıkça itiraf

155 Georges Virebeau, Mais qui gouverne l'Amérique?, Henry Coston, Édition : Nouv. éd 1991, s.58.

156 http://www.bnaibrith.org/uploads/7/8/5/9/7859990/q145_2014_bbi_un_affairspublication.pdf.

ediyordu. Üstelik Henry Monsky, konferans sırasında ABD delegasyonunun da resmi kamuoyu danışmanıydı. Daha ilginç olanı, henüz BM kurulmadan Henry Monsky'nin 'dünya vatandaşlığından' bahsediyor olmasıydı. Diğer yandan Dünya Siyonist Kongresi üyesi Nahum Sokolov da 10 Ocak 1920'de kurulan ve bugünkü Birleşmiş Milletler'in temeli sayılan 'Milletler Cemiyeti'nin kuruluşunu bir Yahudi projesi[157] olarak lanse etmişti. Zira Milletler Cemiyeti'nin ilk Genel Kurul Başkanlığını da Belçika Dışişleri Bakanı Yahudi asıllı M. Hymans yapacaktı.[158]

Kuruluş felsefesi B'nai B'rith'in kontrolündeki CFR üyeleri tarafından oluşturulan Birleşmiş Milletler, görünüşte dünya barışını, güvenliğini korumak ve uluslararasında ekonomik, toplumsal ve kültürel iş birliğini sağlamaktı. Sözde bütün devletler bu çatı altında eşit olacaklardı. Ancak o 'eşitlik' hiçbir zaman sağlanmadı. Bu küresel kurum, kısa süre sonra *Üst Akıl* B'nai B'rith Teşkilatı'nın kontrolüne girecekti. Zira Birleşmiş Milletler kurulur kurulmaz, hemen tüm kilit noktalara Yahudiler yerleştirildi.[159] Mesela Birleşmiş Milletler Kamusal Bilgilendirme Bölümü Denizaşırı ve Halkla İrtibat Bölümü Dış Hizmetler Başkanlığı'na Jerzy Shapiro, İstihbarat dairesi sekreter yardımcılığına Benjamin Victor Cohen, Hukuk Başmüşavirliğine Abraham H. Feller, Milletler Arası Çalışma Bürosu (I.L.O) Cenova Şube Başkanlığına David A. Morse, UNECO İcra Komitesi Üyeliğine Alferd Sommerfeld ve Paul Carneiro gibi daha pek çok kritik mevkiye Amerikalı Yahudiler getirildi. Dahası, BM'nin bayrağının renkleriyle İsrail bayrağının renkleri bile adeta özdeşleştirildi.

Dünya Beşten Büyüktür...

Birleşmiş Milletlerin altı temel organı var: Genel Kurul, Güvenlik Konseyi, Ekonomik ve Sosyal Konsey, Vesayet Konseyi, Uluslararası Adalet Divanı ve Genel Sekreterlik... Ayrıca kurumun bünyesinde 15 önemli ihtisas birimi bulunuyor. Gıda ve Tarım Örgütü (FAO), Uluslararası Para Fonu (IMF), Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim ve Kültür Örgüt (UNESCO), Dünya Bankası, Birleşmiş Milletler Çocuklara Yardım Fonu (UNICEF) ve Dünya Sağlık Örgütü'nün de aralarında bulunduğu çok önem-

157 New York Times, 22 Ağustos 1922.
158 Louis Marschalko, Yahudi, Sebil Yayınları, İstanbul 1993, s. 273.
159 A.g.e, s.273)

li küresel kurumlara sahip. BM, bünyesinde bulundurduğu bu sivil örgütlenmelerle dünyayı adeta bir örümcek ağı gibi sarmış durumda. *Üst Akıl*, işte tüm birimleri kullanarak dünyayı tek noktadan kontrol etmeyi hedefliyor.

Hiç şüphesiz Birleşmiş Milletler'in en önemli icra organı Güvenlik Konseyi... Zira Birleşmiş Milletler'in diğer organları sadece tavsiye kararı alabilirken, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin kararları, tüm üye ülkeler açısından bağlayıcılık niteliği taşıyor. Bir ülkeye askeri müdahale kararı, ülkelerin silah ticaretinin denetimi, ülkelere yaptırım kararlarının alınması gibi pek çok önemli konulara bu konsey karar veriyor. Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın da "Dünya beşten büyüktür" diyerek sık sık eleştirdiği bu konsey, tüm dünyanın kaderini elinde tutmasına rağmen, tam bir antidemokratik yapıya sahip. Zira 193 ülkenin kaderi, konseydeki beş daimi üyenin iki dudağı arasına mahkûm edilmiş durumda. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi (BMGK), 5'i daimi, 10'u da genel kurul tarafından seçilen toplam 15 ülkeden oluşuyor. Ancak bu üyelerden 5'i daimi üye statüsünde olduğu için, mutlak veto yetkisine sahip. Bu ülkeler ABD, Rusya, Çin Halk Cumhuriyeti, İngiltere ve Fransa... Güvenlik Konseyi'nin karar alabilmesi için 9/15 oranı gerekli. Ancak daimi üyelerden herhangi birisinin aksi yönde oy kullanmaması gerekiyor. Yani daimi üyelerden bir tanesi olumsuz oy verdiğinde, konsey hiçbir karar alamıyor.

İkinci Dünya Savaşı'nın galiplerince, sözde "üçüncü bir dünya savaşı olmasın diye" kurulan bu küresel örgüt, beş büyük gücün daimi ülke statüsü nedeniyle bugüne kadar hemen hiçbir sıcak veya iç savaşı önleyemedi. Mesela Cezayir (1954–62), Süveyş (1956), Macaristan (1956), Vietnam (1946–75), Çin-Vietnam Savaşı (1979), Afganistan (1979–88), Panama (1989), Irak (2003), Gürcistan (2008), Irak (2011), Mısır (2011) ve Suriye (2011) savaşlarının tamamında beşli mekanizmadan bir üyenin veto tehdidi nedeniyle BM hiçbir etkinlik sergileyemedi. Güvenlik Konseyi'nden geçen kritik kararların neredeyse tamamı da konseyden önce 5 üyenin kapalı kapılar arkasında kendi aralarında yaptığı pazarlıklarla belirleniyor. Bütün dış politika kararlarında olduğu gibi, buradaki kararlarda da bu 5 ülkenin çıkarları, evrensel değerlerden daha belirleyici durumda. Mesela 1991'de petrol zengini Kuveyt için hemen 'acil insani müdahale' kararı

alabilen BMGK, 3 yıl sonra kimsenin pek de umurunda olmayan Ruanda'da milyonlarca insan öldürülürken sadece seyrediyordu. Öte yandan yüz binlerce Müslümanın öldüğü Myanmar, Gazze ve Suriye'de insanlık suçu işlenirken, BM yine sadece seyretmekle yetiniyordu...

Birleşmiş Milletler'in kuruluşunda büyük rol oynayan B'nai B'rith Teşkilatı, daha sonraki yıllarda bu küresel parlamento üzerinde söz sahibi olan en önemli sivil toplum örgütlerinden biri oldu. Bu yetki, Birleşmiş Milletler'in kuruluş antlaşmasında Sivil Toplum Örgütleri'ne tanıdığı haklara dayanıyordu. BM Antlaşması gereğince, Ekonomik ve Sosyal Konsey yetkisi dâhilindeki konularla ilgili, Sivil Toplum Kuruluşları'na (STK) danışarak faaliyetlerini yürütme yetkisi verilmişti. Dolayısıyla bugün BM'de 2 binden fazla STK'nın Konsey'de 'danışman' statüsü var. Danışman statüsündeki STK'lar, Konsey toplantılarına ve yardımcı organlarına gözlemci gönderebiliyor, kendi uzmanlık alanlarıyla ilgili konularda yazılı beyanlarda bulunabiliyorlar. Ayrıca, Birleşmiş Milletler Genel Sekreterliği ile istişarede bulunma yetkileri de var.

Hemen belirtmeliyiz ki, Birleşmiş Milletler'de 'danışman' statüsünde bulunan STK'lar içerisinde B'nai B'rith Teşkilatı'nın ayrı bir yeri var. Zira B'nai B'rith Teşkilatı, bir "Sivil Toplum Örgütü" statüsünden daha ziyade, İsrail ve dünya Yahudilerinin menfaatlerini koruyup kollayan, gerektiğinde BM yöneticilerini tehdit edebilen küresel bir güç durumunda. Mesela İsrail'in BM tarafından 'devlet' olarak tanınmasında, BM'ye üye olarak alınmasında, Yahudi soykırım iddialarının BM tarafından onaylanmasında ve İsrail'in Kızıl Haç'a üyeliğinin arkasında hep B'nai B'rith Teşkilatı vardı. Tamamen taraf olan B'nai B'rith Teşkilatı, BM'nin İsrail'i kınayan, İsrail'e yaptırımı öneren kararların uygulanmaması için BM yöneticilerinin tehdit edilmesi de dâhil, her türlü caydırıcı yola başvurmaktan çekinmiyordu. İsrail, BM tarafından aleyhinde alınan onlarca karara uymadığı gibi, her seferinde bu kararları tanımadığını vurgulayarak açıkça 'ayrıcalıklı' olduğunu gösteriyordu.

B'nai B'rith Teşkilatı'nın BM Genel Merkezi'nin yanı sıra; Paris, Viyana, Santiago ve Cenevre şubelerinde de özel büroları mevcut. Ayrıca dünyanın bütün önemli noktalarında Büyük Bölge Locaları bulunan Teşkilat, BM'nin Genel Kurul Toplantıları'nda ele alınacak konuların belirlenmesinde ve çıkacak kararlarda önemli rol oynuyor. Britannica Ansiklopedisi, B'nai B'rith Teşkilatı'nın

BM'deki etkinliği hakkında aynen şunları yazıyor: "B'nai B'rith, Birleşmiş Milletler'de yer alan çok sayıda üyesiyle Yahudi organizasyonlarının koordine edildiği bir merkez olarak bilinir. İsrail'in menfaatleri ve Yahudilerin genel sorunlarının halli için ülke liderleriyle iletişim kurar. Aynı zamanda Birleşmiş Milletler'de en önemli noktalarda bulunan üyeleri sayesinde uluslararası kararları istediği şekilde yönlendirir"

BM'nin Yaptırım Uygulayamadığı Tek Devlet

Aslında birçok ülke, başından beri İsrail'in Birleşmiş Milletler'e üye olmasına karşıydı. Buna rağmen BM, kuruluşundan sadece üç yıl sonra, yani 1948 yılında İsrail'in 'devlet' statüsünü onayladığı gibi, 1949 yılında da BM'ye üyeliğini kabul etti. Elbette *Üst Akıl* B'nai B'rith sayesinde... Ancak başta Sovyetler Birliği olmak üzere, özellikle Arap ülkeleri İsrail'in ırkçı ve siyonist olduğunu belirterek, BM'den ihraç edilmesi gerektiğini savunuyorlardı. Zira Siyonizm, adeta Güney Afrika'da uygulanan ırk ayrımcılığı politikası olan 'apartheid' sömürgecilik ve emperyalizm ile özdeşleştirilmişti. Üstelik İsrail'in de Güney Afrika'nın ırkçı liderleriyle çok samimi ilişkileri vardı. Söz konusu devletler, İsrail'in BM'den ihracını başaramamışlardı ama Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ), Arap Birliği ve İslam Konferansı gibi örgütlerin 1974 yılında BM'ye gözlemci olarak girmesini sağlayabilmişlerdi.

Takvimler 10 Kasım 1975 tarihini gösterirken, BM Genel Kurulu'nda önemli bir oylama vardı. B'nai B'rith Teşkilatı'nın tüm engelleme ve tehditlerine rağmen, Sovyetler Birliği, Arap ülkeleri ve diğer Müslüman devletler, Siyonizm'in 'ırkçılık' sayılması için BM Genel Kurulu'na bir karar tasarısı sunmuşlardı. Verilen bu teklif, 3379 sayılı kararla 10 Kasım 1975 tarihinde Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda kabul edildi. Bu durum, *Üst Akıl* B'nai B'rith için tam bir yenilgi ve şok haliydi. Zira Teşkilat'ın kuruluş dayanağı Siyonizm'di.

Siyonizm'in 'ırkçılık' olduğuna dair bu karar tasarısına Türkiye dâhil 72 ülke 'evet' oyu kullanırken, 35 ülke hayır oyu vermiş, 32 ülke ise çekimser kalmıştı. 'Evet' oyu verenler arasında birçok Müslüman ülkenin yanı sıra, Arnavutluk, Brezilya, Bulgaristan, Çin, Kıbrıs Rum Kesimi, Küba, Çekoslovakya, Macaristan, Mek-

sika, Portekiz ve Sovyetler Birliği de vardı. Öbür taraftan Avrupa ülkelerinin çoğu 'hayır' oyu vermiş, ayrıca Avustralya ve *Üst Aklın* devleti Amerika da tasarıya karşı çıkmışlardı. Amerika'nın o dönem Birleşmiş Milletler Büyükelçisi olan Daniel Patrick Moynihan, bu tasarıyla şiddetle mücadele etmiş, Batı tipi demokratik sisteme karşı olan ülkelerin bu tasarı ile Amerika'ya saldırdıklarını iddia etmişti. ABD'nin BM'deki bu hırçın tutumu, aynı zamanda Amerikan siyasetinin nasıl B'nai B'rith Teşkilatı'nın etkisi altına girdiğinin de açık göstergesiydi. Zira Moynihan, Siyonizm'in 'ırkçılık olmadığını' İsrail ve B'nai B'rith'ten daha fanatik şekilde savunuyordu. Sahi Siyonizm'in 'ırkçılık' sayılmasıyla ABD çıkarlarının ne ilgisi olabilirdi? Nitekim Daniel Patrick Moynihan, bu çabalarının sonucunu adeta bir Yahudi kenti olan New York'tan 1977 yılında senatör seçilerek alacaktı.

Şimdi akla şu soru gelebilir. "Madem B'nai B'rith Teşkilatı bu kadar güçlüydü, neden böyle bir kararın çıkmasına engel olmadı?" Aslında sorunun ilginç bir yanıtı vardı. Dünya üzerindeki B'nai B'rith Teşkilatı'nın 'loca' yapılanmasına bakıldığında; tasarıya evet oyu veren ülkelerde Teşkilat localarının bulunmadığı ya da sınırlı olduğu görülüyordu. Buna karşılık B'nai B'rith localarının bulunduğu hemen tüm Avrupa ülkeleri, tasarının aleyhinde oy kullanmıştı. Ayrıca karar tasarısının Güvenlik Konseyi'nde veto edilmemesinin de makul bir nedeni vardı. Söz konusu tasarıda, Siyonizm'in yanı sıra 'ırkçılığın yasaklanması' da yer aldığı için, hiçbir konsey üyesi devlet 'hayır' oyu kullanmayı göze alamazdı. Buna rağmen ABD ve İngiltere 'çekimser' kalmıştı. Konseyde çekimser oy ise 'evet' anlamına geliyordu. Nitekim karar tasarısıyla çılgına dönen B'nai B'rith ve İsrail, oylamada yasanın lehinde oy veren tüm ülkeleri adeta tehdit ederek kararı tanımayacaklarını ilan ettiler. Bu meydan okuma, oylamanın yapıldığı BM Genel Kurulu'nda fiili olarak uygulanacaktı.

Dönem İsrail BM Büyükelçisi Haim Herzog, genel kuruldaki konuşma kürsüsüne çıkarak kararı yırtıp, aleyhte oy kullanan ülkelerin yüzüne fırlatmıştı.[160] Bu küstahça hareket, aslında İsrail devletinin BM yasalarının hem üzerinde olduğunu, hem de nüfusça küçük bir devletin dünyaya meydan okumasının açık bir kanıtıydı. Haim Herzog, BM'yi 'antisemitizm' ile suçlayarak,

160 Siyonizm ve Irkçılık, Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Yayınları, NO: 511, Önsöz, Ankara, 1982.

Siyonizm'in Yahudi halkının ulusal hareketi olduğunu ve Museviliğin bir parçası olduğunu iddia ediyordu. Elbette İsrail'in evrak yırtarak dünyaya meydan okuması ilk değildi. BM Genel Kurulu'nda karar tasarısını yırtan Haim Herzog, bu meydan okumayı babasından miras olarak devralmıştı. Baba Yitzhak HaLevi Herzog, Filistin mandası döneminde hahambaşıydı. İsrail daha henüz devlet bile değilken, İsrail'e olan Yahudi göçünü sınırlandıran 1939 tarihli İngiliz Beyaz Belgesi'ni (White Paper) yırtarak aynı şekilde parçalarını toplantıdaki ülke temsilcilerinin yüzüne fırlatmıştı.

Sahi, Libya Neden Bombalandı?

Birleşmiş Milletler tarafından Siyonizm'in 'ırkçılık' olduğunun tescillenmesi, B'nai B'rith, ABD ve İsrail'i çileden çıkarırken; tasarıya 'evet' oyu veren ülkeleri de bir o kadar mutlu etmişti. Zira bu karar, BM'de ABD ve İsrail'in itirazlarına rağmen alınmış ender kararlardan biriydi. Tasarıya 'evet' oyu veren devletler, 24-28 Temmuz 1976'da, Libya'nın Trablus kentinde "Siyonizm ve Irkçılık" üstüne uluslararası bir sempozyum düzenledi. Toplantıyı, Libya lideri Muammer Kaddafi'nin himayesinde "Libya Arap Cumhuriyeti Barosu" organize etmişti.

Toplantıya seksen ülkeden beş yüz kişi katıldı. Amaç; hem BM'nin almış olduğu 3379 sayılı karara olan resmi desteğin sürdürüldüğünü göstermek, hem de bu konuda kamuoyu oluşturmaktı. Üstelik bu önemli toplantıya siyonist olmayan Yahudi entelektüeller bile katılmıştı. Ancak her seferinde 'insan hakları, eşitlik ve adaletten' söz eden Batı medyası, toplantıyı görmezden geliyordu. Toplantıda önemli kararlar alınmasına rağmen, küresel basında tek satır bile yer almadı. Dahası, bazı medya organlarınca toplantı 'antisemitizm' olarak yansıtıldı.

Toplantıda Siyonizm'e karşı olmakla, Yahudiliğe karşı olmanın farklı şeyler olduğunun altı çizildi. Siyonizm ve ırkçılığın (Apartheid) her türlüsüyle mücadele edilmesi gerektiği vurgulandı. Dahası, "Irk Ayrımının Bütün Biçimlerinin Ortadan Kaldırılması İçin Uluslararası bir Örgüt" kurulmasına karar verildi. Bu, Siyonizm ve ırkçılıkla kurumsal olarak mücadele edileceği anlamına geliyordu. Nitekim sempozyum sonunda söz konusu örgüt kuruldu. Örgütün ilk uluslararası tanınması, Ağustos

1976'da Sri Lanka'nın başkenti Kolombo'da yapılan Bağlantısız Ülkeler Konferansı'nda oldu. Örgüt, zaman içerisinde küresel kamuoyunu bilgilendirmek adına Siyonizm ve ırkçılık konusunda önemli çalışmaların altına imza attı. Daha sonra isim değiştirerek EAFORD (The Intarnational Organization Of All Forms Of Racial Discrimation) adını alan bu örgüt, aynı zamanda 'danışman' statüsüyle BM'de temsil edilen sivil toplum kuruluşlarının da arasına girdi.

3379 Sayılı Karar Tasarısı'nın kabulünden sonra zaten çılgına dönen B'nai B'rith Teşkilatı, EAFORD'un kurulmasıyla küplere binmişti. Hemen bütün Yahudi lobileri harekete geçirildi. Amerika ve Avrupa'nın tüm kentlerinde protestolar düzenlendi. Kontrollerindeki küresel basın kullanılarak 'antisemitizmin yeniden hortladığı' konusunda pek çok haber yaptırıldı. Nitekim Amerikan Kongresi'nin her iki kanadı da birer tasarı kabul ederek, BM kararına karşı olduklarını ilan ettiler. Dünyada ise İsrail Başbakanı Yitzhak Rabin, İsveç Başbakanı Olof Palme ve aralarında Jean Paul Sartre'ın da bulunduğu Fransız entelektüeller BM'yi kınayan açıklamalar yamaya başladılar. B'nai B'rith Teşkilatı, kararın iptal edilmesi için gerek Beyaz Saray'ı gerekse Avrupa siyasi kulislerini adeta ablukaya almıştı.

B'nai B'rith Teşkilatı'nın asıl hedefinde Muammer Kaddafi'nin Libya'sı vardı. Zira Muammer Kaddafi, Siyonizm'e ve ırkçılığa karşı kurulan EAFORD'un çalışmalarına ev sahipliği yaptığı gibi, örgütü mali açıdan da destekliyordu. Dahası, bölgedeki Arap ülkeleriyle 'Birleşik Arap Devleti'nin temellerini atmak için çeşitli anlaşmalar yapıyordu. Dolayısıyla Kaddafi, bir anda "teröre destek veren lider, Libya ise teröre destek veren ülke" konumuna getirildi. İlginçtir, Siyonizm'in ırkçılık sayılmasından hemen sonra, Arap coğrafyasındaki terör olaylarında inanılmaz bir artış gözleniyordu. Üstelik bu 'terör' eylemlerinin odağında da hep Yahudiler vardı. Dahası, Filistinlilerin yapmış olduğu her eylem, doğal olarak Kaddafi'nin aleyhine yazılıyordu. Dolayısıyla Kaddafi bir yandan ulusal ve uluslararası arenada 'günah keçisi' haline getirilirken, bir yandan da terör olaylarıyla iyice köşeye sıkıştırılıyordu.

Mesela 8 Mayıs 1984 tarihinde Kaddafi karşıtı Libya Ulusal Selamet Cephesi, Trablus'taki Aziziye Kışlası'na bir saldırı düzenledi. Yine Nisan 1984'te Londra'daki Libyalı Halklar Bürosu önünde Kaddafi karşıtı protestolar organize edildi. Üstelik olay-

lar sırasında Yvonne Fletcher isimli bir polisin öldürülmesi nedeniyle, İngiltere, Libya ile yürüttüğü tüm diplomatik ilişkilerini sonlandırdı. 27 Aralık 1985'te Roma ve Viyana'daki havaalanlarına düzenlenen terör saldırılarında 20 kişi öldü. Bu saldırılardan sorumlu tutulan Libya hükümeti, uluslararası terörü desteklemekle suçlandı. Yine 5 Nisan 1986 tarihinde Berlin'de üç ABD askerinin öldüğü bir gece kulübü saldırısından Libya sorumlu tutuldu. Nitekim 14 Nisan 1986 tarihinde ABD Berlin saldırılarını bahane ederek, Trablus ve Bingazi'yi bombaladı. Üstelik Libya, 2010 yılında başlayan 'Arap Baharı' isyanları sırasında da NATO tarafından bombalanan tek ülke olacaktı. Kaddafi, Siyonizm'in ırkçılık olduğuna yönelik çalışmalara vermiş olduğu desteğin bedelini ödüyordu...

Siyonizm'in ırkçılık sayılmasını ölüm-kalım meselesi olarak gören B'nai B'rith Teşkilatı, dünyadaki tüm localarını harekete geçirerek küresel siyaseti adeta ablukaya almıştı. Çeşitli gazetelere ilanlar verilerek, BM'nin almış olduğu karar ve lehte oy kullanan 72 ülke antisemitizmle suçlanıyordu. Nitekim Teşkilat, 16 yıllık uzun bir çalışmanın sonunda istediğini de elde edecekti. 3379 sayılı karar, 16 Aralık 1991 tarihinde iptal edilmesi istemiyle BM Genel Kurulu'nda 4686 Sayılı başka bir kararla tekrar oylanmış ve bazı Müslüman ülkelerin itirazlarına rağmen, 111 evet, 25 hayır, 13 çekimser oy ile yasa iptal edilmişti. Oylamada, Etiyopya, Türkiye, Uganda, Tanzanya gibi ülkeler çekimser kalmışlar; Bahreyn, Mısır, Kuveyt, Fas ve Tunus ise oylamaya katılmamışlardı...

VIII. BÖLÜM

Dünyayı Saran Örümcek Ağı

B'NAI B'RITH'İN BUGÜNKÜ YAPISI

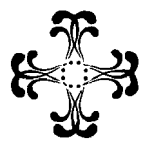

Küresel İktidarın 'Karargâhı'

B'nai B'rith Teşkilatı, bugün 65 ülkede kurmuş olduğu yüz binlerce locası ve yıllık 75 milyon dolarlık bütçesiyle dünyanın en güçlü 'sivil' yapılanması durumunda. Öyle ki, küresel siyasetin önemli merkezlerinden Washington, Londra, Brüksel, Paris, İstanbul, Kudüs, Berlin ve Moskova'da adeta Büyükelçilik gibi çalışan güçlü ofisleri bulunuyor. B'nai B'rith Teşkilatı'nın küresel rolü, daha önce de bahsettiğimiz üzere sadece Birleşmiş Milletler ve bağlı kuruluşlarıyla sınırlı değil. Avrupa Güvenlik Konseyi, North Atlantic Treaty Organization (NATO), Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı (AGİT) ile 35 Latin Amerika ülkesinin üye olduğu ve Latin Amerika'nın kontrolünü hedefleyen Amerikan Devletleri Örgütü (Organization of American States-OAS) gibi küresel ittifaklara da 'sivil toplum örgütü' statüsüyle akredite edilmiş durumda. Ancak Teşkilat, siyasi çalışmalarının dikkat çekmemesi için çoğu zaman çalışmalarını sevimli gösterecek, faaliyetlerine paravan teşkil edecek hizmet ve 'yardım' çalışmaları altında yapıyor. Mesela başta Türkiye olmak üzere, çoğu İslam ülkesinde B'nai B'rith Teşkilatı'nın göstermelik adı 'Fakirleri Koruma Derneği'dir.

B'nai B'rith Teşkilatı, birbirlerinden bağımsızmış gibi görünen ancak aslında tek bir merkezden yönetilen bazı küresel örgütlenmeleri ve düşünce kuruluşlarını da ya doğrudan, ya da dolaylı olarak kontrol eder. Mesela Council on Foreing Relations (CFR), Bilderberg Grup, Trilateral Komisyon, Yuvarlak Masa (Raund Table), Rotary ve Lions Kulüpleri ve mason locaları gibi derin yapılar, B'nai B'rith Teşkilatı ile ortak çalışır. Teşkilat, bu 'sivil' görünümlü derin yapılanmalarla işbirliği yaparak, küresel siyaseti ve ekonomiyi yönlendiren kritik kararlar alır. Bu dev örgütlenmelerin kurucularına, finansörlerine ve idari birimlerinde görev yapan kişilere bakıldığında, hemen hepsinin aynı merkez

örgütlenme içeresinde yer aldığı görülür. Mesela CFR'ye üye birinin B'nai B'rith Teşkilatı'na, Bilderberg Grup'a üye birinin Trilateral Komisyon'a veya CFR'ye; Yuvarlak Masa'ya üye birinin de Bilderberg veya CFR'ye üye olduğunu rahatlıkla görebilirsiniz. Dahası, *Üst Aklın* finansörlerinden Rockefeller, küresel hegemonyanın stratejik akıl danışmanlarından Henry Kissinger ve Zbigniew Brzezinski'yi bu örgütlerin hemen hepsinin yönetiminde görmek mümkün. Bütün bu kuruluşların finansörlerinin ise aynı zamanda B'nai B'rith Teşkilatı'nın da finansörleri olan Wall Street bankerlerinin olduğunu ilave edelim...

Yukarıda isimlerini zikrettiğimiz küresel sivil toplum kuruluşlarının yanı sıra, tüm Yahudi organizasyonları da B'nai B'rith Teşkilatı'na bağlıdır.[161] B'nai B'rith Teşkilatı, tüm Yahudi organizasyonlarının koordine edildiği bir merkez olduğu gibi, Birleşmiş Milletler ve Avrupa Konseyi'nde yer alan çok sayıda üyesiyle de Yahudileri temsil eden tek örgüttür. Dünya çapında yürüttüğü propaganda, lobi ve baskı yöntemleri ile Siyonizm'in dünya çapındaki çıkarlarını korur.[162] Teşkilat'ın başlıca misyonu; İsrail'in menfaatlerini savunmak ve Yahudilerin genel sorunlarının halli için tüm ülke liderleriyle iletişim kurmak...

Şimdiye kadar adının ön plana çıkmaması için büyük özen gösteren B'nai B'rith Teşkilatı, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra kurulan Yeni Dünya Düzeni'nin küresel kurumlarının oluşturulmasında rol oynayan en etkili yapılardan biriydi. Küresel sistemi oluşturmak için yapılan hemen tüm uluslararası toplantılara ya doğrudan katılmış, ya da kurmuş olduğu diğer 'sivil toplum örgütleri' eliyle dolaylı olarak temsil edilmişti. Bugün küresel hegemonyanın en önemli kurumları olan Birleşmiş Milletler, Avrupa Birliği ve NATO'nun kuruluşunda Teşkilat'ın doğrudan katkısı vardı. Nitekim bu durum, Teşkilat'ın 'kurucu irade' olarak yapılandırmalarında bulunduğu söz konusu küresel kuruluşlar üzerinde tam bir hegemonya oluşturmasını sağladı. Öyle ki B'nai B'rith'in kıdemli üyesi Saul E. Joftes, nihai hedeflerinin küresel sistem eliyle dünyayı kontrol etmek olduğunu[163] söylemekten çekinmeyecekti.

Daha sonraki gelişmeler dikkatlice incelendiğinde, Saul Joftes'in bu sözleri sırf 'laf olsun' diye söylemediği açıkça görülü-

161 Masonluk ve Kapitalizm, Araştırma Yayıncılık, 2. Basım İstanbul 1992, s. 129-133.
162 Encyclopedia Britannica c.3, s.819.
163 Washington Observer, 12 Aralık 1969.

yordu. Zira B'nai B'rith Teşkilatı'nın küresel kurumlar üzerindeki vesayeti tartışılmazdı. Öyle ki bugün bir devletin NATO üyesi olup olamayacağı bile adeta B'nai B'rith Teşkilatı'nın vereceği referansa bağlı. Somut örnek mi? Letonya... Ülkesini NATO'ya üye yapmak isteyen Letonya Cumhurbaşkanı Vaira Vike Freiberga, bu talebini NATO yetkililerine iletmeden önce, ilk görüşüp yardım talep ettiği kuruluş B'nai B'rith Teşkilatı'ydı.[164] ABD'yi 13 Eylül 2002 tarihinde ziyaret eden Vaira Vike Freiberga, Teşkilat'ı ziyaret ederek yardım istiyordu. Nitekim hiçbir resmi sıfatı olmadığı halde, Teşkilat'ın stratejik akıl danışmanlarından Henry Kissinger, NATO'nun genişlemesini tartışmak üzere Letonya Cumhurbaşkanı'yla müzakere için bir araya geldi. Sonuçta Letonya, 2004 yılında hem Avrupa Birliği'ne hem de NATO'ya üye kabul edilecekti.

B'nai B'rith Teşkilatı, her ne kadar kendisini bugüne dek bir "sivil toplum kuruluşu" olarak takdim etse de çalışma şekli ve idari yapılanmasına bakıldığında, bunun hiç de gerçeği yansıtmadığı görülüyor. Zira Teşkilat, kurulduğu günden beri hep küresel siyasetin içerisinde yer aldığı gibi, aynı zamanda mutlak taraf durumunda. Daha önemlisi, Teşkilat'ın üyeleri, kararları ve üst düzey toplantıları tamamen gizli. Dolayısıyla bir sivil toplum örgütünde aranan şeffaflık ve denetlenebilirlik ilkelerinin hiçbirisi, Teşkilat için geçerli olduğu söylenemez. Çünkü B'nai B'rith Teşkilatı, gerçekte bir masonik yapılanma. Teşkilat'a üye olmak isteyen Yahudiler için, tıpkı masonlukta olduğu gibi 'tekris' töreni düzenliyor. Üye adayına, Siyonizm ve İsrail'in çıkarlarını koruyacağına dair yemin ettirildikten sonra üyeliği kabul ediliyor.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Teşkilat kurulduktan bir müddet sonra mason localarının büyük tepkisini çekmişti. Zira kuruluşunda masonik örgütlenmeyi baz alan B'nai B'rith Teşkilatı, sadece üye olarak Yahudileri kabul ettiği için diğer mason locaları tarafından yoğun eleştiriye maruz kalmıştı. Ancak Teşkilat, masonluğun en ileri derecesi olan İskoç Riti Yüksek Konseyi ile 12 Eylül 1874 tarihinde gizli bir anlaşma imzalayarak[165] bu sorunu aşmış oldu. 'Limud Enhoff' takma isimli ünlü mason üstadı Albert Pike ile B'nai B'rith adına Armand Levi arasında imzalanan bu anlaşmaya göre, Teşkilat 'loca' açma yetkisine sahip olacaktı.

164 http://www.president.lv/pk/preview.

165 Oleg Platonov, "Russia's Crown of Thorns: The Secret History of Freemasonry 1731-1996", Cilt II, Moscow 2000, s.102.

Aynı zamanda bu anlaşma, B'nai B'rith Teşkilatı'nın resmi olarak masonik bir yapılanma olduğunu da tescillemiş oluyordu.

B'nai B'rith Teşkilatı'nın bugünkü idari yapılanması, üç aşamalı örgütlenme modeli üzerine kurulu: Uluslararası, bölgesel ve yerel... Teşkilat, ilk kurulduğunda 'karargâhı' New York'taydı. Bu merkez "Büyük Loca" olarak adlandırılıyordu. Ancak Teşkilat'ın küresel gücü artınca, merkez 1938 yılında Washington'a taşınarak 'Uluslararası Karargâh' adını aldı. B'nai B'rith Teşkilatı'nın bugün yedi kıtaya yayılmış toplam 20 Büyük Bölge Locası var. 20 Büyük Bölge Locası'nın 7'si Amerika'da, 13'ü ise Amerika dışındaki ülkelerde bulunuyor. Söz konusu bu Büyük Bölge Locaları'na bağlı yüz binlerce yerel loca mevcut. Bütün localar da doğal olarak B'nai B'rith'in Washington'daki 'Uluslararası Karargâhına' bağlı.

B'nai B'rith Teşkilatı, bir genel başkan, 7 genel başkan yardımcısı ve bir yönetim kurulu başkanı tarafından idare edilir. Teşkilat'ın idari yapılanması, tıpkı bir parlamenter sistemle yönetilen devlet yapısını andırıyor. Başkan, Büyük Bölge Locaları'nın tayin ettiği delegeler tarafından üç yıllığına seçilir. Aidatını ödeyen ve belli kriterleri yerine getiren her Yahudi Teşkilat'a üye olabilir. Locaya girecekler için de tıpkı masonlukta olduğu gibi 'tekris' töreni yapılır.[166] Teşkilat'a üye olanların yüzde 90'ı Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşıyor. Teşkilat'a kimlerin üye olduğuna ulaşmak oldukça zor. Zira 1940'lı yıllara kadar üye olanlar isimleriyle yer alırken, şu anki kayıt sistemlerinde sadece isimleri simgeleyen numaralar bulunuyor. Yani gerçek isim yerine kişinin kod adı kullanılıyor.

B'nai B'rith Teşkilatı'nın 65 ülkede kurmuş olduğu masonik localar dışında, Rotary ve Lions kulüpleriyle de doğrudan bağlantısı var.[167] Zira Uluslararası Rotary Kulüpleri, B'nai B'rith üyesi Paul Harris tarafından Mart 1905 yılında Chicago'da kuruldu. Rotary International'ın dünya çapında toplam 33 bin 976 kulübü ve bir milyondan fazla üyesi bulunuyor. Yine Uluslararası Lions Kulüpleri de B'nai B'rith üyesi olan Melvin Jones tarafından 1917 yılında kuruldu. 200 ülkede toplam 46 bin Lions Kulübü var. Eğitim ve sağlık alanında faaliyet gösteriyorlar. Lions Kulüpleri'nin de yaklaşık bir milyon 350 bin üyesi bulunuyor. Bu kulüpler 'yardımseverlik' adı altında B'nai B'rith Teşkilatı'nın hedefleri doğ-

166 http://www.stichtingargus.nl/vrijmetselarij/bnaibrith_r.html.

167 Deanna Spingola, The Ruling Elite: The Zionist Seizure of World Power, Trafford June 14, 2012, s. 89.

rultusunda çalışıyor. Mesela Birleşmiş Milletler Tüzüğü'nü hazırlayanlar, Lions Kulübü üyeleriydi.[168]

Amerika'daki Paralel Devlet

Küresel Sivil Toplum Kuruluşları, dini yapılanmalar, düşünce kuruluşları ve içerisine sızdığı istihbarat örgütleri sayesinde uluslararası politikaların belirlenmesinde büyük rol oynayan B'nai B'rith Teşkilatı, asıl gücünü Beyaz Saray'daki bürokratik yapılanmasından alıyor. Teşkilat, adeta bir Yahudi kenti olan New York'ta kurulup geliştiği halde, Beyaz Saray politikalarını etkilemek ve yakından takip etmek amacıyla merkezini 1938 yılından sonra Washington'a taşımıştı. Aslında Amerika Birleşik Devletleri yasalarına göre, kar amacı gütmeyen kuruluşların siyasetle ilgilenmesi yasak. Ancak bu yasağı delmek, sadece B'nai B'rith ve kendisine bağlı Yahudi lobilerine has bir özellik. Teşkilat, bu gücünü büyük ölçüde Wall Street'teki Yahudi bankerlerden ve küresel düzeydeki örgütlenmesinden alıyor. Bu nedenle Yahudiler Amerika nüfusunun sadece %3'ünü[169] oluşturmasına rağmen, hem Beyaz Saray bürokrasisi içerisinde, hem de küresel kurumlarda orantısız bir Yahudi üstünlüğü söz konusu.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Yahudi lobilerinden onay almadan başkanlığa adaylığını koyan siyasetçi yok gibidir. Zira her seçim döneminde ABD Başkan adaylarının ilk ziyaret ettiği yerlerin başında, B'nai B'rith Teşkilatı ve diğer Yahudi lobilerinin merkezleri geliyor. Mesela seçimler öncesi B'nai B'rith merkezini ilk ziyaret eden başkan adaylarını sayacak olursak; Harry Truman, Dwight D. Eisenhower, John F. Kennedy, Lyndon B. Johnson, Richard Nixon, Ronald Reagan ve George W. Bush bu geleneği başlatan liderlerden sadece birkaçı... B'nai B'rith Teşkilatı'nın Amerikan siyaseti üzerinde ne kadar etkili olduğunu daha iyi anlayabilmek için, gelin Amerika'nın eski Genelkurmay Başkanlarından Thomas Moorer'e kulak verelim: "Şimdiye kadar hiçbir başkanın İsrail'e karşı koyduğunu görmedim. İsrail her zaman istediğini elde eder. Amerikan halkı eğer İsrail'in (Yahudi lobileri kastediliyor) hükümetimiz üzerindeki etkisini bilseydi, emin olun hemen ayaklanırdı."[170]

168 http://www.lionsclubs.org/EN/who-we-are/mission-and-history/index.php.

169 Ira M. Sheskin and Arnold Dashefsky, "Jewish Population in the United States, 2014." American Jewish Year Book (2014) (Dordrecht: Springer) s. 143-211.

170 Paul Findley, They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Israel's Lobby, Chicago Review Press, 2003, s.161.

Adaylık döneminde Teşkilat'ı ziyaret eden tüm başkan adayları B'nai B'rith'e bağlılıklarını bildirirken, seçildiklerinde İsrail'e destek vereceklerinin ilk sözünü işte bu ziyaretlerde veriyorlar. Üstelik bu sözlerin çoğu da büyük ölçüde tutuluyor. Mesela Başkan Harry Truman, seçimler öncesinde B'nai B'rith Başkanı Henry Mosky ve Dünya Siyonist Örgütü (WZO) lideri Chaim Weizman ile yaptığı gizli görüşmede vermiş olduğu Siyonizm'i destekleme sözünü, BM'de Siyonizm'i ırkçılık sayan yasanın kaldırılması ve İsrail'in kuruluşuna verdiği destekle yerine getirmişti. Yine göreve geldiği takdirde İsrail'in güvenliğini ön planda tutacağı sözü veren George W. Bush, 2003 yılında 'kimyasal silahları olduğu gerekçesiyle' Irak'ı işgal ederek bu sözünü yerine getirmiş oldu. Bush'un o dönem Savunma Bakanı ise Siyonizm ve ABD'deki Yahudi lobisinin en sadık adamlarından Donald Rumsfeld'ti.

Teşkilat'ın ABD siyaseti üzerindeki etkisini gösteren bekliide en somut örnek, hiç şüphesiz Barak Obama dönemiydi. Zira Obama kabinesinin yaklaşık üçte biri Yahudilerden oluşuyordu. Ancak yönetimdeki danışmanlar, asistanlar, müdürler ve icraatçı bürokratlar da hesaba katıldığında, bu sayı yüzde 50 gibi bir rakama çıkıyordu. Zira Barak Obama, tam bir B'nai B'rith ürünüydü. Onu ilk keşfeden B'nai B'rith üyesi Siyonist Bettylu Saltzman'dı. Saltzman, B'nai B'rith'in eski başkanlarından Philip M. Klutznick'in kızıydı. Aynı zamanda Amerika'daki sivil toplum örgütlerinin de en etkili isimlerinden biriydi. Obama ile Saltzman 1992 yılından beri tanışıyorlardı. Obama'nın 'siyahi' oluşu, Siyonizm ve İsrail çıkarlarına daha iyi hizmet etme konusunda önemli bir avantajdı. Zira Amerika'da yıllarca horlanmış, ikinci sınıf muamelesi gören siyahilerin gönlü alınırken, dünyaya da Amerika'nın ne kadar 'demokrasiye inanan' bir ülke olduğu imajı verilebilirdi. Tabi Yahudi lobisine ödenecek büyük bir bedel karşılığında... Siyonist Bettylu Saltzman, uzun süreden beri tanıdığı Barak Obama'yı Yahudi lobilerine tavsiye etmişti. Nitekim 2008 yılındaki Amerikan seçimlerinde Demokrat Parti'den başkan adayı olan Obama'nın ilk tanıtım toplantısı da Bettylu Saltzman'ın Chicago'daki evinde yapıldı.[171] Seçim kampanyasına finansman sağlamak için bastırılan tanıtım biletleri tam 32 bin dolardan alıcı buldu. Biletleri satın alanların çoğu ise Yahudi ban-

171 http://www.cbsnews.com/news/obama-rallies-democrats-and-donors-for-2014.

kerlerdi. Mesela Obama'nın en büyük finansörlerinden biri, *Üst Aklın* para kasası George Soros'tu.

Nitekim Barak Obama, Amerika Birleşik Devletleri'nde iki dönem üst üste seçilen başkanlar arasına girdi. Obama, Demokrat Parti'nin bir toplantısında yapmış olduğu konuşmasında; "Dürüst olmak gerekirse, bugün Amerika başkanı olmamı Bettylu Saltzman'a borçlu olduğumu söyleyebilirim" diyecekti. Peki, Teşkilat'ın iki dönem arkasında durduğu Obama göreve geldikten sonra ne mi yapmıştı? Öncelikle 11 danışmanından 10'unu Yahudilerden seçti.[172] Beyaz Saray'ı Teşkilat'a yakın bürokratlarla doldurdu. Mesela bunlardan biri Eric Lynn'di. Lynn, Obama'nın Orta Doğu Politikaları danışmanıydı. Dolayısıyla Arap baharı ve Ortadoğu'daki vekâlet savaşlarının mimarlarındandı. İsrailli siyonist diplomat/istihbaratçı Oded Yinon tarafından 1982 yılında hazırlanan ve Ortadoğu'yu yeniden paylaşmayı hedefleyen ünlü "Oded Yinon Planı" da Obama eliyle uygulamaya konuldu. Nükleer silah tesisleri inşa ettiği gerekçesiyle Teşkilat'ın yoğun lobi çalışması sonucu[173] İran'a uygulanan ambargo da yine Obama yönetiminin eseriydi.

Her Amerikan başkanı gibi Obama da Amerikan Merkez Bankası'nın (Federal Reserve) başına bir Yahudi atama geleneğini bozmadı. Federal Reserve Başkanlığı'na Siyonist Janet Yellen'i atadı. Zira küresel hegemonyanın devamlılığı paranın kontrolüne bağlıydı. Bu yüzden Federal Rezerv dâhil bütün büyük bankalar siyonistlerin elinde bulunuyor. Mesela küresel paranın kontrolü; İngiltere'de Rothschild'ler, Fransa'da Lazard Kardeşler, İtalya'da Musa Seaf, Almanya'da Kuhn, Loeb & Co., Warburg & Co., Amerika'da ise Lehman Brothers, Goldman Sachs ve Rockefeller kardeşler eliyle sağlanıyor.

B'nai B'rith Teşkilatı, Beyaz Saray üzerindeki hegemonyasını kuruluşundan sadece üç yıl sonra oluşturmaya başlamıştı. Teşkilat'ın Amerika Birleşik Devletleri'ni kendi çıkarları için küresel alanda kullandığı tarih ise 1850'li yıllara rastlıyor. Beyaz Saray'ın Yahudiler adına kullanıldığı ilk uygulama alanı İsviçre olmuştu. İsviçre, 1848 tarihli anayasasıyla Yahudilerin ülkede iskânı yasaklamıştı. Ancak 1851 yılında devreye giren Teşkilat, ABD Dışişleri Bakanlığı ve kongre üzerinde kurmuş olduğu bas-

172 http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/USIsrael/obamajews.html.
173 B'nai B'rith International, 2010 Annual Report, s.7.

kı sonucu, söz konusu yasanın iptal ettirilmesini sağladı. Dahası, ABD'nin yoğun baskısı nedeniyle, İsviçre Siyonizm'in adeta merkezi haline gelecekti. Zira ilk siyonist kongre 1897 yılında İsviçre'de yapılırken, İsrail devleti kurulana kadar da Siyonizm'i en hararetli destekleyen ülkelerden biri yine İsviçre oldu.

Teşkilat'ın ABD'yi Yahudiler için seferber etmesi, elbette İsviçre ile sınırlı kalmadı. Osmanlı İmparatorluğu, Romanya, Almanya ve Rusya'daki Yahudilerin sorunlarının çözümü için de devreye hep yine Amerika girecekti. Mesela Çar'ın 1912 yılında Yahudilerin Rusya'ya seyahatini yasaklayan kararı karşısında, Teşkilat dönemin ABD Başkanı William Howard Taft'ı devreye sokmuştu. Zira Başkan William H. Taft, Teşkilat'ın kongresine katılarak konuşma yapan ilk ABD başkanıydı.[174] Nitekim Taft'ın yapmış olduğu baskı sonuç vermişti. Rusya bu uygulamadan vazgeçti. Daha önce de belirttiğimiz gibi, ABD'nin Osmanlı İmparatorluğu'na atadığı son üç büyükelçisi de Teşkilat üyesiydi. Öyle ki, bu büyükelçilerden Oscar Solomon Straus, 1888 yılında kurulan Kudüs Locası'nın kuruluş çalışmalarına doğrudan katılan kişiydi.

B'nai B'rith Teşkilatı, Amerikan siyasetini dizayn ederken, direkt kendi ismi üzerinden hamle yapmak yerine, ilişkide olduğu farklı Yahudi lobilerini kullanıyor. Zira bu lobiler, aynı zamanda üç temel alanda uzmanlaşmış durumda. Askeri, İstihbarat/yargı ve kongre/bürokrasi... Teşkilat'ın askeri konulardaki çalışmalarını Yahudi Ulusal Güvenlik İşleri Enstitüsü (Jewish Institute for National Security Affairs- JINSA), yargı/istihbarat konularındaki çalışmalarını İftira ve İnkârla Mücadele Birliği (Anti-Defamation League-ADL) ve kongre/bürokrasi üzerindeki çalışmalarını ise Amerikan-İsrail Halkla İlişkiler Komitesi (American- Israel Public Affairs Commtee -AIPAC) yürütüyor. Teşkilat'ı kısaca özetleyecek olursak, Türkiye'deki FETÖ yapılanmasının Amerika'daki versiyonu diyebiliriz.

Amerika'yı Kim Yönetiyor?

B'nai B'rith Teşkilatı'nın şemsiyesi altındaki Yahudi lobisi, Amerika Birleşik Devletleri bürokrasisi üzerinde hemen her dönem etkili oldu. Teşkilat'ın tarihi incelendiğinde, Amerikan başkanları ve bürokrasisi üzerine kurulan vesayetin, özellikle Ame-

174 http://www.bnaibrith.org/about-us.html.

rika iç savaşıyla birlikte yoğunlaştığı görülüyor. Zira Amerikan halkı, Teşkilat'ın ABD yönetimi üzerinde ne kadar etkili olduğuna ilk kez Amerikan İç Savaşı sırasında şahitlik etti. Kuzey ordularının başkomutanlığını yapan Amerikalı ünlü General Ulysses S. Grant, savaşta ihanet ettikleri gerekçesiyle Yahudilerin ordu ve Kuzey eyaletlerinden atılmasını emreden 17 Aralık 1862 tarihli o ünlü 11 numaralı genelgeyi yayınladı. Ancak General Ulysses S. Grant, askerliği boyunca görmediği bir protesto ve saldırıyla karşılaşacaktı. Teşkilat, Amerika'daki bütün Yahudi Lobisi'ni harekete geçirerek şehirlerde eylem başlatmış ve Beyaz Saray'ı da protestolarla adeta kilitlemişti. Teşkilat'a bağlı tüm localar, dönemin ABD Başkanı Abraham Lincoln'e ağır eleştiriler içeren mektuplar yazarak resmen tehdit ediyordu. Nitekim genelge bir yıl sonra yürürlükten kaldırılacaktı.

Kuruluş yıllarında Beyaz Saray üzerindeki lobi çalışmalarının bizzat uygulayıcısı olan Teşkilat, küresel örgütlenmesini tamamladıktan sonra, bu görevi daha ziyade ilişkide olduğu diğer Yahudi lobilerine devretti. Teşkilat, daha çok küresel kurumlar üzerinde hegemonya çalışmalarına ağırlık verirken, içeride American-Israel Public Affairs Commtee (AIPAC), Anti-Defamation League (ADL) ve Jewish Institute for National Security Affairs (JINSA) gibi etkili Yahudi lobilerini kullanmayı tercih ediyordu. Mesela Teşkilat'ın bugünkü Amerikan siyasetini dizayn etmek ve Beyaz Saray üzerinde baskı oluşturmak için kullandığı örgüt, Amerikan-İsrail Halkla İlişkiler Komitesi "American-Israel Public Affairs Commtee–AIPAC". Yıllık 60 milyon dolarlık bütçesiyle Amerikan Senatosu'ndaki en güçlü siyonist lobi olan AIPAC, B'nai B'rith Teşkilatı ile sıkı bir ilişki içerisinde[175] çalışıyor. Beyaz Saray ve kongredeki tüm lobi çalışmalarını Teşkilat adına AIPAC organize ediyor.

American-Israel Public Affairs Commte (AIPAC), her ne kadar "Amerika-İsrail Halkla ilişkiler Komitesi" gibi masumlaştırıcı bir isim kullanmayı tercih etse de aslında bu maskenin altında büyük bir organizasyon yatıyor. Zira bu örgütün asıl görevi; Amerikan politikalarını Yahudi menfaatleri doğrultusunda yönlendirmek ve devlet bürokrasisi üzerinde vesayet kurmak... Öyle ki bu paravan organizasyon, Amerika'nın başkanlık ve senatör seçim-

175 Paul Findley, They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Israel's Lobby, Chicago Review Press, 2003, s.185.

lerinde son derece etkili bir rol oynuyor. Yıllık 60 milyon dolar gibi dev bir bütçeye sahip olan AIPAC, Yahudi ve İsrail yanlısı politikacıların senatoya girmesi için seçim kampanyalarına milyonlarca dolar yatırıyor. AIPAC'ın desteklediği adaylar için yaptığı bu harcamalar, elbette daha sonra kendilerine fazlasıyla geri dönüyor. AIPAC, Yahudi ya da Yahudi sempatizanı politikacıları önemli devlet görevlerine getirir. Böylece ülkenin iç ve dış politikasına tam olarak hâkim olmayı hedefler. Mesela AIPAC Başkanı Tom Dine, Beyaz Saray'dan kendilerine yapılan yardımdan bahsederken şöyle diyordu: "Beyaz Saray'daki arkadaşlarımız bizim en önemli destekçilerimizdir."[176]

İsrail ekonomisinin büyük bir kısmı, Amerikan Kongresi'nden gönderilen yardımlara dayanıyor. Dolayısıyla AIPAC'ın kongredeki görevlerinden biri de İsrail'e yapılan yardımları düzenlemek ve kongreden geçmesini sağlamak... Aynı zamanda AIPAC, Amerika'nın Ortadoğu politikalarıyla da yakından ilgileniyor. Beyaz Saray'da olup biten her şeyden haberdar olduğunu göstermek için, önceden haber aldığı gelişmeleri kongredeki adamları aracılığıyla dile getirip önlem alır. Teşkilat'ın sağ kolu AIPAC'ın bir diğer faaliyet alanı ise Amerika'daki kolej ve üniversite kampüsleridir. Geleceğin yöneticilerinin yetiştiği bu eğitim ve öğretim yuvalarında da örgütlenmeye büyük önem veren AIPAC, siyonist yanlısı öğrenci yetiştirmek için B'nai B'rith Teşkilatı ile ortaklaşa 'gençlik programları' organize ediyor. Bu amaçla Yahudi gençler için dinsel ve ırkçı eğitim yapan merkezler meydana getirildi. Bunların en önemlisi; B'nai B'rith tarafından 1924 yılından beri uygulanan 'Aleph Zadik Aleph' isimli gençlik programı. Bu programla 13-21 yaş grubu Yahudi çocuklarına Siyonizm düşüncesinin empoze edilmesi hedefleniyordu.

B'nai B'rith Teşkilatı'nın Amerikan siyasetini vesayet altına almak için kullandığı[177] bir diğer önemli kuruluş da Yahudi Ulusal Güvenlik İşleri Enstitüsü JINSA... Özellikle ABD Savunma Bakanlığı (Pentagon) üzerinde etkili olan JINSA, 1976'da Neoconların en etkili ismi Richard Perle ve Eliot Abrams tarafından kuruldu. Görevi, ABD'nin İsrail'e askeri konularda yardım ve desteğini sağlamak... JINSA, yıllık bütçesinin bir kısmını ABD'nin

176 David Wallechinsky-Irving Vallage, Peoples Almanac, Published November 1st 1975, s. 85.

177 Ofra Bengio, The Turkis–İsraeli Relationship, Changing Ties of Middle Eastern Outsiders, Palgrave Macmillan 2004, s. 99.

kilit politikacıları ve yüksek rütbeli ABD askeri personelini turistik gezilere götürmek için kullanıyor. JINSA, ABD'de ve ABD dışındaki tüm silah üreten firmaları yakından takip ederek bir şekilde ilişki kurar. Mesela savaş gemisi, Hawkeye uçakları ve radar sistemlerini İsrail'e satan Northrop Grumman firmasının hukuk işlerini JINSA üyesi Douglas Feith'e ait Hukuk Bürosu yürütüyor. Amerika dışındaki ülkelerin genelkurmay başkanlarıyla iyi ilişkiler kurmak da yine JINSA'nın görevleri arasında. Mesela 28 Şubat sürecinin 'kudretli' generali Çevik Bir Genelkurmay İkinci Başkanlığı'na atandığında, ilk tebrik ziyaretine gelen kuruluş JINSA olmuştu. Nitekim Bir, yapmış olduğu 'hizmetler' karşılığında JINSA'dan "Üstün Liyakat Ödülü" alacaktı.

JINSA, ABD Savunma Bakanlığı ve Beyaz Saray üzerinde baskı kurabilecek çok güçlü yöneticilere sahip. Bush'un Başkanlığı öncesinde JINSA'nın Danışma Kurulu üyelerine bakıldığında bunu açıkça görmek mümkün. Dick Cheney, Elliot Abrams, John Bolton ve Douglas Feith... Bu kişiler aynı zamanda hem baba Bush, hem de oğul Bush döneminde Pentagon'un gerçek sahipleriydiler. JINSA'nın yönetiminde bulunan kişilerin hemen hepsi, aynı zamanda Neo-con yapılanmasının da üyeleriydi. Mesela kamuoyunda 'Karanlıklar Prensi' olarak bilinen küresel hegemonyanın stratejistlerinden Dick Cheney, Teşkilat adına Beyaz Saray'da görev yapan en etkili kişilerden biriydi. Neo-con felsefenin de uluslararası alandaki önemli temsilcilerinden biri olarak kabul edilen Cheney, aynı zamanda Aralık 2015'e kadar Bilderberg Grub'un Yönlendirme Komitesi üyesiydi.

Dick Cheney, Başkan Ronald Reagan döneminde ABD Savunma Bakan Yardımcılığı ve Baba Bush döneminde 4 yıl savunma bakanlığı yaptı. Panama müdahalesini ve 1. Körfez Savaşı'nı o yönetti. Oğul Bush döneminde ise tam 8 yıl başkan yardımcılığında bulundu. Irak ve Afganistan işgallerinde büyük rol oynadı. Nitekim 21 Mayıs 2009 yılında Neo-conların karargâhlarından American Enterprise Institute'de (AEI) yaptığı konuşmada, Afganistan ve Irak savaşlarını İsrail'in güvenliği için yaptıklarını itiraf etmekten çekinmeyecekti. Yine John Robert Bolton da George W. Bush'un en gözde bürokratlarındandı. Bolton, Ağustos 2005'ten Aralık 2006'ya kadar ABD'nin Birleşmiş Milletler büyükelçilik görevinde bulunmuştu.

Hizmet Edene Ödül, Muhalife Ceza!

B'nai B'rith Teşkilatı'nın bir görevi de Siyonizm yanlısı veya karşıtı politikacı ve bürokratları tespit etmek. Teşkilat, bu görevi 'kirli işler' bölümü Anti-Defamation League (ADL) lobisine havale etmiş durumda. ADL, Siyonizm veya İsrail karşıtı politikacı, bürokrat, akademisyen, öğrenci ve sanatçıları listeleyerek fişler.[178] Dahası, Teşkilat üyesi öğrencileri adeta bir ajan gibi kullanır. Onlardan 'Yahudi karşıtı' öğrenci ve akademisyenleri fişlemelerini ister. Teşkilat, Siyonizm ve İsrail politikalarını destekleyen, çıkarlarını gözeten siyasetçileri ödüllendirirken, karşı olanları da medya ve yargı yoluyla sindirir. B'nai B'rith Teşkilatı, amaçlarına hizmet eden siyasetçileri ödüllendirirken de aşırı titiz davranıyor. Zira verilen bu ödül, aynı zamanda o kişi hakkında uluslararası referans anlamına geldiğinden, ödül verilen politikacılar özenle seçiliyor.

Teşkilat'ın şimdiye kadar ödüllendirdiği siyasetçi sayısı sınırlı. Zira bu ödül, Yahudi davasına ve İsrail çıkarlarına çok büyük hizmetlerde bulunmuş ya da bulunması muhtemel liderlere veriliyor. Ödül, genellikle bir teşekkür belgesiyle birlikte verilen altın madalya şeklinde oluyor. Şimdiye kadar bu ödül John F. Kennedy, George H. W Bush, Harry S. Truman, Gerald R Ford ve Dwight D. Eisenhower gibi ABD başkanlarına verildi. Ancak elbette ödüllendirme sadece ABD başkanlarıyla sınırlı değil. Amerika dışındaki siyasetçiler de unutulmuyor. Kanada'nın Yahudi asıllı Başbakanı Stephen Joseph Harper, Avusturya Şansölyesi Franz Vranitzky, Avustralya Başbakanı John Howard, Almanya Başbakanı Willy Brandt, Alman Şansölyesi Angela Merkel, İsrail'in ilk Başbakanı David Ben Gurion ve yine İsrail'in ilk kadın Başbakanı Golda Meir de B'nai B'rith Teşkilatı'ndan ödül alan isimler arasında.

Teşkilat'ın 'ödüllendirme' sisteminin karşısında, bir de 'cezalandırma' yöntemi var. Mesela Teşkilat'ın cezalandırma yöntemine maruz kalan iki ibretlik siyasi isim verelim: ABD Temsilciler Meclisi eski üyeleri Cynthia McKinney ve Jim Trafficant... Cynthia McKinney, 1993 ile 2007 yılları arasında Demokrat Parti'den Temsilciler Meclisi üyeliği yaptı. Ancak McKinney, Beyaz Saray'daki İsrail ayrıcalığına karşıydı. Her seferinde ABD'nin Ortadoğu politikalarını ve dünya jandarmalığına soyunmasını

178 http://www.adl.org/israel-international/anti-israel-activity/c/cynthia mckinney.htm.

eleştiren Cynthia McKinney, bir de 11 Eylül saldırılarından Bush yönetiminin haberdar olduğunu dillendirince, Yahudi lobilerini çileden çıkarmıştı. Nitekim çok geçmeden, AIPAC ve ADL başta olmak üzere Yahudi lobilerinin hışmına uğradı. Demokrat Parti'ye yapılan yoğun baskılar sonucu, Cynthia McKinney hem Temsilciler Meclisi'nden hem de Demokrat Parti'den atıldı. Bunun görünürdeki nedeni ise kendisine sürekli kimlik soran bir polisle yapmış olduğu münakaşaydı.[179]

Cynthia McKinney, Demokrat Parti'den atılınca siyasete Yeşiller Partisi'yle devam etmeyi denedi. Ancak 2009 yılında vermiş olduğu bir röportajında "Kongrenin yüzde %99'u siyonist. Hepsi de İsrail çıkarları için çalışır" demesi, Cynthia McKinney'in siyasi hayatının sonu oldu. Cynthia McKinney'in bir dahaki seçimlerde aday olmaması için hakkında büyük bir medya kampanyası başlatıldı. Öyle ki, bağış yapacak tek kişi bile bulamadı. Siyaseti bırakmak zorunda kalan McKinney, kendini sivil organizasyonlara adadı. Özellikle Filistin halkının ABD'deki sesi oldu. Ancak kendisine vurulan 'Yahudi karşıtlığı' damgası yakasını hiç bırakmadı. Cynthia McKinney, Özgür Gazze Hareketi'nin (FGM) bir parçası olarak Gazze'ye yardım götüren gemilerin yüzlerce aktivistinden biriydi. İsrail güvenlik güçleri, gemilere el koyduktan sonra McKinney'i de tutukladı. Amerikan vatandaşı ve çok tanınan biri olmasına rağmen, İsrail polisi ona 'terörist' muamelesi yaptı.

Teşkilat'ın hışmına uğrayan bir diğer ABD Temsilciler Meclisi üyesi de Jim Trafficant'ti. Trafficant'in başına gelenler, ABD'deki Yahudi lobisinin içyüzünü göstermesi bakımından oldukça ilgi çekiciydi. Jim Trafficant da tıpkı Cynthia McKinney gibi Beyaz Saray ve kongrenin İsrail yanlısı politikalarından rahatsızdı. Özellikle ABD'nin İsrail yanlısı politikalarını eleştirenlere 'antisemist' damgası vurularak yargılanmalarına yoğun eleştiri getiriyordu. Ancak Jim Trafficant, bu tutumunun bedelini canıyla ödeyecekti. Önce 11 Nisan 2002'de "rüşvet, gasp ve vergi kaçakçılığı" suçlarından hakkında dava açıldı. Yetmedi, 24 Temmuz 2002 tarihinde Temsilciler Meclisi'nde yapılan oylamayla meclisten uzaklaştırıldı. Sonuçta Jim Trafficant, tam 7 yıl hapis cezasına çarptırılarak cezaevine konuldu.

179 All Things Cynthia McKinney (Cynthia McKinney's personal website). "Cynthia Severs Ties with Democrats" Submitted by admin September 25, 2007.

Trafficant, cezasını çektikten sonra 2 Eylül 2009'da serbest bırakıldı. Ama onun pes edeceği yoktu. ABD'nin İsrail politikalarını eleştirmeye devam etti. İsterseniz gelin, Teşkilat'ın Amerikalı siyasetçilere nasıl baskı yaptığını Jim Trafficant'ın ağzından dinleyelim: "Yahudi lobileri senatonun tüm üyelerini kontrol ediyorlar. Amerikan siyasetini kontrol ediyorlar. Eğer bunları eleştirmek için ağzını açarsan, hedef olursun. Bir yolunu bulup sizi hapse atarlar. Amerika olarak İsrail'in genişleme politikasını yürütüyoruz. Herkes bunu biliyor ama söylemeye korkuyor. Çünkü kongrenin her iki organı da kontrol altında, medya kontrol altında. Eğer Amerikan halkı tüm bunları bilseydi kesinlikle ayaklanırdı."

Trafficant, tekrar siyaset yapmayı denediyse de Teşkilat peşini bırakmadı. O da çeşitli konferanslar verdi, sivil toplum kuruluşlarında görevler aldı. Ancak 2014 yılına gelindiğinde şüpheli bir trafik kazasına kurban gitti. Kaza gerçekten ilginçti. Kendi kullandığı traktörle çiftliğine giden Trafficant, traktörün devrilmesiyle hafif yaralandı. Hiçbir yarası olmadığı halde tedbir amaçlı hastaneye kaldırılan Trafficant, dört gün sonra öldü. Trafficant'in ölüm raporuna 'kalp krizi" yazıldı. Ancak eşi, kazanın şüpheli olduğu konusunda ısrarcıydı. Soruşturma açıldı. Nitekim yapılan incelemede Traficant'ın kalp krizi geçirmediği tespit edildi.[180] Üstelik Traficant'ın kazada herhangi bir ezici yara almadığı da raporla belgelendi. Ancak bu sefer de ölüm nedeni olarak "sıkışma nedeniyle nefes alamama" sonucuna varılıp soruşturma kapatılacaktı.

Teşkilat'ın Siyonizm karşıtlarını nasıl cezalandırdığına dair son bir örnek de akademi dünyasından verelim. Ernest Dube, Güney Afrikalı bir bilim adamıydı. Ülkesinde ırkçılığa karşı olduğu için dört yıl hapis yattı. Daha sonra 'özgürlükler ülkesi' Amerika Birleşik Devletleri'ne geldi. Doktora yapıp profesör oldu. Ernest Dube, New York Eyalet Üniversitesi'ndeki tüm yeterlilik sınavlarını kazanarak 1983 yılında öğretim üyeliği hakkını elde etti. Ancak tam ders vermeye başlayacaktı ki, üniversite yönetiminden şok bir yanıt aldı.

Üniversite, Ernest Dube'nin başvurusunu iptal etmişti. Çok geçmeden nedeni anlaşıldı. Ernest Dube, 'antisemit' olmakla

180 http://www.cleveland.com/metro/index.ssf/2014/09/former_rep_traficant_didnt_have_heart_attack.html)

suçlanıyordu.[181] Dube, başka bir üniversitede ders verirken, öğrencilerine ırkçılığın kötülüğünden, Güney Afrika'daki beyaz üstünlüğünden söz etmişti. ADL'nin öğrenci ajanları, bu durumu merkeze bildirince, Teşkilat hemen harekete geçti. Üniversiteye baskı yaptı. Üniversite senatosu, beş kişilik bir komisyon oluşturarak konuyu araştırdı. Ancak suç teşkil edecek hiçbir bulguya rastlayamadı. Ne var ki emir büyük yerdendi. Rektörlük, bu sefer de Profesör Ernest Dube'yi "entelektüel sahtekârlık" yaptığı gerekçesiyle suçlu buldu, kınadı. Dahası, Dube üniversiteden atıldı.

Tarım Deyip Geçmeyin!

Amerika'daki yapılanmasını büyük ölçüde tamamlayan B'nai B'rith Teşkilatı, aynı örgütlenmeyi dünyanın farklı bölgelerinde de gerçekleştirmek istiyordu. Amerika dışında ilk Büyük Bölge Locası'nı Almanya'da kuran Teşkilat, gözünü "Vaat Edilmiş Topraklar'a" çevirmişti. Zira ikinci büyük locasını Filistin topraklarında açmak istiyordu. Ancak Teşkilat, bu kararı vermeden önce Filistin topraklarıyla ilgilenmediği anlamına gelmiyordu. Çünkü daha önce de vurguladığımız gibi, 1860 yılında Fransa'da kurulan Alliance Israilite Universelle Teşkilatı eliyle bölgede yürütmüş olduğu çeşitli faaliyetleri vardı. Siyonizm ve Filistin deyince akla her ne kadar Siyonist Kongreleri ve Theodor Herlz gelse de aslında bu yanlış bir algıydı. Zira B'nai B'rith Teşkilatı, Theodor Herlz ve ilk Dünya Siyonist Kongresi'nden tam 37 yıl önce Filistin bölgesinde fiili çalışma içerisindeydi. Teşkilat, öncelikle bu bölgeye yapılan Yahudi göçlerini organize etmek ve kurulacak devlete yetişmiş insan sağlamakla işe başlamıştı.

Çeşitli Avrupa ülkelerinden bölgeye göç eden Yahudiler, B'nai B'rith Teşkilatı'nın organizatörlüğünde küçük toprak parçaları satın alarak 1859 yılında 'tarım' çalışmalarına başladılar. Aynı zamanda Osmanlı vatandaşı olan David Yellin (aynı adı taşıyan B'nai B'rith başkanının dedesi) ve Shaul Yehuda, Arap köylülerinden satın aldıkları araziler üzerinde 'Motza' adında küçük bir çiftlik kurmuşlardı. Asıl niyetleri Yahudi kolonileri oluşturmak olan B'nai B'rith'in bu iki siyonist üyesi, satın aldıkları 'tarım' arazilerine zamanla ev yapmaya başladılar. Bu çalışmalar, görünüşte 'tarım' amaçlı olduğu için, hem Osmanlı yönetiminin, hem de

181 The New York Times, 2 Ekim 1983.

bölge insanının pek dikkatini çekmiyordu. Oysa 'tarım' şemsiyesi altında yapılan bu çalışmaların asıl amacı, İsrail'in bugün dahi Arap topraklarında uyguladığı 'Kibutz' adı verilen toplu yaşam merkezleri oluşturmaktı. 1865 yılına gelindiğinde, bölgede büyük bir kolera salgını baş göstermişti. Burada da yine devreye B'nai B'rith Teşkilatı girdi. Dönemine göre hatırı sayılır bir miktar olan 4 bin 522 dolar yardımda bulundu. Aynı zamanda Baron Edmond de Rothschild'in de bölgeye yardım etmesini sağladı.

Bir yandan 'tarım' bahanesiyle Yahudi kolonileri oluşturma çalışmaları sürerken, diğer yandan da bölgeye olan göç dalgalarında büyük artışlar yaşanıyordu. 19. yüzyıl ortalarında Filistin'de 17 bin olan Yahudi sayısı, 1882'de 24 bine, 1880'lerde ise 25 bine çıkmıştı. Teşkilat, bütün bu göç karşısında işlerin sadece Amerika'daki merkezden yönetilemeyeceğini anlamıştı. Üstelik bölgede yerleşim birimleri oluşturmakla görevli Teşkilat üyesi Shaul Yehuda da ölmüştü. Dolayısıyla Teşkilat, çalışmaların yarım kalmaması için bölgeye büyük bir loca kurmaya karar verdi. Locanın kurulması için de iki önemli üyesini görevlendirmişti. Bunlardan biri Almanya'daki B'nai B'rith'in lideri Zigmund Semmel, diğeri ise ABD'nin Osmanlı Büyükelçisi Oscar Solomon Straus'tu...

Evet Teşkilat, fiili olarak görevde bulunan (1887-1889) ABD'nin Osmanlı Büyükelçisini, Kudüs'teki B'nai B'rith locasını kurmakla görevlendiriyordu. Zira Straus, aynı zamanda B'nai B'rith üyesiydi. Dolayısıyla Teşkilat'ın Osmanlı ve Ortadoğu'daki tüm siyasi işlerini o takip ediyordu. Nitekim Almanya B'nai B'rith Locası Başkanı Zigmund Semmel, 1887'de Kudüs'ü ziyaret ederek gerekli altyapı çalışmalarını hazırladı. Daha sonra 1888 yılında Kudüs'ü ziyaret eden ABD Osmanlı Büyükelçisi Oscar Solomon Straus ise locanın faaliyete geçmesi için tüm bürokratik işlemleri tamamladı.

Nitekim Wilhelm Ze'ev Hertzberg, Eliezer Ben Yehuda, David Yellin, Ephraim Cohen, Avraham Moshe Luncz, Yosef Mejohas, Shimon Rokach, Yehiel Michael Pines ve Meir Dizengoff gibi isimlerden oluşan bir grup aşırı siyonist, 1888 yılında Kudüs Locası'nı kurdular. Locanın ilk başkanlığına ise Wilhelm Ze'ev Hertzberg getirildi. Locanın yapmış olduğu öncelikli işlerden biri, yeni oluşturulan yerleşim bölgelerinde İbranice dilini yaymak oldu. Bunun için dil kursları ve anaokulları açıldı. Bölgede yetersiz kalacağını düşünen Loca, 1889 yılında New York'taki

B'nai B'rith merkezinden "Vaat Edilmiş Topraklar'da" yeni locolar açmak için izin istiyordu. Nitekim Yafa'da Sha'ar Zion, Zichron Ya'acov'da Adolf Kraus Locaları kuruldu.

Kısa sürede hayata geçirilen bu locolar, hem Filistin'e yapılan göçleri organize ediyor, hem de koloni çalışmalarını yürütüyordu. Teşkilat, önceleri 'tarım' arazileri üzerine yaptıkları tek tük evler yerine, artık göçmenlerin birlikte yaşayacağı 'kibutz' denilen toplu barınma yerleri yapmaya başlamıştı. Köln ve Viyana'daki Yahudilerden sağlanan fonlarla hem yeni topraklar satın alınıyor, hem de süratle yeni yerleşim alanları oluşturuluyordu. Wilhelm Ze'ev Hertzberg'ten sonra Kudüs Locası'nın başkanı seçilen Jesaias Press, Yahudi para baronlarından topladığı bağışlarla ileride kurulacak İsrail devletinin temellerini atma yolunda önemli mesafe kaydetti. Kudüs Locası, satın alınan topraklarda kamu binaları, sinagoglar ve okullar yapmaya başladı. Bütün bunlar yapılırken, Siyonizm ve İsrail'in kurucusu olarak gösterilen Theodor Herlz, ancak 1898 yılında bölgeyi ziyaret edebilmiş, B'nai B'rith Teşkilatı'yla ortak çalışma içerisine girmişti.

Teşkilat, kurmuş olduğu küçük 'tarım' arazileriyle adım adım bölgeye yayılıyordu. Daha sonra ortak yaşam alanlarını çoğaltmak, kaynaşmayı sağlamak ve toplumu bilinçlendirmek için büyük bir 'kütüphane' kuruldu. Teşkilat tarafından 1892 yılında kurulan 'Midrash Abarbanel' isimli bu kütüphane, İsrail'in devletleşmesinde önemli rol oynadı. Aynı zamanda sohbet odaları ve misafirhanelerin de içerisinde yer aldığı kütüphanede; Yahudi tarihi, Tevrat ve İbranice dersleri veriliyordu. Nitekim bu kütüphane, İsrail devletinin temel ideolojisini oluşturmakta büyük rol oynadı. İsrail'in en etkili gazetesi Haretz'in kurucusu siyonist Isaac Leib Goldberg de bu kütüphaneyi ziyaret edip, B'nai B'rith'in Kudüs Locası'na üye olanlardandı.

Savaşın Gerçek Galipleri

Sultan Abdülhamid tahttan indirildikten sonra, siyonistler İttihat ve Terakki Cemiyeti'ni avuçlarının içine almışlardı. Filistin'e yapılacak göçlerin serbest bırakılması karşılığında, Osmanlı'nın dış borçlarının ödeneceği ve küresel basında Osmanlı lehine kamuoyu oluşturulacağı sözü verilmişti. Nitekim İttihatçılar, Sultan Abdülhamid'in Filistin'e Yahudi göçünü yasaklamak için getirmiş

olduğu 'Kırmızı Tezkere' uygulamasını kaldırdılar. B'nai B'rith Teşkilatı'nın İstanbul'daki siyonist üyeleri, İttihatçı yöneticileri oyalama taktiği uygularken, Kudüs Locası da Filistin'e olan göçleri organize ediyordu. Özellikle Çar Rusya'sı, Macaristan, Polonya ve Almanya'dan gelen Yahudilerin sayısında önemli artışlar olmuştu. Siyonistler, İttihatçılara vermiş olduğu sözleri tutmamalarına rağmen, Filistin'deki 'Yishuv' denilen yerleşim bölgeleri gittikçe genişliyordu. Öyle ki Teşkilat'ın kurmuş olduğu yerleşim birimlerinde yaşayan Yahudi nüfus tam 85 bine ulaşmıştı. Filistin'deki durumun ciddiyetini yeni anlayan İttihat ve Terakki yönetimi, bazı Yahudilerin mülklerine el koyarken, başta Teşkilat üyesi Eliezer Ben Yehuda ve David Yellin olmak üzere, Filistin'de koloni çalışması yapan bazı siyonistleri Türk vatandaşlığından çıkarma yoluna gidiyordu. Dahası, siyonistler tarafından kandırıldıklarını anlayan Cemal Paşa, Filistin'deki Yahudi örgütlerinin yapmış olduğu tüm faaliyetlerin durdurulması emrini vermişti.

İttihat ve Terakki yöneticilerinin Filistin konusunda kararlı olduklarını anlayan B'nai B'rith Teşkilatı, Kudüs Locası üyelerine bundan sonraki çalışmalarında 'çok gizli' hareket etmeleri talimatı vermişti. Zira Teşkilat-ı Mahsusa ajanları, bölgedeki göçü organize eden ve Arap ahaliye baskı yapan siyonistleri takip etmek üzere yola çıkmıştı. Bunu haber alan Kudüs Locası üyeleri, Teşkilat-ı Mahsusa ajanlarının takibinden kurtulmak için ilginç yöntemlere başvuruyorlardı. Loca üyeleri, geceleri farklı kişilerin evlerinde toplanarak sahte düğün merasimleri organize ettiler. Sabahlara kadar süren bu 'düğün eğlenceleri' sırasında, aslında loca üyeleri yeni yerleşim birimlerinin planlarını yapıyordu. Sabah olunca da herkes 'çiftçi' kılığında B'nai B'rith'in oluşturduğu çiftliklere geri dönüyordu. Bu gizli çalışmalar tam üç yıl sürdü. Ta ki İngiltere Dışişleri Bakanlığı tarafından 2 Kasım 1917 yılında yayınlanan Balfour Deklarasyonu'na kadar...

Artık yavaş yavaş 1. Dünya Savaşı'nın sonuna doğru yaklaşılırken, siyonist önderler İngiltere hükümeti üzerindeki baskılarını artırmıştı. B'nai B'rith Teşkilatı tarafından finanse edilen Irgun ve Haganah gibi siyonist terör örgütleri Filistin'deki İngiliz üstlerine saldırırken, küresel Yahudi para baronları da İngiltere'yi mali açıdan sıkıştırmaya başlamıştı. Nitekim İngiltere Dışişleri Bakanı Arthur James Balfour, 2 Kasım 1917 tarihinde uluslararası Siyonist hareketin finansörlerinden Lord Rothschild'e o ünlü

mektubu göndererek, Filistin topraklarında bir Yahudi devleti kurulması konusunda İngiliz hükümetinin destek vereceğini bildiriyordu. İşin ilginç yanı; İngiltere hükümeti, Filistin'de Yahudi devletinin kurulmasını öngören Balfour Deklarasyonu'nu ne Dünya Siyonizm Örgütü temsilcilerine, ne de B'nai B'rith Teşkilatı'na veriyordu. Mektup, görünüşte sadece 'işadamı' olan Lord Rothschild'e gönderilmişti. Aslında bu durum, aynı zamanda 1. Dünya Savaşı'nın asıl patronunun da kim olduğunu gösteriyordu.

İngiliz Dışişleri Bakanı Balfour, siyonist para baronu Rothschild'e gönderdiği mektupta şöyle diyordu: "Saygıdeğer Lord Rothschild, Majestelerinin Hükümeti adına kabineye sunulan ve kabul edilen Yahudi siyonist isteklerini sempati ile karşılayan müteakip deklarasyonu iletmekten memnuniyet duyarım. Majestelerinin Hükümeti, Filistin'de Museviler için bir milli yurt kurulmasını uygun karşılamaktadır ve bu hedefin gerçekleştirilmesini kolaylaştırmak için elinden geleni yapacaktır. Filistin'deki mevcut Musevi olmayan toplumların sivil ve dini haklarına ve başka ülkelerde yaşayan Musevilerin sahip oldukları hak ve politik statülerine zarar verecek hiçbir şeyin yapılmayacağı açıkça anlaşılmalıdır. Bu deklarasyonu Siyonist Federasyonu'nun bilgisine sunmanızdan memnuniyet duyacağım."

Nitekim Balfour Deklarasyonu'ndan sadece 40 gün sonra ise yani 11 Aralık 1917'de General Edmund Allenby komutasındaki İngiliz askerleri Kudüs'e girecekti. Böylece Filistin topraklarındaki 401 yıllık Osmanlı yönetimi sona ermişti. Birinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra, Filistin'e tam 35 binden fazla Yahudi daha göç etti. Üstelik Filistin'e taşınan Yahudiler sadece bölgeye yerleşmekle kalmamış, B'nai B'rith'in siyonist üyelerince Haganah, Irgun ve Stern gibi terör örgütleri kurularak Filistin halkı üzerinde baskı ve şiddet uygulamaya başlanmıştı. Filistin topraklarının İngiliz mandasına geçmesinden sadece iki ay sonra ise Kudüs Locası üyeleri açık faaliyetlerine kaldıkları yerden devam ettiler. İngiliz Mandası sırasında yerleşim yerlerinin (Yishuv) idari ve siyasi yapısı da değişti. Filistin'deki Yahudilerin başlıca icra organı olan Va'ad Leumi (Ulusal Komite), Yahudi Ajansı'yla birlikte eğitim, sağlık, sosyal refah, arazi geliştirme, göç ve yerleşim sorunlarını devraldı. Lodzlar, Tiberias, Hadera, Rishon LeZion ve Ramat Gan'da yeni yerleşim alanları açıldı. Ayrıca B'nai B'rith

Teşkilatı, Yahudi kadınların organize olabilmeleri için, Kudüs'te 'Bat Zion' isimli bir de kadın locası kurdu.

I. Dünya Savaşı'ndan sonra Rusya, Macaristan, Polonya ve Almanya'dan Filistin'e göç eden binlerce Yahudi, B'nai B'rith Teşkilatı'nın kurmuş olduğu toplu yerleşim alanları ve çiftliklere yerleştirildiler. B'nai B'rith, yeni göçmenlerin kalıcı iskân sorununun çözümü için de 1924 yılında 'B'nai B'rith Filistin Ev İnşa Fonu'nu kurdu. Daha sonra okullar, hastaneler, kamu binaları ve savunma birlikleri kurularak Yahudi devletinin altyapısı oluşturuldu. Dünya Siyonist Örgütü Başkanı Chaim Weizmann, 1934 yılında B'nai B'rith'in merkezine başvurarak Filistin bölgesindeki imar çalışmaları konusunda tekrar yardım istedi. B'nai B'rith Teşkilatı, Acil Yardım Fonu'ndan tam 100 bin dolar aktardı. Nitekim bu parayla o zamana kadar görülmemiş miktarda arazi satın alındı. Tamı tamına bin dönüm... Üstelik bir yıl sonrası için de yine 100 bin dolar daha onaylandı. Sağlanan fonlarla binlerce yeni bina inşa edilerek misafirhanelerde kalan göçmenler bu evlerde ikamet etmeye başladı. Böylelikle bölgenin demografik yapısı adım adım değiştiriliyordu.

Filistin Bölgesi'ndeki tüm yerleşim ve altyapı çalışmaları sona erdikten sonra, sıra bağımsız bir devlet olma sürecine gelmişti. B'nai B'rith Teşkilatı Başkanı Henry Monsky, Birleşmiş Milletler'e üye tüm ülkelerin liderleri ve dışişleri bakanlarına tek tek mektup yazdı. Filistin'de 'iki devletli' bir çözümün kabul edilmesini istiyordu. Ayrıca BM'ye üye ülkelerdeki Teşkilat locaları da büyük bir lobi çalışması içerisine girmişti. Ancak Monsky'nin ömrü, İsrail'in kurulmasına yetmeyecekti. 2 Mayıs 1947'de hayatını kaybetti. Henry Monsky'den sonra başkanlık koltuğuna oturan Frank Goldman, İsrail'in uluslararası alanda tanınması için daha yoğun bir çaba içerisine girdi. Yüksek Temsilciler Kurulu'nu Washington'da toplayan Teşkilat, İsrail'in Birleşmiş Milletler'de tanınması için adeta seferberlik ilan ediyordu.

B'nai B'rith, işe Washington'dan başlamıştı. İç savaştan sonra Amerika'yı adeta bir Yahudi devleti gibi kullanan Teşkilat, Wall Street bankerlerini devreye sokarak, ABD'li siyasetçileri adeta ablukaya aldı. Teşkilat'ın yeni Başkanı Frank Goldman, Eylül 1947'de ABD Başkanı Harry Truman'a bir telgraf göndererek, BM'nin İsrail'i ayrı bir devlet olarak tanıması için baskı yapmasını istiyordu. Ancak bu hiç de kolay değildi. Zira Birleşmiş

Milletler kurulduğunda, Filistin toprakları İngiliz manda rejimi altında yönetiliyordu. 1940'ların ortalarına gelindiğinde Filistin nüfusu yaklaşık iki milyona ulaşmıştı. Bölgenin asıl sahipleri olan Araplar, artan Yahudi göçü karşısında sürekli isyan ederken, B'nai B'rith Teşkilatı da İngiltere hükümetine karşı baskılarını artırıyordu. Nitekim artan şiddet hareketleriyle karşılaşan İngiliz Hükümeti, Şubat 1947'de Filistin Meselesi'ni Birleşmiş Milletler'e sunmaya karar vermişti.

İngiltere, Filistin meselesi konusunda bir ön çalışma hazırlamak için BM Genel Kurulu'nda özel bir komite oluşturulmasını istiyordu. Sonuçta özel oturumda alınan bir kararla, 11 üye devlet temsilcilerinden oluşan Birleşmiş Milletler Filistin Özel Komitesi (UNSCOP) kuruldu. Komiteye, Filistin sorununun tüm boyutları araştırılarak genel kurulun Eylül 1947'de gerçekleşecek olağan oturumuna çözüm önerilerini sunması görevi verildi. İki buçuk aylık bir süre boyunca, Özel Komite, Filistin ve komşu ülkeler Lübnan, Suriye ve Ürdün'de çalışmalarda bulundu. Ancak çalışma kapsamında yer almamasına rağmen komisyon, İkinci Dünya Savaşı'nda Naziler tarafından ölüm kampları olarak kullanılan yerleri de ziyaret etti. Bu ziyaretleri B'nai B'rith organize etmişti. Amaç ise 'bağımız İsrail' konusunda karar verecek komisyon üyelerini etkilemekti.

Nitekim UNSCOP, Eylül 1947'de Filistin'in taksim edilmesini tavsiye etti. Bu karar, BM Genel Kurulu tarafından 29 Kasım 1947'de onaylandı. Paylaşım planına göre biri Yahudi, diğeri Arap olan iki ayrı devlet kurulacak ve Kudüs Birleş Milletler'in kontrolünde kalacaktı. İngilizler ise 1 Ekim 1948'de Filistin Bölgesi'nden çekilecekti. Ancak bu karara başta Arap dünyası olmak üzere tüm Müslüman ülkeler şiddetle karşı çıktı. Birleşmiş Milletler'de büyük tartışmalar yaşandı. Filistin'de çeşitli ayaklanmalar oldu. Ortadoğu'da yeni kurulmakta olan devletleri kaybetmek istemeyen İngiltere ve ABD, tepkiler karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. Bölünme şimdilik askıya alınmıştı...

Oval Ofis'teki 'Çok Gizli' Görüşme

Filistin'de 'iki devletli çözüm' konusunda ABD'nin geri adım atması, Teşkilatı çileden çıkarmıştı. Beyaz Saray, siyonistler tarafından protesto yağmuruna tutuldu. Üstelik Washington yöneti-

mine duyulan bu öfke sadece siyonistlerle sınırlı değildi. ABD'nin Ortadoğu'da İsrail lehine uyguladığı politikalar nedeniyle, aynı zamanda Araplar da büyük öfke içerisindeydi. Eleştirilerden bulanan dönemin ABD Başkanı Harry Truman, Beyaz Saray'ın kapılarını hem siyonistlere hem de Arap liderlere kapatmıştı. Bu konuda hiçbir randevu talebine olumlu cevap verilmemesi konusunda özel kalemine da kesin talimat vermişti.

Ne var ki siyonistler bu kararı dinleyecek değildi. Dünya Siyonist Örgütü (WZO) Başkanı Chaim Weizmann, Amerika Başkanı Truman'a bölünmeye destek çağrısı yapmak için Şubat 1948 yılı başında ABD'ye gelmişti. Chaim Weizmann, New York'taki Waldorf Astoria Otel'e yerleşti. Amerika başkanıyla görüşmek için defalarca randevu talebinde bulundu. Ancak Araplar da nöbetteydi. Randevu bir türlü gerçekleşmedi. Weizmann üzüntüsünden hastalanmıştı. Öyle ya, uğruna nice kanların döküldüğü ve milyon dolarların harcandığı 'kutsal devlet' projesi yarım kalamazdı.

Dünya Siyonist Örgütü Başkanı Chaim Weizmann'ın içine düşmüş olduğu bu durum, B'nai B'rith Teşkilatı'nı oldukça öfkelendirmişti. Durumdan haberdar olan B'nai B'rith Başkanı Frank Goldman, Weizmann'ın kaldığı otele gitti. Weizmann hüngür hüngür ağlıyordu. Cebinden çıkardığı mendille Weizmann'ın gözyaşlarını silen Goldman, yanı başındaki telefona sarıldı. Aradığı kişi, eski bir B'nai B'rith üyesi ve işadamı Eddie Jacobson'du. Jacobson, Harry Truman'ın yakın arkadaşıydı. Kendisinden Beyaz Saray'dan randevu alması isteniyordu. Jacobson, siyasi konularda başkana tesir edecek kadar yakın ilişkisi olmadığını söylediyse de yakasını kurtaramamıştı. B'nai B'rith Başkanı Frank Goldman, 'sadece hal hatır sormak için' bir randevu alması konusunda ısrar etti. Nitekim Beyaz Saray aranıp randevu istendi. Harry Truman, eski dostunu kıramamıştı. Filistin meselesini konuşmamak şartıyla, Eddie Jacobson'a 13 Mart 1948 tarihine randevu verildi.

Eddie Jacobson, verilen tarihte Beyaz Saray'ın yolunu tuttu. Karşılıklı hal hatır sorulduktan sonra, konu dönüp dolaşıp Filistin meselesine gelmişti. Üstelik Jacobson, Chaim Weizmann adına da randevu talebinde bulunuyordu. Truman bozulmuştu. Zira bu konunun gündeme gelmemesi kaydıyla kendisine randevu vermişti. Nitekim Jacobson tüm çabalarına rağmen Truman'ı ikna edememişti. Ortadoğu'yu kaybetmek istemeyen ABD yö-

netimi, Arapları daha fazla kızdırmak istemiyordu. Üstelik Arap devletleri, ABD tarafından İsrail'in bağımsızlığı tanınırsa, İsrail'e savaş açma tehdidinde bulunuyorlardı. Jacobson sinirlenip tam çıkıyordu ki, gözü Truman'ın masası üzerinde duran Amerika'nın ünlü başkanlarından Andrew Jackson'ın heykeline takıldı. Geri dönüp, "Harry, bu adam hayatı boyunca bir kahraman olarak yaşadı. Benim de bir kahramanım var. Sanırım şimdiye kadar yaşayan en büyük Yahudi kahramanı. Chaim Weizmann'dan bahsediyorum. Birkaç saniye de olsa, ona randevu vermeni rica ediyorum. Aksi takdirde pişman olacaksın." Truman sonunda yola gelmişti: "Sen kazandın, kel kafalı!" diyerek gülümsedi...

Jacopson, büyük bir iş başarmanın mutluluğu içinde, kendisini otelde bekleyen Goldman ve Weizmann'ın yanına dönüp müjdeyi vermişti. Randevu tarihi 18 Mart'tı. Ancak öncelikle Chaim Weizmann'ın Washington'da olduğunu basından gizlemek için küçük bir tedbir alındı. Weizmann, kaldığı otelden ayrılarak Washington'da B'nai B'rith Başkan Yardımcısı Maurice Bisgyer adına kayıt yaptırılan bir otele yerleşti. 18 Mart randevu günü geldiğinde, Weizmann Beyaz Saray'ın gizli kapılarından birinden içeri alındı. Artık kendisine günlerdir randevu vermeyen Başkan Truman'la karşı karşıya idi. Tartışma tam bir buçuk saat sürdü. İçeride ne konuşuldu bilinmez ama toplantı sonrasında Truman'ın tüm tavrı değişmişti. Zira Başkan Truman, Filistin'de iki devletli çözümü kabul ettiği gibi, İsrail'i tanıma sözü de vermişti.

Beyaz Saray'daki Oval Ofis'te yapılan gizli görüşmenin üzerinden sadece bir ay geçmişti ki, David Ben-Gurion 14 Mayıs 1948'de İsrail devletinin kuruluşunu ilan etti. Belli ki hem ABD hem de İngiltere'den gerekli güvence alınmıştı. Çünkü aynı gün İngilizler Filistin'den çekilirken, ABD Başkanı Harry Truman da bağımsızlık ilanından sadece 11 dakika sonra İsrail'i tanıyan belgeyi imzalayacaktı. Ancak burada en ilginç tavrı Rusya sergilemişti. Yahudilere 'zulüm' yaptığı iddia edilen Rusya, İsrail'i ilk tanıyan devletlerden biri olacaktı. Nihayet B'nai B'rith Teşkilatı'nın vermiş olduğu uzun mücadele sonuç vermiş, İsrail artık müstakil bir devlet olmuştu. Beyaz Saray ise İsrail'i tanımak için Oval Ofis'te düzenlediği törene sadece üç ismi davet etmişti: Truman'ın yakın arkadaşı ve B'nai B'rith üyesi Eddie Jacobson, B'nai B'rith Başkanı Frank Goldman ve B'nai B'rith Başkan Yardımcısı Maurice Bisgyer...

İsrail ve Ortadoğu'yu Yöneten 'Merkez'

B'nai B'rith Teşkilatı, İsrail bağımsızlığını kazandıktan sonra tüm karakteristik özelliklerini bu yeni devlete yansıtacaktı. Öncelikle 13 Aralık 1949 yılında kurulan İsrail Gizli Servisi MOSSAD, tıpkı B'nai B'rith'in kuruluşunda olduğu gibi, simgesel olarak 12 kişiyle kuruldu. Her casus, 12 İsrail kabilesinden birini temsil ediyordu. Zira '12' sayısının Yahudiler için ayrı bir önemi vardı. Yahudilik inancına göre, İbrahim peygamberin torunu ve İshak peygamberin oğlu Yakup'un dört faklı eşten 12 oğlu dünyaya gelmişti. İşte bu 12 oğuldan doğan nesil, 12 kabilelik 'İsrailoğullarını' oluşturuyordu. Daha önce belirttiğimiz gibi, B'nai B'rith Teşkilatı da '12' Alman Yahudi'si tarafından kurulmuştu. Yine ADL ile girift ilişkileri bulunan MOSSAD, kendine logo olarak B'nai B'rith'in simgesi 'Menorah'ı seçecekti. Ayrıca Menorah, bugün İsrail Parlamentosu'nun da simgesi durumunda. Yine 1992 yılında yapılan İsrail Yüksek Mahkemesi'nin tepesinde de Teşkilat'ın o ünlü 'her şeyi gören göz' sembolü bulunuyor. Böylece Teşkilat, büyük bir mücadele sonucunda kurmuş olduğu Yahudi devletini tamamen kendisiyle özdeşleştirmiş oluyordu.

İsrail, bağımsızlığını kazandıktan sonra bile Teşkilat'ın desteğini hep arkasında hissetti. Bağımsızlık sonrası harekete geçen Arap devletleri, birlik olup İsrail'e saldırdıklarında, devreye yine Teşkilat girecekti. Amerika'yı seferber eden Teşkilat, Hayfa limanına gemiler dolusu silah, gıda, giyim eşyaları, tıbbi malzemeler ve askeri araçlar gönderdi. Yapılan bu yardımların toplam değeri 67 milyon dolardan fazlaydı. Teşkilat'ın İsrail'e vermiş olduğu destek, askeri ve sosyal yardımlarla sınırlı kalmadı. Arap ülkelerine silah satışını yasaklatmak için BM ve ABD nezdinde baskıcı girişimlerde bulundu. Nitekim bunda da büyük ölçüde başarılı olacaktı.

ABD ve İngiltere, Arap ülkelerine silah ambargosu uygularken, Sovyetler Birliği de İsrail'e doğrudan silah yardımında bulunuyordu. Bütün bunlara ilave olarak, Teşkilat, İsrail'e olan desteğini vurgulamak ve yanında olduğunu belirtmek için 1959 yılındaki kongresini Kudüs'te yaptı. Bu hamle, Kudüs'ün İsrail'in bir parçası olduğunu göstermeye yönelikti. Ayrıca Teşkilat'ın 1965 ve 1974 yılındaki kongreleri de yine Kudüs'te yapıldı. İsrail ile Mısır arasında yapılan ve İsrail'in tanınması anlamına ge-

len Camp David Anlaşması'nın mimarı da yine Teşkilat'tı. B'nai B'rith, anlaşmadan bir ay sonra, Enver Sedat'ı ziyaret ederek tebriklerini sundu.

B'nai B'rith Teşkilatı, İsrail'i kurduktan sonra en büyük hedefi, kutsal saydıkları Kudüs'ü bu devletin başkenti yapmaktı. Ne var ki BM Güvenlik Konseyi, 1980'de almış olduğu bir kararla Teşkilat'ın hevesini kursağında bırakmıştı. BM Güvenlik Konseyi, patlama noktasına gelen Arap dünyasını daha fazla kızdırmak istemiyordu. Bu nedenle Birleşmiş Milletler, almış olduğu kararla Kudüs'ü uluslararası statüye kavuşturmuştu. B'nai B'rith Teşkilatı, derhal bir karşı hamle yaparak, en güçlü localarından biri olan World Center'ı (Dünya Merkezi) Kudüs'te kurdu. Wold Center, Teşkilat'ın New York'taki merkezinden sonra en güçlü Büyük Bölge Locası'ydı. İsrail'de faaliyet gösteren tüm locaları kapsayacak şekilde yapılandırıldı. İsrail'in Yahudi diasporası ile olan ilişkileri ve İsrail'in dış politikası adeta bu merkez üzerinden yürütülecekti. Teşkilat ayrıca, Kudüs'ün bir bütün olarak İsrail'in başkenti olduğunu kabul eden 'Kudüs Yasası'nı da İsrail Parlamentosu'ndan geçirerek dünyaya meydan okuyordu.

Kudüs'te 1982 yılında faaliyete geçen World Center'ın, İsrail'in küresel ve Ortadoğu politikaları üzerinde büyük etkisi var. World Center, düzenlediği uluslararası toplantılar ve yayınladığı stratejik raporlarla İsrail hükümetine adeta istikamet çiziyor. Küresel alanda B'nai B'rith Teşkilatı'nı temsil etme yetkisine sahip olan World Center, merkez binası Kudüs'te bulunan Dünya Siyonist Örgütü (WZO) ile de oldukça sıkı ilişkilere sahip. Teşkilat, WZO (World Zionist Organization) ve Yahudi Ajansı'nın çalışmalarını koordine eden adeta bir çatı kuruluş durumunda.

İsrail'in çeşitli şehirlerinde toplam 70 locası bulunan World Center, düzenlediği seminerler, konferanslar ve sempozyumlarla sadece İsrail'e değil, katılımcı ülke elitlerine de istikamet çizmekte oldukça başarılı. BM Konferansı, Din ve Siyaset, İsrail ve Arap Dünyası, Din-Laiklik ilişkileri, Hoşgörü ve Diyalog başlıklı uluslararası toplantılar, Teşkilat'ın yapmış olduğu çalışmalardan sadece birkaçı. Mesela Teşkilat'ın 22 Mayıs 2013'te düzenlediği toplantının konusu ilginçti: "Ortadoğu'da Radikalleşme ve Azınlıkların Durumu"... Bu toplantıda, Arap Baharı, Suriye ve Irak'taki gelişmeler ele alınarak İsrail'in bu durum karşısında alması gereken politik tavır tartışıldı. Dikkate değer bir diğer husus

da 23 Şubat 2015 yılında yapılan B'nai B'rith Bölge Toplantısı'na İstanbul temsilciliğin de davet edilmesiydi. Bu davet, İstanbul'daki locanın hala aktif olduğu anlamına da geliyordu.

Wold Center, uluslararası toplantılar organize etmenin yanı sıra, İsrail ve diaspora Yahudileriyle, Washington'da bulunan B'nai B'rith Karargâhı arasındaki koordinasyonu da sağlıyor. Bu çerçevede, B'nai B'rith Teşkilatı ile İsrail hükümet yetkilileri arasında yılın belli dilimlerinde 'istişare' toplantıları düzenleniyor. Özellikle Ortadoğu ve Balkanlarla ilgili bütün gelişmeler, Kudüs'teki bu merkezde masaya yatırılır. İsrail devletinin uygulayacağı politikalar ve Ortadoğu'daki gelişmeler, önce bu merkezde değerlendirilip rapor haline getirildikten sonra uygulamasına geçiliyor. Bunun en müşahhas örneği Oded Yinon Planı... Tam da Wold Center'ın faaliyete geçtiği yıl hazırlanmıştı. Ortadoğu'daki devletlerin bölünmesini öneren bu rapor, İsrailli diplomat/istihbaratçı siyonist Oded Yinon tarafından hazırlandı. Raporun 14 Şubat 1982 yılında Dünya Siyonist Örgütü'nün (WZO) resmi yayın organı Kivinum (yol) dergisinde yayınlanmış olması; B'nai B'rith ve WZO tarafından da kabul gördüğü anlamına geliyordu.

World Center gibi Dünya Siyonist Örgütü'nün (WZO) merkezinin de Kudüs'te bulunması, her iki örgüt arasındaki işbirliğini de kaçınılmaz kılıyordu. Zira Dünya Yahudileri arasındaki tüm meseleler, Siyonizm'in geleceği ve dünya siyasetinin durumu bu iki kurumun düzenlemiş olduğu eşgüdümlü toplantılarla masaya yatırılıyor. Mesela 20-22 Ekim 2015 yılında 37. Dünya Siyonist Kongresi Kudüs'te yapıldı. Bu toplantıya dünyanın çeşitli ülkelerinde görev yapan B'nai B'rith localarından 20 delege katıldı. Siyonizm'in geleceğinin tartışıldığı toplantıda, İsrail'i dönemin İsrail Başbakanı Benjamin Netenyahu ve üst düzey bürokratlar temsil etti. Kongrenin oturum başlığı ise ilginçti: Non-Stop Siyonizm...

World Center, Siyonizm'le ilgili en önemli toplantılarından birini de 18-19 Mart 2015 tarihinde gerçekleştirdi. 'Siyonist Genel Konseyi Toplantısı' olarak kayda geçen bu toplantıda önemli kararlar alındı. Dönemin İsrail Cumhurbaşkanı Michael Nathan'ın da katıldığı toplantının konusu; Dünya Siyonist Örgütü'nün bütçesiydi. Yahudi Ulusal Fonu'nun yeniden yapılandırılması ve Siyonizm'in geleceği ele alındı. Dünya Siyonist Örgütü (WZO) Başkanı Avraham Duvdevoni, Dünya Siyonist Örgütü'nün 1897

yılında Bazel'de yaptığı I. Siyonist Kongre'de alınan ilkelerin aynen devam etmesini istiyordu. Toplantının diğer başlıkları arasında ise Alliance eğitimlerinin devam ettirilmesi, antisemitizmle mücadele ve WZO ile İsrail hükümeti arasındaki eşgüdümün sağlanması vardı.

World Center'ın belki de en önemli faaliyetleri arasında 'Dinler Arası Diyalog' çalışmaları geliyordu. Teşkilat, özellikle Hristiyan dünyası ile Yahudiler arasındaki görüş ayrılıklarını gidermek için yoğun bir çalışma içerisinde. Mesela bu amaçla 4 Eylül 2010 yılında "Ecumenical Theological Research Fraternity" (Ekümenik İlahiyat Araştırmaları Kardeşliği) bölümü kurularak, 'diyalog' çalışmaları kurumsallaştırıldı. Nitekim World Center'da 5/8 Kasım 2012 tarihinde düzenlenen "Dinler Arası Diyalog" toplantısına Hristiyan dünyasından önemli dini önderler katılmıştı. Anglikan, Methodist, Luther, Presribiter, Hollanda Reformu ve Kanada Birleşik Kilisesi'nden 20 Hristiyan papazın hazır bulunduğu toplantıda, Protestan Kilisesi'nin Yahudilere bakış açısı ele alındı. Toplantı sonrasında yayınlanan deklarasyonda ise her iki din arasındaki ayrılıkların giderilmesi ve hoş görünün teşvik edilmesi konusunda görüş birliğine varıldı.[182]

Avrupa'yı Kontrol Eden Loca

B'nai B'rith Teşkilatı, küresel politikaları yönlendirmek için dünyanın en merkezi bölgelerinde açtığı bazı Büyük Bölge Locaları'na önemli ayrıcalıklar tanıyor. Bu localardan biri olan Wold Center'dan bahsetmiştik. Şimdi de Avrupa Kıtası'na bakalım. Zira B'nai B'rith Teşkilatı'nın Washington'da bulunan Merkez Karargâhı dışındaki en güçlü loca yapılanmasından biri de Avrupa Kıtası'nda bulunuyor. Bu locanın adı B'nai B'rith Europe... 2017 yılı itibariyle, 25 Avrupa ülkesinde B'nai B'rith Europe'a bağlı toplam 110'dan fazla loca vardı. Bu localara kayıtlı 5 bin 700 civarında üye bulunuyor. Avrupa'daki bütün locaların hepsini temsil etme yetkisine sahip olan "B'nai B'rith Europe" Büyük Bölge Locası, İsrail'in de kuruluş yılı olan 1948'de kuruldu.

B'nai B'rit Europe, İngiltere'deki B'nai B'rith ve B'nai B'rith Continental Europe'un birleşmesiyle oluşturuldu. Burada ilginç bir noktanın daha altını çizmiş olalım. Merkezi Brüksel'de bulu-

182 http://www.bnaibrith.org/center-stage/archives/11-2012.

nan B'nai B'rith Europe'un kuruluşu, Avrupa Birliği'nin temeli olan 'Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğu'ndan sadece üç yıl öncesine denk geliyordu. Bugün tüm Avrupa kıtasını bir örümcek ağı gibi kuşatan B'nai B'rith Europe, aynı zamanda dünya Yahudileri ve B'nai B'rith International'ın Avrupa Birliği'ndeki en önemli temsilcisi durumunda. Brüksel'i adeta bir karargâh haline getiren B'nai B'rith Europe, Avrupa Birliği ve NATO'nun almış olduğu hemen tüm kararlarda büyük rol oynuyor.

Elbette B'nai B'rith Europe'un 1948 yılında kurulmuş olması, Teşkilat'ın daha önce Avrupa'da faaliyet göstermediği anlamına da gelmiyor. Zira Teşkilat'ın Avrupa'da tam 130 yıllık bir geçmişi var. Hatta B'nai B'rith Teşkilatı'nın Avrupa Kıtası'na müdahale etmeye başlaması, 1870'li yıllara kadar uzanıyor. Ancak bu müdahaleler doğrudan loca eliyle değil, bizzat Amerikan Büyükelçilikleri kullanılarak yapılıyordu. Mesela Teşkilat, Romanya'da Yahudilere uygulanan kötü muameleyi, 1870 yılında bu ülkeye atanan ve B'nai B'rith üyesi olan ABD Konsolosuyla çözmüştü. B'nai B'rith Teşkilatı, Avrupa'daki ilk locasını 1882 yılında Almanya'nın başkenti Berlin'de kurdu. Üstelik bu locanın küresel bir siyonist örgütlenme olduğu bilindiği halde, Hitler iktidarı boyunca faaliyetlerini sürdürmesine kimse engel olmadı. Loca, her ne kadar göstermelik bazı polis baskınlarına maruz kaldıysa da Hitler Almanya'sında faaliyet gösteren tek 'sivil toplum örgütü' niteliği taşıyordu. Teşkilat, Avrupa'daki ikinci locasını ise 1889'da Romanya'da kurdu. Bunu; 1905'te İsviçre Locası, 1910 yılında İngiltere Locası ve 1911'de İstanbul Locası izledi.

B'nai B'rith Europe, Teşkilat'ın World Center'dan sonraki en hareketli locası durumunda. B'nai B'rith Avrupa Locası'nın resmi sitesine göre locanın başlıca görevi; antisemitizm ile mücadele, İsrail devletini desteklemek, ihtiyaç sahiplerine yardım etmek, Yahudi kimliğini teşvik ve ırkçılıkla mücadele... Elbette bunlar, locanın sitesinde yazılı resmi görevleri. Ancak locanın asıl görevi; Avrupa Parlamentosu ve Avrupa Konseyi'nde lobi faaliyetleri yürüterek alınan kararları etkilemek. Zira B'nai B'rith Europe, Avrupa Birliği ve Avrupa Konseyi'nde resmi olarak 'Sivil Toplum Kuruluşu' statüsüne sahip. Dolayısıyla Teşkilat'ın amaçlarına ulaşması için Avrupalı liderlerle birebir ilişkiler kuruluyor, toplantılar düzenleniyor ve AB komisyonlarına çeşitli öneriler sunularak küresel politikaların belirlenmesinde rol oynuyor.

Dünyayı çeşitli bölgelere ayırarak bir ahtapot gibi saran B'nai B'rith Teşkilatı, şu anda yedi kıtadaki örgütlenmesini tamamlamış durumda. Teşkilat, dünya genelindeki örgütlenmesini, dünyanın en merkezi bölgelerinde kurduğu 20 Büyük Bölge Locası üzerinden yürütüyor. Bu localara bağlı yüz binlerce de yerel loca var. B'nai B'rith Teşkilatı, Amerika Birleşik Devletleri dışındaki ilk locasını 1875'te Kanada'nın başkenti Toronto'da açmıştı. Daha sonra 1887'da Mısır Locası, 1888'de Kudüs Locası, 1889'da Romanya locası, 1926'da Panama City, 1928'de Çin Shanghai, 1938'de Güney Afrika Johannesburg, 1944'te Avustralya Sydney, 1960'ta Yeni Zelanda B'nai B'rith Wellington Lance ve 1990 yılında Moskova locaları kuruldu. 2005 yılı itibariyle Teşkilat, eski komünist Doğu Avrupa ülkelerinde 20'den fazla yeni loca açtı. Böylece B'nai B'rith, yedi kıtada açmış olduğu localarla küresel siyaseti yönlendiren dünyanın en büyük gizli örgütü haline geldi.

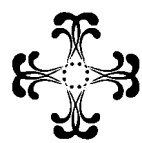

IX: BÖLÜM

Teşkilat, Gülen'i Keşfediyor

B'NAI B'RITH-FETÖ İLİŞKİSİ

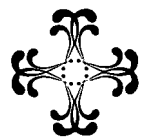

Yeni Konsept

Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra komünizm tehlikesinin yerini, 'yeşil tehlike' İslam almıştı. Dolayısıyla NATO, 1990'lı yıllardan sonra 'düşman' konseptini kırmızıdan yeşile çevirirken, bir zamanlar komünizme kalkan olarak kullandığı ve milliyetçi/muhafazakâr kesimden oluşan derin yapıyı tasfiye etmek istiyordu. Zira Sovyetler Birliği dağıldığına göre; komünizmi ezeli düşman, devleti ise "ebed-müddet" olarak gören aşırı milliyetçiler ile bir zamanlar "Allahsız" komünizme karşı set olan radikal İslamcılara artık gerek kalmamıştı. Yeni konsept; küresel düzenle barışık, katı devletçi anlayıştan uzak, liberal, turuncu devrimlerle yıkılabilecek ve yarı sömürgeye açık iktidarların işbaşına getirilmesiydi...

Bu yeni konsept kapsamında, NATO'nun Türkiye'de "antikomünist" olarak konumlandırdığı 'derin devlet' yapılanmasında da önemli stratejik değişikliklere gidildi. Türkiye'deki derin devlet yapılanması içerisinde yer alan ve ülke menfaatlerine yönelik dış müdahalelere itiraz eden "katı milliyetçi" unsurlar yerine; küresel işbirliğine açık, NATO'nun yeni konseptini itirazsız uygulayacak aktörlere ihtiyaç vardı. Zira 1990'lı yıllarda bütün dünyada olduğu gibi, Türkiye'de de yükselen İslami uyanış, küresel hegemonya sahiplerinin gözünü korkutuyordu. Bunu önlemenin yolu; 'ılımlı İslam' projesini hayata geçirip, Türkiye'yi tek kutuplu 'Yeni Dünya Düzeni'ne adapte etmekti.

Yeni derin yapılanma konsepti, Susurluk ve 28 Şubat süreçleriyle birlikte hayata geçirildi. Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) içerisinde dini vecibelerini açıktan yerine getiren subaylar "irtica" bahanesiyle ordudan atılırken, kripto Gülenci subaylar NATO koruması altında ordunun önemli mevkilerine getirildiler. Mesela 28 Şubat sürecinde ordudan binlerce asker 'irtica' bahane-

siyle ihraç edilmesine rağmen, hiçbir şura kararında 'Fethullahçı yapılanma' diye bir cümle yer almıyordu. Aynı uygulama kamusal bürokraside de hayata geçirildi. Diğer yandan yeni konsepte direnen, ancak kendilerine 'irtica' damgası vurulamayan vatansever subaylar ise çeşitli 'suikastlar' sonucu ortadan kaldırıldılar. 1990'lı yıllardan sonra naylon terör örgütlerince emekli ve muvazzaf paşalara yönelik gerçekleştirilen suikastlar, işte bu konsept değişikliğinin kaçınılmaz bir sonucuydu.

ABD Savunma Bakanlığı'nın isteği üzerine, CIA'nın gayriresmî proje ortağı Rand Corporation isimli düşünce kuruluşu, 1989 yılında "Türkiye'de İslami Radikalizmin Geleceği" konulu bir rapor hazırladı. Henry Kissinger, Donald Rumsfeld, Condoleezza Rice ve Francis Fukuyama gibi B'nai B'rith Teşkilatı'nın küresel politika teorisyenlerini bünyesinde barındıran Rand Coorparation, hazırladığı 79 sayfalık raporda, Türkiye'de açıkça 'ılımlı' İslam'ın desteklenmesini öneriyordu. Raporda aynen şu ifadelere yer verildi: "Türkiye'de İslam'ın yükselmesi olgusuna dikkatli ve seçici bir şekilde yaklaşılmalıdır. Ancak, ihtiyatlı ve alçak perdede kalarak Amerikan çıkarlarına en iyi hizmet mümkündür. İslam'ın rolünü etkileme konusunda en ufak bir açık Amerikan girişimi, ABD'nin çıkarlarına hizmet etmez. Yönetim konuya dönük politikalarını formüle ederken hem Türkiye'de laik modeli destekleyen, hem de İslami güçlerle açık bir çatışmadan kaçınan nazik bir denge yakalamak durumundadır. Türkiye'ye NATO çerçevesinde daha fazla yükümlülükler verilmeli, NATO stratejileri konusunda Türk resmi makamlarına daha fazla danışılmalıdır. Diğer taraftan ABD'nin laik/seküler hareketleri desteklemesi, bu arada Türkiye'deki Amerikan menfaatlerine daha iyi hizmet edecek politikalar geliştirmeye çalışması gerekir. Ayrıca İslami hareketin 'ılımlı' üyeleri ile ihtiyatlı ve gayriresmî temasların kurulması ve Yeni Dünya Düzeni'ne uygun dini yorumların yayılmasının sağlanması gerekir." Yine ABD Dışişleri Bakanlığı'nca 1999'da hazırlanan 'Din Hürriyeti Raporu'nda ise Fethullah Gülen'den doğrudan 'ılımlı İslami lider' olarak bahsediliyordu.

Türkiye; gerek B'nai B'rith Teşkilatı, gerekse NATO için 1. derecede öneme haiz jeopolitik konuma sahipti. Dolayısıyla Rand Coorparation'ın raporu, ABD Savunma Bakanlığı (Pentagon) tarafından ciddiye alınıp özenle uygulandı. Küresel gücün Fethullah Gülen hareketiyle irtibata geçmesi işte bu raporla bir-

likte başladı. Zira 15 Temmuz darbe girişiminden sonra Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından yapılan soruşturmalarda anlaşıldı ki, NATO karargâhında görev yapan 462 subaydan 237'si FETÖ'ye mensuptu.[183]

Nitekim haklarında yakalama kararı çıkartılan NATO'da görevli 200 subay ülkeye dönmedi. Çoğu ABD ve bazı Avrupa ülkesinden sığınma talebinde bulundu. 15 Temmuz darbe girişimine katılan subayların NATO ile olan ilişkileri o kadar açıktı ki, ABD Merkez Kuvvetler Komutanı Joseph Votel, darbe girişimi sonrası tutuklanan FETÖ'cü subayları kastederek "ABD ordusunun yakın müttefikleri tutuklandı"[184] açıklamasını yapacaktı. Yine ABD Ulusal İstihbarat Direktörü James Clapper da aynı cümleyi tekrarlamakta hiçbir sakınca görmüyordu. Dahası, bizzat Fethullah Gülen'in 25 Temmuz 2016 tarihli New York Times gazetesinde yayınlanan makalesinde ise aynı şu ifadeler yer alıyordu: "Batı demokrasilerinin ılımlı Müslüman sesler aradığı bir zamanda, ben ve hizmet hareketindeki arkadaşlarım, El Kaide'nin 11 Eylül Saldırıları'ndan İslam Devleti (IŞİD) vahşi infazlarına, Boko Haram'ın insan kaçırmalarına kadar aşırılıkçı şiddete karşı tavır almıştır."

Teşkilat Gülen'le Tanışıyor

Küresel sermaye ve B'nai B'rith'in vurucu gücü NATO, Rand Coorparation'ın tavsiyeleri doğrultusunda Türkiye'deki 'derin devlet' yapılanmasında yeni düzenlemelere giderken, B'nai B'rith Teşkilatı da boş durmuyordu. Teşkilat'ın 'kirli' işlerinden sorumlu kolu Anti-Defamation League (ADL), Fethullah Gülen hareketiyle yakından ilgilenmeye başlamıştı. Fethullah Gülen ile B'nai B'rith arasındaki ilişkiyi kuran kişi ise Alarko Holding Yönetim Kurulu Başkanı İshak Alaton'dan başkası değildi. Alaton, B'nai B'rith Teşkilatı'nın Türkiye'deki 11. Büyük Bölge Locası olan 'Fakirleri Koruma Derneği'nin resmi uzantısı 500. Yüzyıl Vakfı'nın da başkanıydı. Fethullah Gülen'i önce Amerika'daki Yahudi lobilerinin en etkili isimlerinden biri olan Leon Levy ile tanıştırdı.

Leon Levy, Amerika'ya göç etmiş Sefarad Yahudisi bir babanın oğluydu. İkinci Dünya Savaşı sırasında ABD ordusunda askerdi.

183 Yeni Şafak, 9 Aralık 2016.
184 Hürriyet, 29 Temmuz 2016.

Türkiye ile yakından ilgileniyordu. Leon Levy'nin Amerika'daki Yahudi Lobileri için önemli bir isim olduğunu söylemiştik. Zira Levy, 1985'ten beri Amerikan Sefarad Federasyonu, İsrail Yahudi Ajansı ve Amerikan Yahudi Komitesi gibi çok önemli Yahudi lobilerine başkanlık yapmıştı. Levy ayrıca, Dünya Siyonist Kongresi'nin de en kıdemli üyesiydi. Leon Levy, "Amerikan Sefarad Federasyonu Başkanı" sıfatıyla 1991 ve 1992 yıllarında tam üç kez Türkiye'ye geldi. Yapmış olduğu ziyaretlerin nedeni de ilginçti. Levy'nin 1991 yılındaki Körfez Savaşı sırasında Türkiye'ye geliş sebebi, Kuzey Irak'taki Kürtlere yardım yapmaktı! Türk Kızılay'ı ile görüşüp bunun yollarını aradı.

Ne ilginçtir ki, Leon Levy Kuzey Irak'la ilgilenirken, Fethullah Gülen de aynı tarihlerde bu bölgede okul açmak için MİT'ten yardım istiyordu. Leon Levy'nin 1992 yılındaki ziyaretlerinin ilki ise sözde Sefarad Yahudilerine sahip çıktığı için Türkiye'ye teşekkür etmekti. Ancak baklayı son ziyaretinde ağzından çıkarmak zorunda kalacaktı. Buna göre Levy, Yahudi Cemaati için New York merkezli Touro Koleji'nin Türkiye şubesini açmak istiyordu. Yahudi mirasını zenginleştirmek için 1970 yılında New York'ta kurulan bu kolejin, Avrupa'nın birçok önemli ülkesinde şubeleri vardı. İşte Leon Levy'nin Gülen hareketiyle tanışmasına vesile olan nedenlerden biri de bu okul açma arayışları olmuştu. Aracı ise elbette yine İshak Alaton'du.

Fethullah Gülen'in Alarko Holding Yönetim Kurulu Başkanları Üzeyir Garih, İshak Alaton ve Profilo Holding Yönetim Kurulu Başkanı Jak Kamhi ile arasından su sızmazdı. Gerek yüz yüze, gerekse telefonla sık sık görüşürlerdi. Özellikle Üzeyir Garih ve İshak Alaton, pek bilinmese de 1990'lı yılların başında Fethullah Gülen hareketinin Rusya ve Orta Asya cumhuriyetlerinde okul açma girişimlerinin perde arkasındaki iki önemli isimdi. Rus politikacı ve elitleri nezdinde Gülen'e onlar kefil olmuştu. Zira Alarko Holding, o dönem Rusya ve birlikten ayrılan cumhuriyetlerde inşaat işleri yapıyordu. Mesela Gülen'in Moskova ve Türkmenistan'da okul açmasını İshak Alaton sağlamıştı. Üstelik Alaton, Fethullah Gülen'e sadece Orta Asya'da yardımcı olmakla kalmadı. Güney Afrika'da okul açmasına da yine o kefil oldu. Bu destek, Alaton'un hayatını kaybedinceye kadar da devam etti. Mesela Gülen 1999 yılında Amerika'ya gittiğinde, ABD Göçmenlik Bürosu'nun Gülen konusundaki bürokratik işlemleri

uzayınca devreye yine Alaton girecekti. Alaton'un bu işlemlerin gerçekleşmesi için araya koyduğu kişi ise ABD'nin Ankara eski Büyükelçisi Morton Abramowitz'den başkası değildi.

Fethullah Gülen'in kalp damarlarında sorun vardı. Yüksek şeker ve tansiyonu da buna eklenince, fiziksel rahatsızlığı bir hayli artmıştı. Bu konuyu Alaton ile paylaştığında, Alaton ona Amerika'daki ünlü 'Mayo Clinic' isimli tıp merkezini önerecekti. Zira yakın bir dostunun o klinikte kısa sürede şifa bulduğunu vurguladı. Gülen ikna olmuştu. Nitekim Fethullah Gülen 'hastalık' gerekçesiyle Amerika'ya yapmış olduğu ilk ziyaretini 1992'de gerçekleştirdi. Bu ziyaretler; 1994, 1996 ve 1997 yıllarında tekrarlandı. Fethullah Gülen'in Pennsylvania'da kaldığı 150 dönümlük çiftlik içindeki üç katlı malikâne de 1992 yılında Türklerin kurduğu bir vakıf adına 250 bin dolara satın alınmıştı. İşte Gülen, 'hastalık' nedeniyle Amerika'ya her gidişinde bu evde kalıyordu.

Pennsylvania, B'nai B'rith Teşkilatı için önemli bir eyaletti. Zira Teşkilat'ın 3 Nolu Büyük Bölge Locası burada bulunuyordu. Dahası, Teşkilat'ın 1953 yılında Pennsylvania'daki Pocono Dağları'nın eteklerinde satın aldığı 300 dönümlük arazi üzerine kurulu 'Perlman Gençlik Kampı' da Fethullah Gülen'e komşuydu. Teşkilat, 64 yıldan beri bu kampta Amerikalı zenginlerin çocuklarına Siyonizm'i aşılıyordu. Kampta işlenen konuların başında ise Teşkilat'ın en çok önem verdiği projelerinden biri olan[185] 'dinler arası diyalog' çalışmalarıydı. Yahudi çocuklarının çoğunlukta olduğu kampta, bugün hala dinler arası diyalog, hoşgörü ve Siyonizm anlatılıyor. İşte Gülen okullarında eğitim gören çocukların yaz kamplarına alınması, aslında buradan kopya edilmişti. Dahası, Gülen taraftarlarına Pennsylvania'dan mülk almayı da Teşkilat üyeleri önermişti...

Fethullah Gülen Hareketi'nin B'nai B'rith Teşkilatı'yla olan ilişkisi 1992'li yıllarda başlamasına rağmen, Gülen'in bizzat irtibata geçmesi 1997 yılında olmuştu. Zira bu, Teşkilat'ın aynı zamanda Fethullah Gülen'le bizzat görüştüğü ilk toplantıydı. Görüşme, New Jersey'de gerçekleşti. ADL Başkanı Abraham Foxman ve ADL Ulusal Direktörü Kenneth Jacopson'un katıldığı görüşme tam bir saat sürdü. Fethullah Gülen ile Abraham Foxman'ın basına yansıyan o ünlü 'kucaklaşma' fotoğrafı da işte bu görüşme sırasında çekildi. Görüşme gayet olumlu geçmişti.

185 http://www.benaibrith.org.leadership.html.

Ancak Jacopson'un deyimiyle, bu buluşma öyle gelişi güzel olmamıştı. B'nai B'rith'in kirli işler kolu ADL'yi Fethullah Gülen ile görüşmeye 'birileri' ikna etmişti. Yani emir büyük yerdendi. Jacopson'un 'birileri' dediği, aslında ADL örgütünün bağlı olduğu B'nai B'rith teşkilatından başkası değildi. Zira Teşkilat'ın izni olmadan bu görüşmenin gerçekleşmesi düşünülemezdi. Zira Teşkilat, bu tür 'kirli' ilişkilerde isminin duyulmasını asla arzu etmezdi.

Amerikalı ünlü siyaset bilimci Prof. Dr. Henry Srebrnik'e göre Teşkilat'ın Fethullah Gülen ile görüşmesinin nedeni; 1990'lı yıllardan sonra gelişen 'radikal İslamcı' hareketlerin refüze edilmesinde Gülen hareketini kullanmaktı.[186] Zira Abraham Foxınan, bu görüşme sırasında Fethullah Gülen'den önemli bir 'ricada' bulunmuştu. Radikal İslam'ın yükseldiği bir dönemde, ondan İslam'ın 'ılımlı yüzünü' anlatan 'hoşgörü ve diyalog' konusunda bir kitap yazmasını istiyordu. Kitabın basım masraflarını, uluslararası PR'ını ve dağıtımını da Teşkilat üstlenecekti. ADL, bu tarihten sonra Gülen hareketiyle olan ilişkisini hiç kesmedi. İlk görüşmeden sonra, Gülen hareketinin Amerika İmamı olduğu iddia edilen Faruk Taban ve beraberindeki heyet, 'iade-i ziyaret' için ADL'ye gitti. Bu sefer Gülencilerin Abraham Foxman'dan önemli bir ricası vardı: Heyet; cemaat temsilcilerinin Washington'un önemli siyasi kişilikleriyle tanıştırılmasını istiyordu...

İsrail Hahambaşısı ve Karanlık İlişkiler

B'nai B'rith Teşkilatı, kirli kolu ADL örgütü sayesinde Fethullah Gülen' ile istediği teması sağlamıştı. Ancak bunu yeterli görmüyordu. Henüz yeni kurmuş olduğu ilişkiye, bir yenisini daha ekledi. İşin içerisine İsrail'in Diaspora Hahambaşısı Eliyahu Bakshi Doron da girmişti. Eliyahu Bakshi Doron, İsrail Başkonsolosluğu aracıyla Fethullah Gülen'le görüşmek istiyordu. *Ancak bu sıkıntılı bir durumdu. Zira Fethullah Gülen'in resmi bir sıfatı yoktu. Üstelik Doron'un Türkiye'ye 'resmi' bir ziyaret* yapabilmesi için, Diyanet İşleri Başkanlığı'ndan davet alması, ya da kendisi resmi talepte bulunması gerekiyordu. Dönemin Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Nuri Yılmaz, her iki duruma da karşıydı. Çünkü 28 Şubat sürecinin mütedeyyin kitle üzerindeki baskıları

186 http://www.journalpioneer.com/Opinion/Columnists/ 05/09/2016.

sürerken, İsrail Hahambaşısı'nın Türkiye'ye gelmesi 'yanlış anlamalara' neden olabilirdi. Görüşme tehlikeye düşünce, araya yine B'nai B'rith üyesi İshak Alaton girecekti. Nihayet Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Nuri Yılmaz pes etmişti. Doron'un Türkiye'ye gelmesi için 'resmi' davette bulundu. Ancak bu sefer de İsrail Dışişleri Bakanlığı sorun çıkarmaya başlamıştı...

İsrail Dışişleri Bakanlığı, Fethullah Gülen Hareketi'ne o tarihe kadar hala temkinli yaklaşıyordu. Bazı dışişleri bürokratlarına göre, Hahambaşı'nın doğrudan Fethullah Gülen'i muhatap alması, ileride kurulacak ilişkilerde Fethullah Gülen'i zor durumda bırakabilirdi. Hülasa, İsrail Dışişleri de bu görüşmeye sıcak bakmıyordu. Devreye bu sefer B'nai B'rith Teşkilatı'nın Kudüs'te bulunan "World Center" Büyük Locası girdi. Sorun çözülmüştü. İsrail Dışişleri Bakanlığı, "Gülen'le görüşmenin Türkiye'deki İsrail ve Yahudilere olan nefreti azaltacağı" gerekçesiyle onay vermişti. Artık ziyaretin önünde hiçbir engel yoktu.

Fakat Hahambaşı Türkiye'ye hareket etmeden önce, Zaman gazetesi Kudüs temsilcisi Kerim Balcı, Doron'un kapısını çalmıştı. Görünüşte bu bir 'röportaj' talebiydi. Ancak gerçekte ise Hahambaşı'nın Türkiye'ye yapacağı ziyaret sırasında Fethullah Gülen'i övücü sözler sarf etmesi pazarlığıydı. Zira Hahambaşı-Fethullah Gülen görüşmesi, günler öncesinden ulusal ve uluslararası basına bildirilmiş, katılımın üst düzeyde olması için tüm imkânlar seferber edilmişti. Dolayısıyla İsrail Hahambaşısı Doron'un bu kalabalık basın grubu önünde Gülen'i övücü sözler sarf etmesi, Gülen hareketi için uluslararası referans demekti. Nitekim İsrail Hahambaşısı'nın Türkiye yolculuğu başlamıştı. İlk kez bir İsrail Hahambaşısı, Türkiye'ye resmi ziyarette bulunacaktı. Bu aynı zamanda, İsrail Başhahamı'nın bir Müslüman ülkeye yapacağı ikinci ziyaretti.

Bakshi Doron, 25 Şubat 1998'de İstanbul'a geldi. Görüşme yeri, Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın merkez binasıydı. Beklenildiği gibi bu ziyareti çok sayıda yerli ve yabancı basın mensubu izledi. Hahambaşı Doron'un ilk cümlesi, "dinler arası diyalog ve hoşgörü" projesinden dolayı Fethullah Gülen'e teşekkür etmek olmuştu. Doron, Gülen'i "kendisini hoşgörü ve barışa adamış dini lider" olarak takdim ediyordu. Nihayet ziyaret öncesi Kerim Balcı ile yapılan röportaj yerini bulmuştu. Doron, Fethullah Gülen'den iki istekte bulundu: Casusluk yaptıkları gerekçesiyle

İran'da tutuklanan Yahudilerin kurtarılması için yardım etmesini ve İsrail Dışişleri Bakanlığıyla iletişime geçmesini.[187] Bu talepler karşısında Fethullah Gülen'in de Doron'dan istekleri vardı. Gülen, Doğu Kudüs ile Batı Şeria'da birer okul açmak ve Kudüs'ü ziyaret etmek istediğini söyledi. Nitekim Başhahamla prensipte anlaştılar. Ancak Bakshi Doron İsrail'e dönüp konuyu hükümet yetkilileriyle görüştüğünde, her iki öneri de reddedilecekti.

Elbette Gülen-Doron ilişkisi sadece İstanbul'daki bu görüşmeyle sınırlı kalmadı. Doron, Fethullah Gülen'e istediği zaman kendisiyle telefonla görüşebileceğini söylemişti. Nitekim İstanbul-Tel Aviv arasında defalarca telefon görüşmesi yapıldı, aracılar vasıtasıyla mesajlar alınıp verildi. Dahası, Gülen Amerika'ya yerleştikten sonra da yüz yüze olan görüşmeler devam etti. Peki, dünya çapında nüfuzu olan bir Hahambaşı, Fethullah Gülen ile telefonla sık sık ne görüşüyordu? Bu sorunun cevabı; Doron'un yakın çevresine söylediği cümlelerde saklıydı. Bakshi Doron, yakın çevresine "Gülen'in Yahudilere bakış açısını değiştirdim" diyordu. Doğrusu cemaatin gazetesi Zaman'ın arşivlerine bakıldığında, bu gerçek açıkça görülüyordu. Hatta bu değişim, Bakshi Doron görüşmesinden bile önce başlamıştı.

1990'lı yıllara kadar İsrail'in Filistin'de yaptığı zulümlere ve Siyonizm'in gizli emellerine geniş yer veren gazete, bu tarihten sonra bariz şekilde politikasını terk etmişti. Mesela 20 Kasım 1992 tarihli sayısında ADL'yi "silah, uyuşturucu kaçakçılığı, kara para aklama merkezi ve cinayetler işleyen siyonist bir Yahudi örgütü" olarak lanse den gazete, 10 Mart 1998'de ise aynı ADL örgütünün Fethullah Gülen'i ziyaret edip sahip çıktıklarını ve kitaplarını İngilizce basıp dağıtacaklarını duyuruyordu. Üstelik Gülen'in gazetesi Zaman, Doron ile sık sık görüşüp psikolojik harekât kokan haberler yapıyordu. Nitekim İsrailli komandoların 31 Mayıs 2010 tarihinde Gazze'ye yardım götüren Mavi Marmara Gemisi'ni basıp 9 kişiyi öldürmesinden sonra, Gülen'in yapmış olduğu "otoriteden izin alınmalıydı" açıklaması da bu değişimin en önemli göstergesiydi...

Fazla göz önünde olmamasına rağmen Doron, İsrail'in dünyadaki en güçlü birkaç isminden biriydi. İsrail dışında yaşayan Yahudilerin tüm hahambaşıları, diasporada uygulayacakları bütün

187 Efrat E. Aviv, "Fethullah Gülen's "Jewish Dialogue", Turkish Policy Quarterly, Vol. 9, No 3, Fall 2010, pp. 101-115.

talimatları ondan alıyordu. Doron, görünüşte bir din adamıydı. Ancak aslında derin küresel ağın önemli parçalarından birini oluşturuyordu. Papa ve G-8 üyesi ülkelerin başkanlarıyla istediği zaman randevusuz görüşebilen ender dini kişiliklerden biriydi. Doron, gerek İstanbul'a gelirken, gerekse Pennsylvania'ya giderken dünyaca ünlü işadamlarının jetini kullanıyordu. Zira küresel baronlar onu el üstünde tutuyordu.

Özellikle aralarından su sızmadığı bir kişi vardı. ABD'nin en büyük kumarhane şirketi Las Vegas Sands'ın kurucusu ve sahibi olan milyarder Siyonist Sheldon Adelson... Dünyaca ünlü Forbes dergisinin 2015 verilerine göre[188] Adelson, 26 milyar dolarlık serveti ile dünyanın en zengin 15. kişisiydi. Doğal olarak sıradan biri değildi. ABD'deki Siyonizm yanlısı politikalara ve Netanyahu'ya verdiği büyük mali destekle tanınıyordu. Daha önemlisi; B'nai B'rith Teşkilatı'nın kirli kolu ADL'nin en büyük finansörlerinden biriydi.[189] Çok daha şaşırtıcı olanı ise dünyaca ünlü Türk Doktor Mehmet Öz'ü Gülen'e götüren,[190] tanıştıran Sheldon Adelson'dan başkası değildi.

Teşkilat, Gülen'i Papa ile Tanıştırıyor

Türkiye'de sözde "altın nesil" yetiştirmek için yola çıkan Fethullah Gülen, aslında küresel ağ içerisinde B'nai B'rith Teşkilatı'nın kendisine vermiş olduğu rolü oynuyordu. İsrail Hahambaşısı Eliyahu Baksi Doron'la görüşmesinden sadece 16 gün önce, Vatikan'da Papa II. Jean Paul'ü ziyaret etmiş, açıkça 'papalık misyonunun bir parçası' olduğunu söylemişti. Peki, Fethullah Gülen'in Papa II. Jean Paul ile olan görüşmesine kim aracılık etmişti dersiniz? Elbette B'nai B'rith... Zaten Fethullah Gülen de bunu inkâr etmiyordu. Amerika'da (New Jersey 2005) kaleme aldığı "Quenstions and Answers About Islam" isimli kitabının 2. cildinin 13. sayfasında bunu açıkça ifade ediyordu. Gülen, 11 Haziran-30 Eylül 1997 tarihleri arasında 'tedavi' için gittiği New York'ta, önce Anti-Defamation League (ADL) ile organize çalışan "Amerikan Yahudi Örgütleri Başkanları Konferansı Heyeti" ile daha sonra ise ADL Başkanı Abraham Foxman ile görüştü. Gülen, her iki toplantıda da Papa ile görüşmek istediğini söylüyordu.

188 Forbes, 17 Kasım 2015.
189 http://www.haaretz.com/jewish/news/1.626147.
190 Ergün Diler, Takvim, 20.03.2014.

Abraham Foxman, görüşmenin "dinler arası diyaloğa büyük katkı sağlayacağını" vurgulayarak hemen telefona sarıldı. Aradığı kişi, New York Roma Katolik Arşidükü ve New York Başpiskoposu Kardinal John O'Connor'du. New York Kardinali John O'Connor, Katolik dünyasının en önemli isimlerinden biriydi. Papa'nın sağ kolu olarak biliniyordu. Abraham Foxman'ın telefon görüşmesi bittiğinde, Fethullah Gülen'e dönüp, Kardinal O'Connor'un iki gün sonra kendisini beklediğini söyledi. Nitekim Kardinal John O'Connor ile beklenen görüşme 19 Eylül 2007'de gerçekleşecekti. O'Connor, Fethullah Gülen'e, "dinler ve medeniyetler arası diyalog ve hoşgörü" konusundaki çalışmalarını yakından izlediğini söyleyerek tebrik etti. Papa ile görüşme talebini ise derhal Vatikan'a bildireceğini söyledi. Nitekim o görüşme de 9 Şubat 1998'de gerçekleşecekti.

Fethullah Gülen, papa ile görüşmesinden önce ilginç bir isimle daha buluşmuştu. "Eğer ahirette Allah bana şefaat etme imkânı verirse, bunu ilk önce Ecevit için kullanırım" dediği dönemin Başbakan Yardımcısı Bülent Ecevit'le... 3 Ocak 1998 Çarşamba günü gerçekleşen bu görüşme basından gizli yapıldı.[191] Toplantıda ne konuşulduğu şimdilik bilinmiyor. Ancak bu görüşme fazla gizli kalmadı. Konu Ecevit'e sorulduğunda, sadece "insani" bir görüşme olduğunu söylemekle yetindi. Ne var ki Bülent Ecevit, Gülen görüşmesinin ertesi günü, Hürriyet gazetesini ziyaret etti. O görüşme burada da gündeme gelmişti. Ertuğrul Özkök, Ecevit'e "Fethullah Gülen hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sorduğunda, Ecevit'in verdiği cevap ilginçti: "Fethullah Gülen şu aşamada laik rejimle uzlaşmış görünüyor."[192]

Fethullah Gülen'in Papa II. Jean Paul ile görüşmesi öncesinde dikkat çekici diğer bir durum da TÜSİAD'la ilgiliydi. Kapitalist küresel ağın ve Bilderberg Group'un Türkiye'deki temsilcisi durumundaki bu yapı, aslında konumu gereği dine mesafeli dururken, söz konusu Gülen olunca tavrı farklı oluyordu. Gülen'in Papa ile görüşmesinden sadece bir hafta önce piyasaya çıkan TÜSİAD'ın yayın organı Görüş Dergisi'nde, "İslam, Demokrasi ve Türkiye" başlıklı çok ilginç bir makale yayınlandı. Makalede Fethullah Gülen'le ilgili şöyle deniliyordu: "Fethullah Hoca olayı, devletin resmi modernleştirme programı ile toplumun geleneksel

191 Ertuğrul Özkök, Hürriyet, 06 Şubat 1998.
192 A.g.e

değerlerini yeniden canlandırma işlevi görmüştür. Veya yaşama ihtiyacı veya arzusu arasında sıkışmış gibi görünen belli bir halk kitlesi için en barışçı ve uzlaştırıcı bir uyum ve entegrasyon projesi olarak görünmektedir. Bir yandan modernliğin getirdiği değerleri yok saymak istemeyen, ancak öbür yandan binlerce yıllık bir gelenek ve duyarlığın ürünlerine sırt çevirmek istemeyen bu kitle için Fethullah Hoca'nın temsil ettiği tez veya daha doğrusu sentez, en işe yarar proje olarak görünmektedir."

15 Temmuz darbe girişimi sonrasında İzmir Cumhuriyet Başsavcılığı Terör ve Örgütlü Suçlar Soruşturma Bürosu Savcısı Zafer Duru, FETÖ'nün finans ayağıyla ilgili 56 sayfalık bir iddianame hazırladı. İddianamede Papa-Gülen buluşmasına yönelik önemli tespitler yer alıyordu. Buna göre Gülen'in ABD'ye gitmeden yaklaşık bir yıl önce, yani 9 Şubat 1998'de Vatikan'da Papa 2. Jean Paul'le görüşmüştü. Nitekim Papa 2. Jean Paul, bu görüşmeden sadece 12 gün sonra 20 kardinal atadı. Ancak Papalık Makamı'nın yaklaşık 100 yıla yakın süredir kullanmadığı "in pecture" uygulaması ile ismini açıklamadığı iki de 'gizli kardinal' atamıştı. Söz konusu iddianame, işte ataması yapılan bu gizli kardinallerden birinin Fethullah Gülen olabileceğini ima ediyordu.

21 Şubat 1998'de resmiyet kazanarak yürürlüğü giren bu atamada, Papalık hakkının kullanıldığı 'in pecture' teriminin anlamı; "Kilisenin bağrına bastığı gizli evladı anlamına geldiği, aynı zamanda kendi ülkesinde kimliğini gizleyen başka dine mensup kişi anlamını da barındırmaktadır" deniliyordu. Yani Vatikan'ın ismini açıklamadığı o iki 'gizli' kardinalden birinin, Fethullah Gülen olabileceği özellikle vurgulanıyordu. Bu ilginç iddiaya biz de bir 'gerçek' ekleyelim. Gülen, Papa II. Jean Paul ile buluşmasından sonra yaptığı basın açıklamasında, rahatsızlığı nedeniyle Roma'da ölebileceğinin aklına geldiğini vurgulayarak "Gerek Papa ve gerekse benim yaşlarımız ilerlemiş. Bu bakımdan ben bu kutsal topraklarda ölürsem diye aklıma geldi"[193] diyordu. Sahi bir Müslüman için Roma neden "kutsal toprak" olmuştu?

Tarih 9 Mart 1998, Yer Altunizade...

Hiç şüphesiz Fethullah Gülen Hareketi, 28 Şubat dönemi boyunca mütedeyyin kitle içerisinde en az zarar gören kesimdi.

193 Hürriyet, 10 Şubat 1998.

Ordu içerisindeki mezhepçi sol bir grup dışında, Gülencilere fazla bir tepkinin gösterildiği söylenemezdi. 18 Haziran 1999'da ATV'de yayınlanan ve Fethullah Gülen'in müritlerine 'devleti ele geçirin' talimatının verildiği kaseti de zaten bu grup servis etmişti. Nitekim aynı zamanda ABD ve NATO karşıtı da olan bu grup, Ergenekon soruşturmaları sırasında Gülen'in yargı ayağı tarafından büyük ölçüde tasfiye edilecekti.

28 Şubat sürecinde başörtülü anneler askere gönderdikleri çocuklarının yemin törenine bile alınmazken, ordudaki Gülen yapılanması hakkında ciddi hiçbir işlem yapılmadı. Zira bu süreçte de Gülen'in koruyucu meleği B'nai B'rith Teşkilatı devreye girmişti. Aracı olarak Amerika'daki Yahudi lobilerinden ve Çevik Bir'le arasından su sızmayan Jewish Institute for National Security Affairs (Yahudi Ulusal Güvenlik İşleri Enstitüsü - JİNSA) kullanılmıştı. 1976 yılında kurulan ve Dick Cheney, John Bolton, Douglas Feith ve Paul Wolfowitz gibi Neo-con yapılanmasının etkili isimlerini yönetiminde bulunduran JİNSA, B'nai B'rith Teşkilatı'nın askeri savunma konularındaki danışma kuruluşuydu. Daha önce yayımlanan *"Üst Akıl"* kitabımızda detaylarıyla anlattığımız gibi, JINSA, Çevik Bir görevde kaldığı sürece, kendisini tam üç kez ziyaret etti. Nitekim Çevik Bir, 1999'da bu kuruluş tarafından Amerika'ya davet edilmiş ve mevcut olmayan özel bir ödül ihdas edilerek kendisine "Ulusal Liderlik Ödülü" verilmişti. Öte yandan, bizzat Fethullah Gülen tarafından kaleme alınan ve 'orduya biat' eden o ünlü mektubun Çevik Bir'e ulaşmasından sonra ise TSK'daki Gülenciler adeta korumaya alınmıştı.

Gülen hareketi, 28 Şubat sürecine açıkça destek verdi. Gerek Fethullah Gülen'in bizzat basına vermiş olduğu demeçleriyle, gerekse cemaatin gazetesi Zaman'ın attığı manşetlerle Erbakan hükümetinin düşmesinde büyük rol oynadı. Elbette Gülen ve Çevik Bir'in bu hizmetleri karşılıksız kalamazdı. Tarihler 9 Mart 1998'i gösterirken, Fethullah Gülen'in o dönem merkez karargâh olarak kullandığı Altunizade'deki FEM dershanesinin 5. katında büyük bir hareketlilik vardı. 28 Şubat sürecinde görev alan asker ve siyasilerle görüşmek için Türkiye'ye gelen Amerikan Yahudi Örgütleri Başkanları Konferansı Heyeti; Başbakan Mesut Yılmaz, Orgeneral Çevik Bir, TBMM Başkanı Hikmet Çetin ve Dışişleri Bakanı İsmail Cem'e 'teşekkür' ziyaretlerinde bulundu.

Amerika'da lobi faaliyeti yürüten 55 Yahudi örgütünden toplam 59 temsilcinin bulunduğu Amerikan Yahudi Örgütleri Başkanları Konferansı Heyeti (Conference of Presidents of Major American Jewish Organizations), Türkiye'de tam üç gün resmi temaslarda bulundu. Heyet, ziyaretin son gününü Fethullah Gülen'e ayırmıştı. Görüşme yeri Altunizade'deki FEM dershanesinin 5. katıydı. Fethullah Gülen ile görüşecek heyetin başında ise ADL'nin Uluslararası İlişkiler Direktörü Kenneth Jacopson ve Amerikan Yahudi Örgütleri Başkanları Konferansı Heyeti Başkanı Leon Levy bulunuyordu. Fethullah Gülen'in sağ yanında ise o dönem "mahrem hizmetler" imamlarından Hamdullah Öztürk vardı. Toplantının tercümanlığını yapan kişi de daha sonra FETÖ yapılanmasının Brüksel'deki medya ayağının başına geçecek olan Selçuk Gültaşlı'ydı.

Heyete önce 5. kattaki meşhur teras gezdirildi. Adeta bir botanik parka çevrilmiş olan teras, heyetin oldukça dikkatini çekmişti. Terastaki küçük ağaç ve bitkilerin cinsleri hakkındaki bilgileri bizzat Gülen verdi. Nitekim tanıtım faslı biter bitmez görüşmeye geçildi. Heyet, Fethullah Gülen'in "Dinler arası diyalog ve hoşgörü" çabalarını önümüzdeki yüzyılın barış asrı olması açısından önemsediklerini ve söz konusu projeye büyük ilgi duyduklarını belirtiyordu. Jacopson'un ziyaretle ilgili daha sonra anlattıklarına bakılırsa, Fethullah Gülen, İsrail ve Yahudilerle iyi ilişkiler kurmak istiyordu.[194] Gülen, "ılımlı İslam" hakkındaki görüşlerini, projelerini anlattı. Nitekim Kenneth Jacopson, daha önce sipariş verdikleri "ılımlı İslam, hoşgörü ve diyalogla ilgili" kitabın akıbetini sordu. Gülen, İngilizce olarak hazırlanan kitap üzerindeki çalışmalarının tamamlanmak üzere olduğunu, bittiğinde insanların hizmetine sunacağı müjdesini verdi.

Ziyaret bittiğinde herkesin yüzü gülüyordu. Ancak heyet, Fethullah Gülen'e yapacağı teklifi en sona bırakmıştı. ADL Uluslararası Direktörü Kenneth Jacopson, örgütün başkanı Abraham Foxman'ın selamını ilettikten sonra, Gülen'i ABD'de ikamet etmeye davet eden teklifini sundu. Ardından, hem tedavisinin daha sağlıklı yürüyebileceği hem de daha rahat bir ortamda çalışmalarını sürdürebileceği konusunda Gülen'e öneride bulundu. Gülen, Hamdullah Öztürk'ün yüzüne baktıktan sonra, teklifi düşünüp

194 Raphael Ahren,İsrail Times, http://www.timesofisrael.com/despite-detente-erdogan-may-find-israel.

arkadaşlarıyla istişare edeceğini söylemekle yetindi. Nitekim tam bir yıl boyunca bu 'hicretin' muhasebesi yapıldı. Bu arada ülkede de ilginç gelişmeler yaşanıyordu. Dönemin ANASOL-D Hükümeti'nin Başbakanı Mesut Yılmaz ile bu hükümeti dışarıdan destekleyen Cumhuriyet Halk Partisi (CHP) Genel Başkanı Deniz Baykal arasında, seçimlerin erkene alınması konusunda mutabakata varılmıştı. Buna göre Aralık 2000'de yapılması gereken milletvekilliği seçimleri, yerel seçimlerle birleştirilerek 18 Nisan 1999 tarihinde yapılacaktı. Ancak Türkbank ihalesindeki yolsuzluk iddiaları nedeniyle CHP, ANASOL-D Hükümetine verdiği desteği çekince, hükümet düştü. Yerine ise ülkeyi seçimlere kadar yönetecek Bülent Ecevit başkanlığındaki DSP azınlık hükümeti kurulmuştu.

Seçim kararı alınmıştı alınmasına ama anketler, seçimlerde MHP'nin birinci parti olarak çıkacağını gösteriyordu. Üstelik Fazilet Partisi de her an sürpriz yapabilirdi. İşte bu 'tehlikeyi' önceden fark eden *Üst Akıl*, Abdullah Öcalan'ı 15 Şubat 1999 tarihinde apar topar paketleyip Ecevit'in başında bulunduğu azınlık hükümetine teslim ediyordu. Nitekim *Üst Aklın* Bülent Ecevit'e yapmış olduğu bu jest, kıl payı da olsa DSP'nin seçimlerden birinci parti olarak çıkmasını sağlayacaktı. Demokratik Sol Parti (DSP) 136, Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) 129 milletvekili çıkarmıştı. Fethullah Gülen, ADL'nin teklifini Bülent Ecevit ile de görüştükten sonra kararını vermişti. Ecevit'ten gelen uyarı/öneri üzerine, 22 Mart 1999 tarihinde Chicago kentine giden THY uçağının yolcularından biri, Fethullah Gülen'di. Abdullah Öcalan verilip, Fethullah Gülen alınarak büyük 'takas' gerçekleşmişti...

Teşkilat'ın Örümcek Ağı: Opus Dei, Moon, FETÖ...

B'nai B'rith Teşkilatı, küresel politikaları yönlendirmek için siyasi ilişkilere vermiş olduğu önem kadar, 'Mavi Loca' anlamına gelen "Blue Lodge" kategorisinde değerlendirdiği dini yapılanmalara da o ölçüde ilgi duyuyordu. Zira küresel hegemonyanın sağlanabilmesi, dip dalgaları kontrol eden cemaat ve tarikat yapılarıyla ilişki kurmayı zorunlu kılıyordu. Dolayısıyla Yahudi olmayan, ancak geniş kitlelere hitap eden bu tür dini örgütleri kontrol altına almak adına çeşitli projeler üretildi. Bu projelerin

en önemlisi, "dinler arası diyalog" çalışmalarıydı. Doğal olarak Teşkilat, öncelikle Vatikan'la ilişki kurup bunun altyapısını hazırlamıştı. B'nai B'rith Başkanı Label Katz, Ocak 1960'da Papa John XXIII ile bir araya geldi. Görüşmenin en önemli konusu, 'dinler arası diyalog'du. Vatikan'la mutabakata varıldıktan sonra, Teşkilat bu projeyi fiili olarak hayata geçirmek için yoğun bir çalışma içerisine girdi. Mesela tanınmış kişilere kitaplar yazdırıldı, çeşitli konferanslar tertip edildi, broşürler bastırılıp dağıtıldı. Nitekim ADL'nin New England Bölge Şubesi, Hristiyan, Musevi ve Müslüman gençleri bir haftalığına birbirlerini tanımaları ve dayanışmaları için "İnançlar Arası Kamp" ismi verilen organizasyonu hayata geçirdi.

Teşkilat, Vatikan'dan sonra üç önemli dini yapıyla daha ilişki kurdu: Opus Dei, Moon ve FETÖ... Bu üç 'dini' oluşumun örgütlenme biçimi de inanılmaz benzerlikler gösteriyordu. Mesela her üç örgütün en bariz ortak özelliği; kendilerini din, siyaset, ticaret üçgeninde konumlandırmalarıydı. Bu tarz örgütlenmeyi ilk başlatan İspanya mahreçli Opus Dei Tarikatı oldu. Tam adı "Sociedad de la Santa Cruz de Opus Dei" olan ve "Tanrı'nın işi/yapıtı/ürünü" anlamına gelen Opus Dei, 1928 yılında İspanya'da sıradan bir papaz olan Jose Maria Escriva tarafından kuruldu. Ancak bugün araştırmacıların üzerinde ittifak ettiği şekliyle, Opus Dei'nin kurucusu Papaz Ecsriva, aslında Hristiyan bile değildi. Zira İspanya'daki Yahudi engizisyonu sırasında 'Converso' yani bizdeki anlamıyla 'dönme' bir aileden geliyordu. Bugün dünyanın 80 ülkesinde örgütlü, yüz bini aşkın müridi olan Opus Dei'nin faaliyetleri, 1950 yılında papalık tarafından resmen onaylandı.

Opus Dei, kurulduğu günden beri eğitim konusuna büyük önem verdi. Dünyanın dört bir yanında okullar, üniversiteler açtı. Opus Dei Tarikatı'nın beş kıtada toplam 675 okulu vardı. Bugün bu okullara yenilerini eklemeye de devam ediyor. Tarikat, aynı zamanda tam 604 gazete ve dergiye de sahip. 2017 yılı itibariyle 52 radyo ve televizyon kuruluşuna hükmediyordu. Dahası, Opus Dei Tarikatı'nın da tıpkı Gülen Hareketi gibi hemen her ülkede sorumlu bir Kardinali var. Değişen tek şey; Opus Dei'deki 'kardinal'in yerini, Gülen Hareketi'nde ülke imamlarının almasıydı. Özellikle Amerika'ya ayrı bir önem veren Opus Dei tarikatının; Kaliforniya, Florida, Illinois, Indiana, Massachusetts, Missouri, New Jersey, New York, Pennsylvania, Teksas, Virginia,

Washington DC ve Wisconsin gibi eyaletlerde dini merkezleri bulunuyor.

Bu merkezler, küresel alanda olduğu gibi, Amerika'da da Teşkilat tarafından destekleniyordu. Zira 1992 yılında Opus Dei'nin Amerika Birleşik Devletleri'ndeki sözcülüğünü yapan William Schmitt, Opus Dei Tarikatı'nın Yahudi işadamları tarafından desteklendiğini[195] söylemekten çekinmeyecekti. Elbette Yahudiler adına bu desteği ADL sağlıyordu. Teşkilat'ın, ilkesel ve yapısal olarak Gülen Hareketi'yle büyük benzerlikler gösteren Opus Dei'yi desteklemesindeki amaç; Katolik dünyasını kontrol etmekti.[196]

B'nai B'rith Teşkilatı'nın ilişki içerisinde olduğu bir diğer dini yapılanma ise Moon Tarikatı'ydı. Kurucusu önceleri Budist, sonradan ise papaz olan Sun Myung Moon'du. Moon, 1954 yılında Kuzey Kore'den kaçarak Güney Kore'ye yerleşmiş, tarikatını da burada kurmuştu. Sun Myung Moon'a göre dinlerin birleşmesi yanında, ırkların birleşmesi de bu tarikata geçmekle mümkündü. Nitekim bugün Güney Kore nüfusunun yaklaşık %40'ını Budistlikten Hristiyanlığa devşirmiş ve toplumu bölmeyi başarmıştı.

Moon Tarikatı da Opus Dei gibi benzer faaliyetler yürütüyor. Dünyanın birçok yerinde vakıfları, ticari işletmeleri, okulları ve medya kuruluşları mevcut. Tarikat, Uzakdoğu, Orta Asya, Türkiye ve Kuzey Amerika bölgelerinde faaliyet yürütüyor. Moon Tarikatı, Kore'nin bölünmesinden hemen sonra kurulmuştu. Bugün gizli yapılanmalar üzerine araştırma yapanların ittifak ettikleri konu, Moon Tarikatı'nın CIA tarafından kurulduğu yönünde. Zira Amerikan Merkezi İstihbarat Servisi CIA, bu tür yapılanmaları bugüne kadar hep kamuflaj olarak kullandı. Nitekim tarikatın adının CIA ile birlikte 1980'deki 'İrangate' skandalına karışması da bunun bir göstergesiydi.

Moon Tarikatı, Opus Dei'ye göre Türkiye'yi çok daha yakından ilgilendiriyordu. Zira Moon Tarikatı'nın Türkiye temsilcisi, Fethullah Gülen'i küresel iktidar çevrelerine tanıtan 'büyük abi' Kasım Gülekti. Moon Tarikatı, çeşitli tarihlerde ülkemizde faaliyetlerde de bulunuyordu. Mesela 1991 yılında İstanbul President Otel'de basına kapalı olarak düzenlenen ve üç gün süren toplantı-

195 http://www.jta.org/1992/01/13/archive/conservative-catholic-group-denies-candidate-forsainthoodhated-jews.

196 Jonathan Gray, The Forbidden Secret, Teach Services, June 14, 2011, s. 380.

da, Hristiyan din adamlarıyla Müslüman din adamlarını bir araya getirdi. Yine 1994 yılında İstanbul The Marmara Oteli'nde medyaya kapalı olarak gerçekleştirdiği toplantıya katılanların ismi ise bugüne kadar sır gibi saklandı. Moon tarikatının da Opus Dei ve FETÖ gibi etkili yayın organları var. Hiç şüphesiz en etkili olanı Washington Times gazetesi. Bu gazete, aynı zamanda B'nai B'rith Teşkilatı'nın siyasi ayağını yürüten Yeni Muhafazakârların (neocon) yuvalandığı yayın organı. Dolayısıyla Beyaz Saray üzerinde oldukça etkili. Washington Times'ın aynı zamanda Fethullah Gülen'in Türkiye'deki amiral gemisi Zaman gazetesi ile de sıkı bir işbirliği vardı. Mesela Zaman Gazetesi kurulduğunda, matbaa tesislerini ilk veren Moon'du. Tesadüf müdür bilinmez ama Moon Tarikatı'nın ABD'deki TV kanalının adı da "Samanyolu"ydu.

Biz şimdi bir kez daha Fethullah Gülen-Teşkilat arasındaki ilişkiye dönelim. 1990'lardan sonra başlayan B'nai B'rith-Fethullah Gülen ilişkisi, Gülen'in Amerika'ya yerleşmesinden sonra da devam etti. Her ne kadar Gülen Hareketi'yle B'nai B'rith arasındaki ilişki Yahudi Liderler Heyeti Başkanı Leon Levy ile başlamış olsa da sonraki süreç ADL'nin Uluslararası Direktörü Kenneth Jacopson üzerinden yürütülüyordu. Fethullah Gülen ile İstanbul'da Teşkilat adına 1998'de o görüşmüştü. Gülen Pennsylvania'ya yerleştikten sonra da Jacopson onu hiç yalnız bırakmadı. İkili, 2003, 2004, 2005 ve 2006 yılları arasında defalarca bir araya geldi. Öyle ki Teşkilat, Türkiye ve Ortadoğu'da atacağı her adımda Gülen'in görüşlerine başvururken, Gülencilerin de her başı sıkıştığında doğrudan aradığı tek kişi Kenneth Jacopson'du.

Gülen'in Pazarlayıcıları Neo-conlar

Fethullah Gülen, Pennsylvania'ya yerleştikten sonra Teşkilat öncelikle onu Amerikan elitlerine pazarlamakla işe başlamıştı. Daha önce anlaşmaya varıldığı gibi, bir yandan Gülen ve ekibi Washington'daki siyasi çevrelerle tanıştırılırken, bir yandan da düzenlenen 'bilimsel' konferanslarla Gülen'e uluslararası meşruiyet kazandırılmaya çalışılıyordu. Mesela 26-27 Nisan 2001 tarihlerinde Georgetown Devlet Üniversitesi'nde düzenlenen "F. Gülen: The man and his movement" (Bir adam ve hareketi) isimli konferans, Gülen Hareketi'nin küresel anlamda legalleştirilmesine dönüktü. Zira konferansta da Gülen Hareketi'nin İslami yapı-

lanmalar arasında 'ılımlı' yönden kurumsallaşmış tek yapılanma olduğunun altı çiziliyordu.

Sözde bu "bilimsel" toplantıyı Fethullahçıların kurduğu "The Rumi Forum" düzenlemişti. Ancak konferansa katılanların kimliklerine bakıldığında, Gülen Hareketi'nin arkasındaki asıl gücün kimler olduğu açıkça görülebiliyordu. Gülen Hareketi'ni Amerika ve küresel alanda pazarlayanlar, B'nai B'rith Teşkilatı'nın siyasi uzantısı Neo-conlar'dı. İsrail'in güvenliğini teminat altına almak için oluşturulan bu düşünce kulübünün üyeleri, Fethullah Gülen Hareketi'ni hep koruyup kolladı. Bunların başında Yahudi lobisinin etkili ismi Alan Mokovsky geliyordu. Mokovsky, 28 Şubat süreci ve Necmettin Erbakan Hükümeti'nin devrilmesinde teorisyenlik görevi üstlenen kişiydi. Yahudi kökenli ve ADL örgütünün stratejik akıl danışmanlarından olan Alan Mokovsky, aynı zamanda ABD Dışişleri İstihbarat Bürosu Şefliği ve Körfez Savaşı sırasında ABD ordusuna danışmanlık yaptı. İsrail'in Amerika'daki en büyük destekçisi Washington Institute for Near East Policy'nin de en gözde elemanlarındandı.

Konferansta Gülen'i pazarlayan konuşmacılardan bir diğer ilginç isim ise daha sonraki bölümlerde detaylıca ilişkilerini deşifre edeceğimiz George S. Harris'di. 1957 yılından sonra Amerika'nın Ankara Büyükelçiliği'nde istihbarat görevlisi olarak çalışmaya başlayan Harris, Türkiye'deki derin NATO yapılanmasının en önemli teorisyenlerinden biriydi. Graham Edmund Fuller'i ise sanırım tanıtmaya gerek yok. Fethullah Gülen'in CIA ile bağlantısını sağlayan eski bir CIA ajanı... Nitekim bu 'pazarlama' faaliyetinin sonucu kısa sürede alınacaktı. ABD Dışişleri Bakanlığı Uluslararası Din Hürriyeti Bürosu'nca 2002 yılında hazırlanan "Din Hürriyeti-Türkiye Raporu"nda, Fethullah Gülen "Moderate Islamic Leader" yani 'Ilımlı İslami Lider' olarak kayıtlara geçiriliyordu.

Fethullah Gülen ve hareketini dünyaya pazarlamak için ilk 'bilimsel' toplantıya aracılık eden Georgetown Üniversitesi'nin de ayrı bir önemi vardı. Center for Strategic and International Studies (Stratejik ve Uluslararası Etüdler Merkezi-CSIS), 1962'de bu üniversitede kurulmuştu. Kurum, Amerikan devleti, petrol ve silah şirketlerine hizmet veriyordu. Amerikan çıkarlarına dolaylı ya da dolaysız hizmet verecek yabancı ülke yöneticileri, bürokratları, akademisyenleri ve sivil toplum kuruluşlarıyla ilişki kuran

CSIS, bir devlet kurumuyken, Yeni Dünya Düzeni'ne uyum sağlamak üzere şirkete dönüştürülmüştü. Özellikle Ortadoğu'daki petropol konusunda yapılan araştırmalarıyla dikkat çekiyordu. Kurumun Ortadoğu bölümü içerisinde Türkiye'ye de ayrı bir bölüm açılmıştı. CSIS birimlerinin yönetimlerinde; emekli istihbaratçılar, kariyerli diplomatlar, akademisyenler ve önemli sivil toplum kuruluşlarının temsilcileri yer alıyordu. Mesela Fethullah Gülen'i küresel örümcek ağıyla tanıştıran Kasım Gülek'in kızı Tayyibe Gülek, CSIS komitelerinde görevliydi.

Gülen Hareketi'nin küresel alanda pazarlanması için elbette bu toplantı son olmadı. 19-20 Nisan 2004'de ikinci bir 'bilimsel' toplantı daha düzenlendi. Toplantı, Washington'daki John Hopkins Üniversitesi'nde "Abant in Washington-İslam Laiklik ve Demokrasi: Türk Deneyimi" adı altında yapılmıştı. Toplantının "hoş geldiniz" konuşmasını ise ABD Dışişleri Bakanlığı'nın Politika Planlama Dairesi'nde Ortadoğu uzmanı ve Genel Direktör Yardımcısı olarak çalışan Francis Fukuyama yapıyordu. Türkiye'den katılanları bir kenara bırakacak olursak, konuşmacılar arasında kimler yoktu ki... ABD Dışişleri Müsteşarı ve ABD Ankara eski Büyükelçisi Marc Grossman, TESEV danışmanı Elisabeth Özdalga, Henry Barkey, Carnegie Vakfı'ndan Hussain Haqqani, Amerikan Yahudi Komitesi'nden Barry Jacobs ve Anatol Lieven, Savunma Bakanlığı Müsteşarı Paul Wolfowitz ve yine Alan Makovsky... İşin tuhaf yanı, bütün bu toplantılar yapıldığında; Fethullah Gülen, Devlet Güvenlik Mahkemesi (DGM) tarafından aranan bir isimdi. Türkiye'de yargının aradığı kişi, ABD'deki devlet üniversitesinde adına bilimsel toplantılar düzenleniyor, ABD Dışişleri Bakanlığı'nın üst düzey bürokratlarınca onurlandırılıyordu.

Bütün bu veriler göz önüne alındığında, yukarıda bahsettiğimiz Opus Dei, Moon Tarikatı ve Gülen Hareketi'nin aynı merkezden yönetildiğini söylemek mümkün. Zira söz konusu örgütlerin faaliyet alanları, çalışma yöntemleri ve örgütlenme modelleri, adeta birbirlerinin kopyası. Dahası, liderlerinin yazmış olduğu kitapların isimleri bile aynıydı. Mesela Opus Dei'nin lideri Papaz Josemaria Escriva tarafından yazılan örgütün rehber kitabı "The Way" yani 'Yol' adını taşıyordu. Kitap 1934 yılında yazıldı ve 43 dile çevrilerek tüm dünyaya dağıtıldı. Rastlantıya bakın ki, Fethullah Gülen'in İngilizceye çevri-

len dört ciltlik ilk kitabının adı da "Criteria, or Lights Of The Way" yani 'Ölçü veya Yoldaki Işıklar' adını taşıyordu. Ancak daha ilginç olanı ise her üç örgüt liderinin ikamet ettikleri yerin de Amerika Birleşik Devletleri olmasıydı. Opus Dei kurucusu Papaz Escriva, 1940'lardan itibaren sürekli ABD'de bulundu. Moon, 1959 yılında ABD'ye yerleşti. Gülen ise bilindiği gibi 1999 yılında ABD'nin yolunu tuttu. Teşkilat, bu üç tarikat vasıtasıyla hem Budist âlemi hem Katolik Hristiyan âlemi hem de İslam âlemi üzerinde hegemonya kurmayı amaçlıyordu. Hedef; dinleri yozlaştırarak kapitalizmin her alanda küreselleşmesi için "ılımlı paralel dinler" oluşturmaktı.

Büyük Abi

Kasım Gülek ismi, Fethullah Gülen için ayrı bir önem taşıyordu. Zira masonik dünya dâhil, küresel kapıların Fethullah Gülen Hareketi'ne açılışı Kasım Gülek aracılığıyla olmuştu. Dolayısıyla Kasım Gülek, Fethullah Gülen üzerinden Türk/İslam coğrafyasında inşa edilmek istenen 'Amerikan çıkarlarına uygun ılımlı İslam' projesinin kavşağındaki en kritik isimdi. Fethullah Gülen-Kasım Gülek ilişkisini yakından bilenlerin anlattıklarına göre, bu garip ilişki 1960'lı yıllardan itibaren başlamıştı. Komünizmle ilgili bir toplantıda, Gülek'in dini konulardaki tespitleri Gülen'in çok hoşuna gitmişti. Toplantı sonrası başlayan dostluk, uzun yıllara yayılıp gitti. Birbirine 'zıt' görüşlü bu iki ayrı dünyanın insanını bir araya getiren, aslında NATO'nun Sovyet tehlikesine karşı oluşturduğu 'Yeşil Kuşak' projesiydi. Zira 'solcu' Bülent Ecevit ile 'solcu' Kasım Gülek'in Fethullah Gülen'le eşleştirilebilecek başka ortak noktası yoktu. Fethullah Gülen, Kasım Gülek ile tanıştıktan sonra, 1963 yılında bir anda Türkiye'nin dört bir yanına yayılan Komünizmle Mücadele Dernekleri'ni kuracaktı. Fethullah Gülen, Erzurum ve İzmir'de Kurulan bu derneklerin yönetiminde yer aldı.[197] Ne tesadüftür ki, Moon Tarikatı da Dünya Anti-Komünistler Birliği'ni (WACL) 1966'larda kuruyordu.[198] Aslında B'nai B'rith'in kontrolündeki CIA destekli bir kontrgerilla faaliyeti olan bu dernekler, Fethullah Gülen'in siyaset sahnesine çıkmasındaki kilometre taşlarından birini oluşturuyordu.

197 Latif Erdoğan, Küçük Dünyam, AD Yayınları, İstanbul, 1995, s. 78.
198 Fred Clarson, 'Moon Yasası', Cover Action, Sayı: 27, 1987.

Peki, kimdi bu Kasım Gülek? Bizzat kızı Tayyibe Gülek'in söylediğine göre, Kasım Gülek'in babası Mustafa Rıfat Bey, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin Çukurova Bölge Temsilcisi'ydi. Rıfat Bey'in, B'nai B'rith Teşkilatı'nın Osmanlı'daki alt yapılanması olan Alliance Israilite Universelle'nin okullarında öğretmenlik yapan Talat Paşa ile arasından su sızmazdı. Zaten Rıfat Bey'i çağırıp bu görevi kendisine tevdi eden de Talat Paşa'dan başkası değildi. Yine Rıfat Bey'in Adana'da ürettiği pamuğun hidrofilize edilerek pansumanda kullanılmak üzere orduya satmasına da Talat Paşa aracılık etmişti. Mustafa Rıfat Bey, ilk Türk eczacısıydı. 1888'li yıllarda Sultan Abdülhamid muhalifliğinin merkezi olan Askeriye-i Tıbbiye'de okumuştu. Zira o dönem eczacılık, tıp fakültelerinde okutuluyordu. Rıfat Bey, İttihat ve Terakki Cemiyeti ile burada tanışıp üye olmuştu.

Kasım Gülek, Mustafa Rıfat Bey'in üç çocuğundan biriydi. Eğitimine Adana'da başlayan Gülek, babasının yanına giderek eğitimini İstanbul'da sürdürdü. O dönemin en iyi okulu şüphesiz Galatasaray Lisesi, namı diğer Mekteb-i Sultani'ydi. Bu okulda 1919 yılına kadar eğitimine devam eden Gülek, bu tarihten sonra bir anda karar değiştirerek Mekteb-i Sultani'den ayrıldı. Ayrıldığında lise üçüncü sınıftaydı. Babası Mustafa Rıfat Bey, İttifak Devletleri'nin Birinci Dünya Savaşı'nı kazanmalarında Amerika'nın oynadığı rolden oldukça etkilenmişti. İngilizceye de ayrı bir hayranlık duyuyordu. Dolayısıyla İngiliz/Amerikan siyasetinin dünyaya egemen olacağını düşünüyordu. Bu nedenle olsa gerek, 1919 yılında oğul Gülek'i eğitim dilinin Fransızca olduğu Galatasaray Lisesi'nden alarak, İngilizce eğitim veren Robert Kolej'e yazdırdı.

İlginçtir, Mustafa Rıfat Bey aynı zamanda hafız olmasına rağmen, oğul Kasım Gülek'i her gün bir saat İncil okutulan Robert Kolejine vermişti. Nitekim 'hafız bey' daha sonra bundan rahatsızlık duymuş olacak ki, o zaman genç bir doçent olan Şemsettin Günaltay'dan oğlunun Arapça ve Kur'an dersleri almasını sağladı. Nitekim bu durumu bizzat Kasım Gülek yıllar sonra şöyle anlatacaktı: "Robert Koleji'nde her gün 1 saat İncil okutuyorlar. Babam hafız-ı Kuran. Babama kimse Rıfat Bey demezdi, Hafız Bey derdi. Fevkalade dindar biriydi. Bunlar İncil okutuyor, oğlumun Müslümanlık tarafı ne olacak? Kafasından karar vermiş, araştırmış, genç doçent Şemsettin Bey'i (Günaltay) bulmuş. O

her akşam gelir bana ve kardeşime Müslümanlık dersi verirdi."[199] Aslında burada da ilginç bir durum söz konusuydu. Zira "hafız baba" kendisi oğluna dini anlatmak yerine, bir başkasını görevlendiriyordu...

Kasım Gülek, Robert Koleji'ni bitirdikten sonra, 1924 yılında Ecole Science Politiques'te (Paris Siyasal Bilgiler Okulu) Siyaset Bilimi okumak üzere Fransa'ya gitti. Bu okulu da başarıyla tamamlayan Gülek, Columbia Üniversitesi'nde iktisat doktorası yapmak üzere 1928 yılında New York'un yolunu tutuyordu. İşte Kasım Gülek'in küresel ağla bağlantı kurması tamda bu yıllarda gerçekleşecekti. Zira Gülek, Amerika'daki öğrencilik yıllarında, Rockefeller'ın derin küresel finans ağı Chase Manhattan Bank'ta çalışmaya başlamıştı. Gülek için artık bütün kapılar ardına kadar açılmıştı. Öncelikle küresel hegemonya için adam yetiştirme merkezi olan Harvard'da işletme mastırı yapmak üzere kabul edildi. Dahası, Rockefeller bursuyla doktora sonrası (post doctorate) çalışmalar yapmak için Berlin ve Cambridge Üniversitelerine gidecekti. Oğul Gülek, baba Mustafa Rıfat Bey'in o çok arzuladığı İngiliz/Amerikan ekolünün artık ayrılmaz bir parçası olmuştu.

Kasım Gülek, küresel eğitim çarklarından geçtikten sonra nihayet yurda döndü. Döner dönmez kariyer basamaklarını hızla yükselmeye başladı. Columbia Üniversitesi rektörünün tavsiyesi üzerine, Mustafa Kemal, Kasım Gülek'i Adana'dan Çankaya Köşkü'ne çağırdı. 30 yaşını doldurduktan sonra onu milletvekili olması koşuluyla CHP'ye yazdırdı. Nitekim Gülek, kısa bir süre sonra Bilecik'ten milletvekili seçilecekti. Siyasi kariyerine genç yaşta başlayan Kasım Gülek, Bayındırlık ve Ulaştırma Bakanlığı görevlerine getirildi. Çeşitli dönemlerde devlet bakanlığı ve başbakan yardımcılığı yaptı. Daha önemlisi, İsmet İnönü'ye rağmen 1950 yılında CHP Genel Sekreteri seçildi. Bu görevi de tam 10 yıla yakın bir süre devam ettirdi.

İç siyasette kilit bir konuma gelen Kasım Gülek, zamanla küresel derin iktidarın Türkiye'deki temsilcisi oldu. Daha CHP Genel Sekterliği koltuğuna oturur oturmaz, 1950 - 1953 yılları arasında Kore Birleşmiş Milletler Komisyonu Başkanlığı'na seçildi. Ardından, çok daha önemli bir mevki olan Kuzey Atlantik Asamblesi Başkanlığı'na getirildi. Hem de Türk hükümetinin bu

199 Aksiyon dergisi, Sayı: 60, 1996.

koltuğa farklı bir isim önermesine rağmen... Dönemin Kuzey Atlantik Asamblesi Başkanı Albay J. J. Fens, 1958 yılında Menderes Hükümeti'nden Türk heyetinin bildirilmesini istiyordu. Nitekim bu görev için CHP'li Nüvit Yetkin uygun görülmüştü. Ancak NATO'nun istediği kişi belliydi: Kasım Gülek...

Derhal harekete geçen CHP Genel Sekreteri Kasım Gülek, Colonel (Albay) Fens'e mektup yazarak, Nüvit Yetkin yerine kendisinin çağrılmasını öneriyordu. Nitekim Gülek'in dediği olacaktı. CHP Genel Başkanı İsmet İnönü'nün karşı çıkmasına rağmen, Gülek Kuzey Atlantik Asamblesi Başkanlığı'na getirildi. Daha sonra Avrupa konseyi Parlamenterler Asamblesi Başkan Yardımcılığı, NATO Parlamenterler Konferansı Başkan Yardımcılığı gibi küresel hegemonyanın en etkili kurumlarında çalıştı. Nitekim Menderes'e yapılan darbe sonrasında 'Kontenjan Senatörlüğü' görevine getirildi. Yaşlandıktan sonra aktif görevlerini bıraksa da ölüm tarihi olan 1996 yılına kadar, Türkiye ve dünyayı yönetenlere danışmanlık yapmaya devam etti.

Küresel Matruşka

Hiç şüphesiz Kasım Gülek, kurmuş olduğu uluslararası derin ilişkiler sayesinde, Türkiye'de gözlerin her zaman üzerinde olduğu farklı bir kişilikti. Öyle ki emekli olduğunda bile devleti yönetenler, uluslararası ilişkilerde pek çok kez onu aracı olarak kullanmak durumunda kalmıştı. Özellikle Süleyman Demirel ve Turgut Özal, Kasım Gülek'in küresel ilişkilerinden bir hayli faydalanan politikacılardı. Kasım Gülek, küresel anlamdaki ilk derin ilişkisini, 'Yeni Dünya Düzeni'nin tesis edilmesinde büyük rol oynayan Amerikalı ünlü General Douglas McArthur ile kurmuştu. McArthur, Türkiye'yi yakından tanıyan biriydi. 27 Eylül 1932'de Dolmabahçe Sarayı'nda 'ABD Kara Kuvvetleri Komutanı' sıfatıyla Mustafa kemal ile yapmış olduğu o ünlü görüşmeyle tanınıyordu. Aynı McArthur, Kasım Gülek ile tanıştığında ise Birleşmiş Milletler'in Kore'deki Kuvvetler Komutanlığı'nın başındaydı. İşte Gülek'le olan büyük dostluğu bu görevi sırasında başlamıştı. Zira Kasım Gülek de o dönem Türkiye adına Kore Birleşmiş Milletler Komisyonu Başkanlığı'nı yürütüyordu.

McArthur, Kasım Gülek'in Amerika'ya duyduğu hayranlığa yakından şahit olmuştu. Zira Gülek, akıcı İngilizcesiyle babası

Mustafa Rıfat Bey'in nasıl bir Amerika hayranı olduğunu, Sultan Abdülhamid'e karşı verdiği mücadeleyi her seferinde gururla tekrarlıyordu. Nitekim ikili arasındaki dostluk bir hayli ilerlemişti. Öyle ki McArthur, daha sonraları Kasım Gülek'in Amerika'da kalarak senatör olmasını isteyecek kadar onun sadakatinden emin olmuştu. Dolayısıyla Gülek'i derin iktidarın küresel efendileriyle tanıştırmakta, onlara pazarlamakta hiçbir mahsur görmedi. Mesela CIA ajanı Paul Henze'yi Kasım Gülek ile tanıştıran, güvenirliği konusunda teminat veren McArthur'du. Paul Henze, 'diplomat' olarak 1959 yılında Türkiye'ye geldiğinde, ilk tanıştığı kişi Kasım Gülek olmuştu. Tabi McArthur'un selamını söyleyerek... Tesadüf müdür bilinmez ama Kasım Gülek'in Fethullah Gülen ile olan sıkı ilişkileri de işte tam bu yıllara rastlıyordu. Yani Gülen'in "komünizmle mücadele" derneklerini kurmaya karar verdiği yıllar... Fethullah Gülen'in ABD'de oturma izni almasında en büyük çabayı gösterenlerden birinin Paul Henze olduğu düşünülürse, bu ilişkilerin pek 'tesadüf' olmadığını söylemek hiç de abartı olmasa gerek.

Paul Henze, Türkiye'yi tanıyıp büyük dostluklar kurduktan sonra, ABD'ye geri döndü. Ancak Türkiye'nin CHP-MSP koalisyonuyla yönetildiği 1974 yılında, yeniden Ankara'ya geldi. Hem de CIA'nin Türkiye Büro Şefi olarak... Bu görev üç yıl sürdü. Sonra 1977 yılında Ankara'dan ayrılıp yine merkeze döndü. Beyaz Saray'da başkana danışmanlık yapmakla görevli Ulusal Güvenlik Konseyi'nde CIA temsilcisi olarak 1980 yılına kadar görev yaptı. 12 Eylül 1980'de ordu darbe yaptığında, bunu dönemin ABD Başkanı Jimmy Carter'a "Our boys have don it / bizim çocuklar yaptı" diye haber veren kişiydi. Paul Henze'nin, aynı zamanda Yeni Dünya Düzeni'nin en etkili teorisyenlerinden Zbigniew Brzezinski ile de çok sıkı dostluğu vardı. Zira Ulusal Güvenlik Konseyi'nde uzun süre birlikte çalışmışlardı. Henze, hükümet görevlerinden ayrıldıktan sonra ise uzun yıllar 'gölge' CIA olarak bilinen Rand Corp isimli düşünce kuruluşu için analizler yaptı.

Biz şimdi yeniden Kasım Gülek'e dönelim. Hemen belirtmeliyim ki, Gülek hiçbir zaman küresel hegemonyanın resmi kurumlarında çalışmakla yetinmedi. *Üst Aklın* dünya hâkimiyeti için kurmuş olduğu uluslararası sivil toplum örgütlenmeleriyle de hep içli-dışlı oldu. Mesela Moon Tarikatı bu sivil örümcek ağla-

rından biriydi. Kasım Gülek, Moon Tarikatı'nın küresel kurumlarından Professors World Peace Academy'nin (Dünya Profesörler Barış Akademisi-PWPA) Türkiye'deki ilk başkanıydı. Kasım Gülek'in CIA tarafından komünizm tehdidine karşı konumlandırdığı bu küresel ağın Türkiye'deki temsilciliğini yapması, aslında onun hangi organizasyonun içerisinde yer aldığının açık bir göstergesiydi.

1980'li yıllardan itibaren Moon Tarikatı'nın Türkiye ilişkilerini yürütmeye başlayan Kasım Gülek, aynı zamanda Hristiyanlık misyonerliği yapan bu örgütün Türkiye ayağını güçlendirmek için büyük çaba gösterdi. Gülek, Moon Tarikatı'nı Türkiye'de pazarlamak için ilk toplantısını 1982'de İstanbul'da yaptı. Bu toplantıya Moon'un Ortadoğu Temsilcisi Thomas Cromwell'in yanı sıra, Türkiye'den de önemli isimler katılmıştı. Emre Gönensay, Sabahattin Zaim, Ekrem Akurgal, Gülay Atığ, Semra Özal... Toplantının konusu da ilginçti: 21. Yüzyıl Eğitimi ve Türk Yunan İlişkileri... Elbette bu toplantı bir kereyle sınırlı kalmadı. Çalışmalar, 1986 yılında İstanbul Hilton Otel'inde yapılan uluslararası organizasyonlarla devam etti. Üstelik bu kez toplantının davetlileri arasında Deniz Baykal, TESEV'in danışmanı Hayri Erdoğan Alkin, Yaşar Nuri Öztürk, Handan Kepir ve Emre Gönensay gibi tanınmış isimler vardı. Daha sonra 1991 ve 1992 yıllarında yapılan toplantılara katılanların ismi ise hiçbir zaman açıklanmadı.

Moon Tarikatı'yla böylesine içli-dışlı olan Kasım Gülek, bir yandan da Fethullah Gülen'le olan 'garip' ilişkilerini sürdürüyordu. Garipti, çünkü Gülek, hem Hristiyanlık misyonerliği yapan Moon Tarikatı'nın temsilciliğini üstleniyor, hem de kendisi ve cemaatini "İslam'a adamış" Gülen'i Amerika'ya pazarlıyordu. Mesela Fethullah Gülen'i Neo-conların etkili ismi ve ABD'nin Türkiye eski Büyükelçisi Morton Abramowitz ile o tanıştırdı. Nitekim Abramowitz, Gülen hareketinin Türkiye, Amerika ve Avrupa'da yayılmasında kilit rol oynayanlardan biri oldu. Fethullah Gülen, 1 Eylül 1997 tarihli Zaman gazetesinde Amerika'da kendisine referans olan ismin Kasım Gülek olduğunu açıklarken şöyle diyordu: "ABD'de görüştüğüm insanlardan biri Abramowitz idi. O, Türkiye'de bir zaman elçi olarak kalmıştı. Müşterek dostumuz Kasım Gülek Bey vardı. Onun vasıtasıyla gıyaben onu tanıyorduk..."

Morton Abramowitz, sıradan bir diplomat değildi. *Üst Aklın* son yıllardaki en aktif elemanlarından biriydi. ABD'nin kritik res-

mi kurumları ve küresel düzenin hemen tüm 'derin' kurumlarında çalıştı. Öncelikle B'nai B'rith Teşkilatı'nın büyük patron Rockefeller eliyle kontrol ettiği *Üst Aklın* stratejik akıl üretim merkezi CFR üyesiydi. 1991-1997 yılları arasında küresel iktidarın finansörlerinden Carnegie Vakfı'na bağlı sözde uluslararası çatışma ve krizlerin önlenmesi için çalışan 'Carnegie Uluslararası Barış İçin Bağış Komitesi'nin (Carnegie Endowment for International Peace) başkanlığını yaptı. Yine küresel gücün en önemli icra merkezlerinden olan Uluslararası Kriz Grubu'nun (International Crisis Group) da 1997-1998 yılları arasında Başkanlığı'nı yürüttü.

Kod adı: 'Aylin'

Kasım Gülek, Fethullah Gülen'in Türkiye ve Amerika'daki etkili kliklerle temasını sağlayan en kritik isimdi. Üstelik Gülek, bu bağlantıları sağlarken sadece kişisel ilişkilerini kullanmakla kalmamış, Amerikan ordusunda albay olarak çalışan ve Pentagon'la girift ilişkilere sahip baldızı Aylin Radomisli'yi de Gülen için seferber etmişti. Mesela Gülen ve hareketi hakkındaki ilk 'olumlu' raporu Pentagon'a veren kişi, işte bu baldız Aylin Radomisli'ydi. Gülen, 1992 yılında 'tedavi' için ABD'ye gittiğinde, onun Pentagon'la olan ilişkilerinde Aylin Rodomisli aracı oldu. Fethullah Gülen'in Türk medyasında ilk pazarlamasını yapanlardan gazeteci Hulusi Turgut, 21 Ocak 1998 tarihli 'Yeni Yüzyıl' gazetesinde bu ilişkiyi şöyle anlatacaktı: "Kasım Gülek, Fethullah Gülen'le çok iyi dostluk ilişkileri içinde bulundu. Gülen, Kasım Gülek'le sık sık görüşürdü. Vefatı üzerine bu eski dostunun cenaze namazını kıldırmıştı. Fethullah Gülen'e sorduk: 'Amerika, sizlerle ilgili referansı merhum Kasım Gülek'ten mi aldı?' Gülen bu konuda şunları söyledi: 'Kasım Gülek Bey'in baldızı Amerika'daydı. Yani Pentagon'la irtibatları vardı. Eğer kendisine değişik platformlardan, Beyaz Saray'dan sormuşlarsa 'Bunlar nedir?' diye, o da 'Endişe edilecek bir şey yoktur' demiştir, referans vermiştir."

Peki, kimdi Kasım Gülek'in baldızı olan bu meşhur Aylin Radomisli? Türkiye'de bilinen ismiyle Aylin Devrimel, kökleri Osmanlı sadrazamlarına kadar giden bir ailenin cumhuriyet döneminde doğmuş torunlarıydı. Giritli Deli Mustafa Naili Paşa'nın soyundandı. Aylin Devrimel, Türkiye'deki eğitimini Amerikan Kız

Koleji'nde tamamladıktan sonra, Paris'in yolunu tuttu. Bu yıllar, Aylin'in hayatını değiştiren yıllardı. Zira Paris'e sıradan bir misafir olarak giden Aylin, Paris'in ünlü otellerinden birinde karşılaştığı sürgündeki Libyalı Prens Muhammded El Senusi ile Dillere destan bir düğünle evlendi. Bunda ne var demeyin. Senusi ailesinin önemli bir özelliği vardı. O yıllar Arap dünyası içerisinde İsrail ve Amerika'ya sempati duyan ender ailelerdendi Senusiler. Dolayısıyla darbeyle göreve geldiği günden beri İsrail ve Amerika'ya 'kafa tutan' Muammer Kaddafi'nin de tescilli düşmanıydılar.

Muammer Kaddafi, 1969'da Prens Muhammed El Senusi'nin amcası Kral İdris ve veliaht prens olan babası Hasan el Senusi'yi devirdiğinde, o henüz çocuk yaştaydı. Senusi ailesi, 1988 yılında ülkeden ayrılmalarına izin verilene dek ev hapsinde tutuldu. Aile daha sonra Londra'ya yerleşti. 1992'de ölen Hasan El Senusi, unvanını oğlu Muhammed El Senusi'ye bıraktı. Bugüne kadar Aylin'in Prens Muhammed El Senusi ile kimin tanıştırdığı pek bilinmese de bu evlilik, Aylin'in "hürriyetine düşkünlüğü" nedeniyle kısa sürdü. Evlilik biter bitmez, Aylin, tıp eğitimi almak için İsviçre'nin yolunu tuttu. Burada okuduğu sırada, aynı okuldan tanıştığı Yahudi asıllı bir öğrenci arkadaşıyla evlendi. Nitekim Lozan Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra ise Amerika'daki Cornell Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde göreve başladı. Burada da meslektaşı Yahudi asıllı Michel Radomisli ile evlendi. İşte 'Radomisli' soyadını buradan almıştı. Ancak bu evlilik de uzun sürmeyecekti. Son olarak Amerikalı ünlü sinema yapımcısı New Yorklu bir Yahudi olan Joseph Cates ile evlendi. Tabi yine olmadı, boşandı. Ancak burada ilginç olan bir durum vardı. Aylin, yapmış olduğu dört evliliğin üçünü Yahudi kökenli kişilerle yapmıştı.

Aylin Radomisli'nin yakın arkadaşı Nermin Bezmen'in anlatımıyla; "Güzel, alımlı, ışıklı, dişi, ünlü, pırıltılı, enerjik, macera dolu, sergüzeşt, serseri, hırslı, zengin, tavizsiz"[200] biri olan Aylin Devrimel Radomisli Cates, magazinel sıfatlarının yanı sıra, derin ilişkileri olan biriydi. Radomisli, Kasım Gülek'ten sonra Türkiye'nin küresel sisteme adapte olmasında büyük rol oynayan ABD eski Büyükelçisi Münir Ertegün'ün, New York'ta ikamet eden oğlu Ahmet Ertegün ile de çok sıkı dostluğu vardı. Aylin Radomisli, New York'un en meşhur ve saygın psikiyatristlerinden biriydi. 62 East End'in lüks, seçkin binalarından birinde ya-

200 Vatan, 14 Nisan 2013.

şıyordu. Dolayısıyla Amerikan sosyetesinin de gözdelerindendi. Metropolitan Operası'nda en ön sırada daimi yeri vardı.

Ne var ki, o böylesi lüks ve özenilen bir hayatı bırakıp, tam 53 yaşında Amerikan ordusuna yazıldı. "Uçuşan ipek, şifon elbiselerinden, marka ayakkabılarından" sıyrılıp, 'er' üniforması ve postallarıyla Amerikan ordusunun bir neferi olarak askeri eğitime katıldı. 18-20 yaşlarındaki delikanlılarla beraber silah taktı, söktü, çamurlarda süründü, halatlara tırmandı, duvarlardan atladı. Nitekim 1992 yılında Oklahoma'da bulunan Fort Sill'deki askeri psikiyatri servisinde şef oldu. "Hürriyeti için" Libyalı prensten boşanan Aylin, kendisini Körfez Savaşı'ndan dönen Amerikalı askerlerin ruhsal yaralarını sarmaya adamıştı. İşin ilginç yanı, sıradan bir er olarak girdiği ABD ordusunda, bir yıl içerisinde 'üstün başarı ödüllü' bir albay olmuştu.

Ancak Aylin Rodomisli, Oklahoma'daki askeri hastanede "cesaretlerine" hayran olduğu Amerikalı askerlerin psikolojik tedavileriyle uğraşırken, tam bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. Zira tedavi ettiği askerlerin, 'korkusuzca savaşmaları için' cesaret verici ilaçlar kullandıklarını fark etti ve bunu bir raporla üstlerine bildirdi. Oysa üstleri zaten bunu biliyor, hatta teşvik ediyorlardı. Yoksa Iraklı masum bir milyon insan nasıl öldürülebilirdi ki? Nitekim üstleri ona bu konuda sessiz kalmasını önerdiler. Ancak Aylin, sözleşmesi bitip ordudan ayrıldıktan sonra da bu konunun üzerine gitmeye devam etti. Üstelik şimdi yeni bir amacı vardı: Diplomat olmak... Aylin Rodomisli, gizli kalması gereken bu sırrı Washington'da da dillendirmesi, bardağı taşıran son damla oldu. Parçası olduğu derin çarkın ne kadar acımasız olduğundan habersizdi. Nitekim yardımcısı 17 Ocak 1995 günü Bedford'daki evinin önüne geldiğinde, onu garajın kapısında, kendi arabasının altında bulmuştu. Belli ki bu 'garip' bir ölümdü. Zaten Amerikalı uzmanlar da raporuna öyle yazacaktı: Freak accident...

Bizzat Fethullah Gülen'in de itiraf ettiği gibi, Gülen Hareketi'ni Beyaz Saray'a pazarlayan, işte böyle gizemli bir hayat süren Aylin Radomisli'ydi. Üstelik bu öylesine gizemli bir dayanışmaydı ki, bir aile boyu devam etti. Kasım Gülek ve Aylin Rodomisli'nin ölümünden sonraki ilişkiler, Kasım Gülek'in kızı Tayyibe Gülek üzerinden sürdü. Zira Tayyibe Gülek, Teyzesi Aylin Radomisli ile uzun süre ABD'de birlikte yaşamıştı. O da babası gibi Harvard'lıydı. Nitekim Tayyibe Gülek, Harvard'ı bitirdikten sonra,

yıllardır Türkiye iktisadını yönetenlerin yuvası London School of Economics'te yüksek lisans yaptı. Türkiye'ye döndüğünde ise Bülent Ecevit tarafından başbakanlık danışmanlığına atandı. Bu atamada Fethullah Gülen'in 'ricası' vardı. Nitekim Türkiye'nin Bakü-Ceyhan Boru Hattı sekreterliğini yürütürken, Ecevit'lerin kontenjanından Adana Milletvekili (1999) olarak TBMM'ye girdi. Tayyibe Gülek'in milletvekili olmasını da yine bizzat Fethullah Gülen istemişti...

FETÖ'nün Güney Afrika Sırrı

Pek bilinmese de Güney Afrika Cumhuriyeti, Fethullah Gülen Hareketi için önemli ülkelerin başında geliyordu. Yerli halkın sefalet içerisinde yaşadığı, ölüm, kargaşa ve ırkçılığın kol gezdiği bu bölgeden herkes kaçarken, Gülen, müritlerinin buralarda yatırım yapmasını, okul açmasını istiyordu. Nitekim 2009 yılına gelindiğinde, Güney Afrika, FETÖ'nün Amerika'dan sonraki en büyük örgütsel yapılanma üssü haline gelmişti. Bu gerçek, 17/25 Aralık ve 15 Temmuz darbe girişimlerinden sonra FETÖ mensuplarının bu ülkeye kaçmasıyla anlaşılacaktı. Yaklaşık 200 kadar üst düzey FETÖ üyesi, Güney Afrika'nın yolunu tutmuştu.

Peki, nereden çıkmıştı Gülen'in bu Güney Afrika sevdası? İddia edildiği gibi amaç Türk Bayrağı'nı yurtdışında dalgalandırmak, İslam adına gönülleri fethetmek için mi gitmişti Gülen Hareketi bu bölgeye? Fethullah Gülen'in B'nai B'rith Teşkilatı ile olan karanlık ilişkilerine bakıldığında cevap elbette hayır... Aslında o sadece küresel ağ içerisinde kendisine verilen rolü oynuyordu. Zira Gülen Hareketi'nin bu coğrafyada okul açmasını ve Güney Afrika'yı bir üs haline getirmesini öneren güç, FETÖ'nün küresel koruyucusu B'nai B'rith Teşkilatı'ndan başkası değildi.

Bu 'garip önerinin' altında ise ilginç bir gerekçe yatıyordu. B'nai B'rith Teşkilatı'na bağlı Anti-Defamation League (ADL) örgütünün, 1961 yılından beri Güney Afrika Cumhuriyeti'nin ırkçı liderleriyle bağlantısı vardı. Zira ADL, kurmuş olduğu illegal istihbarat ağı sayesinde İsrail ve Güney Afrika Cumhuriyeti'nin ırkçı politikalarına karşı çıkan akademisyen, sanatçı, politikacı, kurum ve kuruluşları tespit ederek MOSSAD ve Güney Afrika Cumhuriyeti istihbaratına bildiriyordu.[201] Daha önceki bölümlerde de-

201 Mark Mooney, New York Daily News, 9 Nisan 1993.

taylarıyla anlattığımız gibi, bu ilişkilerin belgeleri, FBI ajanlarının Nisan 1993 yılında ADL'nin Los Angeles ve San Francisco'da bulunan ofislerine yapmış olduğu baskında ele geçilmişti.

B'nai B'rith Teşkilatı'nın Güney Afrika ırkçı yönetimiyle gizli ilişkileri olduğu gibi, İsrail devleti de bu ülkeyle yakından ilgileniyordu. Ancak söz konusu işbirliğini tehlikeye atacak önemli bir husus vardı. Zira İsrail devletinin Güney Afrika Cumhuriyeti üst düzey yöneticileriyle çok sıkı bağları bulunmasına rağmen, bu ülkede İsrail yanlısı bürokrat bulmakta zaman zaman güçlük çekiliyordu. Üstelik İsrail, bölge halkı tarafından da pek sevilmiyordu. Dolayısıyla Gülen Hareketinin açmış olduğu okullarda hem İsrail yanlısı bürokrat yetiştirilebilir, hem de İsrail sempatisi bir 'Müslüman cemaat' eliyle tabana yayılabilirdi. İşte ADL örgütünün Fethullah Gülen'e Güney Afrika'da üstlenmesini önermesinin asıl nedeni buydu...

1910 yılında özerk bir bölge konumunda bulunan Ümit Burnu, Natal, Transvaal ve Orange River Kolonileri, Güney Afrika Birliği'ni kurmak için birleştiklerinde, genel nüfus içinde 46 bin Yahudi vardı. Bu rakam, o döneme göre azımsanamayacak kadar büyüktü. Zira bunların çoğunluğu, o dönem İsrail devletinin Kenya ve Uganda'da kurulma olasılığı nedeniyle buralara göç etmişlerdi. Ancak bu durum, Yahudilerin söz konusu bölgede yeni oldukları anlamına gelmiyordu. Küresel hegemonyanın finansörlerinden Yahudi asıllı elmas kıralı Cecil John Rhodes, Güney Afrika elmas yataklarını sömürmek için 1870'lerde bu coğrafyaya gelmişti. Nitekim kısa sürede de ülkenin tüm elmas yataklarını kontrolü altına aldı.

B'nai B'rith Teşkilatı, özellikle Kimberley Elmas Bölgesi'nin kullanıma açılmasıyla, 'baskı altında' olduklarını iddia ettiği Doğu Avrupa Yahudilerini bu ülkeye göçmeye teşvik etti.[202] Nitekim bu durum, yerli halk siyahları ikinci sınıf vatandaş konumuna getirmişti. Üstelik bölgeye olan göçler Doğu Avrupa ile de sınırlı kalmadı. İngiltere ve Batı Avrupa'dan da Yahudi göçleri oldu. Mesela 1880 ile 1910 yılları arasında tam 40.000 Yahudi göçmen Güney Afrika'ya yerleşti. Bu göçmenler, bugün Güney Afrika'nın önemli merkezleri olan Johannesburg, Orange Free ve Cape Town kentlerinde toplandı. Elmas yataklarının bulunduğu her köyde ise Yahudi tüccarlar bulunuyordu. Güney Afrika nüfus

202 http://arsiv.salom.com.tr/news/print/13748-Guney-Afrika-Yahudileri.aspx.

verilerine göre, 1926 yılında ülkede toplam 72 bin Yahudi vardı. Yahudilerin en yoğun olduğu yerlerin başında, 25 bin kişiyle Johannesburg geliyordu.

Güney Afrika ve İsrail arasında stratejik çıkarlara dayalı dev bir işbirliği söz konusuydu. Mesela Haaretz gazetesinin önde gelen politik yorumcuları, Güney Afrika'yı "İsrail'in Amerika'dan sonra gelen en önemli müttefiki" olarak tanımlıyordu. Yine 5 Kasım 1984'te Güney Afrika Cumhuriyeti Başbakanı Pieter Willem Botha'nın İsrail'e yaptığı ziyareti sunan İsrail devlet televizyonu sunucusu Victor Nahmias, "Güney Afrika-İsrail ilişkilerinde gizlenenler bilinenlerden çok daha fazladır" demekte hiçbir sakınca görmüyordu. İsrail-Güney Amerika ilişkileri, 1950 yılında İsrail Dışişleri Bakanı Moşe Şaret'in Güney Afrika'yı ziyaret etmesiyle başlamıştı. Bu ilişkiler, daha sonra ortak nükleer denemeler dâhil, askeri alandaki çeşitli gizli anlaşmalarla devam etti. Özellikle diplomatik ilişkilerin 1975 yılından sonra büyükelçilik düzeyine çıkarılması, Güney Afrika'yı adeta İsrail'in arka bahçesi yapmıştı.

İki ülke arasındaki işbirliği çok geniş bir yelpazede gelişiyordu. Nükleer alanda İsrail teknolojisi ile Güney Afrika'nın uranyum kaynakları birleştirildi. İki ülkenin silahlı kuvvetleri de birçok alanda ortak çalışma içerisindeydi. İsrail, Güney Afrika ordusunu eğitiyor ve silahlandırıyordu. Mesela Güney Afrika hava gücü, tamamen İsrail teknolojisiyle donatılmış durumdaydı. İki ülke arasında Birleşmiş Milletler kararlarına karşı da ilginç bir ittifak vardı. BM'nin Güney Afrika'ya silah satışını yasaklayan 181 ve 418 sayılı kararlar, yalnızca İsrail tarafından tanınmamıştı. Aynı şekilde Güney Afrika da İsrail'e yönelik BM kararlarını tanımıyordu. Ancak İsrail'in Güney Afrika'ya olan ilgisinin belki de en önemli nedeni; Güney Afrika'daki elmas ve altın yataklarının Yahudi şirketlerinin elinde bulunmasıydı. Bu yüzden MOSSAD ajanlarının da en yoğun faaliyet yürüttüğü yerlerin başında Güney Afrika geliyordu.

Karşılıklı bütün iyi ilişkilere rağmen, MOSSAD ajanlarının ülkedeki aşırı faaliyetlerinden şüphelenen Güney Afrika İstihbaratı, en faal MOSSAD ajanlarından birini yakın takibe almıştı. Her ne kadar İsrail ajanının evinden seyahatlerine kadar takip edildiğinin ortaya çıkması iki ülke arasındaki ilişkileri gerse de Güney Afrika ajanları, adım adım izledikleri İsrailli meslektaşlarının önemli ilişkilerini deşifre etmeyi başarmıştı. Al Jazeera

Araştırma Birimi'nin ulaştığı gizli belgelere göre,[203] Güney Afrika İstihbaratı'nın izlediği İsrail ajanı, her akşam evine giderken farklı bir yol kullanıyordu.

Konsolosluktan ayrıldıktan sonra rutin olarak birkaç yere uğradığı tespit edilen MOSSAD ajanı, bu eylemi gerçekleştirirken oldukça tedbirli davranıyordu. İsrailli ajanın en çok görüştüğü kişiler, B'nai B'rith Teşkilatı'yla yoğun temasları bulunan 'Yahudi Temsilciler Kurulu' üyeleriydi. Daha önemlisi, MOSSAD ajanının Cape Town'da ilişkide olduğu bir de Türk grup vardı. Ancak tüm taleplerime rağmen, Al Jazeera yetkilileri bu belgeyi tarafıma vermedikleri gibi, İsrailli ajanın görüştüğü Müslüman grubun kim olduğunu da açıklamadılar...

Şimdi yeniden Fethullah Gülen Hareketi'nin Güney Afrika'ya duyduğu ilgiye dönelim... Başta da belirttiğimiz gibi, Fethullah Gülen'in Güney Afrika sevdası, B'nai B'rith Teşkilatı ve İsrail devletinin bu ülke ile olan sıkı ilişkileriyle bağlantılıydı. Zira FETÖ'nün küresel alandaki tüm yapılanmalarına bakıldığında, İsrail ve Yahudi lobisinin en güçlü olduğu ülkelerin tercih edildiği görülüyordu. Mesela B'nai B'rith Teşkilatı'nın faaliyette bulunduğu hemen tüm küresel coğrafyada, FETÖ'nün okullarını da görmek mümkündü.

İlginçtir, Fethullah Gülen'in Güney Afrika'ya olan aşkı, tam da İsrail'in Güney Afrika Cumhuriyeti ile 2006 yılında yapmış olduğu en kapsamlı gizli anlaşmalar sonrasına denk geliyordu. Gülen Hareketi'nin Güney Afrika macerası, örgütün finansörlerinden Ali Katırcıoğlu'nun Amerika'da cami yaptırmak istemesiyle başlamıştı. Gayrimenkul zengini olan FETÖ'cü işadamı Ali Katırcıoğlu, sık sık Pennsylvania'daki Gülen'i ziyaret ediyordu. 2006 yılıydı. Katırcıoğlu, Pennsylvania'ya yaptığı son ziyaretinde, Amerika'da bir cami yaptırmak istediğini Fethullah Gülenle paylaştı. Ancak Gülen, onun bu isteğine pek sıcak bakmıyordu. ABD'de 'prosedürlerin uzun zaman aldığını' iddia ederek onu tam üç yıl oyaladı. Bir türlü 'olur' cevabı vermedi.

Nitekim aradan tam üç yıl geçmişti. Fethullah Gülen, 'hayırsever' işadamına ilginç bir teklifte bulundu. Gülen, caminin Amerika'ya değil, Güney Afrika'ya yapılmasını istiyordu. Hem de sadece cami değil, tıpkı Pennsylvania'da olduğu gibi büyük bir yaşam alanının inşa edilmesi 'tavsiyesinde' bulunuyordu.

203 Al Jazeera 24 Şub 2015.

Nitekim sadık mürit Katırcıoğlu, "vardır hoca efendinin bir bildiği" deyip yola koyuldu. Kendisinin deyimi ile Amerika'da 3 yılda halledilemeyen işler, Güney Afrika'da bir haftada tamamlanmıştı. Caminin yapılacağı şehir ise özellikle seçilmişti. Güney Amerika'da Yahudi nüfusun en yoğun yaşadığı Johannesburg...

Güney Afrika'nın bu önemli kentinin bir başka özelliği daha vardı. B'nai B'rith Teşkilatı, Afrika Kıtası'ndaki Büyük Bölge Locası'nı 1938 yılında Johannesburg'da kurmuştu. Dolayısıyla kentin hemen bütün kamu kurumları Yahudilerin kontrolündeydi. Kısa sürede bütün izinler alındı. İnşaatına 1 Ekim 2009'da başlanan Nizamiye Külliyesi, 2012 yılında tamamlandı. Edirne Selimiye Camii'nin model alındığı merkezde; imam hatip lisesi, öğrenci yurdu, Kur'an ve hafızlık kursu, 10 üniteli bir klinik, yüzlerce kişilik misafirhane, alışveriş merkezi ve mezarlık alını bulunuyordu.

Ancak bu işte bir gariplik vardı. Yaklaşık 55 milyonluk Güney Afrika nüfusunun sadece yüzde 1.5'i Müslümandı. Külliyenin yapıldığı Johannesburg kentinde ise Müslüman sayısı parmakla sayılacak kadar azdı. Üstelik Fethullah Gülen, 'İslamcıların arka bahçesi olduğu gerekçesiyle' imam hatipleri de imam hatiplileri de pek sevmezdi. Öyleyse 5 bin kişilik cami, misafirhaneler, imam hatip lisesi, alış-veriş merkezleri ve mezarlık gibi yaşam alanlarını içerisinde bulunduran bu dev kompleks de neyin nesiydi? Gülenciler gerçekten bu yaşam alanını İslamiyet'i yaymak, Güney Afrikalıları imam hatipte okutmak için mi yapmışlardı? Elbette hayır... Bütün bu ikiyüzlülükler dönemin hükümetinin takdirini kazanmak, göz boyamak için sergilenmişti. Zira kompleksin açılışı yapılıp faaliyete geçtikten sonra 'imam hatip' ve 'Kur'an kursu' diye yapılan bölümler, FETÖ'cülerin yerleştiği meskenler olacaktı...

'Cesaret Ödülü' Gülen'in Fikriydi

Ak Parti kurulduğunda, aslında Fethullah Gülen bu harekete sıcak bakmıyordu. Zira cemaatin geleneğinde 'İslami' bir partiye oy vermek, geleneksel İslami oluşumlarla birlikte hareket etmek yoktu. Mesela 'sıkıntı' çıkaracağı gerekçesiyle, Milli Görüş geleneğine hiçbir zaman oy verilmemişti. Üstelik Fethullah Gülen, Necmettin Erbakan gibi, Recep Tayyip Erdoğan'ı da sevmezdi. Erdoğan'ın Refah Partisi içerisinde siyaset yaptığı yıllardaki 'radikal' çıkışlarından bir hayli rahatsızdı. Bunu dost meclislerinde

sıkça dile getirdiği günler olmuştu. Öyle ki Zaman gazetesi, İstanbul Büyükşehir Belediyesi haberlerini verirken, Erdoğan'ın resmini koymamaya büyük özen gösterirdi. 28 Şubat döneminde de aynı politika devam etti. Mesela Tayyip Erdoğan, şiir okuduğu gerekçesiyle hapis cezasına çaptırıldığında, cemaat yayın organları sessiz kalmayı tercih etmişti.

Nitekim cemaatin özellikle 28 Şubat sürecinde göstermiş olduğu garip tutum, Tayyip Erdoğan'ı bir hayli üzmüştü. Ancak Erdoğan ve yakın arkadaşlarının 'Yenilikçiler' adıyla Milli Görüş Hareketi'nden ayrılması, her iki tarafta da bir yakınlaşmaya neden olmuştu. Şüphesiz bunun birçok nedeni vardı. Özel konuşmalarında merhum Necmettin Erbakan için 'zevzek, ajan' dediği iddia edilen Fethullah Gülen, Refah Partisi'nin zayıflamasıyla, laik gözlerin kendi üzerinden uzaklaşacağına inanıyordu. Dolayısıyla cemaat, çok açık etmese bile, Yenilikçilerin safında yer aldı. Zaten 2002'li yıllarda ülkenin ekonomik olarak iflas noktasına gelmesi de halkın siyasette yeni yüzler aramasına sebep olmuştu. Nitekim Ak Parti, daha kurulur kurulmaz halkın yoğun ilgisiyle karşılaştı. Üstelik küresel aktörlerin etki ajanlarının da bariz şekilde Ak Parti'ye destek verdiğini belirtmek durumundayız. İşte Fethullah Gülen'in Ak Partiye 'kerhen' destek vermesinin asıl gerekçesi de buydu. Küresel ağın bir parçası olarak kendini buna mecbur hissediyordu. Yoksa 'İslami' bir partinin iktidara gelmesi, asla Gülen'in tasvip edeceği bir durum değildi. Şimdiye kadar hiçbir partiye açıktan oy kullanmayan ve her zaman 'siyasetten uzak durduğunu' iddia eden Fethullah Gülen, bu sefer açıkça Ak Parti'yi destekliyordu.

Nitekim Gülen Hareketi, 2002 Genel Seçimleri'nde tarihinde ilk kez açıktan bir partiye oy verilmesi konusunda taraftarlarına çağrıda bulunuyordu. Hareketin gazetesi Zaman da yayınlarında net şekilde Ak Parti'ye destek veriyordu. Cemaatin gerek tepe kadrosu, gerekse tabanı, 2010 yılına kadar Ak Parti için canla başla çalıştı. Gülen, Ak Parti dönemine kadar birçok elemanını devletin kritik noktalarına yerleştirmiş olsa da *Üst Aklın* kendisine verdiği son görevi yerine getirebilmesi için, artık kritik noktaların işgal edilmesi gerektiğine inanıyordu. Bu da Ak Parti'nin güveni kazanılarak gerçekleştirilecekti. Nitekim bu günler için yetiştirdiği tüm elemanlar, 'fethedilmesi' gereken yerlere sokuldu. Bunu yaparken de elbette Ak Parti'nin siyasetteki gücü kullanıldı.

Dönemin Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan, ilk başlarda cemaatin 'samimi' olduğuna inanıyordu. Özellikle Amerika ziyaretleri sırasındaki Gülen Hareketi'nin göstermiş olduğu organizasyon performansı, Başbakan Erdoğan'ın bir hayli takdirini kazanmıştı. Ancak Amerika'daki kapıların kendilerine ardına kadar açılması Erdoğan'ın hoşuna gitse de zaman zaman çevresine çekincelerini iletmiyor da değildi. Zira kuruluş yıllarında Ak Parti iktidarına sıcak bakan Neo-con çevrelerle, cemaat arasındaki yakın ilişki Erdoğan'ı kuşkulandırıyordu. Özellikle ADL tarafından kendisine "cesaret ödülü" verileceği haberini ilk önce cemaate yakın kaynaklardan duyması, Erdoğan'ın kafasında soru işaretlerine neden olmuştu. Nitekim Erdoğan, ödülün alınıp alınmaması konusunda uzun süre tereddüt yaşamıştı. Ancak gerek Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, gerekse Erdoğan'ın kendi danışman çevresinin olumlu görüşü, bu ödülün alınmasında etkili olmuştu. Fakat işin asıl ilginç yanı, Başbakan Tayyip Erdoğan'a ADL tarafından 'cesaret ödülü' verilmesi fikri, bizzat Fethullah Gülen'e aitti. Bu konu, FETÖ'nün Amerika'daki siyasi faaliyetlerinden sorumlu Faruk Taban ile Abraham Foxman arasında kararlaştırılıp Gülen'in onayına sunulmuştu. Amaç; Recep Tayyip Erdoğan'ı onore ederek Amerikan-İsrail çizgisinde tutmaktı...

Ancak burada 'ödül' konusuna özel bir parantez daha açmak gerekiyor. Zira Tayyip Erdoğan'ın 2004 yılında almış olduğu bu ödül, önemli ölçüde çarpıtıldı. Öncelikle şunu belirtmeliyiz ki, Erdoğan'ın ADL'den aldığı ödül şahsına verilmemişti. Üstelik 'ödül' değil, bir teşekkür plaketiydi. Başbakan Erdoğan'a takdim edilen o plaket, 2. Dünya Savaşı sırasında soykırıma uğratılan Yahudileri kurtaran Türk diplomatlar adına verilmişti. İngilizcesi 'Courage to Care' olan plaketin Türkçedeki tam adı; "ilgi göstermeye cesaret ödülü" idi. Dolayısıyla daha önceki bölümlerde anlattığımız üzere, Teşkilat'ın Yahudi davasına hizmet etmiş veya etmesi muhtemel devlet adamlarına verdiği ödüllerden tamamen farklıydı. B'nai B'rith Teşkilatı'nın vermiş olduğu ödüller, bir altın nişan ve o nişanın neden verildiğini açıklayan bir mektup şeklindeydi. Kaldı ki Tayyip Erdoğan, bu plaketi aldıktan sonra İsrail konusunda daha sert bir tutum sergileyecek, Yahudi lobisi de vermiş olduğu o plaketi geri isteyecekti.

Ak Parti-Gülen Hareketi arasındaki yakın ilişki, 2011 yılına kadar sorunsuz devam etmişti. Recep Tayyip Erdoğan, her ne ka-

dar Fethullah Gülen hakkında muğlak fikirlere sahip olsa da gerek cemaat tabanının göstermiş olduğu 'samimi' davranışlar, gerekse çevresini kuşatan Gülen'ci grubun yanlış yönlendirmeleri, cemaatin devlete derinlemesine sızmasını sağlamıştı. Ancak Tayyip Erdoğan'a cemaate 'mesafeli' yaklaşılması gerektiğini fısıldayanlar da yok değildi. Mesela MİT Müsteşarı Hakan Fidan... Başbakan Erdoğan'la yaptıkları olağan toplantılarda bunu birkaç kez dile getirdi. Ancak buna karşılık Tayyip Erdoğan da Hakan Fidan'a ilginç bir soru yöneltiyordu: "Teşkilat'ta Gülen hakkında olumsuz bir rapor, ya da olumsuz bir bilgi notu var mı?" Cevap da soru kadar ilginçti: Hayır... Ne gariptir ki, köklü bir kuruluş olan MİT'te, gerek Fethullah Gülen aleyhinde, gerekse onun küresel ilişkileri konusunda hiçbir 'olumsuz' rapor ya da bilgi notu yoktu. Kurum arşivindeki mevcut bilgiler, bazı gazetelerde Fethullah Gülen hakkında çıkan 'olumsuz' birkaç haber kupüründen ibaretti.

Fethullah Gülen, her ne kadar Tayyip Erdoğan'ın 2009 yılındaki o meşhur "one miniute çıkışından sonra büyük bir rahatsızlık duysa da 2011 yılına kadar 'takiye' yapmaya devam etti. Oysa hükümet ile cemaat arasındaki sürtüşme, aslında 2009 yılından itibaren başlamıştı. HSYK düzenlemesi ve 2010 referandumunun hatırına, bu gerginlik dışarı yansıtılmadı. Ta ki 7 Şubat 2012 yılında yaşanan MİT krizine kadar...

15 Temmuz'un Şifreleri

2010 yılındaki anayasa referandumuyla yargıdaki yapılanmasını tamamlayan Fethullah Gülen, artık yavaş yavaş Ak Parti'yle restleşmeye başlamıştı. Mesela aracılarla Tayyip Erdoğan'a giden 'şunu yapmasa iyi olur, bunu yapsa şöyle olur" babından mesaj sayısında önemli bir artış olmuştu. Dahası, Gülen yakın çevresine konuşurken Erdoğan için 'hain, Firavun' kelimelerini kullanmaya başlamıştı. Ancak dikkatlice incelendiğinde, özellikle Recep Tayyip Erdoğan'ın şahsında Ak Parti'ye karşı başlatılan küresel saldırı ile cemaatin hükümete karşı almış olduğu tavır aynı tarihlere denk geliyordu. Cemaat, 2011 yılına kadar sürdürdüğü ikiyüzlü politikasını, bu tarihten sonra iyiden iyiye açığa vurmaya başlamıştı.

'One minute' olayından sonra her ne kadar uluslararası hava Tayyip Erdoğan aleyhine dönse de İsrail'in Mavi Marmara sal-

dırısı, Davos çıkışı ve ekonomideki başarı, AK Parti'nin 2011 seçimlerinden çok daha güçlü çıkmasını sağladı. Recep Tayyip Erdoğan yönetimindeki AK Parti, 12 Haziran 2011 tarihinde yapılan seçimlerde yüzde 50 oranında oy alarak 326 milletvekili çıkardı. Böylelikle AK Parti, Türkiye tarihinde, girdiği üç seçimde de oyunu yükselterek iktidarda kalmayı başaran ilk parti olmuştu. Bu durum, hem Fethullah Gülen'i, hem de onu kontrol eden Üst Aklı bir hayli rahatsız ediyordu. Zira halkın verdiği büyük desteği arkasında hisseden Erdoğan, artık Üst Akla karşı çok daha rahat hareket etmeye başlamıştı. Nitekim 'bağımsız bir ülke' olma yolunda önemli adımlar atıldı.

Öncelikle savunma sanayinin güçlendirilmesine ve uzun vadeli ekonomik dengelerin oturtulmasına büyük önem verildi. 1960 Darbesi'nden sonra Türkiye'nin ilk borcunu aldığı ve bu durumu bahane ederek her fırsatta ülkenin içişlerine karışan IMF ile tüm ilişkiler kesildi. Geçmişte yapılan 23.5 milyar dolarlık borç ödenerek, IMF ülkeden gönderildi. Bu hamle, *Üst Aklın* küresel sömürü çarkına vurulmuş en büyük darbelerden biriydi. 2012 yılına gelindiğinde, %6,16'ya kadar düşen enflasyon oranı, 1968 yılından beri tarihin en düşük seviyesine ulaştı. Yine 2001 yılında yüzde 9,5 küçülen Türkiye, Erdoğan iktidarında yıllık ortalama yüzde 6,7 oranında büyüdü. Kişi başı GSYH miktarı 2002 yılında 3 bin 492 dolar iken, bu miktar 2011 yılında 10 bin 469 dolar seviyesine çıktı. Dahası, 2002 yılında 28 milyar dolar olan Türkiye Cumhuriyet Merkez Bankası altın ve döviz rezervleri, 2012 yılında 122.1 milyar dolara yükselmişti.

Güçlü ekonomiye paralel olarak, geleceğin güçlü Türkiye'sini inşa etmek için birçok büyük projeye de imza atıldı. Asya ve Avrupa kıtalarını deniz altından birbirine bağlayan ve Sultan Abdülhamid'in 130 yıllık rüyası olan Marmaray Projesi hayata geçirildi. Marmaray'a 'kardeş' olacak ve Boğaz'ın altından araçların geçişine imkân verecek çift katlı Avrasya Tüneli'nin de yapımına başlandı. Tamamlandığında dünyanın en büyük yolcu taşıma kapasitesine sahip olacak 3. Havalimanı, Avrupa'nın en uzun, en geniş asma köprüsü olan Yavuz Sultan Selim Köprüsü ile dünyanın en uzun ikinci asma köprüsü olan Gebze-İzmir Otoyolu projeleri hayata geçirildi. Yine Cumhuriyet tarihi boyunca sadece 6 bin km olarak yapılabilen bölünmüş yol uzunluğu, Erdoğan iktidarı döneminde 22,6 bin km'ye çıkarıldı.

Aynı dönemde önemli enerji projeleri de hayata geçirildi. Türkiye'nin enerji üretimindeki kurulu gücü 2003'te 35 bin 600 megavat iken, bu rakam 2013'te 64 bin megavata çıktı. 2002 yılında sadece 9 kente doğalgaz verilirken, 2013 sonuna gelindiğinde 72 il doğalgaza kavuşmuş oldu. Petrol arama ve üretimi için yapılan yatırım miktarı da söz konusu dönemde 147 milyon dolardan 871 milyon dolara ulaştı. 2003'te 0,84 milyar dolar olan Türkiye'nin maden ihracatı, 2013'te 5,04 milyar dolara yükseldi. Çok daha önemlisi; enerjide arz güvenliğini sağlamak amacıyla nükleer enerji yatırımları için somut adımlar atıldı. Yıllardır küresel hegemonyanın sivil örgütlenmesi Greenpeace aracılığıyla engellenen nükleer çalışmalara hız verildi. Nitekim Akkuyu ve Sinop'a nükleer güç santralleri yapımına yönelik çalışmalara başlandı. Bu stratejik yatırım da *Üst Aklı* rahatsız eden en büyük hamlelerden biri oldu.

Aynı stratejik hamleler, savunma sanayi alanında da devam etti. Savunma ve havacılık sanayi ihracatı 2003'te 331 milyon dolar olan Türkiye, bu rakamı 2013 sonunda 1 milyar 391 milyon dolara yükseltmeyi başardı. Aynı dönemde, savunma sanayiinin millileştirilmesi yönünde önemli adımlar atılırken, bu kapsamda Milli Savaş Gemisi (MİLGEM), ATAK taarruz helikopteri, Temel Eğitim Uçağı (HÜRKUŞ), milli piyade tüfeği, milli tank Altay, insansız ve silahlı hava aracı ANKA, uzun ve orta menzilli tanksavar füze sistemleri, yerli yapım Hava Radar Sistemi ve ilk istihbarat uydusu gibi projeler hayata geçirildi. Böylece Türk Silahlı Kuvvetleri'nin ihtiyaçlarının yerli imkânlarla karşılanma oranı, büyük bir artış kaydederek yüzde 25'ten yüzde 70'in üzerine çıktı.

Üst Akıl cephesinden bakıldığında, bütün bu stratejik hamleler Erdoğan'ın 'kontrolden' çıktığını gösteriyordu. Ekonomik olarak kendi ayakları üzerinde duran, dış politikada bağımsız kararlar alabilen, kendi silahını üreten ve PKK sorununu temelden çözmek isteyen bir Türkiye, *Üst Akıl* için problem olabilirdi. İşte bu yüzden, 2011 yılından sonra ulusal ve uluslararası medyada büyük bir Tayyip Erdoğan karşıtlığı yükselmeye başlamıştı. Başbakan Erdoğan, tek bir noktadan düğmeye basılmışçasına tıpkı Sultan Abdülhamid, Adnan Menderes ve Turgut Özal gibi bir anda 'diktatör' ilan edilmişti. Üstelik 'diktatör' benzetmesi sadece medya tarafından da yapılmıyordu. İsrail Dışişleri Bakanı Lieber-

man, Erdoğan'ın Kaddafi ve Chavez gibi bir lidere dönüştüğünü iddia ederek, "Bizim sorunumuz Türkiye değil, Erdoğan" diyerek kurnazca Erdoğan'ın yalnızlaştırılması hedefleniyordu. İlginçtir, cemaat de Tayyip Erdoğan'a savaş açtığında, aynı cümleyi kullanacaktı: "Bizim sorunumuz Ak Parti'yle değil, Erdoğan'la" yaklaşımı... Yahudi lobilerinden aldığı ödüller nedeniyle iç muhalefet tarafından "Amerika ve Yahudi lobilerinin adamı" diye eleştirilen Erdoğan, uluslararası alanda ise "Yahudi düşmanlığıyla" itham ediliyordu. Mesela İsrail Dışişleri Bakanlığı'nca hazırlanan ve Türkiye-İsrail ilişkilerini konu alan resmi raporda, Erdoğan açık açık 'Yahudi karşıtlığıyla' suçlanıyordu.[204]

İktidara gelişi sırasında 'Sultan Abdülhamid taktiği' uygulayarak küresel gücün desteğini kazanan Erdoğan, devlete hâkim olduktan sonra *Üst Aklın* dayattığı politikalara karşı çıkınca, B'nai B'rith'in kontrolündeki Yahudi lobilerinin hedefi haline gelmişti. Mesela en büyük küresel Yahudi lobilerinden biri olan ve bütün dünyada 'antisemitizm' hareketlerini izlemekle görevli Simon Wiesenthal Center (SWC), 2013 yılının "İsrail karşıtı" isimleri listesini yayınlarken, İran'ın dini lideri Ayetullah Ali Hamaney'den sonra listenin ikinci sırasına Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ı koymuştu. BM, UNESCO, AGİT, Amerikan Devletleri Örgütü (OAS) ve Avrupa Konseyi gibi uluslararası kuruluşlarda temsil edilen bu örgüt, Erdoğan'ın, "Tarihsel olarak Ankara'nın stratejik dostu ve ticaret ortağı İsrail'e karşı aşırı düşmanca tavırlar içerisinde olduğunu"[205] iddia ederek, ABD'deki tüm Yahudi lobilerine Erdoğan'ı kınama çağrısında bulunuyordu. Dahası, Tayyip Erdoğan'ın İsrail'e yönelttiği eleştirileri bir türlü içine sindiremeyen *Üst Aklın* küresel gazetesi New York Times, 23 Mayıs 2015 tarihli sayısında ABD ve NATO'yu, Recep Tayyip Erdoğan'ı 'durdurmaya' bile çağıracaktı.

İşin ilginç tarafı, küresel basında Recep Tayyip Erdoğan yerden yere vurulurken, aynı odaklar Fethullah Gülen hareketini de göklere çıkarıyordu. *Üst Aklın* küresel yayın organlarından biri olan The Economist Dergisi'nde yayınlanan bir makalede; açık açık 'İslam'ı içeriden yok etme' planında Fethullah Gülen'in ana aktör olarak kullanılması[206] gerektiği vurgulanarak cemaatin

204 Haretz gazetesi, 27.01.2010.

205 http://www.dunyabulteni.net/haber/284875/erdogan-israil-dusmanlari-listesinde-2-sirada.

206 Türkiye, 02.08.2016.

desteklenmesi isteniyordu. 'İslam bombalanarak yeniden yapılandırılamaz; ama içeriden değiştirilebilir' denilen makalede, İslamiyet'in içeriden değiştirilmesi için Martin Luther King'e karşılık olarak Türkiye'de Fethullah Gülen'i, Mısır'da ise Sisi'yi öneriyordu.

15 Temmuz'un Failleri: FETÖ, NATO, Neo-conlar...

Üst Aklın Erdoğan'ı tasfiye planı, aslında 2009 yılındaki "One minute" olayından sonra başlamıştı. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın özellikle dış politika alanında bağımsız kararlar vermeye başlaması ve savunma sanayinin millileştirilmesi konusunda atmış olduğu adımlar, küresel güç için can sıkıcı noktaya ulaşmıştı. Dış politikada başlayan 'eksen kayması' tartışmaları, Erdoğan'ın AB'ye alternatif arayışlarıyla devam etti. Avrupa Birliği'nin (AB) yıllardır Türkiye'yi oyaladığını gören Erdoğan, 2012 yılından itibaren Avrupa Birliği yerine, Şanghay İşbirliği Örgütü'ne (ŞİÖ) girmeyi gündeme getirmeye başlamıştı. Dahası, Türkiye savunma sanayii alanındaki yerli atılımlarını da Çin ile gerçekleştirmek istiyordu. İşte bu hamleler, *Üst Akıl* tarafından Türkiye'nin "Batı ittifakına aykırı faaliyetleri" olarak görülmüştü. Zira Türkiye, 2012 yılından itibaren ŞİÖ kozunu gündeme getirmekle kalmıyor, NATO karşıtı olan ve aralarında Rusya, Çin, Kazakistan, Kırgızistan, Tacikistan ve Özbekistan gibi ülkelerin bulunduğu Şangay İşbirliği Örgütü ile kurumsal işbirliğini sağlayacak "Diyalog Ortaklığı" anlaşmasına da imza atıyordu.

Erdoğan'ın yerli savunma sanayiini millileştirmek için Çin silah teknolojisi firmalarıyla flört etmesi demek, ABD ve NATO'nun en üst düzey kurallarından birinin ihlali demekti. Üstelik Uzun Menzilli Füze Savunma Sistemleri İhalesi'ni kazanan Çin, anlaşma gereği Türkiye ile ortak üretim yapacaktı. Yani söz konusu ihaleyle Türkiye Çin'den sadece silah ithalatı yapmakla kalmayacak, aynı teknolojiyi kendisi de üretecekti. Bu durum *Üst Akıl* için tam bir 'eksen kaymasıydı' ve NATO ile ABD silah sanayiini çileden çıkarmıştı. Zira Türkiye 'üretici' ülke değil, 'alıcı' ülke pozisyonunda kalmalıydı. Gidişata bakılırsa, Erdoğan da tıpkı Sultan Abdülaziz, Sultan Abdülhamid ve Adnan Menderes gibi 'müttefik' değişikliğine gidiyordu. Ancak *Üst Aklın* büyük bir

emekle kurmuş olduğu bu 'bağımlı' düzeni kolay kolay yıktırmaya niyeti yoktu. Zira Tanzimat'tan beri Batı için 'edilgen' bir ülke konumunda olan Türkiye, sistemin gerçek sahiplerine karşı açık bir isyana kalkışıyordu. Dolayısıyla Recep Tayyip Erdoğan bir an önce tasfiye edilmeliydi.

"One minute" krizinden sonra küresel basın yoluyla Erdoğan'a karşı başlayan saldırılar, cemaat devreye sokularak dershane ve MİT kriziyle devam ettirildi. Hükümetin dershaneleri kapatmak istemesiyle başlayan Erdoğan-cemaat gerginliği, Selam/Tevhid soruşturması bahane edilerek, başından beri cemaate temkinli yaklaşan MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın tutuklattırılmak istenmesine kadar gitti. Bu hamle başarılı olamayınca, Gezi olayları sahneye konuldu. Daha sonraki bölümlerde detaylıca anlatılacağı üzere, 'ağaç duyarlılığıyla' başladığı iddia edilen olaylar, aslında Tayyip Erdoğan'ı devirme planının büyük parçasıydı. Ne var ki bu senaryo da tutmamıştı. Bu sefer, 2014 yılında 'Kobani eylemleri' ya da yaygın adıyla '6-8 Ekim Olayları' organize edildi. İŞİD'in sözde Kobani kuşatmasını bahane eden ve Türkiye'nin İŞİD'e yardım ettiğini söyleyen HDP Merkez Yürütme Kurulu, 6 Ekim'de aldığı kararla Kürtleri resmen sokağa döküyordu.

İşin ilginç yanı, 52 kişinin hayatını kaybettiği 6-8 Ekim olayları, HDP Eş başkanı Selahattin Demirtaş'ın tam da ABD'den döndüğü günlere denk geliyordu. 22 Eylül'de ABD'ye giden Demirtaş, Başta ABD Dışişleri Bakanlığı olmak üzere hükümet temsilcileriyle bir araya geldi. ABD dönüşünden iki hafta sonra ise o korkunç manzaralar yaşandı. Aslında bu hamle, Suriye ve Irak'ta yaşanan iç savaşı Türkiye'ye yayma stratejisiydi. DHP'nin kışkırtmalarıyla başlayan protesto eylemleri ve silahlı çatışmalarla bir 'Kürt ayaklanması' başlatılmak isteniyordu. Üstelik Güneydoğu bölgesinde görev yapan FETÖ mensubu polisler de ayaklanmanın yayılması için ellerinden gelen çabayı göstermişti. Olaylar sırasında görevli bazı polisler, kullanmış olduğu TOMA'larla, yanan araçları söndürmek yerine, diğer araçları da ateşe sürükleyerek olayların büyümesine destek oluyorlardı. Bu davranışlar, mobese kameralarıyla belgelenmişti. Ancak bu kalkışmada da başarılı olamayan küresel güç, bu günler için hazırladığı FETÖ'yü bizzat devreye sokarak, bu kez 17/25 Aralık yargı darbesini deneyecekti.

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, her ne kadar siyasi çevresi tarafından FETÖ ile mücadele konusunda yalnız bırakılmış olsa da halkın vermiş olduğu destekle FETÖ ve *Üst Aklın* tüm tuzaklarını boşa çıkarmıştı. 17/25 Aralık darbe girişimiyle başlayan FETÖ'nün devlet kurumlarından tasfiye süreci, nihayet ordudaki yapılanmaya gelmişti. Ancak bu o kadar da kolay değildi. Zira ordudan FETÖ'cü askerlerin tasfiyesi demek, aynı zamanda 1990'lardan sonra NATO'nun FETÖ'cülerden oluşturduğu derin yapının da tasfiyesi demekti. Bu nedenle Erdoğan'ı devirmek için artık her yol mübahtı. Bu kez B'nai B'rith Teşkilatı'nın küresel politikalarını yürütmekle görevli Neo-conlar devreye girmişti. Başından beri Fethullah Gülen Hareketi'nin Amerika ve Avrupa'da pazarlanmasında başrol oynayan bu *Üst Aklın* küresel savaş stratejistleri, açıkça Erdoğan'a savaş açmışlardı.

Mesela *Üst Aklın* en büyük küresel gazetesi olan New York Times, Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın yükselişini durdurmak için açık açık ABD ve NATO'yu göreve çağırıyordu. Gazetenin yazı işleri kurulu, Türkiye'de yaşanan seçim süreciyle ilgili "Türkiye üzerindeki kara bulutlar" başlıklı bir yazı kaleme alarak, FETÖ çevrelerini referans gösterip adeta dış kaynaklı darbe çağrısında bulunuyordu. Gazete, NATO'yu Türkiye'ye müdahale etmeye çağırıyordu: "Sayın Erdoğan'ın karşı çıktığı bir başlıktan ötürü Hürriyet gazetesine yönelik yapılan suç duyurusuyla yeni bir alarm çaldı. Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, ABD'de gönüllü sürgünde bulunan İslamcı vaiz Fethullah Gülen'le bağlantılı çok sayıda medya organının yasaklanmasını istedi. Bu seferki tehlikeli atmosfer alışılmadık biçimde karanlık ve korku verici. Sayın Erdoğan doğruyu söyleyenlere karşı giderek hasmane bir tavır takınıyor gibi. ABD ve Türkiye'nin diğer NATO müttefikleri, onu bu yıkıcı yoldan geri döndürmeye çalışmalı."[207]

Elbette Recep Tayyip Erdoğan'ın darbe yoluyla devrilmesini savunan sadece New York Times gazetesi değildi. Neo-conların güdümündeki düşünce kuruluşları da aynı tezgâhın içindeydi. Amerikan Enterprise Institute'nün kıdemli stratejisti Michael Rubin, gerek 15 Temmuz öncesi, gerekse 15 Temmuz sonrasındaki kışkırtıcı yazılarıyla Erdoğan'ın mutlaka devrilmesi gerektiğini savunanların başında geliyordu. Zira Michael Rubin, Neo-conlar adına Fethullah Gülen'le ilişikleri yürüten kişiydi. İkili arasında

207 New York Times, 24 Mayıs 2015.

Pennsylvania'da defalarca görüşmeler oldu. Nitekim Fethullah Gülen'e en yakın isimlerden biri olan FETÖ itirafçısı gazeteci Ali Ünal, bu görüşmeleri doğrulayacaktı.[208] Neo-conların en aktif üyelerinden biri olan Michael Rubin, Amerikan Donanması Askeri Akademisi'nde (Naval Postgraduate School) öğretmenlik, 2002-2004 yılları arasında Amerikan Savunma Bakanlığı'nda İran ve Irak konusunda danışmanlık ve Bağdat'ın düşmesinden sonra, 2003-2004 yılları arasında Irak'taki işgal yönetiminde yine danışmanlık olmak üzere önemli görevlerde bulundu. Washington Post, The New York Times, The Wall Street Journal, The New Republic, National Review ve The Weekly Standard gibi Neo-conlara yakın gazetelerde Türkiye, Irak ve İran'la ilgili çeşitli makaleler kaleme alıyordu.

Hem Neo-conlara hem de FETÖ'ye yakınlığıyla bilinen Amerika'nın Türkiye eski Büyükelçileri Mort Abramowitz ve Eric Edelman da Michael Rubin'den aşağı kalmıyorlardı. 'Otoriterlikle' suçladıkları Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın ya politikalarını değiştirmesini, ya da 'istifa' etmesi gerektiğini yazıyorlardı. 15 Temmuz darbe girişiminden sadece dört ay önce kaleme aldıkları yazının yayınlandığı gazete ise FETÖ'nün içli-dışlı olduğu Moon Tarikatı'nın yayın organı Washington Post'tu. Üstelik yazı sadece Erdoğan'ı istifaya davet etmekle kalmıyordu. Türkiye'de hem bir iç savaş senaryosu, hem de FETÖ'nün hükümete yönelttiği 'IŞİD'e yardım ettiği' algısı da yazının içerisine özenle yerleştirilmişti. Ancak Erdoğan'a yönelik darbe yapılması gerektiğine dair en ilginç yazıyı, Amerikan'ın eski Başkan Yardımcısı Dick Cheney'in ulusal güvenlik danışmanı John Hannah kaleme almıştı. Amerikan dış politikasına yön veren ve B'nai B'rith Teşkilatı'nın kontrolündeki Council on Foreign Relations'ın (CFR) yayın organı Foreign Policy'de çıkan yazı; Erdoğan'ı 'tehlikeli şahıs'[209] olarak göstermenin yanı sıra, açık açık Türkiye'de darbe yapılması çağrısında bulunuyordu.

Nitekim bütün bu çağrılar FETÖ tarafından karşılıksız bırakılmadı. Söz konusu yazıdan sadece bir ay sonra, Türkiye o korkunç 15 Temmuz gecesini yaşayacaktı. Üstelik Neo-conların en kıdemli üyeleri de 15 Temmuzdan bir gün önce Türkiye'ye gelerek Büyükada'da darbe sonrasının planlarını yapıyordu. 17

208 Yeni Şafak, 22 Ocak 2017.
209 Foreign Policy, 16 Haziran 2016.

kişilik ekibin başında bulunan isim ise FETÖ'nün uluslararası alanda en büyük pazarlamacılarından biri olan ve darbe gecesi CIA'a bilgi aktaran Henry Barkey'di. Darbe girişimi sonrası Amerika'dan yapılan açıklamalara bakılırsa, NATO, o gece darbenin tam da göbeğindeydi. Zira ABD Merkez Kuvvetler (CENTCOM) Komutanı Yahudi asıllı Josept Votel, darbe nedeniyle içeri atılan darbeciler için 'yakın müttefiklerimiz'[210] ifadelerini kullanarak, bu ilişkiyi adeta deşifre ediyordu. Nitekim NATO'da görevli bütün FETÖ unsurları da Türkiye'ye dönmeyecekti. Yine ABD Ulusal Direktörü James Clapper da darbe sonrasında 'muhataplarının' tutuklanmasından duyduğu üzüntüyü belirterek[211] bu durumun ABD'nin Ortadoğu'daki stratejisini güçleştireceğini vurguluyordu.

210 Hürriyet 29.07.2016.
211 A.g.e

X. BÖLÜM

Teşkilat'ın Küresel Sömürü Organı

BILDERBERG GROUP

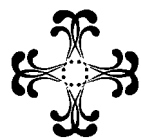

"İlluminati" Safsatasıyla Gizlenen Gerçekler

Öncelikle Bilderberg Group konusunda çalışmak isteyen araştırmacılar için, kaynakların çok sınırlı olduğunu daha baştan belirtmek durumundayız. Zira Bilderberg Group'un tarihine ışık tutan ve toplantılarda alınan kararları gösteren herhangi bir yazılı kaynak mevcut değil. Şüphesiz bu durum, teşkilatın gizliliğe vermiş olduğu aşırı önemden kaynaklanıyor. Dolayısıyla teşkilatın kurulduğu yer, tarihi ve toplantılarına katılan isimler dışında yazıya dökülmüş her hangi bir metin bulunmadığından, zaman zaman bu konuda aşırıya kaçan komplo teorileri üretilmesi de kaçınılmaz oluyor. Bu durum, doğal olarak işin ciddiyetini, ehemmiyetini sulandırdığı gibi, küresel hegemonyanın kurumsallaşmış müesseselerini de manipüle etmiş oluyor. Mesela "İlluminati" gibi hiçbir somut kurumu, resmi üyesi ve idari merkezi olmayan hayali bir örgütün ön plana çıkartılarak, gerçek küresel hegemonya sahiplerini gizleme çabaları gibi... Maalesef bilerek ya da bilmeyerek, bu duruma alet olan akademisyenleri bile bu kumpasın içerisinde görmek gerçekten üzüntü verici bir durum olsa gerek.

Günümüz komplo yazarlarının Gizli Dünya Devleti (GDD) ile özdeşleştirdiği İlluminati, 1 Mayıs 1776 yılında Ingolstadt Üniversitesi Hukuk Profesörü Adam Weishaupt tarafından Almanya'nın Bavyera (Bugünkü Münih) eyaletinde kurulmuştu. 'Aydınlanmışlar' anlamına gelen bu örgütün kuruluş amacı; kilisenin toplum üzerindeki baskısına karşı çıkmak, özgür düşünceyi, kadın-erkek eşitliğini savunmaktı.[212] Dolayısıyla dönemin Avrupa ülkeleri üzerinde büyük bir baskı unsuru olarak duran kilisenin, böyle bir yapılanmaya izin vermeyeceğinden, Adam Weishaupt, kurmuş olduğu örgütü ve üyelerini gizli tutmak zorunda

212 Albert G. Mackey, Encyclopedia of Freemasonry, Richmond, Macoy Publishing, Virginia 1966, s. 474.

kalmıştı. Zira o tarihler, kilisenin Batı düşünce hayatı üzerinde amansızca baskı kurduğu yıllardı. Öyle ki, adeta düşünmek bile yasaktı.

Adam Weishaupt, her ne kadar tüm milletlerin tek devlet altında ve dinden arındırılmış bir şekilde birleşmesi gerektiğini savunmuş olsa da İlluminati Hareketi asla küresel boyutlu bir organizasyon değildi.[213] Zaten teşkilatın üye sayısı da o dönem 80 kişiyi geçememişti. İlluminati Hareketi'nin, 1784 yılında Bavyera Prensi Charles Theodore tarafından yasaklanması ve üyelerinin sürgüne gönderilmesi üzerine, topluluk tamamen dağılmıştı. Mevcut hükümete karşı aleyhte broşürler yayınlayan örgütün merkezi, 1786'da polis tarafından basılarak tüm dokümanlarına el konuldu.

Bu belgeler arasında tarikatın kuracağı düzen ile ilgili bilgiler ve bazı ritüeller vardı.[214] Ancak İlluminati konusunda önemli araştırmaları bulunan Abbe Baruel'in de "The Lost Code Of The İlluminati" isimli eserinde belirttiği gibi, bulunan bu bilgi ve belgeler, polis tarafından imha edilmişti. Daha sonra "yıldırım düşmesi nedeniyle tahrip olduğu"[215] iddia edilince, asıl efsane de işte bundan sonra başlayacaktı. Zira bugün birçok ünlü yabancı pop starının kliplerinde kullanmış olduğu pek çok ritüel, aslında tamamen sonradan uydurulmuş şekil ve simgelerden ibaretti.

Adam Weishaupt, tarikatının kapatılması ve kendisinin sürgüne gönderilmesinden sonra, ailesiyle Gotha kasabasına yerleşti ve ölene kadar burada yaşadı. Ölmeden önce fikirlerini ve 'İlluminati' hakkındaki düşüncelerini yazmaya devam ettiyse de topluluğu yeniden bir araya getiremedi. Dolayısıyla Adam Weishaupt'ın ölüm tarihi olan 1804 yılında sonra İlluminati topluluğu/örgütü tamamen tarihe karıştı. Ne üyeleri, ne de illuminati'nin kendisi bir daha anılmadı ve şu ana kadar da teşkilatın devam ettiğine dair hiç bir ciddi kanıt bulunmuş değil.[216]

Şimdi biz yeniden Bilderberg konusuna dönelim. Elbette bu gizli teşkilat hakkında kaynak sayısının az ya da hiç olmaması de-

213 Abbe Augustin Barruel, Memoirs Illustrating the History of Jacobinism, a translation from the Franch of the Abbe Barruel, London, 1798, s. 35.

214 Vernon L. Stauffer's, New England and the Bavarian Illuminati, New York, 1918, s. 142-228.

215 Abbe Augustin Barruel, Memoirs Illustrating The History of Jacobinism, part III, Vol. III, London 1798, s. 244.

216 Proofs of a Conspiracy against all the Religions and Governments of Europe carried on in the Secret Meetings of the Freemasons, Illuminati, and Reading Societies, collected from Good Authorities, John Robison (1739 - 1805) Printed by George Forman for Cornelious David, Edinburgh: 1797, s. 531, Postscript, p. 2.

mek, bu konuda yapılan çalışmaların mesnetsiz ve yetersiz olduğu anlamına gelmiyor. Bilderberg teşkilatın kurulduğu 1954 yılından bu yana, toplantıların kimler tarafından organize edildiği, bu toplantılara kimlerin katıldığı ve finansmanının kimler tarafından sağlandığı analiz edildiğinde, ortaya ciddi bilgiler çıkıyor. Ayrıca bu toplantıları uzun yıllar takip etmiş, toplantılara katılanlarla birebir görüşmüş araştırmacıların ortaya koyduğu güvenilir eserler de yok değil. Mesela bu konudaki en detaylı ve güvenilir çalışma, İspanyol İstihbarat Örgütü'nün üst düzey yöneticilerinden olan Luis Gonzales Mata'nın kaleme aldığı kitap örnek olarak verilebilir. Ne var ki, "Dünyanın Gerçek Efendileri" isimli bu kitap, 1975 yılında Paris'te Bernard Grassed Yayınevi tarafından yayınlanmış, fakat piyasadan toptan satın alınarak okuyucuya ulaşması engellenmişti.

Bilderberg Group, dünyayı bir ahtapot gibi saran B'nai B'rith teşkilatının küresel politikalarının en üst düzeyde uygulanmasını sağlayan karar ve icra organlarının başında geliyor. Her ne kadar söz konusu teşkilatlar arasında herhangi bir 'hukuki bağ' olmadığı iddia edilse de uluslararası ilişkilerde yapılan yoğun işbirliği ve her iki teşkilatında finansörlerinin aynı tröstler olması, gizlenen bu bağı gözler önüne seriyor. Zira her iki kuruluşun da gizli ajandasında politik Siyonizm'in dünya çapındaki menfaatlerini gözetmek ve nihai hedef olan 'Tek Dünya Devleti'nin temellerini atmak var. Ayrıca küresel iktidarın en büyük kuruluşlarından olan Birleşmiş Milletler (BM) ve NATO'daki B'nai B'rith hâkimiyeti de göz önüne alındığında, söz konusu teşkilatlar arasında bir ilişkinin olmadığını söylemek pek mümkün gözükmüyor.

Bilderberg toplantıları, dünya çapında etkin siyasi liderlerin yanı sıra; iş dünyası, finans, medya ve akademik çevrelerin önde gelen uzmanlarının bir araya gelmesiyle yapılan, yaklaşık 120 ila 150 kişinin katıldığı yıllık özel toplantılara verilen isim. Bu toplantılar; Bilderberg Group, Bilderberg Konferansı ve Bilderberg Kulübü diye de adlandırılıyor. "Küresel sorunları çözme" bahanesiyle her yıl farklı ülkelerde gerçekleştirilen ve uluslararası politikaların belirlendiği bu gizli toplantıların aslında gerçek amacı, 'Tek Dünya Devleti'nin altyapısını oluşturabilmek... Ancak B'nai B'rith Teşkilatı'nın küresel hâkimiyet adına örgütlediği kuruluşlardan biri olan Bilderberg Group, komplo teorisyenlerince bilerek ya da bilmeyerek, "İlluminati" gibi aktif olmayan ve söy-

lentilerden ibaret hayali bir örgütle özdeşleştirilerek, ahtapotun gerçek yüzünü gizleme çabası içerisinde olduklarını tekrar vurgulamamız gerekiyor.

Her ne kadar Bilderberg Kulüp'ün 'İlluminati' şebekesinin emellerini gerçekleştirmek amacıyla Yuvarlak Masa (Raund Table) teorisine göre kurgulanmış bir oluşum olarak iddia edilse de bu tamamen mesnetsiz ve dayanaktan yoksun bir tespittir. Zira 'İllimünati' şebekesinin ortaya çıkışıyla, Bilderberg Group'un kuruluşu arasında tam 178, Yuvarlak Masa teorisinin ortaya atılmasıyla da arasında 77 yıllık bir fark bulunuyor. Bilderberg Kulüp, Yuvarlak Masa'nın en eski organlarından olan Council on Foreign Relations'dan (CFR) ise tam 33 yıl sonra ortaya çıkmıştı. Üstelik Bilderberg Kulüp'e günümüz itibariyle üye olunup somut olarak toplantılarına katılmak mümkün iken; daha önce de belirttiğimiz gibi, İlluminati'nin bugün faal durumda olduğunu gösteren elimizde hiçbir somut delil bulunmuyor.

Bilderberg'e Giden Yol

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Amerika Kıtası'nda örgütlenmesini büyük ölçüde tamamlayan derin iktidarın küresel efendileri, Amerika'daki hemen bütün derin örgütlenmelerin çatı kuruluşu olan B'nai B'rith Teşkilatı'nın Avrupa ayağını teşkil etmek için, Hollanda merkezli yeni bir yapılanmaya gidilmesine karar vermişlerdi. Zira Avrupa ülkelerini bir çatı kuruluş etrafında birleştirip küresel düzenin parçası haline getirmek, küresel efendilerin kontrolünde kurulacak olan 'Yeni Dünya Düzeni'nin en önemli ayaklarından biriydi. Aynı zamanda hem siyonist, hem de B'nai B'rith Teşkilatı'nın Polonya temsilcisi olan[217] Joseph Hieronim Retinger, Dış İlişkiler Konseyi'nin (CFR) kardeş kuruluşu ve İngiltere'deki muadili olan Uluslararası İlişkiler Kraliyet Enstitüsü'nde 1946 yılında yapmış olduğu konuşmada, Avrupa'nın federal bir birlik kurması gerektiğinden söz etmiş; Avrupa ülkelerini "egemenlik haklarının bir bölümünden vazgeçmeye" çağırmıştı. Zira dünyanın politik siyonizm adına tek elden yönetilmesi için ulusal sınırların kaldırılması ve milli iradenin küresel efendilere teslim edilmesi, kurulacak 'Yeni Dünya Düzeni'nin vazgeçilmez şartıydı.

217 https://forumemjot.wordpress.com/2016/01/27/bnai-brith.

Joseph Retinger, "Birleşik Avrupa" fikrini dile getirirken elbette yalnız değildi. Avrupa entegrasyonunun ideolojik temellerini atan ve aynı zamanda Avrupa Kömür Çelik Topluluğu'nun ilk başkanı olan Jean Monnet da Retinger ile aynı idealleri paylaşıyordu. Zira Jean Monnet, Avrupa Birleşik Devletleri için Eylem Komitesi'ni (ACUE) kurarak hedeflenen 'dünya devletinin' Avrupa ayağını ilk dikenlerden biri olmuştu.[218] Nitekim Joseph Retinger de Federal bir Avrupa kurulmasına adanmış lobi örgütü olan 'Avrupa Hareketi'ni kurmuş ve ilk genel sekreterliğini çoktan üstlenmişti bile...

Daha sonra ortaya çıkan belgeler göstermişti ki, bütün bu 'Birleşik Avrupa' fikrinin asıl organizatörlüğünü yapan ve bu uğurda finansman sağlayan teşkilat; kuruluşundan beri küresel efendilerin kontrolünde olan Amerikan Merkezi Haber Alma Teşkilatı CIA'den başkası değildi.[219] Çünkü Avrupa Hareketi'ni kuran Retinger'e ve Avrupa Birleşik Devletleri için Eylem Komitesi'ni oluşturan Jean Monnet'e en büyük desteği, Dış İlişkiler Konseyi (CFR) ile bu teşkilatın kurucu babası olan küresel efendilerden David Rockefeller vermişti.[220]

Aynı örgütlenmenin bir benzeri de daha önce "Birleşik bir Avrupa için Amerikan Komitesi" adı altında 1948 yılında Amerika'da kurulmuştu. Bu teşkilatın görevi, Avrupa gündemini tayin etmek ve Amerika ile Avrupa kıtası arasındaki bağlantıyı sağlamaktı. Komite'nin başkanı, Amerikan istihbaratının babası olarak bilinen Yahudi asıllı William Joseph Donovan, başkan yardımcısı ise 1950'li yıllarda CIA'in direktörlüğünü yürütmekte olan dünya derin devletinin karanlık yüzü Allen Dulles idi. Komiteyi mali olarak destekleyenler ise; dünya derin devletinin tanıdık finansörleri Ford, Rockefeller ve Carnegie vakıflarıydı.[221] Bütün bu çalışmalar sonucu, 1951 yılında Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğu hayata geçirildi. Kurucu devletler; Fransa, Batı Almanya, İtalya, Belçika, Lüksemburg ve Hollanda'dan oluşuyordu.

Politik Siyonizm'in dünya hegemonyası için bir yandan "Birleşik Avrupa"nın temelleri atılırken; bir yandan da küresel çap-

218 William F. Jasper, Rogues' gallery of EU founders. The New American: July 12, 2004.

219 Ambrose Evans-Pritchard, Euro-federalists financed by US spy chiefs. The Telegraph: June 19, 2001.

220 Holly Sklar, Trilateralism: The Trilateral Commission and Elite Planning for World Management, South End Pres, 1980, s. 161-162.

221 Ambrose Evans-Pritchard, Euro-federalists financed by US spy chiefs. The Telegraph: June 19, 2001.

ta uygulanacak politikaları belirlemek için büyük bir gizli teşkilatlanmanın altyapısı oluşturuluyordu. Nitekim 1952 yılında bir araya gelen B'nai B'rith Polonya temsilcisi Joseph Retinger, CIA'nin kurucularından William Joseph Donovan, CIA direktörü Bedell Smith, Hollanda Prensi Bernhard ve NATO Genel Sekreteri Joseph Luns, daha sonra kurulacak olan Bilderberg Kulüp'ün temellerini atıyorlardı.[222] Bu kişilerden William Joseph Donovan, Joseph Luns ve Joseph Hieronim Retinger Yahudi asıllıydı. Bilderberg'in kurucuları, aynı zamanda Avrupa Ekonomik Topluluğu'nun (AET) da kurucularıydılar.[223]

Nitekim Bilderberg teşkilatı kurulduktan bir yıl sonra gerçekleşen ikinci toplantısının ana gündem maddesi, "Avrupa Çapında Birlik Tesisi" oluşturulması ve ortak bir piyasa kurulmasıydı. Söz konusu toplantı sonrasında entegrasyon ve birleşme fikirlerine tam destek verilmesi kararlaştırılmıştı. Dahası, Avrupa'nın ortak bir para birimine geçişinin kararı da yine bu toplantıda verildi. Zira Bilderberg Group'un Yönetim Kurulu Başkanı ve Avrupa eski Komiseri Etienne Davignon'un Mart 1999'da yapmış olduğu açıklamada, Euro'nun bizzat Bilderberg konferanslarında tartışılıp uygulamaya konulduğu[224] açıkça ortaya çıkıyordu.

Nitekim 1955 yılındaki Bilderberg toplantısından sadece iki yıl sonra, yani 1957'de Roma Antlaşması imzalandı. Böylelikle "Avrupa Topluluğu" olarak da bilinen Avrupa Ekonomik Topluluğu kurulmuş oldu. Daha sonraki yıllarda pek çok antlaşma imzalandı ve giderek daha fazla ülke Avrupa Topluluğu'na katıldı. 1992 yılında "Maastricht Antlaşması" imzalanarak nihayetinde bugünkü Avrupa Birliği (AB) kuruldu. AB Anayasası, büyük ölçüde Fransa'nın 1974 - 1981 yılları arasındaki cumhurbaşkanlığını yapan Valery Giscard d'Estaing tarafından kaleme alındı. Burada da yine ilginç bir durum vardı. Zira Valery Giscard d'Estaing, aynı zamanda Bilderberg ve Üçlü Komisyon'un da üyesiydi. Dahası, politik Siyonizm'in küresel etki ajanlarından Henry Kissinger'ın da çok yakın dostuydu. İşte Bilderberg üyelerinin yaptığı bu AB yasaları, tüm üye ülkelerin hukukunun üstünde olacak; böylelikle üye ülkeler, merkezi bir federal hükümet sistemi içinde "eyaletler" haline getirileceklerdi.

222 Gonzales Mata, Les Vrais Maitres du Monde, Broché, 1 janvier 1978, s.19.

223 Who are these Bilderbergers and what do they do? The Sunday Herald: May 30, 1999.

224 Andrew Rettman, 'Jury's out' on future of Europe, EU doyen says. EUobserver: March 16, 2009. http://euobserver.com/9/27778.

Bilderberg'in Fikir Babası

Bilderberg Group'un asıl kurucu fikir babası, daha önce de adından sıkça bahsettiğimiz Polonya Yahudilerinden Sosyolog Joseph Hieronim Retinger'di. Avrupa'da nerede bir açık/gizli yapılanma varsa, Retinger'i orada görmek mümkündü. Müttefiklerin Nazi Almanya'sı ve faşist İtalya'ya karşı zaferini izleyen yıllarda, Retinger mondalizmin (dünyacılığın) adeta 'Hızır Aleyhisselam'ı olmuştu. Öyle ki Avrupa'nın birleştirilmesi ve Avrupa kurumlarının oluşturulmasında hep onun imzası vardı. Mesela Uluslararası Avrupa Birliği Derneği (Association Internationale pour I'nite Europeenne), Birleşik Avrupa Konseyi (Conseil pour une Europe Unienin) ve Avrupa Kongresi (Congres de l'Europe) gibi örgütler hep onun izlerini taşıyordu.[225]

Bugünkü Avrupa Birliği'nin (AB) kuruluşunda Retinger'in rolü öylesine büyüktü ki, Avrupa Kültür Merkezi Bülteni olan "Bulletin du centre européen de la culture"da bu durum şöyle anlatılacaktı: "O olmasaydı, Avrupa Ekonomik İş Birliği, Avrupa Hareketi ve Avrupa Kültürü Merkezi'miz gün yüzü göremezdi. Lahey'de gerçekleşen Avrupa Kongresi, onun eseriydi ve buradan Avrupa Konseyi doğdu. Avrupa'nın birleştirilmesini ve Bilderberg Group'un kurulmasını sağlayan kişi odur."[226] İsveç Farmasonluğu'nun Üstad-ı Azamı[227] ve CFR üyesi de olan Retinger, aynı zamanda B'nai B'rith'in Polonya temsilcisiydi. Avrupa'nın birleştirilmesi konusunda önemli adımlar atan Joseph Retinger, daha sonra bu birliğin yöneticilerinin ve politikalarının belirleneceği uluslararası bir konferans çağrısında bulunmaya başladı. Bu ilk konferansın görünen amacı; ABD ve Batı Avrupa ülkeleri arasında politik, ekonomik ve askeri işbirliğini güçlendirmek için yapılması gerekenleri tartışmaktı...

Aynı zamanda katı bir siyonist olan Retinger, kendisi ile aynı fikirleri paylaşan dönemin Hollanda Prensi Bernhard başta olmak üzere, Belçika Başbakanı Paul Van Zeeland ve dünya gıda devi Unilever Grubu'nun başında bulunan Hollanda vatandaşı Paul Rijkens sayesinde, önerisinin Avrupa'da desteklenmesini sağladı. Bir taraftan da o dönem CIA direktörü olan Walter Bedell Smith

225 Jacques Bordiot, "Une main cache dirige" La Librairie Française 27, rue de l'Abbe-Gregoire, Paris 1974, s. 33.

226 Bulletin de C.C.E, Sayı: 5, 1960-1961.

227 Miroir de l'Histore, Sayı:9, Ekim, 1950.

aracılığı ile Amerikan Başkanı Eisenhower'in danışmanlarından Charles Douglas Jackson'ı konu ile ilgilenmesi için ikna etmeyi başarmıştı. Nitekim bu dev yapılanmanın finansörleri de hazırdı. Hemen bütün gizli/açık küresel çaptaki kuruluşların finansmanlarını sağlayan dünya derin devletinin küresel efendileri John D. Rockefeller, Cecil Rhodes, John P. Morgan, Andrew Carnegie ve Mayer Amschel Rothschild aileleri, Bilderberg örgütlenmesini de finanse etmekte[228] hiçbir tereddüt göstermemişlerdi

Derin dünya devletinin finansörleri, küresel ölçekte kararların alınıp uygulanması için gizli bir teşkilatın kurulmasına karar verince, o zamana kadar ismi kimseler tarafından duyulmayan Oosterbeek şehrindeki 'Bilderberg' Oteli bir anda dünya gündemine oturmuştu. Zira söz konusu bu küçük otel, 29 - 31 Mayıs 1954 tarihinde dünyayı şekillendirecek 'Bilderberg' teşkilatının kurulmasına ev sahipliği yapacaktı. Daha sonraki yıllarda dünyayı yönetecek devlet adamlarının belirlendiği bir kurum haline gelecek olan Bilderberg Group, ismini işte bu ilk toplantının gerçekleştiği otelden almıştı.

Bilderberg Kulüp'ün 1954 yılında Hollanda'da yapmış olduğu bu ilk toplantıya, ABD ve Batı Avrupa ülkelerinden özenle seçilerek davet edilmiş 'muhafazakâr' ve liberal görüşleri ile bilinen 50 kişi katıldı. Toplantının ana konusu, "Sovyet Yayılmacılığına Karşı Batı'nın Birliğini Kurmak"tı. Bilderberg Kulüp'ün kurucu üyeleri arasında; David Rockefeller, B'nai B'rith'in Polonya temsilcisi Joseph Hieronim Retinger, İtalyan diplomat Manlio Giovanni Brosio (1964 yılında NATO Genel Sekreterliğine getirildi), "Amerikan İstihbaratının babası" olarak bilinen William Joseph Donnovan, CIA'nin efsane başkanlarından ve dünya derin devletinin mimarlarından Allen Dulles, "Atom bombasının babası" olarak bilinen ünlü Yahudi fizikçi J. Robert Oppenheimer, Standard Oil Company'nin kurucusu ve aynı zamanda John D. Rockefeller'ın torunu olan Nelson Rockefeller (daha sonra 1074-1977 tarihleri arasında Amerikan Başkan Yardımcılığına getirildi), Dean Rusk (daha sonra Rockefeller Vakfı'nın başına geçti), Joseph Johnson (Carnegie Endowment'ın başındaydı) ve John J. McCloy (1953'te hem Chase Manhattan Bankası'nın yönetim kurulu başkanı hem de

228 Holly Sklar, Trilateralism: The Trilateral Commission and Elite Planning for World Management, South End Press: 1980, s. 161-171.

Ford Vakfı'nın yönetim kurulu başkanıydı) yer alıyordu.[229] Bilderberg teşkilatının kurulmasında asıl organizatör görevini ise hiç şüphesiz CIA üstlenmişti.[230]

Tesadüf müdür bilinmez ama Bilderberg'i kuran kişilerin en büyük ortak özelliklerinden biri de hepsinin mason olmasıydı.[231] Yine Bilderberg kurucu üyelerinin bir başka ortak özelliği, bu kişilerin aynı zamanda 'birleşik bir Avrupa' için gerçekleştirilen tüm Avrupa organizasyonlarında önemli görevler üstlenmeleriydi. Avrupa Ekonomik Birleşme Derneği, Avrupa Kültür Merkezi, Avrupa Hareketi, Avrupa Konseyi gibi organizasyonların oluşturulmasında hep bu isimlerin izleri vardı.[232] Teşkilatın ilk kuruluş dönemi ve daha sonraki organizasyonlarının gerçekleşmesinde büyük rol oynayan ve finansman sağlayan kişiler ise daha önce de sıkça belirttiğimiz gibi Yahudi para baronları David Rockefeller ve Rothschild aileleriydi. Ayrıca Bilderberg Kulüp'ün kuruluş yıllarından sonra teşkilatın küresel politikalarını belirleyen ve toplantılarının gündemini oluşturan kişiler olarak ise iki önemli isim karşımıza çıkıyor: Amerikan dış politikasının mimarı Henry Kissinger ve dünyanın en önemli küresel stratejistleri arasında sayılan Zbigniew Brzezinski... Yahudi kökenli olan bu iki isimin, aynı zamanda B'nai B'rith'in küresel politika danışmanları olduğunu vurgulamamız gerekiyor.

Bilderberg'i Kuran Nazi

Bilderberg Group'un temellerinin atıldığı otelin sahibi ve kurucu üyeleri arasında yer alan Hollanda Prensi Bernhard da en az Joseph Hieronim Retinger kadar ilginç bir geçmişe sahipti. Prens Bernhard, Oosterbeek'teki "Bilderberg" isimli otelinin kapılarını küresel efendilerin hizmetine açmakla kalmamış, Bilderberg Group'un kurucu fikir babalarından biri de olmuştu. Dahası, kirli bir geçmişe sahip olan bu ilginç sima, aynı zamanda B'nai B'rith'in alt kolları olarak çalışan Rotary Kulüpleri'nin de kurucuları arasındaydı.

229 Joan Roelofs, Foundations and Public Policy: The Mask of Pluralism, New York: State University of New York Press, 2003, s. 52.)

230 Stephen Gill, American Hegemony and the Trilateral Commission, Cambridge University Press: New York, 1990, s. 129.

231 L'Aurora, 27 Ağustos 1976.

232 Gonzales Mata, Les Vrais Maitres du Monde, Broché, 1 janvier 1978, s.19-22.

Peki, kimdi bu Avrupa'nın bin bir suratı Prens Bernhard? Evet, belki siz okuyuculara tezat gibi gelecek ama Prens Bernhard eski bir Nazi SS üyesiydi. Gerçi o her fırsatta bunu yalanlasa da Nazi Partisi içerisinde yer aldığını gösteren SS üye kayıtlarının ortaya çıkması, onun Nazi partisi üyesi olduğunu[233] açık bir şekilde kanıtlıyordu. Ölmeden önceki son röportajında Adolf Hitler rejimine sempatisi olduğunu itiraf eden Prens Bernhard; "İncil üzerine yemin ederim ki Nazi değilim" demişti. Ancak Hollandalı ünlü tarihçi Annejet Van Der Zijl, Prens Bernhard'ın gençliğinde okuduğu Berlin Humboldt Üniversitesi'nde yaptığı araştırmada, onun SS üyesi olduğunu gösteren belgeleri bulmakta zorlanmamıştı. Buna göre prens, hem "Deutsche Studentenschaft" isimli bir Nasyonal Sosyalist Öğrenci Kardeşlik Örgütüne, hem de Nazi Partisi NSDAP'ın askeri kanadı olan Sturmabteilung'a katılmıştı.[234]

1934'lerde parasız kalan, hırsını dizginleyemeyen Prens Bernhard, üniversite yıllarında Nasyonal Sosyalist Partisi'ne girdi. İşte kariyer basamaklarını da asıl bundan sonra tırmanacaktı. Önce Nazilere büyük destek veren, Almanya'nın ve dünyanın en büyük kimya kartellerinden biri olan IG. Farben imparatorluğunun Paris şubesinde çalışmaya başladı. IG Farben, 1925 yılında kurulmuştu. Burası sıradan bir işyeri, sıradan bir şirket değildi. Interessen-Gemeinschaft (IG) Farben, II. Dünya Savaşı sırasında birçok savaş suçunun işlenmesinde başrol oynayan kuruluşlardan biriydi. Zira IG Farben, Nazi toplama kamplarında yaşanan toplu ölümler için kullanılan 'Zyklon B' gazını üreten şirketti.[235]

Dünyadaki bütün Nazi muhbirleri gibi, Bernhard da bütün emirleri Berlin'deki "HW-7" koduyla tanınan bürodan alıyordu. Zira Prens Bernhard'ın Nazi Partisi'ne üyeliğinin yanı sıra, aynı zamanda SS muhbiri de olduğu İkinci Dünya Savaşı sonrasındaki yargılamalarda ortaya çıkacaktı. O tarihlerde 'HW-7' bürosunun sorumlusu olan Dr. Max Ilgner, 1945 yılında Nürnberg Mahkemesi'ne çıkarıldığında, Krupp tesisleri ile Alman ordusu-

233 Bruno Waterfield, "Hollanda Prensi Bernhard Nazi partisi üyesiydi", Telegraph, Londra, 5 Mart 2010.

234 Westfälische Wilhelms-Universität Münster, NiederlandeNet, 23 Mart 2011. Ayrıca bakınız; https://www.unimuenster.de/NiederlandeNet/nlwissen/monarchie/personen/bernhard.htm .

235 Bruno Waterfield, Dutch Prince Bernhard 'was member of Nazi party', The Telegraph, 5 March 2010. Ayrıca bakınız; http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/netherlands/7377402/Dutch-Prince-Bernhard-was-member-of-Nazi-party.html.

nun yüksek komite organı arasındaki irtibatları açıklarken, kendi adına çalışan birçok ajan arasında "Lippe-Biesterfild Bernhard"[236] adında birisinin de bulunduğunu söyleyecekti. İşte o kişi, Bilderberg Kulüp'ün kurucularından Hollanda Prensi Bernhard'dan başkası değildi.

Burada ilginç olan; Prens Bernhard'ın hem "Yahudileri soykırıma tabi tutmuş" Hitler'in yükselişinde rol oynaması, hem de siyonistlerin dünya hâkimiyeti için kurulan bir örgütün kurucuları arasında yer almasıydı. Dahası, Nürnberg soruşturmaları sırasında bir başka ilginç bir durum daha ortaya çıkacaktı. Bilderberg Group'un finansörlerinden Rockefeller ailesine ait ABD merkezli Standard Oil Co. ile Prens Bernhard'ın çalıştığı IG Farben arasında garip bir ticari ilişki bulunuyordu.[237] Yani dünya derin devletinin finansörlerinden ünlü Yahudi para imparatoru Rockefeller ailesi kendi ırkına soykırım uygulayan Nazilerle işbirliği yaparken, Prens Bernhard da Naziler adına casusluk yapıyordu. Ancak savaş sonrası her iki isim de Siyonizm'in dünya hâkimiyeti için çalışıyordu. Üstelik çelişkiler sadece bu iki örnekle de sınırlı kalmadı. Yahudilerin soykırıma tabi tutulmasında zehirli gazları üreten ve Nazilerle işbirliği yaptıkları kesinleşen IG Farben'de çalışan 24 üst düzey yöneticinin; ünlü Nürnberg mahkemelerinde yargılanıp ceza almalarına rağmen, kısa sürede serbest bırakılarak daha sonra da bu alanda kurulan fabrikaların başına getirilmiş olmalarıydı.[238]

Biz yine Prens Berhard'a dönecek olursak; o 1936'lı yıllara gelindiğinde, Hitler'e vermiş olduğu hizmetlerin karşılığını fazlasıyla almıştı. Amsterdam'da bulunan Kruger Bank'a girdi. Söz konusu bankanın patronu da bir zamanlar I.G. Farben karteli ile çalışmış olan Gerhard Fritze idi. Berhard, aynı yıl Hollanda prensesi Juliana ile evlendi ve Hollanda vatandaşlığına geçerek Hollanda Prensi oldu. Bazı kaynaklarda Berhard'ın Yahudi olması nedeniyle Nürnberg mahkemelerinde yargılanmadığı yer alsa da biz bu konuyla ilgili sağlam bir kaynağın olmadığını da belirtmeliyiz.

---

236 Dr. Mahmut Rişvanoğlu, Küresel Şirketler İmparatorluğu, Doğu Kütüphanesi, İstanbul 2005, s. 415.

237 Charles Higham, Trading With the Enemy: An exposé of the Nazi-American money plot, (1933-1949), Delacorte Press, New York, 1983, s. 32 – 62.

238 Georg von Schnitzler, Affidavit, Archive of the Fritz Bauer Institute, Subsequent Nuremberg Trials, Case VI, PDB 2 (e), March 27, 1947, s. 67–106.

Bilderberg'in Gerçek Sahipleri

Daha önce de belirttiğimiz gibi, "Atlantik Dünyasının Sorunları" adı altında düzenlenen Bilderberg toplantılarının ilki, Prens Bernard'a ait Bilderberg Oteli'nde yapılmıştı. Toplantı sonrasında Joseph Hieronim Retinger'in fahri genel sekreterliğini üstlendiği kalıcı bir yönetim kurulu oluşturuldu. Ayrıca katılımcıların iletişim bilgileri kayıt altına alınıp, birbirlerine ulaşabilecekleri özel ve gayri resmi bir ağ oluşturuldu.[239] Hollanda'da düzenlenen bu ilk toplantının başarılı geçmesi üzerine, organizasyonu düzenleyenler senede bir kez toplanmaya karar vermişlerdi. Sonraki üç yıl içerisinde gerçekleşen toplantılar Fransa, Almanya ve Danimarka da yapıldı.

Amerika kıtasındaki ilk toplantı ise 1957 yılında Georgia eyaletinde bulunan St. Simons Adasında, Ford Vakfı'nın 30 bin dolarlık maddi desteği ile gerçekleştirildi. Hemen belirmeliyiz ki, burada da tıpkı Prens Berhard olayında olduğu gibi, yine ilginç bir durum söz konusuydu. Zira sözde "Yahudi düşmanlığı" ile tanınan Henry Ford'un bu vakfı, 1959 ve 1963 yıllarındaki toplantılar için defalarca fon sağladı. Zaten İkinci Dünya Savaşı'nın ardından kurulan ve hemen bütün gizli örgütlerin beyni olan Dış İlişkiler Konseyi'nin (CFR) başlıca mali kaynağı; Carnegie Corporation, Ford Foundation ve en önemlisi Rockefeller Vakfı tarafından sağlanıyordu.[240]

Bilderberg toplantıları, 1954 yılından sonra her yıl düzenli olarak yapılmaya devam etti. Toplantılar, daimi üyelerin oluşturduğu bir komite tarafından düzenleniyor. O yıl düzenlenecek toplantıya kimlerin katılacağı ve davet edilecek isimler tek tek belirlenerek, daimi komite tarafından teşkilat başkanının onayına sunuluyor. Davetlilerin belirlenmesinde ülke daimi temsilcilerin görüşleri oldukça etkili oluyor. Ancak teşkilat başkanının sunulan bu isimleri veto etme hakkı var. İsimler onaylandıktan sonra, katılacak kişiler adına davetiye çıkarılıyor. Daimi üyeler gibi Bilderberg toplantılarına sürekli olarak katılan medya kuruluşları da var. New York Times, Washington Post, Time, Newsweek, The Economist, Die Zeit, La Stampa ve Le Monde gibi... Ancak sahipleri genelde Yahudilerden oluşan bu küresel yayın organları, söz konusu toplantıların içeriği ile ilgili tek kelime bile yazmıyor.

239 Jon Ronson, Who pulls the strings? (part 3), The Guardian, 10 March, 2001.

240 CFR, The First Transformation. CFR History: http://www.cfr.org/about/history/cfr/first_transformation.html.

Teşkilatın bir genel sekreteri, 20 kişilik yönetim kurulu, küçük bir sekretaryası ve üç kategoride tutulan üye grubu var. Üye gruplar; daimi üyeler, geçici üyeler ve her toplantıya davet edilen geçici konuklardan oluşuyor. Yönetim kurulunu oluşturan üyeler seçimle gelmezler. Yeni daimi üyeler ise eskiler tarafından önerilen kişiler arasından seçilir.[241] Bu durum, Bilderberg Group'un hem gizli yapısını, hem de açıkça uygulanan bir 'kast' sisteminin olduğunu net şekilde ortaya koyuyor.

Teşkilatın örgütlenme şemasında, resmi olarak belirlenen daimi üyelerin ve komite başkanının yanı sıra, bir de 'fahri genel sekreterlik' makamı bulunuyor. Bu makam, dünyada önemli mevkileri elinde tutan, küresel anlamda güç sahibi ve genelde Amerikan dış politikasını belirleyen CFR teşkilatının kıdemli üyelerine veriliyor. Teşkilatta önemli bir ağırlığı ve yeri olan genel sekreterler, bu göreve dört yıllığına seçiliyor. Bilderberg'in sekreterliği Lahey'de bulunuyor. Bütün bu örgütlenmenin dışında, Bilderberg Kulübün bir de 'danışma kurulu' var. Her ne kadar bu kurulun daimi ve normal üyeliğin üstünde bir kategori olmadığı belirtilse de teşkilatın asıl perde arkasındaki David Rockefeller'in sürekli danışma kurulunda bulunması ve toplantıların ana finansörlerinden olması, Bilderberg teşkilatının gerçekte kimlerin hizmetinde olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Teşkilatın ilk fahri genel sekreterliğini, Bilderberg'in kurucu fikir babası olan siyonist Joseph Hieronim Retinger yaptı. Toplantıların kurumsallaşmasında ve idari yapının oluşmasında önemli katkıları bulunan Retinger'in ölüm tarihi olan 1960 yılından sonra, yerine Hollandalı ekonomist Ernst van der Beugel getirildi. Bu iki isim dışında teşkilatta fahri genel sekreterlik görevi yürütenler arasında; John S. Coleman (Amerika), Paul van Zeeland (Belçika), Joseph E. Johnson (Amerika), Arnold Th. Lamping (Hollanda), William P. Bundy (Amerika), Paul B. Finney (Amerika), Theodore L. Eliot, Jr. (Amerika), Casimir A. Yost (Amerika), Victor Halberstadt (Hollanda) ve J. Martin Taylor (İngiltere) gibi isimler bulunuyordu.

Teşkilatta 'fahri genel sekreterlik' payesi verilenlere bakıldığında, bu kişilerin ezici bir çoğunlukla Amerikalı olduğu görülüyor. Üstelik bu kişilerin hemen tamamı da dünya derin devletinin önemli kuruluşlarından biri olan Dış İlişkiler Konseyi (CFR)

241 Mehmet Ali Birand, Bilderberg'den neden korkuyoruz?, Hürriyet 31 Mayıs 2007.

üyeleri arasından seçiliyor. Mesela küresel politikaların oluşturulmasında en etkili kuruluşlardan Carnegie Uluslararası Barış Vakfı'ndan Joseph Esrey Johnson, CIA elemanı ve aynı zamanda Amerikan Başkanı John F. Kennedy'nin danışmanlarından William Bundy, Afganistan Büyükelçisi Theodore L. Eliot, Jr. ve Georgetown Üniversitesi Diplomatik Çalışmalar Enstitüsü'nden Casimir A. Yost, Bilderberg'de fahri sekreterlik yapan isimlerden...

Şimdi bu isimlere biraz daha yakından bakalım. 21 yıl gibi uzun bir süre Carnegie Uluslararası Barış Vakfı'nın başkanlığını yapan Yahudi asıllı Joseph Esrey Johnson, aynı zamanda Birleşmiş Milletler teşkilatının da kurucu mimarlarındandı.[242] Esrey Johnson, hem ABD Dışişleri Bakanlığı'nda uluslararası ilişkiler bölümü başkanı olarak uzun yıllar görev yapmış, hem de ABD adına Birleşmiş Milletler'in çeşitli kademelerinde önemli görevlerde bulunmuştu. Johnson aynı zamanda da CFR üyesiydi. Teşkilatın 1975 - 1980 yılları arasında fahri sekreterliğini yapan William Bundy de ABD başkanlarından Richard Milhous Nixon politikalarının mimarı ve CIA'nin küresel istihbarat ağının kurucularındandı. Tabi doğal olarak o da aynı zamanda CFR üyesiydi...

Bilderberg teşkilatının fahri genel sekreterlerinden Theodore L. Eliot, Jr ise Uzun yıllar Amerika'nın Afganistan Büyükelçiliğini yapmış, 'İslami Teröre' karşı en sert tedbirlerin alınmasını öneren ve NATO'nun İslami konulardaki akıl hocalarından biriydi. Tabi aynı zamanda CFR üyesiydi. Casimir A. Yost'a gelince, Amerikan'ın 16 ayrı istihbarat biriminin koordinesini sağlayan Milli İstihbarat Konseyi'nin (National Intelligence Council-NIC) dört yıl başkanlığını yapmış, küresel operasyonların baş mimarlarındandı. Elbette Casimir A. Yost da yine CFR üyesiydi...

Bilderberg teşkilatının kurucuları arasında bulunan Prens Bernhard, teşkilatın ilk başkanıydı. 1976 yılına kadar Türkiye'nin de aralarında bulunduğu ülkelere Lockheed şirketinin silah satışıyla ilgili rüşvet skandalına adı karışana kadar da komite başkanlığı görevine aralıksız devam etti. Prens Bernhard'tan sonra teşkilatın başına sırasıyla; Alec Home of the Hirsel (İngiltere), Walter Scheel (Almanya), Eric Roll of Ipsden (İngiltere), Peter Carrington (İngiltere), Etienne Davignon (Belçika) ve Henri de Castries (Fransa) geçti.

242 http://www.ecommcode2.com/hoover/research/historicalmaterials/other/johnson.htm.

Bilderberg toplantılarına davet edilen isimler her yıl değişse de teşkilatın hemen bütün toplantılarında bulunan ve toplantılarda hangi konuların tartışılacağına karar veren az sayıda kişi bulunuyor. Bilderberg Group'un asıl karar mekanizmalarında siyonistler yer almalarına rağmen, bilinçli olarak bu dışarıya yansıtılmaz. Zira bütün küresel hegemonya örgütlenmelerinde olduğu gibi, Bilderberg'te de özellikle Yahudi olmayanlar vitrine çıkarılır. Ancak danışma kurulundaki kişilere bakıldığında, bunların çoğunun siyonist olduğu gözden kaçmıyor. Mesela küresel efendilerden ve aynı zamanda Trilateral Comission'un da üyesi olan David Rockefeller, B'nai B'rith'in karanlıklar prensi ve küresel politikaların mimarı Henry Kissinger ve küresel hegemonyanın stratejisti Zbigniew Brzezinsk... Ayrıca Bilderberg toplantılarında Rockefeller ve Rotschild aileleri gibi siyonist para baronları ile Yahudiler aleyhine hiçbir kararın çıkmaması[243] da gözlerden kaçmıyor.

Üyeler Belli, Çalışmalar Gizli

Bilderberg teşkilatı, ulusal sınırların kaldırılıp, dünyanın tek bir merkezden yönetilmesi ve sermayenin küreselleştirilerek oligarşik bir grubun kontrolünde tutulması için her yıl farklı ülkelerde toplantılar yapıyor. American Free Press'in deneyimli yazarı ve 1983 yılından bu yana tüm Bilderberg toplantılarını yerinde izleyen James Tucker'a göre; bu gizemli organizasyonun gündemi aylar öncesinden belirleniyor. Amerikalı gazeteci Tucker, izlenen süreci şöyle anlatıyor: "Toplantının gündemi o yılın Ocak ayında belirleniyor. Gündeme göre üye ülkelerdeki temsilcilerden bir katılımcı listesi talep ediliyor. Önerilen katılımcıların listesi Ocak ayında dolaşıma çıkıyor, adayların incelenmesinin ardından Mart ayında kesin liste belli oluyor. Bilderberg yönetim kurulu, toplantının yapılacağı otelin ismini riskler nedeniyle son haftaya kadar gizli tutuyor."

Toplantıya kimlerin davet edileceğine kulübün yönetim kurulu karar verirken, oturma düzeni de harf sırasına göre şekilleniyor. Otelin yerleşimini gösteren tüm çizimler gizli tutuluyor. Otel personelin geçmişleri ve politik eğilimleri tek tek belirlenerek güvenlik testinden geçiriliyor. Zaten toplantıya katılan asıl seçkin-

243 Stephen Gill, American Hegemony and the Trilateral Commission, Cambridge University Pres, New York, 1990, s. 131-132.

ler, genellikle kendi personelini beraberinde getiriyor. Toplantıya ev sahipliği yapacak olan ülke, tüm katılımcıların güvenliğini en üst düzeyde sağlamak zorunda. Üstelik tüm güvenlik giderleri de toplantının yapıldığı ülkeye ait. Oysa Bilderberg toplantılarının hiçbir resmi yönü yok. Buna rağmen, toplantının yapıldığı ülkenin güvenlik güçleri tarafından en üst düzeyde koruma sağlanması, sözde 'bağımsız' gibi görünen dünya devletlerini aslında perde arkasından kimlerin yönettiğini açıkça ortaya koyuyor. Daha ilginç olanı ise bu 'çok gizli' toplantıların asıl güvenliğini ABD Gizli Servisi CIA ve NATO İstihbarat Merkezi'nden en kıdemli ajanların sağlıyor olmaları...

Teşkilatın daimi üyelerine bakıldığında, Bilderberg toplantılarında küresel kararların kimler tarafından alınıp uygulandığını ve dünyayı kimlerin yönettiğini görmek hiç de zor değil. Bilderberg Group'un asıl karar vericileri arasında; dünyanın en büyük petrol şirketleri ve bankasının sahibi olan David Rockefeller, Avrupa'nın önde gelen üç kraliyet ailesinin (Hollanda, İspanya ve Belçika) mensupları, Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinsk, Donald Rumsfeld, Paul Wolfowitz, Richard Perle gibi ABD'nin küresel politikasına yön veren Neo-conlar ve dünyanın en büyük 50 şirketinin üst düzey yöneticileri var...

Başka bir dikkat çeken husus da Bilderberg üyelerinin toplantının yapıldığı ülkelere giriş çıkışlarında yaşanıyor. Katılımcılar, toplantının yapıldığı ülkenin yerleşik kurallarına ve düzenlemelerine uymak zorunda değil. Mesela gümrük işlemlerine tabi tutulmadıkları gibi, pasaport bulundurma mecburiyetleri de yoktur.[244] Bunun nedeni; küresel seçkinlerin ulusal sınırları tanımadığını göstermek ve dünya kamuoyunu buna hazırlamak... Bilderberg'in daimi üyelerinden Zbigniew Brzezinski'ye göre sınırların bulanıklaştırılması, hem ABD'nin dünya hâkimiyetine hizmet ediyor, hem de merkezi dünya devletinin temellerini atmış oluyor.[245] Toplantılar; bir yıl Avrupa Kıtası, bir yıl da Amerika Kıtasında düzenleniyor. Son derece gizli ve özel ortamda yapılan bu toplantılar, genellikle Mayıs ayının son haftasına denk geliyor. Küresel siyaseti dizayn etmeyi hedefleyen söz konusu toplantılarda, konuşulacak ve tartışılacak konular toplantılardan günler öncesinde belirleniyor. Buna da örgüt hiyerarşisinin üst kademe-

244 Nevra Yaraç Laçinok-Metin Under, Aktüel Dergisi, Sayı:98, Arşiv-2007.
245 Joan Roelofs, "Foundations and Collaboration," Critical Sociology, Vol. 33, 2007, s. 481.

sinde yer alanlar karar veriyor. Toplantıda tartışılacak konuların belirlenmesinde genellikle danışma kurulunun 'tavsiyelerine' uyuluyor. Toplantılar kısa sunumlarla başlayıp, ardından genel müzakerelere geçiliyor. Katılımcılarının üçte ikisini daimi üyelerin oluşturduğu bu toplantılarda, her gün dört oturum yapılıyor. Daimi üyeler sürekli davetli olduklarından, toplantılara her zaman hazırlıklı gelirler. Geriye kalanlar ise seçilen konularda bilgi sahibi profesyonellerdir. Bunlar daimi konuklardan farklı olarak, çağrıldıkları vakit gelirler ve karar verici konumunda değildirler.

Geçici davetliler, kendilerine söz verildiğinde sadece görüş beyan etmekle yetinirler. Görüş beyan etme süresi oldukça kısıtlıdır. Konusunda uzman olanlara 5, uzman olmayanlara 3 dakikalık bir süresi tanınıyor. Karar mekanizmasında görevleri bulunmayan üyelere her ne kadar 'söz hakkı' verilse de toplantıdan çıkan kararları teşkilatın karar mekanizmasında yer alan daimi üyeler belirliyor. Süre kontrolü ışık sistemiyle yapıldığından, kimse süresini aşma imkânı bulamaz. Toplantıda sınırsız konuşma hakkına sahip olan sadece iki kişi var: Derin iktidarın küresel efendilerinden David Rockefeller ve B'nai B'rith Teşkilatı'nın küresel politikalarının beyni Henry Kissinger...

Toplantılara davetle katılanlar, siyaset sahnesinde ilerleyebilmek için kararları uygulama zorunluluğu duyduklarından, kendilerinden istenenleri yapmak dışında hiçbir seçenekleri bulunmuyor. Her ne kadar alınan kararların herhangi bir şekilde yazılı veya görsel kayda geçirilmediği iddia edilse de toplantının konusu ve alınan kararların çok kısa bir özetinin teşkilatın genel sekreterliğinde tutulduğu biliniyor. Yine Bilderberg toplantılarında alınan kararların uluslararası hukuk açısından her hangi bir "bağlayıcı yanı olmadığı" ifade edilse de toplantıya katılan üst düzey devlet adamlarının, alınan kararları kendi ülkeleri aleyhine olsa bile, bir şekilde bu kararları uygulamak durumunda kaldıkları görülüyor. Mesela ünlü İngiliz gazeteci Jon Ronson, Bilderberg üyeleriyle yapmış olduğu görüşmeler sonucunda; üyelerin "uluslararası ilişkilerin zaman zaman bu oturumların etkisinde kaldığını"[246] itiraf ettiklerini yazıyor. Aksi takdirde, küresel sermayenin kontrolündeki medya organları, toplantıda alınan kararları uygulamayan, ayak direten devlet adamları için derhal devreye girerek "itibarsızlaştırma" kampanyası başlatıyor.

246 Jon Ronson, Who pulls the strings? (part 2), The Guardian, 10 March 2001.

Bütün bunlara ilave olarak, teşkilatın çok sıkı ve geleneksel başka kuralları da var. Mesela bütün katılımcılar, yaklaşık üç günlük toplantı süresince dış dünya ile tüm bağlantılarını koparmak zorunda. Dahası, Yönetim Kurulu tarafından seçilerek davet edilen katılımcılar, söz konusu toplantılarda neler konuşulduğu bir yana, nelerin gündeme geldiği hakkında bile herhangi bir açıklama yapamazlar. Daha önce isimlerini zikrettiğimiz medya kuruluşlarının daimi üye temsilcileri dışında, hiçbir gazeteci veya yazar toplantıya alınmaz. Ancak ülkelerinin gündemine hâkim bazı gazeteciler toplantılara geçici üye olarak davet edilebilirler. Ne var ki hem daimi medya temsilcileri, hem de geçici olarak davet edilen gazeteciler, dışarıya asla her hangi bir bilgi sızdırmadıkları gibi, konuşulanlar hakkında da asla yazı kaleme alamazlar.

Toplantılarda not tutulması kesinlikle yasak. Toplantıya katılanlar ister gazeteci, isterse farklı görevde olsun, konuşulanları dışarıya sızdırmayacakları konusunda her üyeden tek tek yemin alınıyor. Bu konudaki gizlilik prensibine öylesine önem veriliyor ki, mesela şimdiye kadar düzenlenen Bilderberg toplantılarına dünyaca ünlü birçok gazetenin temsilcileri katılmasına rağmen, bu kişiler katıldıkları toplantıların içeriği hakkında tek satır bile yazma cesareti gösteremediler. Bu da söz konusu toplantılarda gizlilik prensibine ne kadar sıkı bir şekilde bağlı kalındığı hakkında yeterince fikir veriyor. Dolayısıyla medyanın toplantıların içeriği hakkında herhangi bir bilgi sızdırması mümkün olmadığı gibi, sızanlar da açıkçası tahmin kırıntılarından öte bir şey ifade etmiyor.

Bilderberg teşkilatının ana finansörü ve toplantıların asıl organizatörlerinden David Rockefeller, 1991 yılında Almanya'nın Baden Baden kentinde yapılan Bilderberg toplantısı öncesinde bu durumu şöyle ifade edecekti: "Toplantılarımıza katılan New York Times, Washington Post, Time, Newsweek ve diğer önemli yayın kuruluşlarında görevli yöneticilere 'ne yapmak istediğimize' dair bilgileri 40 yıl boyunca halka açıklamayacaklarına dair verdikleri sözleri tuttukları için teşekkür ediyorum. Eğer onlar bu gizli görüşmelerimizi deşifre etseydi, ışıklar üzerimize yanacaktı. Ama artık dünya, kurmak istediğimiz dünya hükümetine çok daha hazır"[247] Görüldüğü gibi David Rockefeller, küresel basının bilerek bu toplantıları kararttığını ifşa ederken, aynı zamanda asıl hedeflerinin "bir dünya devleti" kurmak olduğunu da itiraf etmiş oluyor.

247 Sabah gazetesi, 10.06.2015.

Yine Bilderberg İdari Komitesi'nin 30 yıllık üyesi olan Denis Healey; "Dünya üzerinde tek bir hükümet kurulması fikri karşısında hepimizin yanıp tutuştuğumuzu söylemek, abartılı olabilir; ancak tamamen haksız da sayılmaz. Bizim gibi Bilderberg'de görev alanlar, birbirimizle sonsuza dek didişip duramayacağımızı, insanları mütemadiyen öldürüp milyonlarcasını evsiz barksız bırakmaya bir son verme zamanının geldiğini gayet iyi biliyorlar. Dolayısıyla, dünya üzerinde tek bir topluluğun oluşması fikrinin iyi olabileceğini de hissetmeye başladık. Bilderberg, politikacıları, sanayicileri, finansçıları ve gazetecileri bir araya getirmenin bir yoludur. Politikanın, politikacı olmayan insanları içermesi gerekir. Genç politikacıları da bünyemize alıp, onları finansçılar ve sanayicilerle bir araya getirip onlardan akıl almalarını sağlıyoruz. Tüm bunlar ise hassas bir küresel politika yaratma şansını artırıyor."[248] diyerek Bilderberg toplantılarının gerçek hedefi hakkında ipuçları veriyor.

Bu toplantıların ne derece büyük bir gizlilik içinde yürütüldüğünü gösteren Robert Eringer'in "Bilderberg Group, The Global Manipulators" adlı kitabında çok daha ilginç bilgilere rastlıyoruz. Mesela Eringer, kitabın çalışma safhasında çeşitli tarihlerde Bilderberg toplantılarına katılan dışişleri bakanlarına ve CIA'ye yazdığı mektuplara çok şaşırtıcı cevaplar alıyordu. Bırakın toplantılara katılan üyelerin bu toplantılarda neler konuşulduğuna cevap vermeyi, böyle bir grubun varlığından bile haberdar olmadıklarını iddia ediyorlardı.

Daha önce de belirttiğimiz üzere, CFR üyelerinin birçoğu, aynı zamanda Bilderberg daimi üyesidir. Mesela uzun bir süre dünya politikasına yön veren isimlerden David Rockefeller, Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski, Paul Wolfowitz ve Tony Blair gibi... Bu kişilerden Tony Blair dışındakilerin Yahudi kökenli olduklarını da belirtmemiz gerekiyor. Üstelik bu girift ilişki sadece CFR ile Bilderberg teşkilatları arasında mevcut olan bir durum değil. Bu iki teşkilata Trilaterale Komisyon'u da eklememiz gerekiyor. Zira her üç teşkilatın yönetim kademelerinde de aynı kişileri görmek mümkün. Mesela David Rockefeller... Her üç organizasyonda da başı çekiyor. Üstelik bu konuda tek örnek David Rockefeller değil. Yeni Dünya Düzeni'nin mimarlarından Zbigniew Brzenzinski, küresel kamuoyu oluşturulmasında motor görevi üstlenen Time dergisinin başyazarı Hadley Donovan

248 Jon Ronson, Who pulls the strings? (part 2), The Guardian, 10 March 2001.

ve küresel politikaların uygulayıcısı Henry Kissinger, üç önemli teşkilatın da yönetim kademelerinde olan isimler...

Öte yandan, yine üç teşkilata birden üye olmamakla birlikte; CFR-Bilderberg, Trilaterale-CFR ya da Bilderberg- Trilaterale teşkilatlarının ikisine de birden üye olan başka ünlüler de yok değil. Örneğin George Bush (CFR-Trilaterale), Fiat'ın patronu Giovanni Agnelli (Bilderberg- Trilaterale), New York Times Başyazarı Cyrus L. Sulzberger (Bilderberg-C.F.R.), Baron Edmond de Rothschild (Belderberg-Trilaterale), Vietnam savaşının önemli aktörlerinden McNamara Robert (Bilderberg-Trilaterale), ABD Savunma eski bakanlarından C. Weinberger (Trilaterale-C.F.R) gibi daha pek çok isim sayılabilir...

Dünya Liderlerini Kim Belirliyor?

Küresel sermaye sahiplerinin dünya hegemonyası için kurmuş olduğu teşkilatlardan biri olan Bilderberg Group, küresel ekonomi politikalarına yön verdiği gibi, küresel siyaseti belirleme adına devlet yöneticilerinin değiştirilmesinde de büyük rol oynuyor. 14 yıl gibi uzun bir süre Bilderberg toplantılarını araştırıp takip eden ve daimi üyeleriyle birebir görüşen Kanadalı gazeteci Daniel Estulin, "Bilderberg Group'un Gerçek Hikâyesi" ismiyle 2005 yılında yayımladığı kitabında, dünya liderlerinin Bilderberg toplantılarında belirlendiğini vurguluyor. Daniel Estulin, bunun en bariz örneği olarak da İngiltere'nin eski Başbakanı Margaret Thatcher'ın yükseliş ve düşüş sürecini gösteriyor.

Gerçekten de Margaret Thatcher bu konuda ilginç bir örnek. O dönem İngiltere Muhafazakâr Parti'nin başkanlığını yapan Thatcher, 27 Nisan 1975'te İzmir Çeşme'de yapılan Bilderberg toplantısına katılmasının ardından, yıldızı birden parlamıştı. Oysa Margaret Thatcher'ın siyaset yaptığı Muhafazakâr Parti, Şubat 1974 yılındaki seçimlerde büyük bir yenilgiye uğramıştı. Ancak Bilderberg toplantılarına katıldıktan sonra ulusal ve küresel basında her geçen gün yıldızı parlayan ve "dini bütün bir Protestan" olan Margaret Thatcher, 1979 yılında İngiltere genel seçimlerinde masonların büyük desteğini alarak, hem başbakanlık koltuğuna hem de dünya gündemine oturacaktı. Üstelik Lord Liverpool'dan beri en uzun süre görevde kalan ve Lord Palmerstone'dan beri de ilk defa üç seçimi üst üste kazanan başbakan olarak...

Margaret Thatcher'ın İngiltere Başbakanı olmasına Bilderberg toplantılarında karar verildiğini gösteren önemli emareler var. Zira Thatcher, İngiltere Başbakanı olur olmaz, Bilderberg toplantılarında alınan kararları hiç vakit kaybetmeden ülkesinde birer birer uygulamaya koyuyordu. Zira Liberal/muhafazakâr bir çizgi izleyen Thatcher, 1980'li yıllarda Batılı ülkelerde devletin iktisadi yatırımlardan çekilmesi, özelleştirme, serbest pazar ekonomisinin desteklenmesi ve işçi haklarının törpülenmesi ile kendisini gösteren neoliberal siyasetin Birleşik Krallık'taki tavizsiz uygulayıcısı olmuştu. Ülkesi içinde sol muhalefetle, uluslararası alanda ise soğuk savaş kapsamında Doğu bloğu ülkeleriyle amansız bir mücadele yürüttü.

Daha önemlisi, Thatcher başbakanlık koltuğuna oturur oturmaz, 1980'de ABD Başkanı olan Ronald Reagan ve 1984'te Kanada Başbakanı olan Brian Mulroney ile hemen hemen aynı politikaları uygulamaya başlamıştı. Yani Bilderberg toplantılarında kararlaştırılan 'sermayenin küreselleştirilmesi' ve 'kamu iktisadi teşebbüslerinin (KİT) özelleştirilmesi' ilkeleri, 'muhafazakârlık' adı altında hayata geçirilecekti. Nitekim bu 'muhafazakârlık' sadece Anglosakson ülkelerinde baskın siyasi bir ideoloji haline gelmekle kalmıyor, diğer ülkelerde de yayılıyordu. Mesela 1983'te başbakan olan Turgut Özal da liberal muhafazakârlığı Türkiye'de uygulayarak Thatcher'a benzer bir iktisadi siyaset yürüttü. Aslında bu durum, Bilderberg toplantılarında alınan küresel politikaların aynı anda uygulamaya konulduğu anlamına geliyordu.

Üstelik bu senkronize uygulamalar sadece ekonomik alanla sınırlı kalmadı. Küresel politikalar bağlamında da aynı senkronize uygulamaların devam ettiği görülüyordu. ABD'nin Birleşik Krallık'taki üslerinden Libya'yı bombalamasına destek veren de 1. Körfez Savaşı'nda ABD ile birlikte hareket eden[249] de Teacher'dan başkası değildi. Yine Turgut Özal'ın da 1. Körfez Savaşı'nda aynen Margaret Thatcher gibi ABD ile aynı doğrultuda hareket ettiğini anlatmaya gerek yok sanırız.

Öte yandan Thatcher, küresel oligarşinin NATO eliyle oluşturduğu Sovyet karşıtı politikaların en sadık uygulayıcısıydı. *Üst Akıl* tarafından "Sovyet tehlikesi" bahane edilerek kurulan sömürü düzeninin eksiksiz uygulanması için, Sovyetlerle sürdürülen soğuk savaşın devam etmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Thatcher, Sov-

249 Margaret Thatcher Vakfı, "No time to go wobbly", 12 Ağustos 2011.

yetler Birliği konusunda şöyle diyordu: "Ruslar dünya hâkimiyeti peşinde ve tarihin tanıdığı en yayılmacı devlet olabilmek için gerekli tüm imkânları hızla topluyor. Sovyet politbürosundaki adamlar kamuoyunun ne düşündüğüyle ilgilenmek zorunda değil. Silahları tereyağının önüne koyuyorlar, bizse hemen her şeyi silahların önüne koyuyoruz." Öyle ki, o dönem radikal sayılabilecek sağ politikaları tavizsiz uygulaması ve aşırı Sovyet karşıtlığı nedeniyle, Sovyet Savunma Bakanlığı'nın Krasnaya Zvezda (Kızıl Yıldız) isimli gazetesi, Thatcher'a "Demir Leydi" lakabını takacaktı. Ancak Rusların aslında Thatcher'ı küçümsemek için taktığı "Demir Leydi" lakabı, hem Thatcher'ın kendisi, hem de onu parlatan küresel basın tarafından severek benimsenecekti.

Elbette Margaret Thatcher sadece antikomünist değildi. O, Sovyet yayılmacılığına şiddetle karşı olduğu gibi, aynı zamanda da tam bir İslam düşmanıydı. Ronald Reagan'ın başkanlık koltuğunu baba Bush'a bıraktığı 1989 yılının son aylarında, SSCB'nin lokomotifi olduğu Doğu Blok'u çökerken, NATO'daki "yeni düşman" da artık İslam'dı. Thatcher, daha henüz iktidarda olduğu bir dönemde, İskoçya'da yapılan NATO toplantısında İslam ve Müslümanları açıkça düşman ilan eden şu sözleri sarf edecekti: "Sovyetler Birliği yıkılmıştır. Karşımızda düşman kalmamıştır. Ama düşmansız bir ideoloji yaşayamaz. Yeni bir düşman bulmamız lazım. Düşman aramaya ise gerek yok, yeni düşmanımız İslam'dır."

Öyle ki Margaret Thatcher, bu tutumunu iktidardan düştükten sonra da sürdürecekti. Mesela ikinci Irak işgalinden bir yıl önce Guardian'da yayınlanan makalesinin adı; "Yeni Bolşevizm, İslamizm"dir"[250] başlığını taşıyordu. Demir Leydi şöyle diyordu makalesinde: "Tıpkı komünizm gibi İslamizm'i de yenmek için uzun süreçli ve kapsayıcı bir strateji gerekir. Soğuk Savaş döneminde komünizmi nasıl alt ettiysek, İslam'ın da üstesinden geleceğiz. Batı, bunu başaracaktır"[251]

Teşkilat'ın Yeni Gözdeleri: Clinton ve Tony Blair

1990'lı yıllara gelindiğinde Margaret Thatcher'ın son kullanma tarihi geçmiş, gözden düşmüştü. Belli ki onu başbakanlık

250 Guardian, 12 Şubat 2002.
251 Tamer Korkmaz, "Demir Leydi"nin de yenilgisidir" Yenişafak, 12 Nisan, 2013.

koltuğuna oturtanların vermiş olduğu ödevleri tam yerine getirememişti. Margaret Thatcher hızla gözden düşerken, biri Amerika, diğeri de Avrupa Kıtası'nda olmak üzere iki genç siyasetçinin yıldızı parlıyordu: Bill Clinton ve Tony Blair... Hiç şüphesiz Bilderberg gibi küresel çapta oyun kuran bir gizli imparatorluk, ümitlerini sadece bir kişiye veya bir ülkeye bağlayamazdı. Bil Clinton, 1991 yılında Almanya'nın Baden Baden kentinde yapılan Bilderberg toplantısına katıldığında, onu kimseler tanımıyordu. Doğrusu Amerika'daki Arkansas valiliği dönemine ait önemli bir başarı hikâyesi de yoktu. Bu nedenle Clinton'ın Bilderberg toplantısına çağrılmasına ve bu denli ilgi görmesine o dönem kimse anlam verememişti.

Oysa Bill Clinton, o yılki Bilderberg toplantısına bizzat David Rockefeller'ın referansıyla katılmıştı. Nitekim Almanya'da 1991 yılında yapılan Bilderberg toplantısından sadece bir yıl sonra da dünya kamuoyu onu ABD başkanı olarak görecekti. Bill Clinton, 1992 yılındaki başkanlık seçimlerinde Amerika'nın başına getirilmişti. Başkan yapılmasının şartı ise David Rockefeller'in ısrarla istediği "Kuzey Amerika Serbest Ticaret Antlaşması"nın yürürlüğe konulmasıydı. Dolayısıyla Clinton, başkan seçildikten iki yıl sonra, 1 Ocak 1994 yılında Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması'nı (NAFTA) yürürlüğe sokarak verilen taahhüdü yerine getirmiş oldu.[252]

Bu anlaşmanın tarafları Kanada, ABD ve Meksika'ydı. Kuruluş amacı, üye devletler arasında serbest ticaret bölgesi oluşturmaktı. NAFTA kapsamında söz konusu üç ülke arasındaki ticaret ve yatırımlar liberalize edilmiş, ilk kez yabancı şirketlere, anlaşma ülkelerini uluslararası tahkim kurullarında tek taraflı olarak dava etme hakkı tanınmıştı. Zira 1994-2001 yılları arasında küresel yatırımcıların ABD, Kanada ve Meksika hükümetlerine karşı açtığı yüzlerce tahkim davası bulunuyordu. NAFTA anlaşmasıyla bu davaların hemen hepsini de yatırımcılar kazanmış, devletler kaybetmişti. Yani kazanan hep küresel para baronları olmuştu.

Bill Clinton ve Tony Blair'in yıldızları küresel çapta parlatılırken, Thatcher'ın siyaset alanındaki düşüşü de aynı hızla devam ediyordu. Muhafazakâr Parti'nin ünlü simalarından Alan Clark'a göre Thatcher'ın siyasetten uzaklaştırılma şekli, Britanya siyasi tarihinin en dramatik olaylarından biriydi. Zira uzun süre iktidarda

252 Daniel Estulin, The True Story of The Bilderberg Group, February 14, 2009, s. 255.

kalan, seçimlerde mağlup edilemeyen bir başbakan, parti içi oylamayla umulmayan bir şekilde azledilmişti. İlk bakıldığında bunun nedeni olarak; Thatcher'ın yerel yönetim vergi politikaları, yüksek faiz oranları ve Avrupa ile bütünleşme konusunda Muhafazakâr Parti içinde ortaya çıkan bölünmeler gösterilebilirdi.

Ancak Thatcher'ın gözden düşmesinin ve yıldızının bir anda sönmesinin gerçek sebebi, tamamen farklı bir nedene dayanıyordu. Ünlü İngiliz gazeteci Jim Tucker'a göre, onun gözden düşmesinin asıl nedeni; Bilderberg Group'un Thatcher'a vermiş olduğu kraliyet rejimine karşı direnme taleplerine itiraz etmesiydi. Muhafazakâr Parti, Thatcher'ı saf dışı bırakıp John Major'un liderliğinde girdiği 1992 yılındaki genel seçimlerinden de iktidar olarak çıkmasına rağmen, küresel baronları bir türlü memnun edememişti. Nitekim 1997 yılındaki genel seçimlerde alınan büyük yenilgiyle, Muhafazakâr Parti tam 18 yıl aradan sonra yeniden muhalefete düşmekten kurtulamayacaktı.

Muhafazakâr Parti sonrası Tony Blair liderliğinde iktidara gelen İşçi Partisi'nin yapmış olduğu uygulamalarına bakıldığında, İngiliz gazeteci Jim Tucker'ın iddiaları daha bir anlam kazanıyor. Zira Margaret Thatcher ve Muhafazakâr Parti'nin üstünü çizen küresel baronlar, İşçi Partisi lideri Tony Blair'i aniden parlatmaya karar vermişlerdi. Öyle ki Thatcher gibi, Tony Blair'ın da Bilderberg toplantısına katıldıktan sonra[253] yıldızı parlayacaktı. 22 - 25 Nisan 1993 yılında Atina'da yapılan Bilderberg toplantısına katılan Blair, bu toplantıdan sadece bir yıl sonra, yani 21 Temmuz 1994'te oybirliği ile İşçi Partisi liderliğine seçiliyordu.

Nitekim Tony Blair liderliğindeki İşçi Partisi, 1 Mayıs 1997 yılında yapılan genel seçimlerde tarihinin en büyük başarısını sağlayarak, 18 yıl aradan sonra iktidara gelmiş oldu. Ancak görüldü ki, sol parti programı tamamen bir kenara bırakılarak, küresel efendilerin Bilderberg toplantılarında aldığı kararlar doğrultusundaki liberal politikalar uygulanıyordu. Artık sendikalar tarafından kurulan ve politikalarına onlar tarafından yön verilen, temel üretim araçlarının kamu mülkiyetinde olmasını ilke edinen, bu nedenle özelleştirmelere karşı çıkan, refah devletinin bekçisi İşçi Partisi, bir anda sağa kayarak küresel kapitalizmin uygulayıcısı olmuştu.[254]

253 William Rees, Londra Times, 4 Mart 1996.
254 Amme İdaresi Dergisi, Cilt 47, Sayı 3, Eylül 2014, s.3.

Bilderberg'in En 'Derin' Türk Üyesi

Osmanlı'da seküler rejimin başlangıç tarihi olan 1839 Tanzimat Fermanı'yla birlikte, Türk İslam coğrafyası tam anlamıyla küresel gücün taarruzu altına girmişti. Dolayısıyla Osmanlı devletinin yıkılmasından sonra kurulan yeni Türkiye Cumhuriyeti de küresel para baronlarının kurduğu Bilderberg Group için "olmazsa olmaz" ülkelerden biriydi. Küresel baronlar, daha henüz Bilderberg teşkilatının kuruluş aşamasından itibaren, uluslararası arenada isim yapmış 'derin' Türk bürokratlarla temasa geçmekte gecikmemişlerdi. Bilderberg'i kuran küresel baronların Türkiye adına ilk temasa geçtikleri bürokrat, bugün bile Türk kamuoyunca pek tanınmayan Muharrem Nuri Birgi'den başkası değildi.

Peki, Türk hariciyesinde tam 46 yıl çalışıp da meslek hayatıyla ilgili tek bir gazeteye röportaj bile vermeyen bu gizemli adam kimdi? Dahası, Bilderberg toplantılarında Türkiye'yi aralıksız tam 18 yıl boyunca temsil etmesinin sırrı neydi? Muharrem Nuri Birgi, 1. Dünya Savaşı'ndan sonra Tuğgeneral rütbesi alarak ordudan ayrılan ünlü kulak burun boğaz uzmanı Dr. Ziya Nuri Birgi'nin üç çocuğundan biriydi. Baba Dr. Ziya Birgi, Sultan İkinci Abdülhamid'e karşı İttihat ve Terakki muhalif hareketinin başladığı yer olan Mekteb-i Tıbbiye-i Askeriye'den mezundu. O da hemen hemen tüm tıbbiyeliler gibi Sultan Abdülhamid'in "Kızıl Sultan" olduğuna inanıyor, sultan aleyhine yapılan nümayişlerde boy gösteriyordu. Nitekim İttihat ve Terakki Cemiyeti kurulmadan bir yıl önce, yani 11 Şubat 1888'de Askeri Tıbbiye'den mezun oldu. Dr. Ziya Birgi, Osmanlı ve Cumhuriyet dönemlerinde çeşitli görevlerde bulundu. Milli Mücadele yıllarında orduda tabip general olarak görev yaptı. Emekli olduktan sonra da 1933 yılında Cumhuriyet Halk Fırkası'ndan Kocaeli milletvekili olarak meclise girdi.

Oğul Muharrem Nuri Birgi, asker bir babanın çocuğu olarak 1907 yılında dünyaya gelmişti. Galatasaray Lisesi'nden mezun olduktan sonra, Cenevre Üniversitesi Hukuk Fakültesi ve Paris Siyasal Bilimler Okulu'nu bitirdi. Öğrenim hayatı sonrası hemen bürokratlığa adım atan Muharrem Nuri Birgi, sırasıyla Varşova, Paris ve Madrid büyükelçiliklerinde başkatiplik ve ayrıca Madrid Büyükelçiliği'nde müsteşar görevlerinde bulundu. 1946 yılına gelindiğinde ise o artık Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'na ka-

tılan Türk delegasyonunda üye olarak görev alacaktı. İşte küresel baronların Birgi'yi keşfetmeleri, tam da bu yıllara rastlıyordu. Zira Birleşmiş Milletler ve NATO temsilciliklerinin Bilderberg teşkilatı için ayrı bir önemi, ayrı bir yeri vardı. Birgi, Bilderberg çevreleriyle temasa geçtikten sonra, kariyer basamaklarını hızla tırmanmaya başlamıştı. Bunun ilk emaresi, Dışişleri Bakanlığı Genel Sekreteri (müsteşar) koltuğuna getirilmiş olmasıydı.

Bilderberg Group ile olan ilişkileri örgütün kuruluş yıllarına dayanan Birgi, kendisine 1955 yılında verilen "Bilderberg Türkiye İcra Komitesi üyeliği"nden sonra, bürokrasideki tüm önemli kapılar, artık onun için birer birer açılmaya başlamıştı. Birgi, Dışişleri Bakanlığı Müsteşarlığı'ndan sonra, dış işlerinde prestijli bir başka mevki olan Londra Büyükelçiliği görevine atandı. Birgi'nin bir yandan bürokratik kademelerdeki hızlı yükselişi devam ederken, bir yandan da Bilderberg teşkilatındaki yıldızı her geçen gün parlıyordu. Nitekim bu 'senkronize' yükseliş, onun 1960 - 1972 yılları arasını kapsayan NATO Türkiye Daimi Temsilciliği ile NATO'nun Türkiye'de tanıtılması ve siyasi ilişkinin sağlanması amacıyla Türkiye'de kurulan Atlantic Treaty Association'ın başkanlığına getirilmesine kadar sürecekti.

Muharrem Nuri Birgi, Bilderberg çevreleriyle çok daha önce temas kurmasına rağmen, onun "Bilderberg İcra Komitesi Üyesi" olarak katıldığı ilk toplantı 1955 yılında Fransa'da yapılmıştı. Bu toplantıya katılanların çoğunluğu da kendisi gibi icra komitesi üyesi ve icra komitesi başkanlarıydı. Aralarında George W. Ball, Otto von Amerongen, Sir Terence Airey, Walter Bedel Smith, Dean Rusk, Casimir A. Yost, Dr. Joseph Retinger ve Prens Bernhard Armgand gibi Bilderberg'in kurucu kalburüstü üyeleri bulunuyordu.

Birgi, 1975 yılına kadar bu grupla birlikte Bilderberg'in tüm toplantılarına eksiksiz katıldı. Aynı zamanda Türk siyasi hayatının önemli figürlerinden Fethi Okyar'ın da damadı olan Muharrem Nuri Birgi, kendi deyimiyle Türk hariciyesindeki kariyerine "çurçur bir katip"[255] olarak başlamıştı. Ancak Bilderberg Group ile ilişki kurduktan sonra, "çurçur katiplik günleri" diye nitelendirdiği o dönemler artık çok gerilerde kalacaktı. Zira Bilderberg'i kurup kurumsallaşmasını sağlayan dokuz kişiden biri de Muhar-

255 Millyet, 23.09.1984.

rem Nuri Birgi'ydi.[256] Hatta Birgi, Bilderberg toplantılarında öylesine etkiliydi ki, adeta fiili başkan gibi hareket ediyordu.

Muharrem Nuri Birgi ile birlikte o dönem Bilderberg yönetiminde bulunanların hemen hepsi de çok önemli uluslara arası görevlere getirildi. Mesela Peter Ruppert Carrington ve Josefh Luns... İkisi de NATO Genel Sekreterliği görevine getirildiler. Hollandalı bir bürokrat olan Josefh Luns, sürekli olarak Bilderberg toplantılarına katıldıktan sonra, NATO Genel Sekreterlik görevine getirilerek 1971-1984 yılları arasında en uzun sekreterlik yapan kişi unvanını kazanmıştı. Josefh Luns'ın görevi bırakmasının ardından ise NATO Genel Sekreterliği'ne yine Muharrem Nuri Birgi ile Bilderberg'te uzun yıllar birlikte görev yapan İngiliz politika ve diplomasisinin ünlü ismi Peter Ruppert Carrington getirilecekti. Zaten bu tarihlerden sonra NATO Genel Sekreterlik görevine getirilenlerin hemen tamamı, yine Bilderberg toplantılarına katılan bürokratlardan seçilecekti. Mesela; Manfred Wörner (1988-1994), Willy Claes (1994-1995), Javier Solana (1995-1999) ve Lord Robertson (1999-2004) gibi...

Birgi'yi Bilderberg'e Öneren CIA Ajanı

Muharrem Nuri Birgi'nin diplomatlık yaptığı yıllara bakıldığında, ilginç bağlantılarının olduğu gözden kaçmıyordu. Mesela onu Amerika'da Bilderberg çevrelerine pazarlayan kişi, 1950'li yıllardan sonra Türkiye'de bulunmuş ve resmi olarak 1957-1962 yılları arasında ABD'nin Ankara Büyükelçiliği'nde "danışman" statüsünde görev yapan[257] CIA Türkiye ve Ortadoğu uzmanı George S. Harris'den başkası değildi. Erol Bilbilik'in "Dış İlişkiler Konseyi CFR Türk Bilderbergleri" isimli kitabında yazdığına göre; George Harris, Birgi'den bahsederken; "Büyükelçilikte görev yaptığım dönemlerde Türk diplomasisinin en yüksek görevine yükselecek Muharrem Nuri Birgi ile dostluklarım bu dönemde başlamıştır" diyecekti. Elbette George S. Harris'in görevi, sadece Birgi'yi Bilderberg çevreleriyle tanıştırmakla sınırlı değildi. Türkiye'nin en kritik dönemlerinde, Amerika adına Türkiye'de hep o vardı...

Peki, kimdi bu gizemli adam George S. Harris? Türkiye'ye olan ilgisi nereden geliyordu? George S. Harris, Harvard

256 Ergün Diler, Takvim Gazetesi, 28 Mayıs 2012.
257 https://www.american.edu/spa/ccps/upload/harris.pdf.

Üniversitesi'nde tarih öğrenimi görmüştü. Onun özel ilgi alanı, Türkiye ve Ortadoğu'ydu. Zira *Üst Aklın* Osmanlı döneminde Türk İslam coğrafyasına "şarkiyatçı" ya da "Türkolog" etiketleri altında gönderdiği etki ajanlarının yerini, cumhuriyet sonrasında "uzman" görünümlü ajanlar almıştı. Özellikle Türkiye'nin NATO'ya üye olmasından sonra, ABD, Türkiye konusunda uzmanlaşmak üzere pek çok araştırmacı/ajanı Türkiye'ye gönderdi. İşte George S. Harris de bunlardan biriydi.

Harris, 1954 -1955 yılları arasında Ankara Üniversitesi Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'nde "Türk Tarihi ve Yakın Dönem Türkiye Siyaseti Üzerine Araştırmalar" yapmak üzere Türkiye'ye gelmişti. Dil Tarih'teki çalışmalarını tamamlayan George S. Harris, 1956 yılında tekrar ABD'ye döndü. Fakat onun Türkiye'ye geri dönüşü pek de uzun sürmeyecekti. 1957 yılında yeniden Türkiye'nin yolunu tutan Harris, Amerikan Büyükelçiliği'nde "danışman" olarak göreve başlamıştı. Nitekim 27 Mayıs 1960 Darbesine kadar da Türkiye'de kaldı. Darbeden iki yıl sonra ise yeniden Amerika'ya uçacaktı.

George S. Haris, soğuk savaşın tüm hızıyla sürdüğü yıllarda, ABD'nin yıllık komünizm raporlarının Türkiye bölümünü yazan kişiydi. Sadece komünizm raporlarını mı? Türkiye'yle ilgili yönlendirici pek çok kitap da kaleme aldı. Mesela Türk Siyasetinde Ordu'nun Rolü, Türkiye'de Komünizmin Kökleri, Sorunlu Müttefiklik, Krizlerle Mücadele Eden Türkiye kitapları gibi... Her ne kadar George S. Harris 1962 yılında Amerika'ya dönse de o Türkiye ile ilişkisini hiç bir zaman kesmedi. Yaklaşık 16 yıl Amerikan Dışişleri Yakın Doğu ve Güney Asya Analiz Dairesi'nin başkanlığını yürüten Harris, 2002 ve 2005'te zaman zaman Bilkent Üniversitesi'nde siyaset dersleri verdi. Fakat bu dersler her nedense kayıtlara işlenmedi. Ancak, 11 Eylül 2006 ile 15 Kasım 2006 tarihleri arasında Bilkent Üniversitesi'nde vermiş olduğu Siyaset Bilimi derslerinin kayıtları mevcut.

Daha sonraki yıllarda Pentagon'un Türkiye ile ilgili konulardaki akıl hocalığını yapan George S. Harris'in, Türkiye'ye giriş çıkışlarına bakıldığında; tüm önemli olaylar sırasında Türkiye'de olduğu gözlerden kaçmıyordu. Gazeteci-Yazar Müşerref Hekimoğlu'nun "Başkent Günleri" isimli kitabında yazdıklarına göre, o dönem her kesimle içli dışlı olan Harris, 12 Mart 1971 muhtırasında Ankara'daydı ve Nihat Erim'i başbakanlığa o getir-

mişti. Yine Prof. Doğramacı'yı Evren'e öneren kişi de Harris'ten başkası değildi. Ancak çok daha ilginç olanı, George S. Harris'in 28 Şubat 1998'de Ankara'da bulunmuş olmasıydı. Zira Refahyol koalisyon hükümetinde görev yapan bir kabine üyesine göre, 28 Şubat'ın en önemli aktörlerinden biri de George S. Harris'ti.

Bu kitapla ilgili kendisiyle iki kez görüştüğüm ancak ısrarla adının yazılmasını istemeyen Refahyol hükûmetinde kabine üyeliği yapmış kaynağıma göre; 28 Şubat sonrası 'irticai temizlik' ve "İsrail'le yapılacak askeri anlaşmalar" karşılığında, PKK terör örgütü elebaşısı Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye teslim edilme pazarlığını da ABD adına George S. Harris yürütmüştü. Öcalan'ın Türkiye'ye teslim edilmesine karşılık, Fethullah Gülen'in Amerika'ya verilmesi isteniyordu. Kaynağıma "Bundan nasıl emin olabilirsiniz" diye sorduğumda; "Bu pazarlığın belgeleri MİT ve Genelkurmay istihbaratı arşivlerinde var. Gidin alın. Ayrıca 28 Şubat sürecinden sonra George Harris ile Fethullah Gülen ilişkilerini inceleyin bunu göreceksiniz" yanıtını verecekti. Ancak doğrusu ilgili kuruluşlardan söz konusu iddialarla ilgili cevap alamamıştım.

Ne var ki isminin yazılmasını istemeyen kabine üyesinin söylediklerini doğrulayacak başka emareler de vardı. Zira 1996 -1999 yılları arasında "Balıkçı" adıyla devlet ve PKK arasında arabuluculuk yapan ve Kürt siyasetini yakından tanıyan gazeteci İlhami Işık'a göre de Fethullah Gülen-Abdullah Öcalan takası doğruydu. Öte yandan, Refah Partisi'nin yükselişe geçtiği dönemlerde de George S. Harris'in Türkiye'ye giriş çıkışlarında büyük bir hareketlilik olduğu göze çarpıyordu. Özellikle de Refah Partisi'nin yerel yönetimlerde büyük bir zafer kazandığı 1994 yılından sonra...

Mesela Stratejik Araştırmalar Vakfı'nın 27-28 Nisan 1995 tarihlerinde Sheraton Otel'de düzenlediği "Demokrasi ve Kimlik Sorunu" konulu konferansın önemli konukları arasında George Harris de vardı. Hem de yakın dostu CIA eski ajanı Graham Fuller ile birlikte... George Harris, o gün "İkinci Cumhuriyet Tartışmaları" başlıklı oturumda bir konuşma yapmıştı. Ayrıca George S. Harris'in 1999 yılında "Diplomasi ve Türk Diplomatlar" araştırması için Türkiye'de bulunduğu da görev yaptığı üniversitenin 'özgeçmiş' bölümünde[258] yazılı bilgilerle sabitti.

258 www.american.edu/spa/ccps/upload/harris.pdf.

Daha önceki bölümlerde de belirttiğimiz gibi Abdullah Öcalan, 15 Şubat 1999 tarihinde CIA ve MOSSAD tarafından Kenya'da paketlenerek Türkiye'ye verilmişti. Her ne kadar dönemin başbakanı Bülent Ecevit bu jeste bir anlam veremese de böyle bir 'hizmet' karşılığında başka bir 'hizmet' istendiğini kısa sürede anlayacaktı. Zira uluslararası ilişkilerde 'dostluklar' değil, karşılıklı 'çıkarlar' geçerliydi. Bu yüzden olacak ki, Bülent Ecevit mantıklı hiçbir gerekçe yokken, Fethullah Gülen'e telefon açarak "Sağlığın için Amerika'ya git"[259] telkininde bulunacaktı. Nitekim Fethullah Gülen de Ecevit'in bu uyarısı/önerisi üzerine, 22 Mart 1999 yılında Amerika'nın yolunu tutuyordu. Böylelikle 1999 yılında bir örgüt lideri verilmiş, başka bir örgüt lideri teslim alınmıştı. Üstelik Fethullah Gülen'e Amerika'da oturma izni almak için kefil olanlardan biri de George S. Harris'in en yakın arkadaşı ve CIA eski ajanı Graham Füller'dan başkası değildi.

CIA'nın Türkiye ve Ortadoğu ile ilgili hemen her projesinde rol alan George S. Harris, aynı zamanda Fethullah Gülen Hareketi'ni de Avrupa'ya pazarlayan etki ajanlarından biriydi. Zira Gülen Hareketi'ni Avrupa'da örgütlemekle görevli Londra Diyalog Merkezi'nin 'Hizmet Hareketi'ni pazarlamak için Londra'da düzenlediği "Gülen Hareketi" isimli konferansın en önemli konuklarından biriydi George S. Harris... 25-29 Ekim 2007 tarihleri arasında Londra'da düzenlenen "Dönüşüm Geçiren İslam Dünyası: Gülen Hareketi'nin Bu Sürece Katkıları" konulu konferansa katılan George S. Harris, 'Hizmet Hareketi'ni öven kapsamlı bir tebliğ sunmuştu. Harris'e göre İslam dünyasındaki "aşırı" uçlara karşı, Fethullah Gülen gibi İslam'ın "ılımlı" yüzünü savunan hareketler desteklenmeliydi. Yani bir zamanlar Muharrem Nuri Birgi'yi Bilderberg çevrelerine öneren George Harris, şimdi de Fethullah Gülen Hareketi'ni Avrupalı baronlara pazarlıyordu.

Fethullah Gülen Hareketi'ni Avrupa'ya pazarlamak için yapılan Londra'daki uluslararası bu üç günlük konferansa katılanlar arasında, yine ilginç bir isim daha vardı. Fethullah Gülen'in Amerika'ya kabulünde en büyük referans kaynağı olan Graham E. Fuller'in bir başka yakın arkadaşı ve Ortadoğu Uzmanı Prof. Dr. Henry Barkey... Üstelik George Harris ve Henri Barkey, konferans öncesi görüşülmek amacıyla sunulan 150 tebliği ön

259 İlhami Işık, Star gazetesi, İki Rehine, 29 Temmuz 2016.

elemeden geçirerek 49'a düşüren editörler heyetindeydi. Böylelikle Fethullah Gülen Hareketi'ni eleştiren tebliğler saf dışı bırakılmıştı. Konferansın başlangıcında izlettirilen sekiz dakikalık sinevizyon gösterisi ise konferansın gerçek amacını zaten ortaya koymaya yetiyordu. 'Hizmet Hareketi'nin dünyaya yayılmış okullarında okuyan başı açık kız öğrencilerin görüntüleri ile belgesel metninde sık sık geçen "ılımlı İslam" vurguları... Aynı Henry Barkey'nin 15 Temmuz FETÖ darbe kalkışmasının gerçekleştiği gün Büyükada'da 16 kişilik ekiple yaptığı gizli toplantı[260] göz önüne alındığında, sanırım taşlar daha da yerine oturuyor.

Birgi'nin Veliahtı

Türk diplomasisinin gizemli ismi Muharrem Nuri Birgi, Bilderberg Group'ta geçen 18 yılının ardından görevi Selahattin Beyazit'e devretti. Selahattin Beyazit de tıpkı Birgi gibi kamuoyu önünde olmayı pek sevmezdi. Dolayısıyla onun uluslararası camiadaki itibarından kimsenin haberi yoktu. Peki, kamuoyunda bilindiği şekliyle sadece Galatasaray'ın başkanlığını yapmış bir 'ağır abi' miydi Selahattin Bey? Elbette hayır... Zamanı biraz geriye saralım. Selahattin Bey'in babası Ağrılıydı. Hayvan ticaretiyle uğraşırdı. Epey bir servet sahibi olduktan sonra İstanbul'a yerleşti. 1958 yılında Tophane Çeşmesi'nin tam karşısına o gün görkemli sayılabilecek bir bina dikmişti. Bütün işlerini buradan yürütüyordu. Bu arada oğlu Selahattin büyümüş, evlilik zamanı gelmişti. Adnan Menderes'li yılların zirvesiydi. İstanbul'un her tarafı yeniden imar ediliyor, büyük bir yenileşme yaşanıyordu. Dönemine göre modern yollar, uçak inebilecek kadar geniş caddeler, üst geçitler, kavşaklar, bulvarlar... Şehrin yüzü değişmişti. Tabi şehir değişirken, sermaye sahipleri de değişiyordu. Bunların başında da Sedat Eroğlu geliyordu.

Rahmetli Adnan Menderes, Sedat Bey'i sever, bir dediğini iki etmezdi. İşte Menderes'in çok sevdiği Eroğlu, biricik kızını Ağrılı işadamının oğlu Selahattin Beyazıt'la evlendiriyordu. Bu evlilik, Selahattin Bey'in hayatında önemli bir dönüm noktası olacaktı. Selahattin Bey iyi eğitim almıştı. Dil biliyordu. Galatasaray Lisesi'ni, ardından da İngiltere'deki Cambridge Üniversitesi'ni bitirmişti. Nitekim Fatin Rüştü Zorlu onu dışişlerine memur ola-

260 Akşam Gazetesi, 5 Ağustos 2016

rak aldı. Ancak bunlar yetmezdi. Birisinin onun elinden tutması gerekiyordu. İşte o isim Muharrem Nuri Birgi olmuştu. Muharrem Birgi ile Selahattin Beyazit dışişlerinde tanışmışlardı. Ancak Beyazıt, sıradan bir memur olarak tanıştığı bu 'garip' adamın kim olduğunu henüz bilmiyordu. Bu gün bile Türk kamuoyu tarafından pek bilinmeyen bu derin adam, aslında uluslara arası kliklerin el üstünde tutuğu biriydi. Öyle ki, dışarıda "Türk Devleti" denilince akla gelen ilk isimdi.[261] O, NATO'daki Türkiye'ydi...

Selahattin Beyazit'in hayatı, Muharrem Nuri Birgi'nin kendisini keşfetmesiyle değişmişti. Muharrem Nuri Birgi Büyükelçiydi. Daha önemlisi, Bilderberg toplantılarına katılan ilk Türk'tü ve Bilderberg'in tam çekirdek kadrosunda yer alıyordu. Her Bilderberg toplantısının ağır toplarından olan Birgi, yanına ilk olarak Türkiye'nin ilaç sanayi devi Nejat Eczacıbaşı'nı aldı. Nitekim Cannes'te birlikte katıldıkları o Bilderberg toplantısı bir hayli renkli geçmişti. Muharrem Nuri Birgi, NATO'da tam 12 yıl Türk temsilcisi olarak görev yaptı. Üstelik B'nai B'rith'in stratejik akıl danışmanı Henry Kissinger'ın da Türkiye'deki en yakın dostuydu. Paris'te bulunduğu sıralarda Fransa'nın en önemli sanatçılarıyla oturup kalktı. Birgi, hiç evlenmemişti. Bu yüzden mirasının büyük bölümü de zaten Selahattin Beyazit'e bırakacaktı.

Muharrem Nuri Birgi, Selahattin Beyazit'i Bilderberg çevreleriyle tanıştırdıktan sonra, tam 18 yıl yürüttüğü görevi, 25–27 Nisan 1975 tarihleri arasında İzmir Çeşme Altın Yunus Otel'de yapılan Bilderberg toplantısında Selahattin Beyazit'e devretti. Böylece Beyazit'in önü küresel çemberde alabildiğince açılmıştı. Mesela Henry Kissinger ile aralarından su sızmadı. Yine İngiltere kraliçesinden randevu almadan görüşebilen tek Türk'tü. Beyazit, aynı zamanda İskoç Büyük Locası'na bağlı 33. dereceden bir masondu. Kısacası o, Türkiye'nin en derin adamlarından biri olmuştu artık.

Tarihler 6 Eylül 1980'i gösterirken, rahmetli Necmettin Erbakan Konya'da büyük bir miting düzenliyordu. Ancak darbe şartlarını olgunlaştırmak isteyen NATO'nun Türkiye'deki temsilcisi derin yapı, son derece barışçıl bir havada giden mitingi bir anda devletin protesto edildiği eyleme dönüştürmüştü. Kalabalık içerisine girmiş "kimliği belli olmayan" görevliler, İstiklal Marşı okunurken ayağı kalkmayarak mitingi sabote ediyordu. Belli ki

261 Ergün Diler, Takvim, 28 Mayıs 2012.

birileri düğmeye basmıştı. Darbenin ayak sesleri geliyordu. Şayet darbe gelmezse şeriat gelecekti!

Bu anlatılanlarla Selahattin Beyazit'in ne ilgisi var demeyin. Vardı, hem de çok ilgisi vardı. İşin ilginç yanı, bu mitingden kısa bir süre önce başını Selahattin Beyazit'in çekmiş olduğu bir grup işadamı, ABD'nin yolunu tutmuştu. 12'si Türk, 3'ü Yahudi olmak üzere toplam 15 işadamı artık Washington'daydı. En büyük şikâyetleri ise Maliye Bakanı Yılmaz Ergenekon'dan kurtulmaktı. Hükümeti şikâyet edip açık açık darbe istediler. Haklı olarak "işadamlarının bir ülkede darbe yaptıracak kadar 'derinliği' nereden geliyor" diyebilirsiniz. Bu sonunun cevabı, Bilderberg Group'un gerçek sahibi David Rockefeller'ın ABD Başkanı Eisenhower'e vermiş olduğu talimatta yer alıyordu. David Rockefeller, ABD Başkanı Eisenhower'a yaptığı bir çağrıda şunları söylüyordu: "ABD ile işbirliğine hazır yerli işadamlarına yardım artırılmalı ve böylece bu işadamlarının ilgili ülke ekonomisinin kilit noktalarını ele geçirmeleri, buna dayanarak politik etkinliklerinin artması sağlanmalıdır."

Süleyman Demirel, Maliye Bakanı Ergenekon'u severdi. Bu yüzden, işadamlarının bu girişimlerini duyunca, büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Bir an durakladıktan sonra, "hepsini biz zengin ettik" diye mırıldandı. "Derin devlet" denildiğinde hep akla askerler gelirdi. Oysa asıl derin devlet, derin patronlardı. Nitekim patronların isteği yerine gelecek, ordu 1980 darbesiyle yönetime el koyacaktı. Birgi'den sonra tam 20 yıl Bilderberg'teki Türkiye temsilciliği koltuğunda oturan Beyazit, daha sonra koltuğunu Suna Kıraç'a bıraktı. Ancak Kıraç'ın rahatsızlığı nedeniyle o koltuğa Mustafa Koç getirildi. 21 Ocak 2016 yılında hayatını kaybeden Mustafa Koç'tan sonra ise küresel seçkinlerin istişare meclisi olan Bildenberg'in Türkiye daimi temsilciliği bayrağını Ömer Koç devraldı.

Menderes'in 'İpinin' Çekildiği Toplantı

Türkiye'deki ilk Bilderberg toplantısı, İstanbul'un en sakin semtlerinden Yeşilköy'deki Çınar Otel'de yapıldı. Toplantının finansörlüğünü ise küresel hegemonyanın sermaye baronlarından Henry Ford Vakfı üstlenmişti. Bilderberg'in Daimi Türkiye Temsilcisi Muharrem Nuri Birgi, 18-20 Eylül 1959 yılında Çınar Otel'de gerçekleştirilen bu ilk Bilderberg toplantısına Başba-

kan Adnan Menderes ve Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu ile birlikte katıldı. Menderes, çalışkanlığı ve uluslararası iş becerisi nedeniyle Nuri Birgi'yi sever, görüşlerine önem verirdi. Çınar Otel'deki Bilderberg toplantısına da bu yüzden katılmıştı. Ancak içerdeki hava doğrusu Menderes'in hiç hoşuna gitmeyen türdendi. Zira toplantının hiçbir resmi yönü olmamasına rağmen, içeride uygulanan emrivaki protokol kuralları Menderes'in bir hayli canını sıkmıştı.

Bu yüzden Menderes, kısa bir açılış konuşmasının ardından beraberindekilerle birlikte toplantıdan ayrılmıştı. Ancak Menderes'in küresel baronlara karşı göstermiş olduğu bu 'umursamaz' tavır, sözde kayıt tutulmadığı söylenen teşkilatın sekreteryası tarafından belli ki bir yerlere sessizce not edilmişti. Bir "3. dünya ülkesi" liderinin koskoca dünya devletinin baronlarına kafa tutması olacak iş miydi? Adnan Menderes ve ekibinin toplantıyı terk etmesinden sonra, Muharrem Nuri Birgi, NATO Genel Sekreteri Paul Henry Spaak, Rockefeller ailesinden Daniel Rockefeller ve NATO'nun Türkiye Daimi Temsilcisi Selim Sarper ile birlikte toplantıya kaldıkları yerden devam ettiler. 'Yeni Dünya Düzeni'nin ahengini bozan Sovyetler Birliği, bütün yönleriyle masaya yatırılmıştı.

Halkın kendisine göstermiş olduğu büyük teveccühle küresel gücü hafife alan Başbakan Menderes, Türkiye'nin bağımsız bir devlet gibi hareket edebilmesi için yoğun bir çaba sarf ediyordu. O günün ana meselelerinden biri Kıbrıs sorunuydu. Menderes, Kıbrıs'ın bağımsız bir cumhuriyet haline getirilmesi için imzalanacak antlaşma nedeniyle Londra'ya gidecekti. Yunanistan Başbakanı ve yakın dostu olan Konstantin Karamanlis ile uzun süredir bu konu üzerine mesai harcıyorlardı. 5-11 Şubat 1959 tarihleri arasında Zürih Konferansı'nda buluşmuş ve uzun süren toplantılar yapmışlardı.

Menderes, hemen hiçbir konuda geri adım atmamıştı. Nitekim Kıbrıs'ta bağımsız bir devlet kurulmasını öngören Zürih Anlaşması imzalanmıştı. Günün hatırası olarak iki başbakan kollarındaki saatleri çıkararak birbirlerine hediye ettiler. Sırada İngiltere'nin onayı, yani atılacak son adım olan Londra Anlaşması'nın imza edilmesi kalmıştı. Her iki lider, İngiltere başbakanı Macmillan ile bir araya gelmek üzere kendi memleketlerinden yola çıktılar. Tarih 17 Şubat 1959'u gösteriyordu...

Başbakan Adnan Menderes'i Ankara'dan Londra'ya taşıyan Vickers Viscount 793 tipi 'TC SEV' adlı Türk Hava Yolları uçağı, yakıt ikmali için İtalya'nın başkenti Roma'da mola vermiş, ardından Londra'ya doğru yola çıkmıştı. Uçak merkeze yakın olan Heatrow Havalimanı'na doğru ilerliyordu ki, gökyüzünde yoğun bir sis belirmişti. Dolayısıyla kule ile yapılan görüşmelerde Heatrow'a inişleri uygun bulunmadı. Türk heyeti, önce Paris'e inip kara ve deniz yolu ile devam etmeyi düşündü. Ancak Londra Antlaşması 18 Şubat'ta imzalanacaktı. Paris'e inilmesi programı aksatabilirdi, vazgeçildi...

Kule ile yapılan görüşmelerden sonra, Menderes ve beraberindeki heyeti taşıyan Türk uçağı, Heatrow'a 25 km uzaklıktaki Gatwick Havalimanı'na yönlendirildi. Alana yaklaşmış olmalarına rağmen, kalın sis tabakası nedeniyle mürettebat meydanı göremiyordu. O sırada kule ile irtibatları da kesilmişti. Tecrübeli pilot Münir Özbek, göremediği iniş pistine 2 mil kala alçaldı. Ancak ağaçlara çarparak 250 metre sürüklendi ve saatler 16:58'i gösterirken o elim kaza meydana geldi. Ters dönmüş halde ikiye ayrılan uçağın ön kısmı, yanmaya başlamıştı. Uçakta toplam 21 kişi vardı. 14'ü hayatını kaybetmişti. Ancak Başbakan Menderes sağdı...

Yaralı kurtulanlardan Sakarya Milletvekili Rıfat Kadızade, ters dönen uçağın içinde bacağından asılı halde kalan Başbakan Adnan Menderes'in sıkışan bacağını kurtararak dışarı çıkmasını sağlamıştı. Yüzünde ve bacağındaki sıyrıkların haricinde Başbakan iyi görünüyordu. Ancak şoktaydı ve son derece de üzgündü. Yanına gelen Dışişleri Bakanlığı Genel Sekreteri Melih Esenbel'e güçlükle, "Şu hale bak! Ne büyük bir trajedi! Arkadaşlarımız uçağın içinde yanıyorlar!" diyebilmişti... Üçü dışında Özel Kalem Müdür Yardımcısı Şefik Fenmen, Çanakkale Milletvekili Emin Kalafat, Afyon Milletvekili Arif Demirer ve Koruma Polisi Kazım Nefes de yaralı kurtulmuştu. Mürettebattan hostes Yurdanur Yelkovan ve uçuş ekibinden Kemal Itık ise ağır yaralıydı. Tesadüf müdür bilinmez ama Yeşilköy'deki Bilderberg toplantısından sadece beş ay sonra, yani 17 Şubat 1959'da Adnan Menderes ve kurmaylarını taşıyan uçak, inişe geçtiği sırada 'teknik' bir arıza sonucu düşmüştü!

İşin ilginç yanı; Menderes'in uçağı 'yoğun sis' nedeniyle[262] düşerken, bu olaydan sadece 10 dakika sonra, aynı Gatwick Havalimanı'na Yunanistan Başbakanı Karamanlis'in uçağı sağ

262 Hürriyet, 18 Şubat 1959.

salim iniş yapmıştı. Yine ilginç bir detay daha verelim. Adnan Menderes'in uçağı düştüğünde, Bilderberg'in Türkiye daimi temsilcisi Muharrem Nuri Birgi, aynı zamanda Türkiye'nin Londra büyükelçisiydi. Dahası, Birgi'den sonra 20 yıl boyunca Bilderberg'in Türkiye daimi temsilciliğini yapan Selahattin Beyazit ise yine tesadüf müdür bilinmez ama Birgi'yi ziyaret için Londra'ya gitmişti. Kazadan sonra olay yerine ilk giden de yine bu ikili olmuştu...

Kazanın hemen ardından olayı araştıran İngiliz kazakırım heyeti, 'altimetrenin bozuk olduğu' kanaatine vardı. Buna göre, uçağın deneyimli kaptan pilotu Münir Özbek'in normal şartlarda yapmayacağı bir biçimde son derece alçaktan, olması gerekenden 300 metre daha aşağıdan inişe geçmiş, dolayısıyla da uçak ağaçlara çarptıktan sonra sürüklenerek düşmüştü. Oysa Başbakan Menderes'in kurmay heyetinin vermiş olduğu bilgilere göre ise uçak başbakanı Londra'ya taşımak üzere seçilince derhal teknik bakıma alınmış, deneme uçuşu yapılmış ve sabotaj ihtimaline karşı sabaha kadar başında beklenmişti. Bu elim kazanın 'sabotaj olabileceği' yıllarca tartışılmasına rağmen, şimdiye kadar hiçbir delile ulaşılamadı. Zaten İngiliz makamları da kısa sürede soruşturmayı kapatacaktı.

Kaza Olmadı, Darbe Yapalım

Başbakan Adnan Menderes yurda döndüğünde, halk onu büyük bir coşkuyla karşılamıştı. Menderes, başbakan olarak gitmiş, Kıbrıs Fatihi olarak geri dönmüş ve bir kez daha halkın sevgisini kazanmıştı. Üstelik nasıl ve neden düştüğü bir muamma olan uçaktan sağ kurtularak... Bu hesapta olmayan kaza, halkın Demokrat Parti'ye olan güvenini daha da artırmıştı. Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu ve Maliye Bakanı Hasan Polatkan eliyle Türkiye'nin açıkları hızla tespit edilmeye başlanmıştı. Türkiye, bir tarım ülkesi olarak elinde bolca işlenmesi gereken ürüne sahipti. Fakat bunları işleyecek sanayi altyapısını tanzim edecek para ve güçten yoksundu. NATO, Türkiye'nin tarım ülkesi olarak kalmasını istiyor, sanayi ülkesi haline gelmesine sıcak bakmıyordu. Çünkü sanayileşme demek, bağımsızlık demekti.

27 Mayıs konusunda bir belgesel senaryo hazırlayan Halit Refiğ'in deyimiyle "söz dinlemeyen bir adam" olan Menderes,

gerekli parayı temin edebilmek için müttefiki ABD'den yardım istiyordu. Ancak Kore Savaşı'nda Türk ordusunun ABD askerlerine destek vermesi ve kritik noktalarda cankurtaran görevi üstlenmesine rağmen, istenen yardım gerçekleşmeyecekti. Başbakan Adnan Menderes, Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu ve Maliye Bakanı Hasan Polatkan'ın birlikte Amerika'ya giderek talep ettikleri 300 milyon dolarlık yardım, dönemin ABD Başkanı Roosevelt tarafından reddedilmişti. Roosevelt bu kredinin neden istendiğini soruyor, Adnan Menderes ise sanayileşme altyapısı için gerek duyduklarını söylüyorlardı. Fakat Roosevelt'in yanıtı, 'hayır' olduğu gibi, Türkiye'nin NATO ittifakı içinde bir tarım ülkesi olduğunu ve NATO'nun tarım ihtiyaçlarını karşıladığını hatırlatmaktan da geri kalmayacaktı. Elbette kurulu küresel düzen bozulmamalıydı.

Menderes kolay pes eden bir kişiliğe sahip değildi. Ne yapıp edip, 300 milyon doları bularak sanayileşme hamlesini gerçekleştirmek istiyordu. İşte 27 Mayıs'ı başlatan süreç de bu üç siyasetçinin Türkiye'nin sanayileşme altyapısı için gerekli 300 milyon dolarlık bu paranın peşine düşmesiyle başlamıştı. Amerika'dan umduğunu bulamayan Menderes ve ekibi, rotayı henüz Yeni Dünya Düzeni'nin çarkına girmeyen Sovyetler Birliği'ne çevirmişti. Ancak bu hamle de çok riskliydi. Zira Stalin rejimi yüzünden Türkiye'nin Sovyetler ile olan ilişkileri 1937'de dondurulmuştu. Üstelik oradan para almak demek, "ülkeye komünizmi mi getiriyorlar" sorularına muhatap olmak demekti. Dahası, "ülkenin satıldığı" düşüncesi yayılabilirdi. Ama olsun, Menderes, ülkenin bağımsızlığı için sanayileşmenin şart olduğunu biliyordu ve bunu gerçekleştirmeyi kafasına koymuştu. Arayışlarını kararlılıkla sürdürdü...

Dönemin Dışişleri Bakanlığı Ekonomik İşler Dairesi Başkanı Semih Günver, ihtiyaç duyulan sermayenin Sovyetler Birliği'nden alınabileceğini Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu'ya söylediğinde, Zorlu derhal bu fikri Başbakan Adnan Menderes'le paylaştı. Nitekim o akşam Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanı Lütfü Kırdar'ın evinde olağanüstü bir hareketlilik vardı. Fatin Rüştü Zorlu, Kırdar'ı arayarak Başbakan Adnan Menderes'in kendisiyle görüşmek istediğini söylüyordu. Lütfi Kırdar, tam hazırlanıp başbakanlık konutuna gitmeye hazırlanıyordu ki, Zorlu buna gerek olmadığını söyledi. Zira Başbakan Menderes, meseleyi konuş-

mak için Lütfi Kırdar'ın evine gidiyordu. Bu, devletin derinliklerine kadar sızmış CIA'ye karşı alınmış basit bir önlemdi.

Nitekim bu kritik buluşmada alınan karara göre; Ankara'nın en iyi profesörlerinden bir heyet oluşturulup, 'tıp kongresi' bahanesiyle Moskova'ya gidilecek ve ülkenin ihtiyacı olan kredi için Rus yetkililerle pazarlık yapılacaktı. Lütfi Kırdar, kendisine verilen bu görevi memnuniyetle yerine getirdi. Birkaç gün içinde hazırlıklar tamamlanarak Ocak 1960'ta Moskova'nın yolu tutulmuştu. Nitekim bu heyet, 10 gün süren görüşmelerin olumlu geçtiği müjdesiyle Ankara'ya döndü. Bunun üzerine Adnan Menderes, Nisan ayında Moskova'ya gideceğini açıklıyordu.

İşte bu hamle, zaten yapmış olduğu icraatlarla küresel baronların hedefi durumundaki Menderes'in sonu olacaktı. Moskova'ya gideceğini açıklamasından sadece 15 gün sonra, yani 27 Mayıs 1960'ta askeri bir darbeyle devrildi. Adnan Menderes, Yeni Dünya Düzeni'nin mimarlarını ciddiye almamanın, küresel sermayeye teslim olmamanın bedelini ödemişti. Nitekim Menderes'in darbeyle devrilmesinden sadece bir yıl sonra, Türkiye IMF ile ilk Stand-by anlaşmasını imzaladı. 27 Mayıs konusunda bir belgesel senaryo hazırlayan Halit Refiğ ve Lütfi Kırdar'ın Büyükelçilik ve Birlemiş Milletler Kalkınma Fonu Danışmanlığı yapan oğlu Üner Kırdar'a göre, 27 Mayıs darbesi bir NATO operasyonuydu.[263]

Adnan Menderes dönemini iyi bilen görüştüğüm büyükelçiler de aynı düşüncedeydi. Büyükelçilere göre; Menderes'in Moskova ile girdiği siyasi ilişki CIA'nin derhal harekete geçmesine neden olmuş, ziyareti önlemek için çeşitli algı operasyonlarına başlamıştı. Washington, Moskova-Türkiye yakınlaşmasından hiç mi hiç hoşlanmamıştı. 1947'den beri Amerika'nın 'dümen suyuna girmiş' olan bir ülkenin hükümeti, ilk kez kendi başına bir harekete tevessül ediyordu. Ayrıca Soğuk Savaş'ın henüz hızını kaybetmediği bir dönemde, NATO üyesi bir müttefikin Amerika'dan izin almadan Moskova ile diyalog kurmaya çalışması, NATO içinde ve hür dünyada siyasi dalgalanmalara yol açacak nitelikle bir olaydı. Amerikalılar, bir yandan Rıza Şah Pehlevi'yi uyarırken, bir yandan da Türkiye'nin olası bir 'eksen kayması' yaşamaması için alarma geçmişti.

263 Habertürk, Menderes'i NATO astırdı, 28 Mayıs 2012.

Bilderberg Onaylı Türk Liderler

Türkiye, Bilderberg toplantılarına üç kez ev sahipliği yaptı. Toplantıların ilki, 18-20 Eylül 1959 tarihinde İstanbul Yeşilköy Çınar Otel'de, sonrakiler ise 25-27 Nisan 1975'te İzmir Çeşme Altın Yunus Otel'de ve 31 Mayıs-3 Haziran 2007 tarihleri arasında İstanbul Ritz Carlton Otel'de yapıldı. Her yıl dünyanın farklı ülkelerinde yapılan Bilderberg toplantılarına, çok sayıda Türk siyasetçi, işadamı, akademisyen ve gazeteci katıldı. Hikmet Çetin, Şerif Mardin, Cem Boyner, Emre Gönensay, Gazi Erçel, Vahit Halefoğlu, Dinç Bilgin, Sinan Tara, Suna Kıraç, İsmail Cem, Sedat Ergin, Erkut Yüceoğlu, Nuri Çolakoğlu, Muharrem Kayhan, Özdem Sanberk, Kemal Derviş, Selin Sayek Böke, Mustafa Koç, Ali Babacan, Arzuhan Doğan Yalçındağ, Ümit Boyner, Cem Duna, Muhtar Kent, Cengiz Çandar, Fehmi Koru ve Mehmet Ali Birand bu katılımcılardan sadece bazılarıydı...

Elbette Bilderberg toplantılarına Türkiye adına katılanlar sadece yukarıda isimleri zikredilen kişilerden ibaret değildi. Bu küresel beyin yıkama toplantılarında Türkiye'nin önemli siyasi figürleri de boy gösteriyordu. Mesela en dikkat çekici isimlerden birisi, bir zamanlar Türk siyasi tarihine damgasını vurmuş olan Bülent Ecevit'ti. Komünizmin en yaygın olduğu yıllarda sosyalizme sempatiyle bakan Bülent Ecevit, 1975 yılında Çeşme'de yapılan Bilderberg toplantısına katılmıştı. "antiemperyalist ve antikapitalist" bir siyasetçinin, küresel baronların organize ettiği böyle bir toplantıda ne işi var diyebilirsiniz. Ancak küresel hegemonyacılar için sağcı, solcu, sosyalist, şeriatçı gibi ideolojik etiketlerin hiçbir önemi yoktu. Önemli olan; kişinin küresel düzen içerisinde kullanılabilir olmasıydı. 1968 yılından başlayarak Türkiye'de gittikçe yükselen bir sol söylem ve artan bir ABD karşıtlığı vardı. Dolayısıyla Bülent Ecevit'in Bilderberg toplantısına davet edilmesindeki amaç, Ecevit'i de diğer sağ parti liderleri gibi 'Sovyet tehdidine' karşı duran ittifak cephesine dâhil etmekti.

Aslında Bülent Ecevit, küresel hegemonyanın, diğer bir söylemle 'Yeni Dünya Düzeni'nin yabancısı değildi. Onun derin iktidarın küresel efendileriyle tanışması, 1953'lü yıllara rastlıyordu. Bu yıllar, NATO'nun siyasetçileri, işadamlarını ve gazetecileri komünizme karşı konumlandırmak için propaganda aygıtlarını devreye soktuğu yıllardı. Bülent Ecevit, aynı zamanda iyi bir gazeteciydi.

Akıcı bir İngilizceye sahipti. Küresel derin iktidarın vurucu gücü olan NATO, kuruluş felsefesini ve yapmış olduğu 'kutsal görevi' dünya kamuoyuna anlatabilmek için, zaman zaman gazetecileri davet eder, faaliyetlerini açıklardı. İşte Bülent Ecevit de bu şanslı gazetecilerden biriydi. NATO'nun Fransa, İtalya ve Portekiz'i kapsayan bir davetine katılmıştı. Tabi o zaman yalnız değildi. Yanında beş Türk gazeteci daha vardı. Ancak aradan iki yıl geçtikten sonra, NATO Ecevit'i yeniden davet edecekti. NATO üyesi ülkelerden gelen 20 gazeteci, NATO'nun davetlisi olarak Kanada'yı ziyaret etmek üzere toplanmıştı. Yayın hayatına yeniden başlayan CHP'nin meşhur yayın organı Ulus'un 30 yaşındaki yazarı Bülent Ecevit, Türkiye'yi bu kez tek başına temsil ediyordu.

Ecevit, art arda davet edildiği NATO toplantılarından sonra, 1957 yılında Amerika'nın yolunu tutmuştu. Ancak bu seferki durum farklıydı. Kazandığı "Rockefeller Foundation Fellowship" bursuyla, sekiz aylık bir sosyal psikoloji ve Orta Doğu tarihi üzerine incelemeler yapmak üzere Harvard Üniversitesi'ne kayıt yaptırdı. Harvard Üniversitesi, küresel sisteme 'nitelikli elaman' yetiştirme merkeziydi. Yeni Dünya Düzeni'nin finansörlerinden Rockefeller ailesi, bu üniversitede öğrenim gören kişilere burs vermekle kalmıyor, aynı üniversiteye yüklü miktarda bağışlar da yapıyordu. Mesela bu ailenin sadece 2008 yılında Harvard Üniversitesi'ne yapmış olduğu 'bağış' miktarı, tamı tamına 100 milyon dolardı.[264] Rockefeller bursları, seçilmiş kişilere verilirdi. Bu burslarla Amerika'da öğrenim gören Süleyman Demirel, Deniz Baykal ve Alparslan Türkeş gibi Türk siyasi hayatının önemli isimleri de vardı.

Bülent Ecevit, Rockefeller Vakfı'ndan almış olduğu bursla Harvard Üniversitesi'nde sekiz aylık bir eğitim görmekle kalmamış, aynı üniversitede CIA'nin kurmuş olduğu Rus Araştırma Enstitüsü'nde "antikomünist" dersleri de almıştı.[265] Başkanlığını Harvard Üniversitesi profesörlerinden ve eski bir OSS ajanı olan Clyd Kluckolhm'ın yaptığı Rus Araştırma Enstitüsü, CIA'dan önce ABD'nin istihbarat örgütü olan Office of Strategic Services (OSS) tarafından 1949 yılında kurulmuştu. Finansmanı ise Bilderberg organizasyonlarının da en büyük sponsorları Rockefeller ve Carnegie vakıfları tarafından sağlanıyordu.

264 http://tempsreel.nouvelobs.com/culture/20080426.OBS1474/david-rockefeller-offre-100-millions-de-dollars-a-harvard.html

265 Charles Levinson, Vodka Cola, Cenevre 1978, s.195.

ABD'nin en ünlü asker ve akademisyenleri tarafından derslerin verildiği bu enstitü, 1950 ve 1960 yılları arasında ABD'deki "antikomünist" ideolojilerin sözcülerinin yetiştirildiği beyin yıkama merkezi haline gelmişti. Enstitünün aşılama kampanyasının en önemli temsilcilerinden biri de B'nai B'rith'in stratejik akıl danışmanı Henry Kissinger'dı. Zaten Bülent Ecevit de antikomünizm derslerini o dönem Harvard Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olan Henry Kissinger'dan almıştı. Nitekim onun fikirlerinden oldukça etkilenmiş olacak ki, sonraki yıllarda Kissinger'a olan hayranlığını her fırsatta dile getirecekti.

Harvard'lı Bülent Ecevit, Amerika dönüşü siyasi hayatına 27 Ekim 1957 seçimlerinde CHP'den milletvekili seçilerek başladı. Kariyer basamaklarını hızla tırmanıyordu. 12 Ocak 1959 tarihinde toplanan CHP 14. Olağan Kurultayı'nda Parti Meclisi'ne giren isimler arasında yer aldı. 27 Mayıs 1960 Askeri müdahalesinden sonra ise CHP kontenjanından kurucu meclis üyesi oldu. 1961 genel seçimlerinde Zonguldak milletvekili olarak yine meclise giren Bülent Ecevit, 1961–1965 yılları arasında İsmet İnönü tarafından kurulan hükümetlerde Çalışma Bakanlığı yaptı.

Her geçen gün partide konumunu yükselten Ecevit, bu tarihten sonra muhalefete dönen CHP'nin içinde "Ortanın Solu" görüşünün öncülüğünü yapmaya başladı. Ecevit, CHP'nin daha "ılımlı" bir politika izlemesini istiyordu. 1967'de "Ortanın Solu" politikasına karşı çıkan partinin genel sekreteri Turhan Feyzioğlu ile Ecevit arasında adeta siyasi bir savaş başlamıştı. Genel Başkan İsmet İnönü Ecevit'i desteklerken, meclis grubu Feyzioğlu'nu tutuyordu. Nitekim kriz gittikçe tırmanacak, 28 Nisan 1967 tarihinde düzenlenen 4. Olağanüstü Kurultay'dan sonra, Feyzioğlu önderliğindeki 47 milletvekili ve senatör partiden ayrılarak Güven Partisi'ni kuracaktı. Ecevit, partiyi ikiye bölmüştü...

'Karaoğlan'ın Önlenemez Yükselişi

Yılların köklü partisi CHP, resmen ikiye bölünmesine rağmen, "Karaoğlan" Ecevit'in hızlı yükselişi devam etti. Ecevit, 18 Ekim 1966'da yapılan 18. Kurultay'da CHP'nin genel sekreterlik koltuğuna oturmuştu. Ecevit'in "ortanın solu" projesiyle parti ikiye bölmesinin ardından, Türk siyasi tarihinin önemli figürlerinden İsmet İnönü, Türk siyasal yaşamında parti içi mücadele

sonucunda değişen ilk genel başkan olacaktı. Nitekim 1972 yılına gelindiğinde, Ecevit, istifa eden İsmet İnönü'nün yerine genel başkanlık koltuğuna oturdu.

İlginç olan, bu yıllarda kariyer basamaklarını hızla tırmanan sadece Bülent Ecevit değildi. Yeni Dünya Düzeni'nin mimarları, farklı ülkelerde birçok genç siyasetçinin yıldızını aynı anda parlatıyordu. Bilderberg toplantılarının gizli sırlarını ifşa etmekle tanınan İspanyol İstihbaratçı Gonzeles Mata'nın "Les Vrais Maitres du Monde" isimli kitabında belirttiğine göre, söz konusu yıllarda Raymond Barre (Fransa Başbakanı), Adolfo Suerez (İspanya Başbakanı) ve Jimmy Carter (ABD Başkanı) gibi az tanınmış kişiler, tıpkı Bülent Ecevit gibi bir anda ülkelerinde ön plana çıkarılan siyasi figürlerdi.

Bülent Ecevit, ideolojik olarak sol görüşlü olmasına rağmen, belli ki Yeni Dünya Düzeni kurucularının güvenini kazanmıştı. Mesela Amerika'nın 12 Eylül döneminin Türkiye büyükelçilerinden James Spain, Ecevit hakkındaki düşüncelerini anlatırken şöyle diyecekti: "Amerika Ecevit'ten endişe duymadığı gibi, kendisiyle de sürekli yakın temas halindeydik. Amerika'nın Ecevit'ten bir korkusu olamadığı gibi, ben de ABD büyükelçisi olarak Ecevit'in demokratik eğilimlerinden hiç kuşku duymuyordum. Zaten kendisi Kissinger'ın yakın arkadaşıydı"[266] Elbette komünizmin tavan yaptığı bu yıllarda sol gelenekten gelen bir siyasetçiyi parlatmak, normalde akıllıca bir iş değildi. Ancak Bülent Ecevit'in 'sol' görüşlü olması, aslında küresel sermaye sahiplerinin işine daha çok yarayacaktı. Zira Türkiye'deki Sovyet yanlısı sol sivil toplum örgütleri, ancak sol bir liderle kontrol altına alınabilirdi.

Ecevit, CHP genel başkanı olarak 14 Ekim 1973'te girdiği ilk genel seçimde, yüzde 33,3'lük oy oranıyla 185 milletvekili çıkardı. CHP'nin oy oranı bir önceki seçime göre yüzde 5.9 artmıştı. Ancak en fazla oyu Ecevit liderliğindeki CHP almasına rağmen, çoğunluğu sağlayamadı. Bu nedenle Ecevit, 26 Ocak 1974 tarihinde Milli Selamet Partisi (MSP) ile kurduğu koalisyon hükümetinde ilk defa başbakanlık koltuğuna oturdu. Ne var ki 10 ay sürecek olan CHP-MSP koalisyon hükümeti, Ecevit'in istifasıyla dağılacaktı. 1974 petrol krizi nedeniyle dış ticaret açığı büyümüştü. Yüksek enflasyonun getirdiği sosyal huzursuzluklar arttı ve

266 Yeni Dünya Düzeninin Gerçek Mimarları, Yahova'nın Oğulları ve Masonlar, Bilim Araştırma Grubu, İstanbul 1993, s.569.

sağ-sol çatışmaları tırmandı. CHP eliyle kontrol altında tutulan sol sendikalar, bir anda sokak eylemlerine başlamıştı. CHP-MSP koalisyonunun dağılması üzerine, Süleyman Demirel'in başbakan olarak görev yaptığı AP-MSP-MHP-CGP partilerinden oluşan I. Milliyetçi Cephe Hükümeti kuruldu. Ancak Ecevit'in iktidardan gitmesiyle birlikte, bir anda kargaşa ve kaos başlayacaktı.

Sağ-sol çatışmalarının arttığı, ekonomik krizin tavan yaptığı bu dönemde, küresel seçkinler 1975 yılındaki Bilderberg toplantısını Türkiye'de yapmaya karar vermişlerdi. Yeşilköy Çınar Otel'de yapılan toplantıya Türkiye adına davet edilen kişiler arasındaki en ilginç konuk, şüphesiz CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit'ti. Küresel güç, Ecevit iktidarı sonrasında tüm sağ partiler birleşmesine rağmen, komünizm özlemi çeken sol kitleyi durduramamıştı. Ne yapıp edip, Ecevit'in yıldızı yeniden parlatılarak sol kitleler tekrar kontrol altına alınmalıydı. Zaten Yeşilköy'deki toplantının konularından biri de komünizm tehlikesi ve Ortadoğu'ydu. Gittikçe tırmanan terör ve şiddet sarmalı arasında iki yıl süren 1. Milliyetçi Cephe Hükümeti'nden sonra, Türkiye hızla seçime doğru yol alıyordu.

Seçimler, küresel derin iktidarın beklendiği gibi olmuştu. 5 Haziran 1977 tarihinde yapılan Türkiye yerel seçimlerinde Ecevit'in CHP'si, oy oranını %41.4'e çıkardı. Bu oran, sol görüşlü bir partinin çok partili siyasal yaşamda kazandığı en yüksek oy oranı olarak tarihe geçecekti. Ancak Bülent Ecevit, oy oranını artırmakla birlikte, o zamanki seçim sistemine (nispi seçim sistemi) göre çoğunluğu kazanamadığı için, bir azınlık hükümeti kurmak zorunda kalacaktı. Ne var ki bu azınlık hükümeti de güvenoyu alamadı. Devreye yine küresel seçkinlerin bir başka burslu öğrencisi Süleyman Demirel girmişti. Demirel başbakanlığında AP-MSP-MHP koalisyonundan oluşan II. Milliyetçi Cephe Hükümeti kuruldu.

Aslında geniş tabanlı sağ bir hükümet kurulmasına rağmen, Türkiye'deki kargaşa ve kaos her geçen gün daha da artıyordu. Üstelik kontrolsüz solun önlenemez yükselişi sürerken, 11 Aralık 1977'de yapılan yerel seçimleri de yine CHP kazanmıştı. Nitekim Milliyetçi Cephe Hükümeti'nden istifalar oldu. Ardı ardına gelen istifalar, II. MC Hükümeti'ni TBMM'de azınlığa düşürdü. Benzer strateji daha sonra 28 Şubat sürecinde de DYP-Refah koalisyonunu yıkmak için kullanılacak, DYP'den istifa ettirilen milletvekil-

leriyle hükümet düşürülmeye çalışılacaktı. Yeniden başbakanlık koltuğuna oturmakta kararlı olan Ecevit, "Kumar borcu olmayan 11 milletvekili arıyorum" sözüyle AP'den ayrılan 11 milletvekilini (Güneş Motel Olayı) partisine davet etti. Böylece Demokratik Parti ve Cumhuriyetçi Güven Partisi'nin de desteğiyle II. Milliyetçi Cephe Hükümeti'ni devirip, 5 Ocak 1978 tarihinde yeni bir hükümet kurarak tekrar başbakan oldu. Ecevit ilk yurtdışı ziyaretini ise 31 Mayıs 1978 tarihinde Amerika'ya yapacaktı.

"Karaoğlan" Bülent Ecevit iktidara gelmişti gelmesine ama seçimden önce tabana vermiş olduğu 'düzen değişikliği' ve diğer siyasi vaatlerini gerçekleştirememişti. Zira onu buralara taşıyan güç, bağımsız hareket etmesine izin vermiyordu. Siyasi partilerin gençlik örgütlenmelerinin, sendikaların, illegal örgütlerin aktif rol oynadığı çatışmalarda her gün sağ ve sol görüşlü onlarca insan hayatını kaybediyordu. Daha da hızlanan terör, etnik ve dinsel kışkırtmalarla Malatya ve Maraş gibi kentlerde kitlesel çatışmaya dönüşmüştü. Enflasyon hızı yüzde 100'ü geçmiş, grevler yayılmıştı.

Daha önemlisi, 1 Mayıs 1977'ye gelindiğinde, Taksim Meydanı'nda İşçi Bayramı'nı kutlayan kişilere ateş açılması sonucu 33 kişi hayatını kaybetmişti. Halk deyimi ile Bülent Ecevit ne Ali'ye ne de Veli'ye yaranabilmişti. Öncelikle seçim propagandası sırasında ve muhalefetteyken ileri sürdüğü düzen değişikliğini, vaatlerini gerçekleştiremedi. Bilderberg toplantısında dayatılan komünist karşıtı eylem planını da tabanın yoğun baskısı nedeniyle uygulayamadı. Görünüşe bakılırsa, Türkiye'deki sol hareketlerin sivil siyasetle kontrol altına alınması zordu.

Ecevit'in Bilderberg toplantılarıyla parlatılan yıldızı, bir anda söndürülmüştü. Tıpkı İngiltere Başbakanı Margaret Thatcher gibi. Mehmet Ali Birand'ın "12 Eylül, Saat 4.00" kitabında yazdığına göre bunun nedeni; İran'da Humeyni rejiminden sonra kapanan ABD üstlerinin yerini almak için Sovyetleri gözetleyecek U-2 Keşif Uçakları'nın Türkiye'de yeniden üstlenmesine karşı çıkmasıydı. Dönemin ABD Başkanı Jimmy Carter'ın danışmanı ve küresel hegemonyanın stratejistlerinden Zbigniew Brzezinski, ABD'ye çağrılan Türk işadamları grubuna yaptığı konuşmada, Ecevit'i son derece ağır kelimelerle eleştirmiş ve sonunda da "Bu adam ile Türkiye bir yere ulaşamaz"[267] diyecek kadar ileri gitmişti.

267 Haydar Tunçkanat, Amerikan Emperyalizmi ve CIA, Tekin Yayınevi, İstanbul 1987, s.47.

O yıllar, ABD'nin Türk işadamlarını ülkesine 'davet' ederek, hoşnut olmadığı hükümetlere karşı harekete geçmelerini adeta gelenek haline getirdiği yıllardı. Nitekim verilmek istenen mesaj alınmıştı. Kısa bir süre sonra, Türk Sanayicileri ve İş Adamları Derneği (TÜSİAD), gazetelere tam sayfa eleştiri ilanları vererek hükümetin istifasını isteyecekti. 14 Ekim 1979'da yapılan ara seçimlerde başarısızlığa uğrayan Ecevit, görevden çekildi. Süleyman Demirel, 25 Kasım 1979 tarihinde MSP ve MHP'nin desteğiyle bir azınlık hükümeti kurdu. Ancak küresel seçkinlerin isteklerini Demirel Hükümeti de tam olarak karşılayamayınca, 12 Eylül Darbesiyle Genelkurmay Başkanı Kenan Evren'in komutasındaki Türk Silahlı Kuvvetleri, ülkenin yönetimine el koymuştu...

Bir 'Hoca' Bilderberg'ci Ecevit'e Neden 'Şefaat' Eder?

Darbeler, küresel sistemin kesin sonuç alma araçlarıydı. Darbe öncesinde yaşanan sağ-sol çatışması, kargaşa ve kaos, darbenin yapıldığı gün bir anda kesilmişti. Zira küresel baronlar, Türkiye'de siyaset kurumuyla kontrol altına alamadığı komünizm yanlısı sol hareketleri askeri çözümle terbiye etmişti. Darbe sonrası diğer siyasiler gibi Ecevit de on yıl siyasetten uzak kaldı. Ancak 12 Eylül döneminde eski CHP kadrolarından kopan Bülent Ecevit, 1983-1985 arasında Demokratik Sol Parti'nin (DSP) kurulması çalışmalarını destekledi. 1985 yılında Bülent Ecevit'in siyasete girme yasağı devam ederken, eşi Rahşan Ecevit'in başkanlığında DSP kuruldu.

Nitekim 1987 yılında yapılan referandumla eski siyasilerin siyaset yasağı kaldırılınca, Bülent Ecevit DSP'nin başına geçti. Aynı yılın Kasım ayında yapılan genel seçimlerde DSP'nin yüzde 10'luk seçim barajını aşamayarak milletvekili çıkaramaması üzerine, Ecevit ilk kongrede parti genel başkanlığından ve aktif siyasetten ayrılacağını açıkladı. Ancak belli ki küresel sistemin ona hâlâ ihtiyacı vardı. Zira bir zamanların korkulu rüyası Sovyetler Birliği dağılıyordu. Dolayısıyla Türkiye'de 'laiklik' hassasiyetine sahip partilere çok iş düşecekti. 1989 yılının başlarında siyasete dönen Ecevit, partililer tarafından yeniden liderliğe getirildi. Tabi o da bol bol laiklik vurgusu yaptı...

DSP'nin oyları 24 Aralık 1995 tarihinde yapılan erken genel seçimde %14,64'e, milletvekili sayısı 76'ya yükseldi ve DSP solun en büyük partisi konumuna geldi. Ecevit, 30 Haziran 1997 tarihinde ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz başkanlığında kurulan ANASOL-D koalisyonunda Başbakan Yardımcısı olarak görev aldı. 25 Kasım 1998'de koalisyon hükümetinin gensoruyla düşürülmesinin ardından, Bülent Ecevit, 11 Ocak 1999'da CHP dışındaki partilerin desteğiyle DSP azınlık hükümetini kurarak, yaklaşık 20 yıl aradan sonra 4. kez başbakan oldu. Dahası, küresel seçkinler ona bir de büyük jest yapmıştı. Ecevit'in azınlık hükümetinin iktidarda olduğu sırada, PKK lideri Abdullah Öcalan CIA ve MOSSAD tarafından Kenya'da yakalanarak 15 Şubat 1999'da Türkiye'ye teslim edildi. "Öcalan'ı bize niye teslim ettiler anlamış değilim" diyerek kendisi bile bu jeste şaşıran Ecevit, 1970'lerden sonra yeniden patlama yapmıştı. DSP, 18 Nisan 1999'da yapılan genel seçimlerden %22,19 oy oranıyla birinci parti olarak çıktı.

Seçimlerden sonra hükümeti kurmakla görevlendirilen Bülent Ecevit, 28 Mayıs 1999'da kurulan DSP-MHP-ANAP koalisyonunda yeniden başbakanlık koltuğuna oturdu. O günler 'irtica' bahanesiyle mütedeyyin kitlenin topyekün kamusal alandan tasfiye edildiği yıllardı. Küresel sisteme karşı duran Prof. Dr. Necmettin Erbakan, postmodern bir darbeyle iktidardan düşürülmüş, partisi kapatılmıştı. İlginçtir, Milli görüş tabanından gelen mütedeyyin kitleye oldukça mesafeli duran Bülent Ecevit, sol kesim tarafından "şeriat devleti kuracağı" iddiasıyla suçlanan Fethullah Gülen Hareketi'ne karşı da bir o kadar hoşgörülüydü. Zira o günlerde Cumhuriyetçi, laik, sivil, asker, bürokrat çevrelerde iki ana görüş vardı: Bir kısım komutanlar ve sivil bürokrasi Fethullah Gülen Hareketi'ni 'sorumlu ve suçlu' görüyorlardı. Dolayısıyla MGK içinde bu görüşün önemli bir taraftar kitlesi vardı. Ancak Ecevit, bazı sivil ve askeri bürokrasinin düşüncelerinin aksine, Gülen okullarının "çağdaş bir eğitim yuvası olduğunu" ve Gülen Hareketi'nin Türkiye için öne sürülen "tehlikeyi oluşturmadığını" savunuyordu.

Bülent Ecevit, Fethullah Gülen ve hareketini sadece başbakan olduğu dönemde korumamıştı. Mesut Yılmaz başbakanlığındaki ANASOL-D hükümetinde başbakan yardımcısı olduğu dönemde de Gülen Hareketi'nin en büyük hamilerinden biriydi. Dönemin Ankara Emniyet Müdürü Cevdet Saral, Gülen Hareketi'yle

ilgili gizli bir çalışma yürütmek için 1998 yılı Eylül ayında dönemin başbakanı Mesut Yılmaz'ın kapısını çalmıştı. Saral, Fethullah Gülen Hareketi'nin devletteki kadrolaşmasının 'tehlikeli' boyuta ulaştığını ve bir an önce önlem alınması gerektiğini anlattı. Ancak Başbakan Yılmaz'ın yüz hatları birden değişmişti. Elini çenesine dayayıp: "Sakın ha! Ecevit bu Cemaati çok sever. Böyle bir çalışma yaptığınızı duyarsa, hükümeti yıkar" cevabını verecekti...

Mesut Yılmaz haklıydı. Zira Mart 1998 yılında yapılan Milli Güvenlik Kurulu toplantısında dönemin Başbakan Yardımcısı Bülent Ecevit'ten Fethullah Gülen ile ilgili gündemi sarsan bir çıkış gelmişti. MGK'da Gülen'in orduya sızma girişiminden ve çeşitli faaliyetlerinden rahatsızlık duyduklarını söyleyen komutanlara, Başbakan Yardımcısı Ecevit karşı çıkıyordu. Söz konusu Fethullah Gülen olunca, o sakin ve nazik Ecevit gitmiş, kararlı ve kendinden emin, haşin bir kişilik gelmişti. Ecevit şöyle diyordu: "Siz, Gülen'in geçmişinden yola çıkarak bu kanıya varıyorsunuz. Kendisini tanısanız bunları söylemezdiniz. İnsanlar değişip gelişebilir." İşin ilginç yanı, Ecevit'in Fethullah Gülen'i savunmaya geçmesi, tam da B'nai B'rith Teşkilatı'nın koordinasyonundaki 55 Yahudi örgüt temsilcisinin Türkiye'yi ziyareti sonrasına denk gelmişti.

Nitekim Yahudi lobilerinin Türkiye ziyaretinden sonra, 28 Şubat sürecinin kudretli generalleriyle sivil hayattaki uzantıları, Gülen'e dokunmaktan vazgeçmişti. Başbakan Bülent Ecevit de Gülen'e ilginç bir teklifte bulunuyordu. Mart 1999 yılında Gülen hakkında soruşturma açıldığının gündeme geldiği bir dönemde, Başbakan Bülent Ecevit Gülen'i arayıp şöyle demişti: "Sağlığınız çok önemli. Sizinle ilgili böyle bir soruşturma olsa haberimiz olurdu. Lütfen tedavinizi aksatmayın ve Amerika'ya gidin..." Ecevit'in bu 'tavsiyesine' uyup 22 Mart 1999 tarihinde Pennsylvania'nın yolunu tutan Fethullah Gülen, daha sonra Ecevit hakkında şöyle diyecekti: "Ecevit hayatı boyunca oruç tutmadı. Namaz kılmadı ama inancı sağlamdı. Sosyal demokrat bir zeminde doğdu ve İsmet İnönü'ye ortanın solu dedirtti. Okullara çok sahip çıktı. İşin büyüklüğünü sezmişti. Önüne bir dosya getirildiğinde elinin tersiyle itti. Eğer ahirette Allah bana şefaat etme imkânı verirse, bunu ilk önce Ecevit için kullanırım."

Hemen belirmeliyiz ki, 28 Şubat döneminde Fethullah Gülen Hareketi'ne dokunulmasını engelleyen siyasetçi sadece Ecevit

değildi. Dönemin başbakanlarından Mesut Yılmaz da Gülen'e kol-kanat gerenler arasındaydı. O da tıpkı Bülent Ecevit gibi Milli Güvenlik Kurulu'nda Gülen Hareketi'nin 'tehlike' olmadığı konusunda askerlere güvence vermişti. Mesut Yılmaz'ın Ecevit ile benzeştiği bir başka nokta daha vardı. O da tıpkı Ecevit gibi Bilderberg toplantılarına katıldıktan sonra yıldızı parlamıştı. Yılmaz'ın küresel baronlarla tanışması, 1990 yılında New York'ta düzenlenen Bilderberg toplantısında olmuştu. Bu tarihten sonra da siyasette önü açıldı. Bilderberg toplantısına katıldıktan bir yıl sonra, önce 15 Haziran 1991 tarihinde yapılan Anavatan Partisi Büyük Kongresi'nde genel başkanlığa seçildi, ardından da başbakanlık koltuğuna oturdu.

B'nal B'rith, P2 ve Bilderberg Üçgenindeki Cinayet

Çoğunluğunu Siyonist sermaye sahiplerinin oluşturduğu Bilderberg'ci küresel baronlar, dünya genelinde kurmuş oldukları sivil toplum örgütleri, düşünce kuruluşları, dev bütçeli vakıflar ve medya imparatorlukları sayesinde; çıkarlarına dokunan, Batı değerlerine cephe alan ve milli imkânları harekete geçiren ülke yöneticilerini rahatlıkla oyun dışı bırakabiliyor. Birçok ülkenin milli bütçesinin toplamından daha fazla paraya sahip olan bu küresel seçkinler grubu, özellikle ellerindeki finansal gücü ve medya ağını kullanarak toplumun fikir ve düşüncelerini, yaşam tarzlarını ve en önemlisi de iktidarlarını değiştirdikleri gibi; 'yola gelmeyen' liderleri darbeler ya da çeşitli suikast yöntemleriyle bertaraf ediyor.

Bu bağlamda Adnan Menderes'in bir askeri darbeyle bertaraf edilmesi, elbette küresel gücün ne ilk, ne de son icraatıydı. Mesela B'nai B'rith ve Bilderberg'in perde arkasındaki en kıdemli üyelerinden Henry Kissinger, "Yeni Dünya Düzeni" konusunda arıza çıkaran, ya da seçkinlerin çizdiği yolda zikzaklar çizen liderleri bertaraf etmekte bir hayli mahirdi. Menderes'in yanı sıra; İtalya Başbakanı Aldo Moro, Pakistan Başbakanı Zülfikar Ali Butto ve Pakistan Devlet Başkanı General Ziya Ül Hak bu kurbanlardan sadece birkaçıydı... Ancak özellikle Aldo Moro cinayetine ayrı bir paragraf açmak gerekiyor. Zira bu cinayet, küresel sermaye ve küresel siyasetin nasıl iç içe çalıştığının en somut örneklerinden biriydi.

İtalya Başbakanı Aldo Moro, 16 Mart 1978'de aşırı sol terör örgütü 'Kızıl Tugaylar' tarafından öldürüldüğünde, P2'nin varlığından henüz tam anlamıyla kimse haberdar değildi. Başbakan Moro'nun kaçırıldığı gün, İtalya parlamentosunda Hristiyan Demokratlar'ın Komünist Parti ile işbirliğini öngören kritik bir oylama vardı. O dönem doğal olarak NATO/ABD "Bu kış komünizm gelecek" propagandasını İtalya'da da bir hayli sık kullanıyordu. NATO, İngiltere ve ABD'nin desteğiyle İtalya ve Moro'ya karşı tam bir "gerilim stratejisi" yürüttü. Bunun için hem 'kızıl' (sol), hem 'kara' (sağ) terör örgütleri ve darbe girişimleri kullanıldı. Bütün bu yıldırma stratejisi ise Propaganda-Due (P2) Mason Locası eliyle organize ediliyordu. Zira Kissinger ve yardımcısı General Alexander Haig, bu locaya gizili fonlardan defalarca para aktarmıştı. Dolayısıyla küresel gücün hizmetindeki basın, Aldo Moro'yu "komünistlerle işbirliği yaptığı" propagandasıyla bir hayli hırpalamıştı. Nitekim çok geçmeden Gladio/P2 marifetiyle Kızıl Tugaylar'ın Moro'yu kaçırması sağlanacaktı.

Başbakanın 'kaçırıldığı' duyurulduktan hemen sonra, dönemin İtalya İçişleri Bakanı Francesco Cossiga'nın başkanlığında bir kriz komitesi oluşturuldu. Ancak aslında bu kriz komitesi, Başbakan Moro'nun kurtarılması için değil, zaman kazanıp kamuoyunu Moro'nun ölümüne hazırlamak için kurulmuştu. Hatta Moro henüz öldürülmeden, 'Kızıl Tugaylar adına' sahte bir bildiri hazırlanarak, Başbakan Moro'nun öldürüldüğünün ilan edilmesi bile kararlaştırılmıştı. Böylelikle İtalyan kamuoyu, psikolojik olarak Moro'nun sol bir terör örgütü tarafından öldürüldüğüne inandırılacaktı. Zira bu aşırı sol örgütün arkasında "SSCB'nin olduğu" özellikle vurgulanıyordu. Gladio/P2 tarafından İtalyan halkının gözlerine kalın bir perde çekilirken; İtalyan basını da Kızıl Tugaylar'ın o gün Başbakan Moro'nun izlediği yolu nasıl öğrendiğini hiç sorgulamamıştı. Oysa başbakanın güzergâhı sözde polis yetkililerince her gün değiştiriliyordu ve normal şartlarda terör örgütünün bunu öğrenebilmesi mümkün değildi.

Başbakan Aldo Moro'nun kaçırılışının üzerinden yaklaşık iki ay geçmişti ama koca bir ülkenin başbakanının nerede olduğuna dair en küçük bir emare bile yoktu! Aslında İtalyan gizli servisi ve P2 Mason Locası, başbakanın nerede olduğunu gayet iyi biliyordu. Öyle ki, İtalyan polisinin bile bütün bilgi ve belgelere sahip olması-

na rağmen, 54 gün boyunca Kızıl Tugaylar'ı durduramaması, emrin ne kadar büyük yerden alındığının işaretiydi. Aldo Moro'nun kalemi de tıpkı Adnan Menderes gibi Washington'da kırılmıştı. Nihayet İtalya Başbakanı'nın cesedi, Roma'nın merkezinde bir otomobilin bagajında bulunmuştu ama elbette 'faili meçhul' olarak...

1981 yılına gelindiğinde, B'nai B'rith Teşkilat' ile bağlantılı olduğu[268] ortaya çikan Propaganda-Due (P2) skandalı patlak vermişti. Kısaca "P2" olarak adlandırılan bu masonik yapılanmanın ülke içindeki inanılmaz kontrolü ve kirli ilişkileri bir anda ortaya dökülmüştü. İtalyan polisinin 17 Mart 1981 tarihinde Licio Gelli isimli P2 üyesinin Arezz'daki son sürüm teknolojiyle donatılmış villası ve Giole Tekstil Fabrikası'nda yapmış olduğu aramalarda, 962 kişilik P2 üye listesi ile locanın yönetimiyle ilgili çeşitli belgeler ele geçirildi. Tarihler 14 Ağustos 1982'yi gösterirken, İtalyan polisi soruşturmayı tamamlayıp dosyayı başsavcılığa sundu. Dosyada P2'nin kirli ilişkilerinin yanı sıra, İtalyan Başbakanı Aldo Moro'nun 1978'de kaçırılıp öldürülmesiyle ilgili bazı deliller ve Moro'nun aile efradının cinayetle ilgili polise vermiş olduğu ifadeler yer alıyordu.

Başta Moro'nun eşine ait olmak üzere dosyada yer alan ifadeler, B'nai B'rith'in kıdemli üyesi Henry Kissinger'ın 1975'ten beri Aldo Moro'yu tehdit ettiğini gösteriyordu. Moro'nun eşi Eleonora'ya göre, dönemin ABD Dışişleri Bakanı Henry Kissinger, eşini telefonla arayarak "Bu işbirliğini pahalıya ödeyeceksin"[269] şeklinde tehditkâr ifadeler kullanmıştı. Tehditlerin nedeni ise Moro'nun Hristiyan Demokratların lideri olarak İtalyan Komünist Partisi'yle ittifak kurmak istemesiydi...

İtalya'nın FETÖ'sü

Propaganda Due (P2) Locası, 1966 yılında İtalya Büyük Şark Locası'nın o zamanki Üstad-ı Azamı Giordino Gamberini'nin emriyle kuruldu. Loca, 1887 yılında Katolik inancını yaymak üzere Vatikan tarafından örgütlenen Congregatio de Propaganda Fide'ye (İnancın Yayılması Kurulu) karşılık olarak konumlandırıldı. Sözde Vatikan'ın atağına karşılık masonluk propagandası yapması amaçlanan locanın o dönemdeki ismi, "Propaganda

268 The Middle East International, Temmuz 1981.
269 Tamer Korkmaz, Yeni Şafak, 14.03.2008.

Massonica" idi. Ancak locanın ismi İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra değişerek "Propaganda Due" (P2) oldu. Bu dönemde, İtalya'da yeni kurulan locaların isimlerine numaralar ekleniyordu. Loca, Grande Oriente d'Italia'nın örgütlediği ikinci loca olduğu için "Propaganda Due" diye anılmaya başlanmıştı.

P2 Mason Locası'nı kurması için karanlık bir geçmişe sahip üstad Licio Gelli görevlendirildi. Licio Gelli, İtalyan Askeri Gizli İstihbarat Örgütü ile sıkı ilişkiler içindeydi. Hatta o zamanlar örgütün başkanı olan General Giuseppe Santovito, P2 Mason Locası'na kayıtlıydı. Ayrıca İtalyan Gizli Servisi'nin eski Başkanı Albay Antonia Viezzer de locanın üyeleri arasındaydı.[270] İtalya'daki bu garip yapılanma, tıpkı 1970'li yıllardan itibaren örgütlenmeye başlayan FETÖ gibi hücre sistemiyle çalışıyordu. Her 17 kişilik bir hücrenin başında birer başkan bulunuyordu. Ancak bu hücre üyeleri diğer hücre üyelerini tanımadıkları gibi, hücre başkanları da diğer hücre başkanlarını tanımıyordu. Hizmet alanını her geçen gün genişleten P2 Mason Locası, bir süre sonra İtalya'ya sığmaz olmuştu. Arjantin, Brezilya ve Uruguay'da da örgütlenmeye başladı.

P2 Locası'nın üyeleri arasında kimler yoktu ki... Dönemin gizli servis sorumluları, askerler, polis müdürleri, hâkimler, savcılar, avukatlar, adli tıp görevlileri, siyasetçiler, mafya, kardinaller ve finans sektörünün önde gelen isimleri... Locanın başında bulunan 'işadamı rolündeki' üstad Licio Gelli yakalanıp sorgulandığında, emrinde tam 142 milletvekili ve senatörün olduğunu itiraf edecekti.[271] Söz konusu yapılanma içerisinde ülkenin önde gelen sanayicilerinin varlığı da dikkat çekiyordu. Mesela İtalya'nın küresel sermaye devi Gianni Agnelli'den sonra ülkenin en büyük sanayicisi olarak kabul edilen Yahudi asıllı Carlo De Benedetti de P2 davasında yargılanıp suçlu bulunmuştu.[272] Yine bizzat Bilderberg ve Trilateral üyesi, aynı zamanda mason olan Fiat Başkanı Agnelli'nin de İtalya'daki olayların perde arkasındaki isimlerden biri olduğu saptandı.[273] Agnelli, aynı zamanda Yahudi banker Rothschild ailesinin de ortağıydı.

Sözde sıradan bir mason locası olarak faaliyet gösteren P2, kendisine 'biat' etmiş üyelerinin nüfuzlarını kullanarak zamanla

270 Tercüman, 27 Mayıs 1981.
271 Günaydın, 19 Aralık 1981.
272 Newsweek, 27 Nisan 1992.
273 Hürriyet, 4 Şubat 1989.

ülke yönetimini ele geçirmeyi hedefliyordu. Nitekim örgüt güçlendikçe çok geniş bir legal ve illegal kirli ilişkiler ağı kuruldu. Böylelikle loca, devleti örgüt çıkarları doğrultusunda yönetmeye çalışan bir suç şebekesi haline gelmişti. Öyle ki Büyük Loca ve ona bağlı üyeler, P2 locasının masonluktan ihracını kararlaştırmış, ancak bir mason locası olan P2, Büyük Loca'ya karşı finansal şaibeler üzerinden tehditler savurarak muhaliflerini sindirebilmişti. Tesadüf müdür bilinmez ama P2 yapılanma süreci ile Fethullahçı Terör Örgütü (FETÖ) yapılanma süreci de aşağı yukarı aynı yıllara denk geliyordu. Dahası, iki örgütlenme arasında inanılmaz bir benzerlik söz konusuydu.

Öncelikle 'gizlilik' bu iki örgütün anahtar kelimesiydi. İzlenen ortak siyaset, devlet bürokrasisinin ve siyasetin yüksek kademelerine sızmaktı. Buradaki amaç; siyaseti kurumlarıyla birlikte kontrol altına alarak, militanların/müritlerin inandığı "yüce amaçlar" doğrultusunda ülke ve dünya siyasetine yön vermekti. Her iki örgüt de hücre sistemiyle çalıştıkları için, üyelerinden yakalananlar olsa bile, örgütün tamamının deşifre olması mümkün değildi. P2 Locası 'masonluk' adı altında örgütlenirken; Gülen Hareketi de sözde 'cemaat' çatısı altında faaliyet yürütüyordu. Başta da belirttiğimiz gibi ortak yönleri çoktu. Mesela her iki örgüt de kendilerine rakip gördüğü dini grup veya muhalifleri şantajla susturuyordu. Yine her iki yapılanmanın da kendisine vazife gördükleri ilk iş; komünizme karşı mücadele dernekleri kurmaktı. Bu son benzerlik, iki örgütün de aynı el tarafından yönetildiğinin göstergesiydi.

P2'nin ortaya çıkış süreci, 1974 yılında ABD Borsası'nda yaşanan bir krizle başlamıştı. Bu kriz esnasında P2 üyesi ünlü bankacı Michele Sindona büyük miktarda para kaybetti. Bunun üzerine Sindona'ya ait Franklin National Bank'ın mali durumunun çok kötü olduğu ortaya çıktı. Sindona dolandırıcılıkla suçlandı. Soruşturmalar esnasında Sindona'nın bir diğer P2 üyesi Roberto Calvi ve Sicilyalı mafya örgütü Cosa Nostra'yla ilişkileri ortaya çıktı. Bu dönemde Cosa Nostra'nın birçok ileri gelen üyesi Sicilya'da masonluğa katılmıştı.

Örgüt deşifre olup yargılamalar başladığında, locanın şefi Licio Gelli'nin, emirleri ABD'nin eski Dış İşleri Bakanı Henry Kissinger'dan aldığı[274] anlaşıldı. Gelli'nin geçmişi de oldukça il-

274 Fatih Güllapoğlu, Tanksız Topsuz Harekât, Tekin Yayınevi, İstanbul 1991, s.39.

gînçti. Bir zamanlar Hitler'in SS subaylarına katılmış, Nazi saflarında savaşmış, KGB'ye, CIA'e çalışmış, faşist, komünist ve kapitalist gibi karma bir portre çiziyordu.[275] P2 Skandalı'na karışanlar sadece asker, polis, mafya ve siyasetçiler değildi elbette. İtalya'nın en büyük bankalarından Banca Nationale Del Lavaro da skandalın tam göbeğindeydi. Üstelik bu bankanın ortakları arasında B'nai B'rith ve Bilderberg'in kıdemli finansörleri Edmond de Rothschild, kuzeni Leon Lambert, Henry Kissinger ve David Rockefeller vardı.[276]

Yargılamalar sonucunda ortaya saçılan kirli ilişkiler ve elde edilen belgelere rağmen, Aldo Moro cinayetinin arka planında ABD'nin olduğu gerçeği, bu zamana kadar "komplo teorisi" denilerek hep hasıraltı edildi. Ta ki, ABD Dışişleri Bakanlığı'nın Uluslararası Kriz Yönetimi Uzmanı Steve Pieczenik'in "Aldo Moro'yu Biz Öldürdük" adlı kitabında tarihi itiraflarda bulununcaya kadar... Pieczenik kitabında, Moro'nun "İtalya'nın istikrarı için" ABD tarafından gözden çıkarıldığını[277] vurguluyordu. Öte yandan P2'nin maddi anlamda en büyük destekçilerinden Roberto Calvi'nin 1981'de Londra'da öldürülmesi ve yine P2 üyesi ünlü bankacı Michele Sindona'nın 1986 yılında hapishanede zehirlenerek infaz edilmesi de P2'nin yerel bir örgüt olmadığını gösteriyordu. Dahası, P2'nin Vatikan'daki etkili ismi Kardinal Paul Casimir Marcinkus ABD'ye, örgütün lideri Lucio Gelli ise Arjantin'e kaçırılmıştı. Çok daha ilginç olanı ise P2'nin lideri Lucio Gelli'nin 1988 yılında İtalya'ya geri dönerek hiçbir mahkûmiyet almadan ölümüne kadar siyaset sahnesinde etkili olmasıydı...

Bilderberg'in Pakistan Operasyonu

Politik istikrarsızlık ve üretilmiş suni terör marifetiyle, küresel sermayenin 'terbiye' etmeye çalıştığı ülkelerden biri de hiç şüphesiz Pakistan'dı. Hindistan'ın bölünmesiyle 1947 yılında bağımsızlığını kazanan Pakistan, kendini bir anda küresel sermayenin NATO'yu Doğu'ya genişletme projesinin içerisinde bulmuştu. Pakistan, Sovyetler Birliği ile Çin'i askeri ve ekonomik açıdan kıskaca almak adına 8 Eylül 1954 tarihinde Avustralya, Fransa, Yeni Zelanda, Pakistan, Filipinler, Tayland, İngiltere ve Amerika Bir-

275 David A. Yallop, Im Namen Gottes? Taschenbuch 1988, s. 160.
276 Henry Coston, Les Financiers qui menent le monde, Broché 1989, s. 406.
277 Milliyet, 20 Eylül 2016.

leşik Devletleri arasında imzalanan South East Asia Treaty Organization (SEATO) antlaşmasıyla, Yeni Dünya Düzeni'nin bir halkası oldu. Ardından; Türkiye, İran, Irak, Pakistan, İngiltere ve ABD arasında imzalanan "Central Treaty Organization" (CENTO) antlaşması geldi. B'nai B'rith'in küresel etki ajanlarından Henry Kissinger ve Zbigniew Brzezinski tarafından üretilen bu stratejik akıl, küresel hegemonyanın sağlanması adına Sovyetler Birliği'nin Ortadoğu'daki etkisini zayıflatmak için oluşturulmuş "Yeşil Kuşak" politikasının ilk denemesiydi.

Pakistan, 'Yeni Dünya Düzeni'nin akıl hocaları Henry Kissinger ve Zbigniew Brzezinski tarafından kapitalist sisteme dâhil edilmişti edilmesine ama 1971 yılında Pakistan'ın Cumhurbaşkanı olan Zülfikar Ali Butto, arı kovanına çomak sokmuştu. Eğitimini ABD ve İngiltere'de tamamlayan Butto, seküler kişiliğine rağmen dindar Pakistan halkı tarafından benimsenmişti. Zira 1973-1977 yılları arasında da başbakanlık yapacak olan Butto, ülkenin kalkınmasına dönük önemli hamleler yapıyordu. İslam'la sosyalizmi birleştirici bir yöntem izleyen Butto, küresel güce ilk çalımını 1963- 66 yılları arasında dışişleri bakanlığı yaptığı dönemde atmıştı.

Butto, Batı'dan uzaklaşarak Çin Halk Cumhuriyeti ile yakın ilişkiler geliştirme çabası içine giriyordu. Onun bu beklenmedik falsosu, küresel sermaye baronlarının kontrolündeki CIA ve MI-6'nın gözünden kaçmamıştı. Hindistan ile 1965 yılında yaşanan savaşın ardından, Kashmir sorunu nedeniyle hükümetten ayrılacak olan Zülfikar Ali Butto, Aralık 1967'de Pakistan Halk Partisi'ni (Pakistan People's Party, PPP) kurdu. Ancak iktidardaki Eyub Kağan rejimini diktatörlükle suçlayınca hapse atılacaktı. Aslında bu, küresel gücün Butto'ya ilk uyarısıydı.

Zülfikar Ali Butto, yaklaşık bir yıl hapis yattı. Ancak 1970 yılında yapılan seçimlerde, Butto'nun partisi birinci olarak çıktı. Ardı ardına yapılan iktidar değişikliklerinden sonra Butto, 1971 yılında Cumhurbaşkanı olmuştu. Ne var ki halk tarafından seçilmiş olmanın vermiş olduğu güvenle, küresel gücün Sovyetler Birliği - Çin karşıtı politikalarına meydan okumaya devam etti. Butto'nun ilk işi, bazı kilit endüstri dallarını devletleştirmek ve büyük toprak sahibi ailelere ağır vergiler yüklemek olmuştu. 1972 yılına gelindiğinde, demir-çelik, petrokimya, çimento ve elektrik endüstrilerini tamamen devletleştirdi. Dahası, Kanada ile işbirliği yaparak nükleer enerji geliştirme programını başlattı.

Butto'nun bu adımını, atom bombası geliştirme programı izleyecekti. Kısacası, Pakistan'ın günümüzde sahip olduğu atom bombası için ilk adımı o atmıştı. Cumhurbaşkanlığı kurumunu sembolik hale getiren 1973 Anayasası'nın ardından, ülkenin başbakanı oldu. Gittikçe küresel gücün çizdiği istikametten uzaklaşan Butto, 30 Mart 1973 günü bir darbe girişimine maruz kaldı. Kaderin cilvesine bakın ki, Butto, olayı araştırması için kurulan askeri mahkemenin başkanlığına, daha sonra kendisini darbeyle devirecek olan Tuğgeneral Muhammed Ziya Ül Hak'ı tayin edecekti.

Butto, aslında aynı küresel ittifaklar sistemi içerisinde olsa bile, Washington'dan bağımsızlaşan ve kendi ayakları üzerinde durabilen bir Pakistan oluşturmak istiyordu. Ancak bu hiç de kolay olmayacak, bu haklı çabasını yaşamı ile ödeyecekti. Zira ne askeri bürokrasiyi, ne de gizli servis ISI'yi gerçek anlamda kontrol altına alabilmişti. Ayrıca Kissinger, 1976 yılında Butto ile yaptığı görüşmede, Pakistan'ın atom bombası üretme çabasını kastederek, "Eğer silah araştırmalarına devam edecek olurlarsa, kendisinden korkunç bir örnek üreteceklerini" söyleyip, Butto'yu açıkça tehdit edecekti. Tıpkı Aldo Moro'yu ettiği gibi... Ancak bu tehdit dilini dikkate almayan Ali Butto, başbakan olarak 1974 yılında Sovyetler Birliği'ni ziyaret ederek, sanayileşmek için Sovyetler Birliği'nden teknoloji talebinde bulunuyordu.

Üstelik Butto daha da ileri gitmiş, 1 Ocak 1974 günü tüm bankaları millileştirmişti. Butto'nun sosyalist reformları çağrıştıran tüm bu icraatları, küresel sermaye baronları ve yerli üst sınıflar için kolay affedilebilecek işler değildi. Küresel sermaye baronları, politik enstrümanlarını kullanarak Pakistan'daki etnik grupları harekete geçirmiş, etnik temele dayalı terör faaliyetlerini devreye sokmuştu. Butto iktidarı gittikçe sona yaklaşıyordu. Zibigniev Brzezinski'nin "Yeşil Kuşak Politikası"nı açıkladığı 1977 yılı, Zülfikar Ali Butto için sonun başlangıcı olmuştu... 5 Temmuz 1977 günü General Ziya Ül Hak, sıkıyönetim ilan ederek Ulusal Meclis'i, Senato'yu ve Bölgesel Meclisleri iptal ettiğini duyuracaktı...

Darbeden sonra, Başbakan Zülfikar Ali Butto önce hapse atıldı. Daha sonra ise 4 Nisan 1979'da da idam edildi. Ölümünden kısa bir süre önce, devrilişini meşru gören bir hükümet bildirgesine karşı yazdığı cevapta[278] darbenin asıl sebebinin Kissinger'la düştüğü anlaşmazlık olduğunu ve idam fermanının da Kissinger

278 EIR, The Pakistan Papers, October, 1979.

tarafından imzaladığını yazacaktı. Butto'ya göre Kissinger'ın onu tehdit etmesinin nedeni, "Pakistan'a enerji bağımsızlığı kazandıracak uranyum işleme tesislerinin geliştirilmesini durdurma" ısrarını dinlememesiydi.[279]

Darbe sonrasındaki siyasi gelişmelere bakıldığında, Butto'nun söylediklerinin anlam kazandığı görülüyordu. Washington ve Londra, dolayısıyla NATO, açıkça darbenin arkasındaydı. Zira darbeyi müteakip, Pakistan'a milyarlarca dolar yardım akmaya başlamıştı. Ziya Ül Hak'ın Ekim 1980'de ABD'yi ziyaretinin ardından, sadece bir yıl içinde Pakistan'a toplam 3,2 milyar dolarlık askeri ve ekonomik yardımda bulunuldu. Dahası, gelecek yıl için de en gelişmiş F-16 savaş uçaklarının verilmesi kararlaştırıldı. Nitekim Ziya Ül Hak, 1982 yılı içinde ABD'yi yeniden ziyaret edip Başkan Reagan ile görüştükten sonra, F-16 savaş uçaklarının yanı sıra, ağır savaş malzemeleri de alacaktı. Bu da gösteriyordu ki, dünyayı yöneten küresel sermaye grupları için ülke liderlerinin savundukları ideolojiler değil, kendilerine biat edip etmedikleri önemliydi.

Ziya Ül Hak da tıpkı Butto gibi yurtdışında eğitim görmüştü. İngiliz Hindistan ordusunun bir süvari alayında askerliğe ilk adımını Mayıs 1943'te attı. Pakistan'ın bağımsız bir devlet olmasıyla birlikte, yeni kurulan Pakistan ordusuna binbaşı rütbesiyle katıldı. 1962 - 1964 yılları arasında Kansas'taki ABD ordusuna ait Fort Leavenworth Kumanda ve Genel Kurmaylık Koleji'nde eğitim gördü. Muhammed Ziya Ül Hak, dindar bir kişiliğe sahipti. Zaten Butto'ya yönelttiği suçlamalardan biri de Butto'nun 'İslam karşıtı' olduğuydu. 5 Temmuz 1977 günü askeri darbeyi gerçekleştirirken aynen şunları söyleyecekti: "Pakistan'ın İslam adına kurulmuş olduğu kanıtlıdır. Bundan sonra da ancak İslam'a dayanarak varlığını sürdürebilecektir. Bu nedenle ben, ülke için asıl gerekenin İslami bir rejim olduğunu düşünüyorum."

Nitekim Ziya Ül Hak dediğini de yapacaktı. 19 Aralık 1984 yılında ülkenin rejimini belirlemek için ülke genelinde referandum düzenlendi. Referandumda, "halkın şeriat isteyip istemediği" soruluyordu. Katılım çok yüksek olmasa da halkın %95'i bu referandumda şeriata evet diyecekti. Ancak Yeni Dünya Düzeni'nin sahibi küresel sermaye baronları için, kapitalizme tehdit oluşturan Sovyetler Birliği'ne karşı olduğu müddetçe, bir devletin hangi

279 EIR Special Report, Zbigniew Brzezinski and September 11th, February, 2002

rejimle yönetildiğinin hiçbir önemi yoktu. Yeter ki, ülke liderleri küresel baronların çizmiş olduğu çizgide yürüsünler ve küresel ittifak içerisinde yer alınsınlar...

1988'li yıllara gelindiğinde, Sovyetler Birliği yavaş yavaş çatırdamaya başlamıştı. Bu demek oluyordu ki, komünizmin yayılmaması için Sovyet ordularının karşısına set çekilen Pakistan gibi Müslüman ülkelere artık ihtiyaç kalmamıştı. Dahası, zaten Ziya Ül Hak da Butto gibi ülkesinin kendi ayakları üzerine durabilmesi için stratejik adımlar atmaya başlamıştı. Üstelik Ziya Ül Hak'ın küresel güce bu kadar yakınlaşmasına rağmen, ABD Pakistan'ın nükleer programından halen rahatsızdı. ABD ve İsrail, Ziya Ül Hak'ın 'İslam Bombası' olarak isimlendirdikleri nükleer silaha sahip olmak için çalıştığına inanıyorlardı. Nitekim bu bilginin doğrulanmasından sonra düğmeye basılmıştı. Devreye yine B'nai B'rith'in küresel düzencisi Henry Kissinger girecekti.

Tarihler 17 Ağustos 1988'i gösterdiğinde, Pakistan Devlet Başkanı General Ziya Ül Hak'ın tatbikat dönüşü bindiği C-130 tipi askeri uçak havada infilak etti! Ziya Ül Hak'la birlikte, Pakistan Genel Kurmay Başkanı ve kuvvet komutanları ile ABD'nin İslamabad büyükelçisi dâhil toplam 37 kişi hayatını yitirmişti. Yani bir dönemin küresel güçle irtibatlı olan Pakistan'ın üst düzey yöneticileri tümüyle ortadan kaldırılarak geriye hiçbir 'iz' bırakılmamıştı.

Amerikan'ın Yahudi asıllı Hindistan eski Büyükelçisi John Gunther Dean, "Danger Zone: A Diplomat's Fight for American's Interests" (Tehlikeli Bölge: Amerikan Çıkarları İçin Mücadele Eden Bir Diplomat) isimli anılarında; Muhammed Ziya Ül Hak'ın uçağını CIA-MOSSAD ortaklığıyla düşürüldüğünü yazacaktı. Bir başka itiraf da küresel hegemonyanın stratejistlerinden B'nai B'rith'in kıdemli üyesi Brzezinski'den gelmişti. Fransız "Le Nouvel Observateur" gazetesinin 15-21 Ocak 1998 tarihli sayısındaki röportajında; bir zamanlar "mücahid" dedikleri, ancak Sovyetler Birliği'nin yıkılmasından sonra "terörist" ilan ettikleri 'İslamcı' gurupları tüm güçleriyle desteklediklerini açıkça itiraf ediyordu.

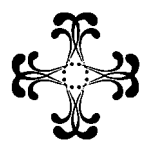

XI. BÖLÜM

B'nai B'rith'in Devrim Tüccarı

GEORGE SOROS

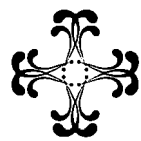

Küresel Hegemonyanın Gizli Kasası

'Yeni Dünya Düzeni'nin küresel mimarları, kurmuş oldukları oligarşik kapitalist sistemin gerçek yüzünü maskelemek için iki sihirli sözcük keşfetmişti: Özgürlük ve demokrasi... Böylece küresel egemenliklerini gerçekleştirmek adına bu iki sözcükle işgal etmedikleri ülke, içini boşaltmadıkları kasa, yağmalamadıkları yeraltı zenginliği kalmayacaktı. Zira bir ülkeye yapılacak örtülü operasyonlar öncesi, hep bu iki sözcüğü kullandılar. Oysa onların kastettiği 'özgürlük' kelimesi kaos; dillerinden hiç düşürmedikleri 'demokrasi' kelimesi ise ülkelerin küresel hegemonyaya teslimiyeti demekti. Mesela Sovyetler Birliği, Guatemala, Haiti, Liberya, Malezya, Tayland, Nepal, Vietnam, Yugoslavya, Kırgızistan, Gürcistan, Ukrayna, Yemen, Irak, Libya, Suriye ve Mısır bu alanda örnek verilecek ülkelerden sadece bir kaçı...

Dünyayı tek bir merkezden yönetmek adına çeşitli küresel kurumlar oluşturan sermaye oligarkları, kurmuş oldukları Yeni Dünya Düzeni'ne finansman sağlamak için "para sihirbazları" üretmeyi de ihmal etmemişti. Bu çarkın en büyük parçası, hiç şüphesiz "para sihirbazı" olarak ün yapan Yahudi asıllı spekülatör George Soros'tu. Küresel baronların kontrolündeki medyaya bakılırsa, yaklaşık 25 milyar dolarlık bir servete sahip olan George Soros, bu muazzam birikimini tamamen kendi kişisel yatırım zekâsıyla gerçekleştirmişti. Spekülasyon yoluyla ülkelerdeki milyar dolarlık vurgunları adeta yasal hale gelen ve bunu da "ticarette ahlaki değerlerim yoktur" diyerek gizlemeyen Soros, gerçekten de tek başına mı çalışıyordu? Elbette hayır...

George Soros, spekülatif operasyonlarla yüksek miktarlarda para kazanmasını ve yüksek riskli piyasalarda her zaman 'doğru kararlar' vermesini tabii ki kişisel zekâsına değil, küresel baronların hedef ülkelerdeki kritik noktalara yerleştirdikleri ajanlarından

almış olduğu bilgilere borçluydu. Bugün B'nai B'rith Teşkilatı'nın koruması altında dünyanın dört bir yanında ülkeleri sömürmeye devam eden George Soros'un gerçek yüzü, aslında hakkında özenle yaratılan medya imajından oldukça farklı. Dünyaca ünlü Time dergisi tarafından 'Hayırsever' ve 'Günümüzün Robin Hood'u' olarak tanıtılan George Soros, aslında Avrupa'nın aristokratik ve kraliyet aileleri ile B'nai B'rith tarafından yönetilen geniş ve oldukça kirli bir özel finans şebekesinin görünen yüzünü temsil ediyor...

Bunu anlayabilmek için, Soros'un gittiği ülkelerde lüks oteller yerine, kraliyet ailelerinin saraylarında konakladığına ve pek çok ülkede darbeler, vurgunlar yapmasına rağmen nasıl dokunulmaz olduğuna bakmak yeterli olsa gerek. Öyle ki, Soros ya da ortaklarından herhangi birini eleştirmeye kalkanlar, derhal 'anti-semitizm' ile suçlanıyor. Mesela Anti Defamation Leauge (ADL) Başkanı Abraham Foxman, Soros'u Macaristan ve Orta Avrupa'daki herhangi bir yerde 'antisemitlerin' suçlamalarından korumanın, B'nai B'rith Teşkilatı'nın en önemli önceliklerinden[280] biri olduğunu açıkça itiraf etmekten çekinmiyordu.

Dünyanın hemen her ülkesinde para trafiğini rahatlıkla yöneten George Soros, aslında dünyayı tek elden idare etmek isteyen Avrupalı Evanjelist aristokratlar ve ABD'li Yahudi finans oligarklarının çıkarlarını korumak için kurulmuş gizli para imparatorluğunun başındaki kişi. Kendisine tanınan küresel ayrıcalıkları kullanarak, beynelmilel kaçakçılık, uyuşturucu ticareti ve kara para aklama işleri ondan soruluyor. Zira Soros'un birlikte çalıştığı yatırımcılar da en az kendisi kadar ilginç kişiler. Mesela İsviçreli ünlü kaçak metal ve emtia spekülatörü Marc Rich, İsrailli küresel silah tüccarı ve emtia spekülatörü, aynı zamanda MOSSAD ajanı olduğu iddia edilen Shaul Eisenberg, MOSSAD'ın kara para trafiğini yürüten ve eskiden MOSSAD'ın İngiliz İstihbaratı nezdinde iletişim subaylığı görevini de yürütmüş olan[281] 'Kirli Rafi' lakaplı Rafi Eytan...

B'nai B'rith Teşkilatı'nın kirli işler kolu Anti-Defamation League (ADL) örgütünün kürsel örümcek ağının bir parçası olan[282] Soros, aslında sahtekârlıkları tescillenmiş bir ailenin kirli üyesi. Zira George Soros, İkinci Dünya Savaşı sırasında avukat olan ba-

280 Executive Intelligence Review (EIR), Cilt 20, Sayı: 49, 17 Aralık 1993.
281 A.g.e, Nisan 1997)
282 Mark Burdman, Mega Spekülatör George Soros'un Portresi, EIR, 1 Kasım 1996.

bası marifetiyle, sahte belgeler düzenleyerek kendi soydaşlarının mallarına el koyabilecek kadar gözü dönmüş bir aileden geliyor. İşin ilginç yanı; İkinci Dünya Savaşı sırasında Naziler'e çalışan bir babanın oğlu olması ve bugün kendisinin de dünya genelinde açıkça ülkeleri sömürmesine rağmen, hemen hiçbir büyük medya organında onu eleştiren hiçbir yazıya rastlayamıyorsunuz.

Elbette George Soros'un küresel misyonu sadece sermaye oligarklarının paralarını işletmek ve uluslararası para trafiğini yönetmekle sınırlı değildi. Onun asıl görevi; kazanmış olduğu kirli paralarla 'vakıf' ve 'sivil toplum örgütleri' kurarak, ülkelerde devrimler yapmaktı. Soros, 'hayır işleri' için kurmuş olduğu vakıflar yoluyla ülkelerde devrimler yaparak, hedef ülkeyi rahatlıkla küresel çarka dâhil etme özelliğine sahip. Mesela Kırgızistan, Gürcistan ve Ukrayna'daki "turuncu devrimler" Soros'la gerçekleştirilmişti. George Soros, adeta davul zurna çalarak bu ülkelere girip iktidarları rahatlıkla devirebildi. Sadece bu bölgede mi? Latin Amerika'da iktidara taşınan hemen her sağcı, cuntacı ya da Amerikancı iktidar gücünün arkasında Soros vardı. Peki, George Soros bütün bunları ne ile yapmıştı? Elbette kurmuş olduğu 'demokrasi ve özgürlükçü vakıflar' eliyle...

Soros, Mart 2011 yılında BBC'ye vermiş olduğu bir röportajında aynen şunları söylüyordu: "Bugün Ortadoğu'da yaşadıklarımız, daha önce 1989 - 1991 yıllarında eski Sovyetler'de yaşandı ki; ben bu olaylarla yakından bağlantılıydım. Kaddafi, Libya'nın ürettiği muazzam zenginliği kendi cebine atıyor. Libya halkı bu yüzden ona karşı ayaklanmak zorunda..." Evet, gerçekten de Ortadoğu'daki durum, tam da Soros'un dediği gibi olmuştu. Libya halkı 'diktatör' Kaddafi'ye karşı ayaklandı. Ancak Libya'ya demokrasi değil, kaos geldi ve iç savaş başladı. Dahası, Soros'un açıklamalarından birkaç gün sonra ise NATO uçakları Libya'yı bombaladı. Peki, sonra ne mi oldu? Libya petrolleri Rockefeller ve Rothschild ailelerine ait petrol şirketlerince paylaşıldı.

'Sefaletten' Küresel İmparatorluğa...

George Soros, 1930 yılında Macaristan'ın Budapeşte kentinde doğmuştu. 'Nazi zulmü nedeniyle' Avrupa'dan Amerika'ya göç eden hemen her Yahudi için uydurulmuş olan 'sefil ve yoksul' hikâyesi, onun için de geçerliydi. Nitekim Soros, kendisiyle

yapılan bütün röportajlarda; "Fakir doğdum, ama asla fakir ölmeyeceğim" cümlesinin altını hep bu yüzden çiziyordu. Ançak Soros'un ajite ettiği gibi, aslında onun ailesi fakir değildi elbette. Babası, Macaristan'ın en tanınmış avukatlarından biriydi. Üstelik, İkinci Dünya Savaşı sırasında sürgün edilen kendi soydaşlarının mülklerine sahte belgelerle el koyarak, büyük bir servet de edinmişti.

Zaten oğul Soros'un Macaristan'dan göç etmesine neden olan da buydu. Oğul Soros, izini kaybettirmek için 1947 yılında İngiltere'ye göç etti. Oxford Üniversitesi London School of Economics'den mezun olan Soros, ikinci vurgununu da İngiltere'de yaptı. İngiltere Merkez Bakası nezdinde yürütmüş olduğu Spekülatif operasyonlarla, o dönem Sterlin üzerinden tam iki milyar dolarlık bir servete kavuştu. Ancak paranın vatanının olmadığını iyi bilen 'Para sihirbazı' Soros, 1956 yılında ABD'nin New York kentine taşındı. Soros, gerçekte dünyanın bu şehirden yönetildiğini iyi biliyordu ve burada kurmuş olduğu uluslararası yatırım fonlarıyla servetine servet kattı.

Ne var ki, 'kişisel yatırımlar' ve klasik şirket patronluğu Soros'a göre bir iş değildi. O, dünya 'demokrasisine' katkı sağlamak için vakıf işlerine girmeye karar vermişti. Üstelik B'nai B'rith'in stratejik akıl danışmanı Henry Kissinger, onu sürekli bu yönde motive ediyordu. Nitekim ilk vakfı olan 'Açık Toplum Fonu'nu 1979 yılında New York'ta kurdu. Daha sonra ise 1984 yılında Soros vakıflar zincirinin Avrupa ayağı olan 'Avrupa Vakfı'nı da baba ocağı Macaristan'da faaliyete geçirdi. Kurmuş olduğu sacayaklarla bir anda üç kıtada faaliyet göstermeye başlayan Soros, Orta ve Doğu Avrupa, Asya, eski SSCB ülkeleri, Guatemala, Haiti, Moğolistan, Güney Afrika ve ABD olmak üzere, toplam 60 ülkede hayata geçirdiği vakıflarla tam bir örümcek ağı oluşturmayı başarmıştı.

Küresel hegemonyanın finans baronları Rothschild ve Rockefeller aileleri, kapitalizmin girebilmesi için Doğu Bloku'nu çökertmeyi kafalarına koymuştu. Bu projeyi de 'hayırsever' Soros vakıfları üzerinden yürüteceklerdi. Nitekim çok geçmeden Doğu Bloku'nun çökmesinde büyük rol oynayan 'Orta Avrupa Üniversitesi' ve 'Uluslararası Bilim Vakfı' gibi stratejik akıl üreten kurumlar devreye sokuldu. Mesela Soros'un sadece International Science Foundation'u (Uluslararası Bilim Vakfı) kurmak için harcadığı paranın miktarı 100 milyon dolardı. 1989 yılında

Yugoslavya'nın Dubrovnik kentinde kurulan Orta Avrupa Üniversitesi, Doğu Bloku ülkelerindeki sivil toplumculuğun şekillenmesi ve yönlendirilmesinde aktif bir rol oynadı. 'Açık Toplum' projesinin taşıyıcı ve uygulayıcı elemanları bu üniversitede yetiştirildi. George Soros, Orta Avrupa Üniversitesi'ni kurup 'demirperde' ülkelerine lider yetiştirirken, B'nai B'rith Teşkilatı da boş durmadı. Küresel hegemonyanın yürütme organı olan Teşkilat, aynı tarihte Moskova'da ilk resmi locasını açıyordu.

'Hayırsever' Soros, kurmuş olduğu vakıflar aracılığıyla çeşitli ülkelerde desteklediği sivil toplum kuruluşlarına, 2016 yılı itibariyle toplam 780 milyon dolar fon sağladı. 'Açık Toplum Enstitüsü' adı altında faaliyet gösteren bu vakıflar; sanat, kültür, çocuk, gençlik, sivil toplum, ekonomik reform, eğitim, hukuk reformu, medya, iletişim, yayıncılık ve sağlık alanlarındaki her türlü yozlaştırıcı çalışmaları açıkça destekledi. Böylelikle hedef ülkelerde yüzbinlerce 'etki ajanı' yetiştirildi. Üstelik bir yandan toplumsal yıkım gerçekleştirilirken, diğer yandan da ülke ekonomileri felç ediliyordu.

Malezya'nın eski Başbakanı Mahatir Muhammed, "30 yılın birikimini birkaç hafta içerisinde kaybettik" derken; Hırvatistan Devlet Başkanı Franjo Tudjman, 1996 yılında Soros'un yaptığı çalışmaları şöyle anlatıyordu: "Çalışmalarının içine 290 ayrı kurumu ve yüzlerce insanı aldılar. Parasal desteklerle, liselilerden gazetecilere, üniversite profesörlerine ve akademisyenlere, kültürel, ekonomi, bilim, adalet ve edebiyat çevrelerinin tümündeki her sınıftan ve her yaştan insanı kandırdılar. Amaçları, Hırvatistan'daki mevcut otoritenin yerini alarak kendilerine yandaş bir çevre yaratmak, yaşamın tüm alanlarında denetimi ele geçirmekti. Özetle, Hırvatistan'ın düzenini karıştırmak üzere devlet içinde devlet yaratmaya çalışıyorlardı..."

CIA-Soros El Ele

George Soros'un dünya genelinde yapmış olduğu örtülü operasyonlara bakıldığında, bu faaliyetlerin B'nai B'rith ve CIA şemsiyesi altında yürütülen 'Yeni Dünya Düzeni' projesinin bir parçası olduğu açıkça görülebiliyor. Zira eskiden CIA'nın gizlice organize ettiği örtülü faaliyetler, artık Soros vakıflarının destek verdiği sivil toplum örgütlerince açıktan yapılıyordu. Mesela Av-

rupa geneline yayın yapan Radio Free Europe'un CIA tarafından finanse edildiği anlaşılınca, devreye hemen Soros Vakfı girmişti. Radyonun daha iyi imkânlarda hizmet verebilmesi için tam 15 milyon dolar harcanarak, işletmesi Soros Vakfı'na devredildi. Soros vakıfları ayrıca, bugün herkesçe CIA'nin kontrolünde olduğunu bildiği U.S. Institute of Peace (ABD Barış enstitüsü) ile birlikte çalışmakta da hiçbir sakınca görmüyordu.

George Soros'a Doğu Bloku ülkelerinde ve Balkanlar'da kurdurulan Open Society Institute (Açık Toplum Enstitüsü) ve International Crisis Group (ICG) gibi organizasyonlarla, bu coğrafyalardaki kapitalizm karşıtı ülkeler hizaya getirildi. Soros'un Açık Toplum Vakfı aracılığıyla 'antikomünist' Çekler, Sırplar, Rumenler, Macarlar, Hırvatlar, Boşnaklar ve Kosovalılar eğitilerek, kapitalizmin yerleşmesine hizmet edecek büyük bir kitle oluşturuldu. Elbette CIA de boş durmuyordu. Zira CIA'in amacıyla Açık Toplum Vakfı'nın amacı aynıydı. Dolaysıyla CIA, aynı dönemde Macaristan, Polonya ve SSCB'de 'National Endowment for Democracy' (Milli Demokrasi Derneği) ile Employees Federal Credit Union (Amerikan Federal İşçi Sendikaları-AFL-CIO) eliyle antikomünistleri organize edip destekliyordu. CIA-Soros işbirliği öylesine açıktı ki, CIA destekli Milli Demokrasi Derneği'ne ve AFL-CIO'ya üye olanlar, aynı zamanda Soros'un Açık Toplum Vakfı'nın da gönüllü üyeleriydiler.

Soros'un Amerikan derin devletiyle yapmış olduğu işbirliğini hemen her alanda görmek mümkündü. Mesela 1986 yılında kurulan Soros'un küresel toplum mühendisliği yapan en etkili kurumlarından International Crisis Group, Yeni Dünya Düzeni'nin en ünlü stratejik akıl danışmanlarınca idare ediliyordu. Bu organizasyonun yönetim kurulunda; Zbigniew Brzezinski, Morton Abramowitz, ABD eski Dışişleri Bakan Yardımcısı ve NATO eski Avrupa Müttefik Kuvvetler Komutanı Wesley Clark, ABD Milli Güvenlik eski danışmanı Richard Allen gibi ABD dış politikasının şahinleri vardı. Yine Soros vakıfları bünyesindeki etkili kurumlarından 'Dünya Ekonomik Forumu'nun toplantılarını da Zbigniew Brzezinski, Samuel Huntington ve Francis Fukuyama gibi küresel hegemonyanın stratejistleri süslüyordu.

Hiç şüphesiz Yeni Dünya Düzeni kapsamında George Soros'a verilen öncelikli görev; hem Doğu Bloku ülkelerini dönüştürecek sosyal projeler üretmek, hem de bu ülkelerin çökmesinden

sonra burada kapitalizm yanlısı hükümetlerin işbaşına getirilmesini sağlamaktı. Nitekim George Soros, Sovyetler Birliği çökmeden çok önce, Anglo-Amerikan Bankaları ve IMF öncülüğünde Doğu Avrupa ülkelerinin ekonomik ve politik 'geçiş süreci' mekanizmasının kurucusu konumuna gelmeyi başarmıştı.[283] Öyle ki Berlin Duvarı'nın yıkılmasının ardından, dönemin İngiltere Başbakanı Margaret Thatcher ve onun yakın arkadaşı George Bush tarafından onaylanan 'şok tedavi' politikasının ateşli bir savunucusu olmuştu.

Soros'un sadece Rusya'da "yüksekokul ve üniversite düzeyinde sosyal ve iktisadi bilimler eğitiminin transformasyonu" için harcadığı paranın miktarı, tam 250 milyon dolardı. Bu miktar Rus Federal Karşı İstihbarat Servisi'nin (FSK) de dikkatini çekmiş olacak ki, Soros'un Rusya'daki vakıflarını "casusluk yapmakla" suçluyordu. Onlara göre Soros, kesinlikle tek başına çalışmıyordu. Soros; Ford, Rockefeller ve Carnegie vakıflarından gelen paralar; Harvard, Duke ve Columbia üniversitelerinden alınan akademik destek ve Pentagon ile CIA bağlantılardan oluşan bir sistemin parçasıydı. Nitekim FSK, Soros'un bu süreçte tam 50 bin Rus bilim adamına para verdiğini belirledi. Böylece Soros, binlerce Rus bilimsel buluşu ve teknolojisi ile devlet ve ticari sırları üzerinde kontrol sağlayarak çıkarlarını genişletiyordu.

Soros'un Çocukları

Siyonist ve aynı zamanda CFR üyesi de olan George Soros, Carnegie, Rockefeller ve Ford vakıflarının yaptığı gibi 'yardımları' tek merkezden fonlamak yerine, o vakıflarını dünya geneline yaymayı tercih etmişti. Hiç şüphesiz bunun nedeni; yerinde sağlanan fonlarla darbe ve devrimlerin çok daha kolay gerçekleşmesini sağlamaktı. Zira Avrupa, Asya ve Ortadoğu'daki birçok devrime Soros vakıfları fon sağlıyordu. Sırf bu işler için Soros'un yıllık harcadığı para miktarı ise tam bir milyar dolardı. Küresel sermaye oligarkları, dünyayı tek bir merkezden yönetebilmek adına, Soros'un kurmuş olduğu 'sivil toplum örgütleri' üzerinden sadece Sovyetler Birliği'nde değil, pek çok ülkede çeşitli operasyonlar yaptılar. Üstelik bu operasyonlar da adeta matematiksel bir formüle bağlanmıştı. Öncelikle beğenmedikleri yerli ve milli

283 Washington Post, 4 Ocak 1993.

iktidarları devirmek için yayın organları devreye sokuluyor, sivil toplum örgütleri sokağa dökülüyor ve yönetimdeki kişi 'diktatör' ilan ediliyordu. Soros'un küresel çapta yapmış olduğu hemen tüm operasyonlarda bu kural geçerliydi.

Soros vakıfları, özellikle Doğu Bloku'nun çatırdamaya başladığı yıllardan itibaren bu ülkelerde 'demokrasi' ve 'özgürlüğün' gelişimi için basın, sivil toplum kuruluşları ve muhalif hareketler ile yıllardır hep işbirliği içerisinde oldu. Mesela Soros'a bağlı sivil toplum örgütleri, Gürcistan ve Ukrayna "devrimlerinin motor gücünü oluşturan Kmara (Gürcistan) ve Pora (Ukrayna) adlı gençlik örgütlerini bizzat organize edip finansörlüğünü üstlendi. Özellikle Yugoslavya'nın parçalanmasında Soros'un Açık Toplum Enstitüsü büyük rol oynadı.

Muhalif gruplara kaynak aktaranlar, bu grupların siyasi liderlerine eğitim verenler, Soros vakıfları ve bu vakıflarda görevli ajanlardı. Soros, 'Open Society Yugoslavya' aracılığıyla "bilgi, "sanat, kültür, eğitim" ve gençlik" projeleriyle Yugoslavya'nın parçalanma sürecinde muhalefete milyonlarca dolar bağışta bulundu. Dahası, Pora ve Kmara, Sırp lider Slobodan Miloseviç'e darbe yapan Sırp Gençlik Örgütü (Otpor) ile yakın ilişkilere sahipti ve bu örgütler uzun bir süreden beri Otpor'dan devrim metotlarına yönelik eğitim alıyordu. Otpor, Sırbistan'da 1998 - 2004 yılları arasında faaliyet gösteren, dönemin lideri Slobodan Miloseviç'in devrilmesine neden olan sokak hareketlerini örgütleyen Soros destekli bir gençlik hareketiydi.

Soros'un Açık Toplum Enstitüsü, Gürcistan'daki Kadife Devrimi'nde büyük rol oynayan gençlik örgütü 'Kmara'yı da eğitip fonlamıştı. Ayrıca bu grubun yapacağı eylemlerin yaygınlaştırılması için de özel 'Rustavi-2' televizyonuna vakıflar üzerinden büyük yardımlar yapıldı. Soros vakıflarının devrimde Kmara'ya yapmış olduğu para miktarı tam 600 bin dolardı. Öyle ki, Soros'un Gürcistan'daki eylem yöneticisi Kakha Lomaia, eylemlere New York'ta yapılan toplantıda karar verildiğini açıklamakta hiçbir sakınca görmeyecekti. Nitekim daha önce Yugoslavya seçimlerinde Slobodan Miloseviç'e karşı kurulan muhalefet örgütünün sembolü ve sloganlarının aynısı, Gürcistan seçimlerinde de boy gösterecekti.

Soros'un Yugoslavya'daki muhalefet örgütlerine yapmış olduğu para ve medya desteğinin aynısını, Gürcistan'da da yaptığı

belgelendi. Gürcistan Devlet eski Başkanı Eduard Şevardnadze, 2004'te gerçekleşen seçimlerde "usulsüzlük yapıldığı gerekçesiyle" düzenlenen protesto gösterilerini ve parlamento baskınını, açık açık Soros'un finanse ettiğini söylüyordu. Ancak Şevardnadze, yaptığı açıklamada Soros'un ülkenin içişlerine karışmaması yönünde uyarılarda bulunurken, aynı Soros, yönetime getirecekleri Mihail Saakaşvili'ye 'Açık Toplum' ödülünü veriyordu. Nitekim yoğun baskı ve protestolara dayanamayan Şevardnadze, istifa etmek zorunda kalacaktı. Gürcistan ve Ukrayna'daki devrimlerde başrol oynayan sivil toplum örgütlerine eğitim ve maddi destek veren Soros'un, Kafkaslar ve Balkanlar'da cumhurbaşkanları, başbakan ve bürokratları, sözde yolsuzlukları önlemeleri için maaşa bağladığı da ortaya çıkacaktı.

20 Milyar Dolarlık Devrimler

George Soros ve kurmuş olduğu küresel vakıflar, Sovyetler Birliği'nin yıkılmaya yüz tuttuğu 1980'li yılların sonu ve 1990'lı yılların başında, merkezden kopmaya hazırlanan azınlıkların Yeni Dünya Düzeni'ne adaptasyonunu hızlandıran yumuşak ve sürekli olarak perde arkasında kalmayı tercih eden bir gücü temsil ediyordu. Yalnızca komünist bloktan ayrılmaya hazırlanan Doğu Avrupa ülkelerini değil, aynı zamanda Baas diktatörlerini ve Fas'tan Irak'a kadar Arap dünyasını, Balkanları, Türkiye'yi, Güney ve Orta Asya ile Çin'i yakından takip eden bu gücün amacı; yeni düzene ayak direten liderleri devirip, küresel hegemonyanın çıkarlarına hizmet eden liderleri iktidara getirmekti. Bunu yaparken de hep perde arkasında kalmayı tercih ediyorlardı.

Soros, bu stratejiyi 1984'te baba ocağı Macaristan'da uygulamaya koydu. Soros'un bu ülkede kurmuş olduğu vakıf, ilk olarak eğitim kuruluşlarına 50 bin kitap bağışlamakla işe başlamıştı. Aralarında kimi yasaklı yazarların eserlerinin de bulunduğu ekonomi, felsefe, siyaset ve sosyoloji kitapları kütüphanelere dağıtıldı. Kitaplar kapışılınca, ardından ikinci ilginç hediye geldi: Fotokopi cihazları... Bilindiği gibi daha önce Sovyet rejimi bilgi tekelini elinde tutuyordu. İşte Açık Toplum Enstitüsü bunu delmenin yolunu, üniversitelere 200 fotokopi makinesi dağıtmakta bulmuştu. 'Xerox' devrimi, matbaanın Ortaçağ'da kilise hegemonyasına vurduğu darbeye benzer bir etki yarattı. Öğrenciler ve akademisyenler, bunlarla her

tür bilgiyi çoğaltıp ülke çapında yaydılar. Soros, Macaristan'a o yıl 1 milyon, ertesi yıl ise 3 milyon dolar bağışta bulundu. Sonuç kendisini bile şaşırtmıştı: "3 milyon dolarla, Macaristan'ın kültür hayatı üzerinde Kültür Bakanlığı'ndan daha fazla etkiye sahip olduk" diyordu. Nitekim rejim devrilene kadar Macaristan'a 'bağışlanan' para, yılda 22 milyon dolara kadar çıkacaktı.

Soros, 'hayır işlerini' küresel hegemonyanın hedefinde olan hemen her ülkede rahatlıkla yapabiliyordu. Öyle ki Çin gibi son derece katı kuralların uygulandığı bir devlette bile örgütlenme yoluna giderek, Çin'in kapılarını kapitalizme açmayı başaracaktı. Rusya'daki 'fotokopi devrimi'nin ardından sıra Çin'e gelmişti. 1984'te 'Devrimin Oğlu' isimli kitabı okuyan Soros, hemen kitabın yazarı Liand Heng'i arayıp Pekin'de kuracağı vakfın başına geçmesini öneriyordu.

Pekin'de küçük bir ofis ve 4 çalışanla işe başlayan Açık Toplum Vakfı, Çin'in tek 'bağımsız' kuruluşuydu. Vakıf, öğrencilere araştırma bursları vereceğini duyurdu. 1986'da başvuru sayısı 200 iken, 1988'de 2 bine çıktı. Desteklenenler arasında hükümetin sakıncalı bulduğu konular da vardı. Bunun üzerine Çin Komünist Partisi, Soros'un "Rejimin altını oymaya çalışan bir CIA ajanı" olduğunu rapor etti. Bu rapordan sonra 1989'da Açık Toplum Vakfı bürosu kapatıldı. Ancak sadece birkaç hafta sonra, yüzlerce kişinin hayatını kaybedeceği Tiananmen Meydanı'ndaki Çinli öğrencilerin isyanı patlayacaktı.

Her yıl ortalama 500 milyon dolar parayı Açık Toplum Vakfı'nın emrine sunan George Soros, Orta ve Doğu Avrupa, eski SSCB ülkeleri, Guatemala, Haiti, Moğolistan, Güney Afrika ve diğer bölgelerde toplam 60 ülkede yaklaşık 2 bin kişilik bir ekiple çalışıyor. Soros, 1987 yılında sadece Rusya'da 156 kentte şube açarak 'hayır işlerine' tam 1 milyar dolarlık harcama yaptı. Öte yandan, 1989'da başlayarak düzenli şekilde sekiz yıl destek verdiği Polonya'daki muhaliflerle ilk kansız devrimini gerçekleştirmeyi başarmıştı. Sırbistan'da Otpor (Direniş), Gürcistan'da Kmara (Yeter), Ukrayna'da Pora (Zamanı Geldi), Kırgızistan'da ise Birge (Birlikte) adlı örgütler aracılığı ile Kadife Darbe süreçlerini ustalıkla yönetti.

Soros'a bağlı Açık Toplum Vakıfları, aslında tek bir amaç için çalışmalarına rağmen, birbirinden bağımsız sivil toplum kuruşla-

rı görüntüsü veriyordu. Yardım yapılan alanlar da bir o kadar insani ve çeşitlilik gösteriyor. Mesela Güney Afrika'da ırkçılığa karşı olan hareketler desteklenirken, başka Afrika ülkelerinde AIDS ile mücadele ön plana çıkıyor. Yine Bosna'da hastaneler için su arıtma ve elektrik tesisi yapımı, Kuzey Irak'ta Saddam'dan kaçan Kürtlere yardım, Bulgaristan'da rejim mağdurlarına, Amerika'da Müslüman göçmenlere hukuksal destek ve Türkiye'de travestilik ve lezbiyenliğin desteklenmesi gibi...

Her ne kadar bu yardımlar 'insani' gibi gözükse de aslında Soros, ülkelerdeki huzursuz kitleleri bir araya getirebilmek, duyarlı kesimleri organize edebilmek için çalışmalarını sanat, kültür, çocuk, gençlik, ekonomi, tarih, sağlık ve internet programları üzerine yoğunlaştırıyordu. Özellikle toplumu yönlendirmede katalizör durumundaki sivil toplum örgütleri, üniversite öğrencileri, akademisyenler ve gazeteciler odak noktasıydı. Zira Soros, kendi ifadesiyle "Devirmiyor, devireni destekliyor"du. Soros, müdahale edeceği ülkeyi dolaylı yoldan kuşatarak kıskaca alma konusunda oldukça usta birisi. Dolayısıyla Açık Toplum Vakfı, doğrudan var olan çalışmanın bir parçası olmak yerine, sermaye, üniversite öğrencileri, sivil toplum kuruluşları ve medya araçlarıyla taşeron bir sistemi arkadan yönetmeyi tercih ediyor.

George Soros, bir ülkede operasyona girişmeden önce; radyo, gazete, dergi, televizyon ve video yayınları üzerinden yeni propaganda araçları var etmek, bilimsel ve magazinsel içerikli, insan hakları ilkeleri üstüne sürdürülen yayınları yoğunlaştırmak ve medya muhabirliği üzerinden çevre hakkında sıkı bir istihbari bilgi ağı oluşturmakla işe başlıyor. Arka planda ise bölge üzerine derin sosyolojik ve stratejik çalışmalar yürütülürken; sahanın politik, ekonomik, psikolojik, dini, tarihi ve etnik haritası çıkartılıyor. Mesela 1987'de, parası ödenmediği için yurtdışına gitmeye hazırlanan Rus bilim adamlarına 100 milyon dolar destek vermişti. Ardından "Eğitimi, Marksist-Leninist dogmadan kurtarmak için" yeni kütüphaneler açılması ve öğretmen eğitimi için 100 milyon dolar bağışladı. Rusya'yı internete bağladı. İlk yılki bağış miktarı 5 milyon doları buldu. Bu rakam kısa zamanda 350 milyon dolara çıkacak, Soros fonlarından yararlanan Rusların sayısı 5 milyona ulaşacak ve Moskova'da tek büroyla başlayan Vakıf, 156 Rus kentinde şube açacaktı...

Küresel Operasyonlar Böyle Yapılıyor

Hiç şüphesiz George Soros'un finansal ve siyasi operasyon yaptığı ülkeler Sovyetler Birliği, Sırbistan, Gürcistan ve Kırgızistan ile sınırlı kalmadı. Mesela Soros operasyonlarına maruz kalan ülkelerden biri de Malezya idi. 1997 yılında Tayland'da başlayan ve 'Asya Kaplanları' olarak bilinen birçok Doğu Asya ülkesini etkileyen Doğu Asya Mali Krizi, doğal olarak Malezya'yı da vurmuştu. İlginçtir, 1990'ların başında ekonomileri % 8 ile % 12 arasında yüksek büyüme gerçekleştiren Tayland, Malezya, Endonezya, Filipinler, Singapur ve Güney Kore gibi ülkelerde, 1997 yılına gelindiğinde bir anda büyük bir mali kriz baş göstermişti. Kiriz, çeşitli Doğu Asya ülkelerinin para birimi, borsa ve diğer kıymetlerinin büyük miktarda değer kaybetmesine yol açtı. Dahası, bu ülkeleri yöneten ve Soros vakıflarınca 'diktatör' ilan edilen liderler de tasfiye edildi.

Batılı yatırımcılar, bu bölgedeki siyasi kargaşaları bahane ederek, Doğu Asya ülkelerinde tuttukları portföy yatırımlarını çekmeye başlayınca, bu adım domino etkisi yaparak bölgede küresel bir krizin doğmasına neden olmuştu. Asya krizi süresince Tayland, Endonezya, Filipinler, Malezya ve Güney Kore para birimleri ortalama %47 değer kaybederken, ekonomileri de %46'nın üzerinde gerilemişti. Hiç şüphesiz bu süreçte en büyük yıkım IMF reçetelerini uygulayan Endonezya'da olmuştu. Parasının değeri tam %83 gibi yüksek bir oranla düştü. Sonuçların siyasete yansıması ise halkın sokaklara dökülmesi olmuştu. Nitekim nümayişler büyüdü ve 30 yıldır iktidarda bulunan Endonezya Devlet Başkanı Suharto 1998'de istifa etmek zorunda kaldı. Ancak ilginçtir, Doğu Asya ülkelerinde yaşanan bu krizin hemen ardın, IMF bu ülkelere 'yardım' için giriyordu.

Asya Mali Krizi'nin etkisiyle Malezya'da da durum farklı değildi. Ülkenin resmi para birimi Ringgit, ABD doları karşısında son yılların en düşük seviyesine gerilemişti. Bu garip durumun farkına varan dönemin Malezya Başbakanı Mahathir Muhammed, suni spekülasyona karşı etkin bir mücadele başlattı. Ardından da Malezya para birimi Ringgit'e yapılan bu spekülatif saldırıdan George Soros'u sorumlu tuttu. Başbakan Mahathir, Soros'u Malezya ekonomisini spekülasyonlarla krize sokmakla itham ediyordu. Üstelik, sadece kendi ülkesinde yaşanan finan-

sal sorunlar için değil, krizin yaşandığı tüm Asya para birimlerine yapılan saldırılardan da George Soros'u sorumlu tutuyordu.

Ülkesini 22 yıldır başarıyla yöneten Mahathir Muhammed haklıydı. Hemen bütün Asya ülkelerinde aynı anda baş gösteren bu 'krizin' perde arkasında başka şeyler dönüyordu. Zira krizden hemen sonra, birçok ülke IMF'ye kapılarını açıp çeşitli yardım anlaşmalarını imzalamak zorunda kalmıştı. Ancak Malezya buna direndi. Üstelik Başbakan Dr. Mahathir Muhammed, tüm tehdit ve şantajlara rağmen IMF'yi adeta Malezya'dan kovmuş, ülkesinin kendi olanaklarıyla krizden çıkacağını belirtmişti. Nitekim Malezya kendi olanaklarıyla krizden çıkmayı da başaracaktı. Başbakan Mahathir, Uluslararası Para Fonu IMF'ye meydan okumuş ve bir anda dünyanın gündemine oturmuştu. Dahası, Uluslararası Para Fonu'nun işbirliğini reddeden Mahathir, ülkesini krizden çıkartmakla kalmamış, bir dizi hamle başlatarak Petronas İkiz Kuleleri, Putrajaya ve Cyberjaya şehirleri, Proton arabaları gibi önemli projelere de imza atmıştı.

Ne var ki, derin iktidarın küresel sömürü çarklarını bir ülkeden öyle söküp atmak hiç de kolay bir iş değildi. Daha aynı gün, Malezya'da hükümet karşıtı büyük bir kampanya başlıyordu. Devreye hemen 'Liberal' yayın çizgisiyle hükümete saldıran yeni bir gazete sokuldu. "Temiz toplum-açık toplum" kampanyası başlatan bu gazete, devlet yönetiminin her kademesinde yolsuzluk olduğunu iddia eden haberler yapıyordu. Dahası, Mahathir Muhammed bir anda 'diktatör' ilan edilmişti. Arkasından şiddet gösterileri geldi. Malezya yönetimi, iktisadi düzeni rayına oturtmaya çabalarken, gazete kışkırtıcı yayınlarını sürdürdü. Nitekim istenen olmuştu. Soros'tan beslenen medya, muhalefet ve sivil toplum örgütleri harekete geçerek Başbakan Mahathir'i diktatör olarak ilan ettiler. Sonuçta Malezya'yı 22 yıldır başarıyla yöneten Mahathir Muhammed istifa etmek zorunda kalmıştı.

George Soros'un küresel efendiler adına operasyon yaptığı bir başka ülke de Venezüella'ydı. Amerika ve emperyalizm karşıtı bir duruş sergileyen Hugo Chavez, 1998 yılında oyların yüzde 80'inden fazlasını alarak iktidar olmuştu. Ülkedeki kritik kurumları devletleştirmeye başlayan Chavez, bir anda küresel baronların hedefi haline geldi. Devreye derhal Soros'un finanse ettiği 'sivil toplum örgütleri' girdi. Ülkedeki muhalefet adeta tek bir noktadan yönetiliyormuşçasına harekete geçti. Eylemcilerin arkasında duran AB ve

Amerika, gösterileri durdurmaya çalışan hükümeti 'insan hakları düşmanı' ya da 'diktatör' ilan ederek, iktisadi ambargoyu devreye soktular. Ancak Venezuela'da her şeye rağmen halk yönetime sahip çıkmıştı. Devreye bu kez ordu sokuldu. Ne var ki halk bir kez daha devreye girince, darbe de başarılı olamamıştı.

Peki, George Soros'un dünyanın dört bir yanında 'Açık Toplum Enstitüleri' kurup, 'demokrasi' ve 'özgürlük' adına milyon dolarlar akıtmasının gerçek sebebi ne olabilirdi? Ya da küresel sermaye baronlarının Soros'a vermiş olduğu rol neydi? Sanırım bu soruların cevabını bir Yahudi'den dinlemek çok daha ilginç olsa gerek. Yahudi Müzisyen Gilad Atzmon'a göre Soros, "Örgütlü Yahudilerin dinine tabi olmayan Doğu ve Batı toplumlarının Yahudileştirilmesi" konusunda uzman biriydi. Soros'un desteklediği marjinal grupların, aslında sinagogların görevini yürüttüğünü vurgulayan Gilad Atzmon, böylelikle Yahudilerle aynı korkuları üretip mağdur edebiyatı yapıldığına dikkat çekiyordu.

Gilad Atzmon'un söylediklerinin devamı ise çok daha ilginçti: "Soros, Siyonist bir Yahudi'dir, Siyonist bir Yahudi Ürdün'e, Filistin'e, Amerika'ya para gönderiyor ki Arap ve İslam dünyasındaki gay devrimine destek olabilsin, olan bu. Size Türkiye'de ne olduğunu anlatmamı mı istiyorsunuz? Türkiye'de yaşananlar da bunun aynısı. Aynı strateji kullanılıyor. Hâlâ tatmin olmadıysanız Sara Shulman'ın kitabından daha detaylı bilgiler öğrenebilirsiniz."

Soros'un Eli Türkiye'de

George Soros adının Türkiye'de sıkça gündeme gelmesi, 1999 yılında vermiş olduğu bir konferansla başladı. 20 Haziran 1999 tarihinde Sabancı ailesinin konuğu olarak İstanbul'a gelen Soros, iki gün boyunca iş dünyası, üst düzey bürokratlar, bankacı ve akademisyenlerden oluşan seçkin bir gruba ekonomiyle ilgili konferans verdi. Ancak elbette Soros, spekülatif operasyonlarla yapmış olduğu vurgunları ve desteklediği sivil toplum örgütleriyle iktidarları nasıl devirdiğini değil, kurucusu olduğu Açık Toplum Vakfı'nın hizmetlerini anlattı. Nitekim küresel çapta örgütlediği Açık Toplum Vakfı projesini, Türkiye'de de hayata geçirmek için uzun süreden beri çalıştıklarını söyleyerek, vakfın İstanbul'da şube açacağının sinyalini veriyordu. Böylece Soros, Türkiye'deki bazı dernek ve vakıflara yapmış olduğu yardımları New York'taki vakıf merke-

zinden değil, artık İstanbul'da kurulacak olan şubeden yapacaktı. Bu aynı zamanda, 'yardımların' istenilen doğrultuda kullanılıp kullanılmadığını da kontrol etme anlamına gelecekti.

Her ne kadar Türk kamuoyu Soros'u 1999 yıllarında tanımaya başlasa da onun küresel kolları elbette bu konferansla birlikte Türkiye'ye uzanmış değildi. Bunu görebilmek için biraz daha gerilere, 1961 yılına kadar gitmek gerekiyor. Soros'un küresel eli, 1961 yılında Bilderberg'çi Nejat Eczacıbaşı tarafından kurulan 'Ekonomik ve Sosyal Etüdler Konferans Heyeti'ne kadar uzanıyordu. Zira Soros'un Açık Toplum Vakfı eliyle Doğu Bloku ülkelerinde yapmak istediklerini, Nejat Eczacıbaşı da Ekonomik ve Sosyal Etüdler Konferans Heyeti aracılığı ile Türkiye'de gerçekleştirmek istiyordu. Yani her iki kurumun da amacı, devletçi ve milli yapının küresel kapitalizmin hizmetine girmesini sağlamaktı.

1960'lı yıllar, Türkiye açısından yeni bir dönemi simgeliyordu. Bilderberg'ci küresel baronlar, Adnan Menderes Hükümeti'ni askeri bir darbeyle devirmiş, darbeden sadece beş ay sonra da stand-by anlaşması imzalayarak IMF yoluyla Türkiye'ye girmişlerdi. Dolayısıyla şimdi Türk siyasetini, ekonomisini küresel siteme entegre etmek için yol gösterici ve stratejik akıl üreten bir 'sivil toplum örgütüne' ihtiyaç vardı. Küresel baronların Türkiye'de 18 yıl boyunca temsilciliğini yapmış olan Muharrem Nuri Birgi, Nejat Eczacıbaşı'nın yakın dostuydu. Onu 1965 yılında İtalya'da yapılan Bilderberg toplantısına götürüp baronlarla tanıştırdığı gibi, Ekonomik ve Sosyal Etüdler Konferans Heyeti'nin kurulması için Eczacıbaşı'nı motive eden de yine Birgi'den başkası değildi. İşte 27 Mayıs darbesi sonrasında şekillenen ve 1961 Anayasası'yla ana hatları çizilen bu yeni döneme yön verme görevi, Nejat Eczacıbaşı'nın Ekonomik ve Sosyal Etüdler Konferans Heyeti'ne düşecekti.

Ekonomik ve Sosyal Etüdler Konferans Heyeti çevresinde örgütlenen küresel baronların Türkiye temsilcileri, döneme damgasını vuran kalkınma planlarının nasıl olması gerektiğine, devletin üstleneceği role ve nasıl bir toplum yapısının ortaya çıkması gerektiğine dair 'bilimsel çalışmalar' adı altında toplumsal mühendislik faaliyetlerine girişmişlerdi. Söz konusu kurum aracılığıyla, yurt genelinde konferanslar düzenleniyor, iş toplantıları organize ediliyor ve 'tabu' sayılan konularda raporlar hazırlanarak kamuoyu ve hükümete önerilerde bulunuluyordu. Böylelikle

hem ithal ikameci sanayileşmenin özendirilmesi, hem de Türk toplumunun 'çağdaşlaştırılması' hedefleniyordu.

Konferans Heyeti'nin kurucuları arasında Nejat Eczacıbaşı, Behçet Osmanağaoğlu, Şeci Edin, Vakur Versan, Nuri Eren, Robert W. Kerwin ve Nezih Neyzi vardı. Kuruluş, 1960'ların siyasal, ekonomik ve toplumsal gelişmelerinin şekillendirdiği bir stratejik bağlam içinde, karar alıcılar üzerinde doğrudan etkisi olan çalışmalar yaparak, bir düşünce kuruluşu olmanın ötesinde, siyasi denklemde de etkin bir rol oynadı. Türkiye'nin Batı'yla bütünleşmesini hızlandırmak için, iş dünyasından, üniversitelerden ve farklı kesimlerden tanınmış simalar, Ekonomik ve Sosyal Etüdler Konferans Heyeti adı altında bir araya getiriliyordu. Konferans Heyeti, düzenledikleri toplantıları, konferansları ve seminerleri kitap haline getirerek 1960'lar ve 1970'ler boyunca Türkiye'nin düşünce hayatında hayli etkili oldu. Dahası, TÜSİAD'ın fikir babası ve kurucularından da olan Nejat Eczacıbaşı, ayrıca tam sekiz yıl TÜSİAD Yüksek İstişare Konseyi Başkanlık Divanı üyeliği, 1980 - 1981, 1982 - 1984, 1985 ve 1986 dönemlerinde ise TÜSİAD Başkanlığı yaparak bu misyonunu sürdürdü.

Öyle ki, 2 Ağustos 1971 yılında kurulan TÜSİAD'ın kuruluş gerekçeleri de Konferans Heyeti'nin kuruluş gerekçeleriyle birebir aynıydı. Derneğin kurucuları, kuruluş protokolünde derneğin amacını şu şekilde ortaya koymuştu: "Anayasamızın öngördüğü karma ekonomi prensiplerine ve Atatürk ilkelerine uygun olarak, sanayi ve hizmet alanlarında çalışan meslek, bilim ve işadamlarının bilgi, tecrübe ve faaliyetlerini ahenkleştirerek değerlendirmek suretiyle, Türkiye'nin demokratik ve planlı yollarla kalkınmasına ve Batı uygarlık seviyesine çıkarılmasına yardımcı olmak amacıyla kurulan Türk Sanayicileri ve İşadamları Birliği'nin devamlılığını sağlamak ve görevlerini yürütmek üzere lüzumlu mali yardımları, mutabık kalınacak esaslar dâhilinde, müştereken yapacağımızı taahhüt ederiz."

Türkiye'deki Küçük Bilderberg

1990'lı yıllara gelindiğinde, Sovyetler Birliği dağılım sürecine girmişti. Dolayısıyla artık komünizme karşı konumlandırılmış yapılanmalara gerek yoktu. Bundan böyle antikomünizm organizasyonları yerine; demokrasi, özgürlük ve insan hakları gibi para-

van kavramları kullanıp, istenmeyen iktidarları 'şiddetsiz eylemler' yoluyla devirecek stratejik akıl üreten sivil toplum örgütlerine ihtiyaç vardı. Nitekim bunu gören Ekonomik ve Sosyal Etüdler Konferans Heyeti, çok geçmeden yeni bir oluşuma gitmeye karar vermişlerdi. Şubat 1993 yılında gerçekleştirilen Ekonomik ve Sosyal Etüdler Konferans Heyeti Genel Kurulunda, derneğin bir "stratejik araştırmalar kurumuna" dönüştürülmesi için Yönetim Kurulu'na yetki verildi. Nitekim hazırladıkları raporlarla yaklaşık otuz yıl boyunca siyasete istikamet çizen, sosyal hayatı dizayn etmeye çalışan Konferans Heyeti, 30 Mart 1994 tarihli genel kurulda almış olduğu kararla, kurumun yeni adının Türkiye Ekonomik ve Sosyal Etüdler Vakfı (TESEV) olmasına karar verdi.

Yeni kurulan Türkiye Ekonomik ve Sosyal Etüdler Vakfı'nın (TESEV) kurucuları arasında; akademisyenler, bürokratlar, iş adamları, yöneticiler, sanayiciler, gazeteciler, sendika liderleri ve çeşitli meslek sahiplerinden 200 yüzü aşkın kişi vardı. Ancak dikkatli bakıldığında, vakfın en önemli kurucu üyelerinin çeşitli tarihlerde Bilderberg toplantılarına katılmış ağır toplardan oluştuğu gözlerden kaçmıyordu. Mesela kurucular arasında yer alan Kemal Derviş, Gazi Erçel, Cem Boyner, Mehmet Ali Birand, Gülten Kazgan, İlter Türkmen, Tarık Şara, Jak Kamhi, Üstün Ergüder, Erkut Yüceoğlu, Nuri Çolakoğlu, Hasan Cemal, Soli Özel, Gündüz Aktan ve Zekeriya Yıldırım gibi isimler, aynı zamanda Bilderberg toplantılarının da müdavimleriydiler.

Öte yandan TESEV'in yönetim kurulu başkanlığına da yine ilginç bir isim getirilmişti: Aynı zamanda B'nai B'rith üyesi de olan Yahudi kökenli işadamı İshak Alaton... Üstelik İshak Alaton TESEV içerisindeki tek B'nai B'rith üyesi de değildi. Vakfın kurucu üyeleri arasında yer alan Jak Kahi'yi de unutmamak gerekiyor. Daha sonraki yıllarda çeşitli değişiklikler olsa da TESEV ilk kurulduğunda yönetim kurulu üyeleri arasında Asaf Savaş Akat, Vural Akışık, Selim Alguadiş, Erdoğan Alkin, Ahmet Demirel, Bülent Eczacıbaşı, Üstün Ergüder, Osman Kavala, Hüsamettin Kavi, Ümmühan Koldaş, Oğuz Özerden, Ergun Özsunay, Can Paker ve Mete Sayıcı gibi isimler vardı.

Vakfın idari yönetimi, üç yürütme organından oluşuyordu: Mütevelliler Kurulu, Yönetim Kurulu ve Denetim Kurulu... Ancak söz konusu vakfın, 'Yüksek danışma kurulu' diye ayrıca önemli bir organı daha var. Doğrusu bu idari yapılanma şeklinin adeta

Bilderberg örgütlenme biçimini andırdığını belirmemiz gerekiyor. Yüksek Danışma Kurulu; vakfın kuruluş ve çalışmalarında tanıtım ve gelişiminde üst düzeyde katkıları olan vakıf kurucuları ile vakfın amaç ve ilkelerini benimseyerek vakfa maddi ve manevi katkıda bulunan kişilerden oluşuyordu. Bu kişiler arasında İshak Alaton, Bülent Eczacıbaşı, Kemal Derviş, Ali Sabancı, Nuri Çolakoğlu, Ethem Sancak, Cüneyd Zapsu, Tarhan Erdem ve Feyyaz Berker gibi Türkiye'nin önde gelen isimleri vardı.

Vakıf senedinde yer aldığı şekliyle TESEV'in amacı; "Türkiye ve dünyadaki değişim ve gelişmeleri izleyerek, toplum yaşamının her alanını kapsayan konularda bilimsel araştırmalar yapmak, yaptırmak, bunları kamuoyuna ve ilgili kurum ve kuruluşlara sunarak çözüm seçeneklerinin oluşmasına katkıda bulunmak; bu araştırmalar ışığında eğitim çalışmaları yürütmek" olarak açıklanıyordu. Ne var ki vakıf kurulduktan sonra yapmış olduğu çalışmalara dikkatlice bakıldığında; siyasal iktidarı ve toplumu yönlendirme, algı oluşturma ve seküler değişim ve dönüşümü sağlama gibi kuruluş amaçlarının dışına çıkarak çeşitli çalışmalar yaptığı da gözlerden kaçmıyordu.

Mesela tesadüf müdür bilinmez ama TESEV'in 17/25 Aralık darbe girişiminin yıldönümünde tam beş kez 'Yolsuzluk Raporu' hazırladığı görülüyor. Türkiye'nin seçime doğru gittiği o günlerde; 'yolsuzluk' algısının sürdürülmesi için 15 Kasım 2014 Tarihli "Yolsuzlukla Mücadele Değerlendirmesi: Türkiye Yönetici Özeti", 18 Kasım 2014 tarihli "Yolsuzlukla Mücadele-SELDI Güneydoğu Avrupa ve Türkiye Bölgesel Değerlendirme Raporu", 15 Ocak 20014 tarihli "TESEV'in Önerdikleri: Yolsuzlukla Mücadele Mevzuatı ve Uluslararası Müktesebat" yayını ve 26 Şubat 2015 tarihli "Yolsuzluk ve Yolsuzlukla Mücadele Türkiye Değerlendirme Raporu" gibi çalışmalar hem vakfın resmi sitesinde, hem de ulusal basın kanalıyla kamuoyu ile paylaşılıyordu.[284]

TESEV yönetimine göre bu raporlar; TESEV İyi Yönetişim Programı'nın Kalkınma ve Entegrasyon için Güneydoğu Avrupa Liderliği (SELDI) ağı kapsamında gerçekleştirdiği çalışmaların bir ürünüydü. SELDI işbirliğinin ilk aşaması olan 2012 – 2014 dönemi eylem gündeminin bir sonucu olan bu raporlar, Türkiye'deki 'yolsuzluğun' boyutlarına dair bilimsel veriler sunmanın

284 http://tesev.org.tr/tr/yayin/yolsuzluk-ve-yolsuzlukla-mucadele-turkiye-degerlendirme-raporu.

yanı sıra, hâlihazırdaki kanuni uygulamalara, yolsuzlukla mücadelede bağımsız yargının önemine, yolsuzluğun ekonomiye olan etkilerine, sivil toplumun rolüne ve uluslararası işbirliğinin getirilerine değinmekteydi.

Vakfın resmi kayıtlarına göre TESEV'in yıllık bütçesi 2 milyon dolar civarındaydı. Can Paker'e göre bunun sadece %20'si Soros Vakfı tarafından karşılanıyordu. Ancak TESEV ayrıca Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı, Dünya Bankası ve küresel ağın diğer organizasyonlarından da önemli ödenekler aldığını belirtmeliyiz. MHP Ordu eski Milletvekili Rıdvan Yalçın'ın 2009 yılında vermiş olduğu soru önergesini yanıtlayan dönemin Başbakan Yardımcısı Hayati Yazıcı, Türkiye'de faaliyet gösteren 39 vakfa 27 Şubat 2008 tarihinden itibaren çeşitli ülkelerin para birimleriyle toplam 40 milyon dolar (61 milyon TL) yardım yapıldığını açıklayacaktı. Elbette bu yardımlardan aslan payı yine TESEV'e düşmüştü.

Hayati Yazıcı'nın vermiş olduğu bilgilere göre TESEV'in 2008 - 2009 yılları arasında yurtdışından yardım aldığı kuruluşlar ve ödenen para miktarları şöyleydi: Department of State (13 bin 528,28 ABD Doları), British Council (750 İngiliz Sterlini), UNDP Türkiye Temsilciliği (9 bin 189 ABD Doları), World Bank (36 bin 121,66 ABD Doları), Internal Displacement Monitoring Centre (4 bin 135,90 ABD Doları), World Bank (70 bin 751,87 ABD Doları), World Bank (10 bin ABD Doları), İsveç İstanbul Konsolosluğu (16 bin 470,72 YTL Geneva Center for DCAF (6 bin 681 ABD Doları), Geneva Center for DCAF (5 bin 914 ABD Doları), World Bank (3 bin 622,70 ABD Doları), World Bank (1000 ABD Doları), World Bank (4 bin 150,78 YTL), Instituto de Estudos Internacionais (7 bin 25 Euro), Institute for Philantropy Temple Place (327 İngiliz Sterlini), Açık Toplum Enstitüsü (175 bin 485 ABD Doları), Avrupa Komisyonu Türkiye Delegasyonu (65 bin 941,33 Euro)...

Yazıcı'nın vermiş olduğu rakamlara biz de bazı ilaveler yapalım. Mesela 2005 - 2007 yılları arası TESEV'e Dünya Bankası'ndan 296 bin 912 dolar ve 36 bin 648,25 TL, CIA'ye yakınlığıyla bilinen Freedom House'tan 513 bin dolar, yine CIA'yenin şemsiyesi altındaki National Endowment Democracy'den 26 bin 650 dolar, DCAF'tan (Geneva Centre for the Democratic Control of Armed Forces) 16 bin 40 Avro, European Institute'den 2 bin

934 dolar, UNDP'den 20 bin ve 32 bin dolar, Center for International Private Enterprise'den 20 bin dolar ve Açık Toplum Enstitüsü'nden 18 bin 598 avro geldi. Bu paraların hepsinin de 'araştırma ve geliştirme faaliyetlerinde kullanılmak' üzere gönderildiği belirtilse de yardım aralıklarının Ak Parti döneminde sıklaştığı da bariz şekilde görülen bir başka önemli nokta.

TESEV'in 183 Numaralı Üyesi

Üyeleri arasında Türkiye'nin kalburüstü isimlerinin bulunduğu TESEV, öyle her isteyeni üye olarak kabul etmiyordu. Vakıf senedinin 6. maddesi gereğince vakıf üyeleri, vakfın amaçlarıyla ilgili faaliyetleri ve vakfa katkıları nedeniyle 1 Ocak 2002 tarihine kadar yönetim kurulu tarafından genel kurula seçilen kişilerden oluşuyordu. Tesadüf müdür bilinmez ama bu kural aynı zamanda Bilderberg yönetim sisteminde de mevcut. Zira Bilderberg daimi üyeleri de Yürütme Kurulu üyelerinin belirlediği kişilerden seçiliyor. Yine TESEV'in vakıf senedine yer alan bir başka ilginç kural daha vardı. Buna göre vakfın kurucuları istese de istifa edemezlerdi.

Şimdi TESEV'in yönetim konusundaki ilkelerini bir kenara bırakıp, vakfın en ilginç kurucu üyelerinden birine dönelim. Öyle ki, onun Soros destekli bir vakfın kurucu üyeleri arasında yer alması, herkes tarafından şaşkınlıkla karşılanacaktı. O isim, 2010 yılında skandal bir seks kaseti sonucunda Cumhuriyet Halk Partisi'nin başına getirilen Kemal Kılıçdaroğlu'ndan başkası değildi. Bu ilginç durum, CHP içerisindeki çekişmeler nedeniyle su yüzüne çıkmıştı. CHP'ye yakınlığıyla bilinen 'gerçekgündem.com' sitesinin Genel Yayın Yönetmeni Barış Yarkadaş'ın kaleme aldığı "Kılıçdaroğlu TESEV üyesidir" başlıklı yazısı, kelimenin tam anlamıyla ortalığı karıştırmıştı. Sözde kapitalizme karşı olan, işçi haklarını savunan sol görüşlü bir siyasetçi, Soros'tan beslenen emperyalist bir vakfın kurucu üyesiydi.

CHP Genel Merkezi, Kemal Kılıçdaroğlu'nun TESEV'e üye olduğuna yönelik haberleri önce "Asparagas ve tamamen hayali" olarak niteledi. Ancak Kılıçdaroğlu'nun danışmanlarının kaleme aldığı "Haber asparagastır" bildirisi, açıkçası işe yaramamıştı. Zira iddianın sahibi Barış Yarkadaş, Kemal Kılıçdaroğlu'nun TESEV üyeliğini gösteren belgeyi yayınladı. Buna göre Kılıçdaroğ-

lu, TESEV'in 183 numaralı kurucu üyesiydi. Nitekim bu üyeliğin inkâr edilemez bir noktaya geldiğini gören CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, Ulusal Kanal'da gazetecilerin sorularını yanıtlarken; "TESEV'den istifa edemiyorum. Vakıf kurucularının istifası hukuken mümkün değil. Biz TESEV'i kurduğumuzda Soros falan yoktu" diyerek kendini savunacaktı.

Peki, "bunda ne var, neden diğer üyelerin değil de sadece Kılıçdaroğlu'nun üyeliği yadırganıyor?" diyebilirsiniz. Ancak söz konusu kişi, olaylı bir kaset sonucunda CHP'nin genel başkanlık koltuğuna oturduğundan, kafalarda soru işaretleri oluşması doğaldı. Doğrusu Kılıçdaroğlu'nun söz konusu vakfa üyeliği ile CHP genel başkanlığına gelmesi arasında doğrudan bir bağ olduğuna dair elimizde herhangi bir somut belge yok. Ancak CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'ın kaset skandalıyla görevden uzaklaştırılmasından sonra, Kemal Kılıçdaroğlu'na medya tarafından yolsuzluk şovlarıyla 'dürüst lider' imajları oluşturulmak istenmesi kafaları karıştıran bir durumdu. Öyle ki, büyük bir medya rüzgârını arkasına alan Kılıçdaroğlu, Hindistan Bağımsızlık Hareketi'nin siyasi ve ruhani lideri Mahatma Gandi'ye benzetilerek bugünlere hazırlandığının açık bir göstergesiydi. Nitekim Deniz Baykal'ın istifasından sonra yapılan kurultayda, delegelerin hemen tamamının oyunu alarak, Mustafa Kemal'e bile nasip olmayacak bir oy çokluğuyla CHP Genel Başkanı olacaktı.

Kemal Kılıçdaroğlu, iktidara susamış sol için büyük umutlarla CHP genel başkanlık koltuğuna oturmuştu oturmasına ama daha ilk günden itibaren hakkındaki ilginç tartışmalar yapılacaktı. Zira göreve gelmeden önce gerek kişiliği, söyledikleri, çizgisi, tutumu ve davranışları, daha solda bir siyaset üreteceği izlenimi veriyordu. Ancak öyle olmadı. CHP genel başkanlığı koltuğuna oturalı henüz 4 ay geçmişti ki, söyledikleri, tutum ve davranışları, yürüttüğü çizgisi, giderek o izlenimi silikleştirmişti. Bu ani değişiklik, bir nevi Bülent Ecevit'in "Ortanın Solu" projesinin benzeriydi.

Parti Meclisi listesine sokmak istediği sol-liberaller dengesi, uygulamada giderek liberallere doğru kaydı. Bir yandan küresel hegemonyanın Türkiye uzmanı Kemal Derviş ile partiye gelmesi için yoğun görüşmeler yaparken, diğer yandan da Milli Görüş kökenli Mehmet Bekaroğlu'nu, ANAP'ın ağır toplarından İlhan Kesici'yi, PKK'ya yakınlığıyla bilinen Sezgin Tanrıkulu'nu partiye alarak adeta dört eğilimli siyasi bir ekol oluşturdu. Aslında

bu hamle, hem Soros vakıflarının asıl misyonu olan "ılımlı" ve "liberal" çizgisiydi, hem de 2009 yılından sonra kendi bağımsız politikalarını izlemeye başlayan Ak Parti'ye karşı bir alternatif oluşturma çabalarıydı.

Kılıçdaroğlu, CHP genel başkanlığı koltuğuna oturur oturmaz, partinin politikalarına yön vermek için "Arama Konferansları" adı altında bir dizi toplantılar organize edildi. Bu toplantıları organize eden, moderatörlük yapan kişi ise oldukça ilginçti. TESEV'in 36 nolu yönetim kurulu üyesi ve Soros'un desteklediği Sabancı Üniversitesi Öğretim Görevlisi Doç. Dr. Oğuz Babüroğlu... Babüroğlu, 16 yaşında burs kazanmış, lise eğitimi için İngiltere'ye gitmiş, üniversite ve yüksek lisansını da yine bu ülkede tamamlamıştı. Ardından, yine burslu olarak Amerika'nın Philadelphiya kentinin yolunu tutarak, Wharton School of the University of Pennsylvania'da doktora yapmıştı. Doktora sonrası, öğretim üyesi ve danışman olarak bir süre Amerika'da çalıştı. Burada "eylem içerisinde öğrenme ve anlama, eyleme dâhil olma, anlamak için değişim yapmaya çabalama" gibi konularda çalışmalarda bulunmuş, 'Arama Katılımlı Yönetim Danışmanı' olmuştu.

TESEV'in kıdemli üyesi Oğuz Babüroğlu, CHP için biri İstanbul, diğeri de Van'da olmak üzere iki kez 'Arama Konferansı' düzenledi. Babüroğlu'nun organize ettiği 'Arama Toplantıları'nın ilki, Umut Oran'ın öncülüğünde İstanbul Swissotel'de yapıldı. Toplantıya katılan Önder Sav, Kemal Anadol, Hakkı Suha Okay, Akif Hamzaçebi, Muharrem İnce, Haluk Koç gibi CHP'nin ağır topları, bu organizasyondan son anda haberdar edilmişlerdi. Ortada CHP'nin alışık olmadığı bir tablo vardı. Herkesin yakasına ilk isminin yazıldığı bir kart takılmıştı. Ayrıca bütün partililerden, hiyerarşiyi bir kenara bırakıp birbirlerine ilk isimleriyle hitap etmeleri isteniyordu.

Üstelik davetlilerin büyük bölümü; CHP ile ilgisi olmayan, CHP'yi 'tutuculukla' suçlayan, eleştirel bakan, sivri ve aykırı isimlerden oluşuyordu. NATO'nun Afganistan'daki kıdemli sivil temsilciliği görevini üstlenen Hikmet Çetin, Koç Üniversitesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Fuat Keyman, Diyanet İşleri Başkanvekili Dr. Fahri Demir, Türkiye Kadın Girişimler Derneği Başkanı Gülseren Onanç, Modacı Bahar Korçan, gazeteciler Murat Yetkin, Sabahattin Önkibar ve Nuray Mert... Toplantıda zaman zaman tartışmalar çıktı. Kemal Anadol ve Muharrem İnce gibi parti yöneticileri, konuşmacılara sık sık tepki gösterdiler. Ancak

Kemal Kılıçdaroğlu her seferinde "müdahale etmeyin" diye uyarıyordu. Kısacası CHP, Soros destekli bir vakıf eliyle liberalleştirilmek isteniyordu.

Oğuz Babüroğlu öncülüğünde yapılan Arama Konferansları'nın ikincisi de Van'da yapıldı. 2011 seçimleri öncesi ve yeni anayasa çalışmalarının yapıldığı bir dönemde düzenlenen Van Arama Konferansı'nda, 'Kürt Sorunu' masaya yatırılarak 'vatandaşlık tanımı' ve 'anadilde eğitim' gibi konular tartışıldı. Toplantıda; anayasada vatandaşlık tanımı yapılarak etnik vurgulara yer verilmemesi, ana dilde eğitimin serbest bırakılması, Öcalan'ı da kapsayacak şekilde bir genel af çıkarılması, Hakikatleri Araştırma Komisyonu kurulması, Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı'nın kabul edilmesi ve silahların susması gibi kritik kararlar alındı. Dahası, bölgede politika yapan herhangi bir siyasi parti ya da grubu hedef almama kararı[285] da çıktı. Konu başlıklarına bakılırsa, bu HDP'ye uzanan açık bir 'barış' eliydi ve kurulacak ittifakın da ilk belirtileriydi. Zira HDP ile çekişmeme yönünde bir eğilim benimsenmişti. İşte Kemal Kılıçdaroğlu'nun geldikten sonra sürekli "Yeni CHP" demesinin sebebi buydu.

Bütün eleştirilere rağmen, toplantılar eksiksiz yapıldı. Ancak Kılıçdaroğlu dışındaki parti yöneticilerinin tepkileri ve müdahaleleri yüzünden somut bir sonuç çıkmamıştı. Zira partinin önde gelen isimleri, Kemal Kılıçdaroğlu'na "Bu toplantılar da nereden çıktı, biz neyi arıyoruz?" gibi endişeli sorular yöneltiyordu. Üstelik o günlerde Kılıçdaroğlu'nun TESEV'in kurucu üyesi olduğunu da kimse bilmiyordu. Tabi toplantıları yöneten Oğuz Babüroğlu'nun George Soros'tan para alan TESEV'in yönetim kurulu üyesi olduğunu da...

Nitekim Arama Konferansları'nda tartışılan konular, 17 Ekim 2011 tarihinde CHP lideri Kılıçdaroğlu başkanlığında toplanan MYK'da da görüşülme kararı alındı. Üstelik Konferansların moderatörü Oğuz Babüroğlu, bu kez de MYK toplantısına katılarak partililere 'brifing' verecekti. Ne var ki bazı CHP'liler bu toplantıda da sert eleştirilerini sürdürdü. Başta Grup Başkan Vekili Akif Hamzaçebi ve İzmir Milletvekili Birgül Ayman Güler, hukukçu kurmayların hazırladığı "10 Başlıkta CHP'nin Anayasa Vizyonu" raporunda yer alan 'vatandaşlık tanımı' ve 'anadil öğrenimi' konusundaki çekincelerini dile getirdi. Grup Başkan Vekili Akif

285 Emin Pazarcı, Takvim, 12 Aralık 2011.

Hamzaçebi, konunun yetkili organlarda tartışılmadan MYK'ya getirilmesini eleştirdi.

Daha sonra ne mi oldu? Kemal Anadol, Hakkı Suha Okay, Haluk Koç ve Önder Sav gibi isimlerle "Arama Toplantısı" yapılamayacağını anlayan Kılıçdaroğlu, toplantıları onlardan habersiz sürdürdü. Daha sonra ise Arama Konferansları'nda itiraz eden, sorun çıkaranlar tasfiye edildi. CHP'nin mutlaka değişmesi gerektiğini söyleyerek 'ılımlı solculuk' yapılmasını önerenler ise milletvekili ve parti yöneticisi yapıldı. CHP'ye yapılan Soros makyajı şimdilik tamamlanmıştı...

Soros'un Türkiye'de Desteklediği Parti

George Soros'un Türkiye'deki faaliyetleri, elbette sivil toplum örgütlerine yapmış olduğu 'yardımlarla' sınırlı değildi. Bizzat kurdurduğu ya da maddi olarak desteklediği sivil toplum kuruluşları eliyle, ülkelerin milli siyasetini de etkilemek isteyen Soros, Türkiye'deki siyasal yaşamı doğrudan yönlendirmek için ilk hamlesini 1995 yılında yaptı. Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte, NATO'nun konsept değişikliğinin sivil ayağını yürütmek George Soros'a düşmüştü. Öncelikle Sovyetler'den kopan demirperde ülkeleri ve Türki cumhuriyetlerinde çeşitli sivil girişimler oluşturan Soros, 1990'lı yıllardan sonra Türkiye'de yükselen 'İslami duyarlılığa' da kayıtsız kalmadı. Açık Toplum projesiyle 'ılımlı İslam' ve 'liberal siyaset' politikasını Türkiye'de uygulamak için vakit kaybetmeden harekete geçmişti.

1994'lü yıllar, Türkiye'de Refah Partisi'nin yerel yönetimlerde yıldızının parladığı yıllardı. Ekonomik krizler, yolsuzluklar ve her geçen gün artan terör eylemleri nedeniyle, Türk halkı mevcut siyasi partilerden sıkılmıştı. Halk siyasette yeni bir arayışa yönelirken, Sovyetler Birliği'nin dağılması da Türkiye'de büyük bir İslami duyarlılığın oluşmasına neden olmuştu. Ancak bu, küresel baronların hiç hoşuna gidecek bir durum değildi. Ne yapıp edip, bir alternatif oluşturulmalıydı. Elbette devreye George Soros girecekti. Mesela açık toplumcu bir liberal parti kurdurularak; hem Refah Partisi'nin yükselişi önlenebilirdi, hem de siyasetten soğuyan halka yeni bir alternatif sunulabilirdi. Nitekim de öyle oldu. Ne var ki biz bu gerçeği ancak, Soros'un 1999 yılındaki itirafıyla öğrenecektik.

George Soros, gerek 1999 yılında İstanbul'da vermiş olduğu konferansta, gerekse basına verdiği mülakatlarda, Türkiye'deki siyasi bir partinin kurulmasına ve seçime girmesine destek verdiğini söylüyordu. Soros, partinin barajı geçemediğini, aldığı oy oranının da ülke genelinde çok düşük düzeyde kaldığını belirterek, bunun hangi parti olduğu konusunda ipucu vermekten de geri durmamıştı. Soros'un destek verdiği parti, Cem Boyner'in Yeni Demokrasi Hareketi (YDH) idi. Gerçi Soros isim vermemişti ama hem o dönem YDH'nın almış olduğu oy oranı hem de partinin kuruluşunda yer alan isimlerin Soros'a yakın kişilerden oluşması, söz konusu partinin YDH olduğunu açık şekilde ortaya koyuyordu.

Yeni Demokrasi Hareketi (YDH), Soros'un da nihai hedefi olan özelleştirme, açık toplum, çoğulculuk, serbest piyasa ve özgürlük gibi liberal değerleri ön plana çıkartıyordu.[286] Zaten genel başkanlığını Bilderberg'ci Cem Boyner'in yaptığı YDH, çoğu Soros'cu vakıflara üye Asaf Savaş Akat, Cengiz Çandar, Can Paker, Etyen Mahçupyan, Kemal Anadol, Mehmet Altan, Kemal Derviş ve Kenan Yılmaz gibi sanayici, işadamı, yazar ve akademisyenlerin katılımıyla kurulmuştu. Özellikle Kemal Derviş'in 22 Aralık 1994'te kurulan YDH'nin kurucuları arasında yer almasından anlaşılıyor ki, onun siyasete hazırlanma hikâyesi, 2002 yılından çok daha önce yazılmıştı. YHD'nın Genel Başkanı Cem Boyner ise partiyi kurduktan altı ay sonra İsviçre'nin Cenevre kentinde yapılan Bilderberg toplantısına davet edilecekti. Kuruluşundan itibaren medyadan büyük destek gören YDH, bu ilgiye rağmen katıldığı 1995 genel seçimlerinde büyük bir hezimete uğradı. Almış olduğu %0,48'lik oy oranıyla büyük bir hayal kırıklığı yarattı. Soros'un partisi, halk tarafından rağbet görmemişti.

Soros'un desteklediği parti başarılı olamamıştı ama onun kitabında pes etmek de yoktu. O, 'Açık Toplum' projesini bütün dünyada uyguladığı şekliyle, yani 'sivil toplum' örgütleri ve eğitim kurumları aracılığıyla gerçekleştirmeye kararlıydı. Macaristan, Polonya, Romanya, Gürcistan, Sırbistan ve Rusya'da yaptığı gibi önce eğitime el attı. Zira Sabancılar'ın Soros'u Türkiye'ye davet etmelerinin asıl nedeni de buydu. Nitekim çeşitli görüşmeler neticesinde, Sabancı Üniversitesi ile Soros Açık Toplum Vakfı arasında işbirliği anlaşması imzalandı. Dahası önemlisi Soros, Orta

286 Yeni Demokrasi Hareketi Tüzük ve Programı, TBMM Kütüphanesi, s. 60.

Avrupa Üniversitesi ile Sabancı Üniversitesi ortak girişiminin de mütevelli heyeti başkanı olmuştu.

Üçgendeki Tezgâh

Türkiye kamuoyu Kemal Derviş ismini belki DSP-MHP-ANAP koalisyonu döneminde duymuştu ama yukarıda bahsettiğimiz gibi, küresel baronlar onu Türk siyasi hayatına 1994 yılından itibaren hazırlamaya başlamışlardı. Öncelikle Bilderberg çevrelerinin Türkiye'deki üssü TESEV'in kurucuları arasına sokulan Kemal Derviş, ardından da bizzat Soros'un destekleriyle kurulan Cem Boyner'in Yeni Demokrasi Hareketi'nde (YDH) kurucu üye yapıldı. Ayrıca Kemal Derviş'in Soros destekli Sabancı Üniversitesi Uluslararası Danışma Kurulu üyesi olduğunu da belirtmemiz gerekiyor. Derviş'in gerek Türkiye'ye gelmeden önceki bağlantıları, gerekse Türkiye'deki bakanlığı döneminde kurduğu küresel ilişkileri mercek altına anlandığında, onun sıradan bir isim değil, beynelmilel finans baronlarının önemli elemanlarından biri olduğu açıkça görülüyordu.

Derin iktidarın küresel efendileri, Kemal Derviş'in Türkiye'deki siyasi görevi bittikten sonra da onu ortada bırakmamışlardı. Derviş, 15 Ağustos 2005 tarihinde dört yıl süreyle görev yapacağı üç milyar dolar bütçeli, 4 bin çalışanlı ve 166 ülkede örgütlü Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı (United Nations Development Programme-UNDP) gibi önemli bir kuruluşun başına getirilecekti. Bu kuruluş, Amerikan küresel sermayesinin az gelişmiş ülke ekonomilerini, kalkınma stratejilerini ve ekonomik gelişimlerini izlemek için konumlandırılmış küresel örümcek ağının parçasıydı.

Burada dikkat çeken bir başka önemli husus, Kemal Derviş'in UNDP'nin başına getirildiği bir dönemde, aynı ekibin diğer üyeleri de başka önemli kurumların başına geçiriliyordu. Mesela küresel örümcek ağının en kıdemli üyelerinden ve Derviş'in yakın arkadaşı olan Yahudi asıllı Paul Wolfowitz Dünya Bankası başkanlığına, Dünya Bankası'ndan ayrılan Yahudi asıllı James Wolfensohn Filistin-İsrail Özel Temsilciliği'ne, Ortadoğu'da IMF etkinliğinin artırılması ve İsrail ekonomisinin güçlendirilmesi için de Siyonistliği tescillenmiş IMF Başkan Yardımcısı ve Kemal Derviş'in 'kankası' Stanley Fisher da İsrail Merkez Bankası'nın

başına getiriliyordu. Söz konusu bu üç ismin, aynı zamanda CFR üyesi olduğunun da altını çizmemiz gerekiyor.

Hiç şüphesiz Kemal Derviş, küresel çaptaki kariyer basamaklarını hızlı yükselen şanslı Türklerdendi. Lisans ve lisansüstü eğitimini İngiltere'deki Londra Ekonomi Okulu'nda tamamlayan Derviş, ardından ABD'nin Princeton Üniversitesi'nde doktora yaptı. 1973-1977 yılları arasında ODTÜ ve Princeton üniversitelerinde ekonomi dersleri verdikten sonra, 1977'de küresel hegemonyanın en önemli finans kurumu olan Dünya Bankası'na girdi. Dahası, bu kurumda tam 19 yıl çalıştıktan sonra, 1996 yılında Ortadoğu ve Kuzey Afrika'dan sorumlu başkan yardımcılığı gibi önemli bir göreve getirildi.

1999'lu yılların sonuna doğru geldiğinde, Türkiye ekonomisi resmen dibe vurmuştu. Büyüme endeksi eksilere kadar gerileyerek %-6.1 olmuş, yani ekonomi %6 oranında küçülmüştü. Dahası, enflasyon %70'lere yükselmiş, bütçe açıkları büyümüş, hazine faizlerinin yıllık ortalama bileşik oranı %106'lara[287] kadar fırlamıştı. Bu zor koşullar altında çırpınan Türkiye, 1999 yılında IMF Stand-by desteği ile üç yıllık bir programı uygulamaya koydu. Ancak bu kötü gidişe IMF de çare olmamıştı. Kasım 2000 yılının sonuna gelindiğinde, likidite sıkışıklığı hat safhaya ulaşmıştı. Ekim ayında %39 olan gecelik faiz oranı, Kasım ayında %95'e, Aralık ayında ise %183'e kadar yükselmişti.

Başbakan Bülent Ecevit'in "Sanki düğmeye basmışlar gibi" dediği bir dönemde, kendisine Türkiye'yi bu ortamdan çıkaracak sürpriz bir isim önerilmişti. Dünya Bankası'nın kıdemli bir bürokratını Türkiye'ye getirmesi isteniyordu. Bu isim, o dönem ABD Savunma Bakan Yardımcısı görevinde bulunan Paul Wolfowitz'in "yakın arkadaşım, iyi memurdur" dediği ve Soros ile yakın ilişkileri bulunan Kemal Derviş'ten başkası değildi. Uzun yıllar Dünya Bankası'nın çeşitli kademelerinde çalıştığı için hem bu kurumda, hem IMF'de, hem de ABD hükümetlerinde görev almış çok etkili arkadaşları vardı.

Bunların başında Dünya Bankası Başkanı James Wolfenshon, IMF Birinci Başkan Yardımcısı ve Derviş ile aynı üniversiteden mezun olan Stanley Fisher ve ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz geliyordu. Türkiye'deki ekonomik gelişmeleri yakından takip eden bu ekip, Türkiye'nin yüz yüze geleceği eko-

287 TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu Merkez Bankası Sunumu, Kasım 2001.

nomik krizi Derviş' ile çözmeyi planlıyorlardı. Nitekim bu fikir, Türkiye ve Ortadoğu uzmanı Yahudi asıllı Alan Makovsky aracılığıyla Başbakan Ecevit'e ulaştırılacaktı.

Derviş'in Gizli Ajandası

Kemal Derviş ismi, aslında Başbakan Bülent Ecevit için hiç de yabancı da değildi. Zira 1973-1976 yılları arasında Ecevit'in ekonomi danışmanlığını yapmıştı. Şimdi ona yeniden ihtiyacı vardı. Nitekim Kasım 2000 ve Şubat 2001 yıllarında yaşanan iki mali krizin ardından, Kemal Derviş 'büyük kurtarıcı' olarak Türkiye'ye davet edildi. Öyle ki, dönemin tüm manşetleri Kemal Derviş'i göklere çıkaran haberlerle süsleniyordu. Derviş, 22 yıldır sürdürdüğü Dünya Bankası'ndaki görevinden ayrılarak, 2 Mart 2001 tarihinde Bülent Ecevit başkanlığındaki 57. Hükümet'te 'Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı' görevini üstlendi.

Türk basını tarafından 'Süper Bakan' lakabı takılan Kemal Derviş'in vermiş olduğu ilk demeç; "Dünya Bankası ve IMF programları harfiyen uygulanmazsa Türkiye krizden çıkamaz" olmuştu. Nitekim birkaç gün sonra da Dünya Bankası, IMF ve Pentagon'daki dostlarıyla görüşmek üzere Washington'a uçtu. Türkiye'ye döndüğünde ise 15 günde 15 yasanın TBMM'den geçirilmesi şartıyla IMF'den kredi alınacağı müjdesini veriyordu. Bu iyi haberin ardından, Fisher, Wolfensohn ve Wolfowitz'in Kemal Derviş'i öven demeçleri yine manşetlere çekilmişti.

Kemal Derviş, ekonominin başına geçer geçmez, içte ve dıştaki ilginç görüşmelerini sürdürmeye devam etti. Hiçbir resmi görevlendirme olmadığı ve yanında dışişleri bakanlığından herhangi bir yetkili bulunmadığı halde, Nisan 2001 tarihinde ABD Büyükelçisi ile yemekte buluştu. Yemekte ne konuşuldu bilinmez ama Derviş'in özel telefon defterini otomobilinin arka koltuğunda açık olarak bırakması, onun küresel örümcek ağı içerisindeki kirli ilişkilerini de gün yüzüne çıkaracaktı. Zira Star TV kameramanı, objektifini arabada unutulan ajandadaki 'Soros' ismine zumlamıştı. Açık sayfanın nedeni ve Soros isminin ne anlama geldiği, çok sonra anlaşılacaktı. Kemal Derviş, ABD Büyükelçisi dışında, 11 Nisan 2001 tarihinde iki ilginç isimle daha buluşmuştu. Bu isimler; Soros'un Quantum Fon'undan Anthony Richter ve Soros'un her şeyi olan Aryeh Neier'den başkası değildi.

Peki, kimdi bu iki gizemli adam? Anthony Richter, George Soros ailesine 1988 yılında katılmıştı. Bu tarihten itibaren de Açık Toplum Vakfı'nın Orta Avrasya, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'ya yönelik tüm projelerinden sorumlu kişi haline geldi. Ayrıca Sovyetler Birliği ve Türkiye'nin güvenlik konularındaki gelişmelerini de yine o takip ediyordu. Daha önemlisi; Kemal Derviş'i Türkiye'ye öneren Paul Wolfowitz, James Wolfensohn ve Stanley Fisher gibi B'nai B'rith'in bir alt yapılanması olan CFR üyesiydi.

Aryeh Neier'e gelince... O, Anthony Richter'e göre çok daha yüksek rütbedeydi. Yahudi asıllı ve B'nai B'rith üyesi olan Aryeh Neier, tam 12 yıl boyunca CIA'nın sivil uzantıları olan Human Rights Watch (İnsan Hakları İzleme Örgütü) yöneticiliği ve sekiz yıl American Civil Liberties Union (Amerikan Sivil Özgürlükler Birliği) direktörlüğü yaptıktan sonra, 1993'te Açık Toplum Enstitüsü başkanlığına getirilmişti. Aryeh Neier, Kemal Derviş ile görüştüğünde, Soros'un önemli paralarla desteklediği 'drug legalization' (Narkotik ilaçların yasallaştırılması) projesinin üzerinde çalıştığını da ilave edelim.

Ne var ki Kemal Derviş, gayriresmî görüşmelerini eleştirenleri ciddiye almadan makamını ilgilendirmeyen toplantılara katılmaya devam etti. ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz, Türkiye'yi Irak'a girme konusunda ikna etmek ve hükümete ayar vermek için 14 Temmuz 2002'te İstanbul'a indiğinde, yanına ilk gelen yine Kemal Derviş olmuştu. Wolfowitz, Türkiye'ye resmi bir ziyaret için gelmesine rağmen, Ankara'ya uğrama gereği bile duymadan TESEV'in toplantısına katılmayı tercih etmişti. Bu iki kadim dost Paul Wolfowitz ve Kemal Derviş, Soros destekli TESEV'in İstanbul Conrad Otel'de düzenlenmiş olduğu toplantıya birlikte katıldılar.[288] Paul Wolfowitz, burada yaptığı konuşmada, Kıbrıs müzakerelerinde ayak direten Ecevit'e aba altından sopa gösterirken, Kemal Derviş'ten gittikçe rahatsız olmaya başlayan koalisyon ortakları MHP ve ANAP'a da üstü kapalı tehdit mesajları[289] göndermekten geri kalmıyordu.

TESEV'in Conrad Otel'deki toplantısı bitiğinde, Paul Wolfowitz dolaylı olarak hükümete vermek istediği mesajı vermişti. Ancak belli ki Wolfowitz'in 'özel' kişilere söyleyeceği daha çok sözü vardı. TESEV, onun için bir de akşam yemeği organize

288 U.S. Deputy Secretary of Defense Paul Wolfowitz, "Remarks for the Turkish Economic and Social Studies Foundation", TESEV, Conrad Hotel, İstanbul,14 Temmuz 2002, s.7.
289 Hürriyet, 15 Temmuz, 2002.

etti. Paul Wolfowitz ve ekibi için organize edilen akşam yemeği, Bilderberg'in Türkiye daimi temsilcisi merhum Mustafa Koç'un Kanlıca'daki köşkünde verildi. Yemeğe davet edilenler ise özenle seçilmişti: Mustafa Koç, Ekonomi Bakanı Kemal Derviş, TESEV Direktörü Özden Samberk, TÜSİAD Yönetim Kurulu üyesi Cem Duna, YDH Genel Başkanı Cem Boyner, Arı Hareketi'nin kurucusu Kemal Köprülü, TESEV Yönetim Kurulu üyesi Dr. Yılmaz Argüden, Koç Holding İcra Kurulu Başkanı Bülent Özaydınlı, Turgut Özal'ın eski danışmanlarından Dr. Şerif Egeli, Demokrat Türkiye Partisi Genel Başkanı ve Demirel'in eski danışmanı Mehmet Ali Bayar ve Wolfowitz'in yakın arkadaşı gazeteci Cengiz Çandar... Burada ilginç olan nokta; yemeğe katılanlardan Dr. Yılmaz Argüden hariç, geri kalan hepsinin de Bilderberg toplantılarına katılmış kişilerden oluşmasıydı.

O akşam Boğaz'daki yemekte konuşulanlardan kimse haberdar olmadı. Zira Paul Wolfowitz, yemekte bulunan tek gazeteci Cengiz Çandar'a; "Cengiz burada konuşulanlar burada kalacak"[290] diye sıkıca tembihte bulunmayı ihmal etmemişti. O günler, Bush yönetiminin 2002 yılı başında Irak, Kıbrıs, Ege ve Avrupa Güvenlik ve Savunma Politikası (AGSP) konularında milli bir duruş sergileyen Başbakan Bülent Ecevit'i devirerek, İsmail Cem, Kemal Derviş ve Hüsamettin Özkan üçlüsünün başa geçirilmek istendiği günlerdi. Öyle ki, bu planı hayata geçirmek ve operasyonunu yönetmek için ABD Savunma ve Dışişleri bakanlıklarının kilit kadrolarında görev yapan bürokratlar ile ABD'deki Yahudi lobi temsilcilerinin Haziran sonu ve Temmuz başında Ankara'yı mesken tutmaları gözlerden kaçmıyordu.

Bu ekip, Ankara ve İstanbul'da kamp kurarak büyük sermaye grupları, siyasiler, bürokratlar ve gazetecileri harekete geçirmek istiyordu. Mesela bu amaçla 16 Temmuz 2002 tarihinde Ankara'ya gelenler arasında ilginç isimler vardı. Bush yönetimi Savunma Politikaları Danışmanı ve CFR üyesi Richard Perle, ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı, Eski ABD Ankara Büyükelçisi ve CFR üyesi Marc Grossman, NATO Müttefik Kuvvetleri Başkomutanı, ABD Hava Kuvvetleri Komutanı ve CFR üyesi Orgeneral Joseph Ralston, ABD Savunma Bakan Yardımcısı ve CFR üyesi Douglas Feith, B'nai B'rith Başkanı Richard Heidemar, Eski Ankara Büyükelçisi ve Washington Yakın Doğu Enstitüsü (WI-

290 Cengiz Çandar, Yeni Şafak, 20 Temmuz 2002.

NEP) Türkiye Araştırmaları Bölümü Başdanışmanı Mark Paris, Eski ABD Dışişleri Bakanlığı İstihbarat Başkanı ve Ortadoğu Uzmanı Morton Abramowitz, ABD Dışişleri Bakanlığı eski Ortadoğu Sorumlusu Henry Barkey, NATO ve Ortadoğu Uzmanı Peter Gordon, Türk-Amerikan Konseyi Fahri Başkanı, Türkiye uzmanı ve eski istihbaratçı Emekli Amiral Fred Haynes ve ABD'deki en etkili Düşünce kuruluşlarından American Insitute'nin Ortadoğu uzmanı Alan Makovsky...

Hükümetler Boğaz'da Kurulur, Washington'da Yıkılır

Şimdi Boğaz'daki Paul Wolfowitz'in onuruna verilen yemeğe ara verip, Amerika'da farklı tarihlerde verilen iki ayrı yemeğe daha gidelim. Çünkü hükümetler Boğaz'da kuruluyor, Washington'da yıkılıyordu. Mesela 28 Şubat sürecinde Refahyol Hükümeti'nin yıkılmasına, Washington'daki işte böyle bir yemekte karar verilmişti. Dönemin ABD Dışişleri Bakanı Yahudi asıllı Madeleine Albright, Refahyol Hükümeti'ni yıkmak için bakanlığın o meşhur 8. kattaki terasta yemekli bir toplantı düzenlemişti. Yemekte ana menü neydi bilinmez ama ana konu belliydi: Refahyol Hükümeti'nin nasıl yıkılacağı... Yemeğe davet edilen kişilerin başında ise daha önce de adından sıkça söz ettiğimiz Alan Mokovsky geliyordu...

Dikkatlice bakıldığında, Türkiye'deki hükümet değişiklikleri ve yeni siyasi oluşumların perde arkasında hep bu isim ön plana çıkıyordu. Kemal Derviş'i Ecevit'e öneren Alan Mokovsky, aynı zamanda Erbakan hükümetinin devrilmesi için de Amerikan yönetimine; "Şayet müdahale olmazsa, RP ilk genel seçimlerde %45'le tek başına iktidara gelecek. 2005 yılında yapılacak seçimlerde ise %68'le anayasayı değiştirecek çoğunlukla gelip, İslam devleti kuracak" raporunu vererek 28 Şubat sürecini başlatan kişiydi. Üstelik Saadet Partililere göre, bu rapor aynı zamanda Türk Genelkurmay Başkanlığı'na da verilmişti. Elbette Mokovsky sadece 28 Şubat sürecinde etkin rol oynamadı. 1990'lı yıllardan sonra ABD'nin Türkiye ve Ortadoğu konusunda ürettiği hemen tüm politikaların içerisinde onu görmek mümkündü. Özellikle Gezi olayları ve 17/25 Aralık sürecinde Türkiye'deki muhalefetin tezlerini ABD'de en hararetli savunan kişilerden biriydi Alan Mokovsky.

Gelelim Amerika'daki ikinci yemeğe... CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, önemli bir gündem olmamasına rağmen, kurmay ekibiyle birlikte 3-4 Aralık 2013 tarihinde aniden Amerika'ya gitmişti. Tabi ilk görüştüğü kişilerden biri elbette Alan Mokovsky olacaktı. Ardından Kılıçdaroğlu için ünlü Cafe Milano'da bir yemek verildi. Yemeğe; ABD'nin önde gelen Yahudi lobilerinden Amerikan Yahudi Komitesi (AJC), B'nai B'rith'in askeri ve stratejik konulardaki danışma kurulu Ulusal Güvenlik İşleri Yahudi Enstitüsü (JINSA) ve B'nai B'rith'in kirli işler kolu ADL temsilcilerinin yanı sıra, Teşkilat'ın Türkiye danışmanı Alan Mokovsky de katılmıştı.[291] Bunda ne var denilebilir. Ancak Kılıçdaroğlu, bu toplantının hemen sonrasında da Fethullah Gülen Hareketi'nin ABD'deki çatı örgütlerinden Türk Amerikan Birliği (TAA) temsilcileriyle görüşecekti. Toplantının konusu ise Akşam gazetesinin iddiasına göre[292] 17/25 Aralık operasyonunun detaylarıydı. FETÖ'nün ABD'deki kirli işlerini takip eden Faruk Taban, Kılıçdaroğlu'na bir de plaket vermişti. Nitekim Kılıçdaroğlu'nun Türkiye'ye dönmesinden sadece 15 gün sonra, 17/25 darbe girişimi yaşanacaktı.

Şimdi yeniden Boğaz'daki yemeğe dönelim. Amerika'daki küresel baronlar, koalisyon ortaklarından MHP'nin milli konulardaki dirençleri nedeniyle Ecevit hükümetini yıkmaya karar vermişlerdi. Bu nedenle Boğaz'daki yemeğin konusu yeni hükümet arayışlarıydı. Tabi sızma olmadığı için bunun detayları öğrenilemedi. Ancak Ekonomi Bakanı Kemal Derviş, söz konusu yemekten sonra hükümeti taktığı yoktu. Belli ki hükümet gözden çıkarılmıştı. Zira artık bakanlar kurulunu bile izinsiz terk etmeye başlamıştı. Dahası, hiç kimseye haber vermeden tam 12 gün ortadan kayboldu. Koca Türkiye Cumhuriyeti Devleti, bakanını bulabilmek için tüm elçiliklere haber gönderdi, bulunması için Emniyet Genel Müdürlüğü'ne resmi başvuruda bulundu.[293] Başbakan Ecevit o günleri gazeteci Balçiçek Pamir'e şöyle anlatacaktı: "Tam 12 gün kayboldu bu Kamil... Kemal Derviş. Ne Amerika'da bulabildik ne Türkiye'de. En sonunda parti olarak emniyete haber verdik. Onlar da bulamadılar. Emniyet bile bulamadı izini... "

Evet, bir bakan resmen kaybolmuştu. Sonra kendisi çıkıp geldi. Nereye gittiği sorulunca "Ailevi meselelerim vardı" deyip

291 Hürriyet, 4 Aralık 2013.
292 Akşam, 21 Ekim 2016.
293 Balçiçek Pamir, Sabah, 12 Nisan 2005.

geçiştirdi. Üstelik daha döner dönmez de 'seçime gidilmesi gerektiğini' söylemekten de geri kalmadı. Koalisyon ortaklarından MHP'nin sabrı taşmıştı. Özellikle Ulaştırma Bakanı Enis Öksüz ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Yaşar Okuyan adeta isyan ediyordu. Kabineden gittikçe çatlak sesler yükselmeye başladı. O günden sonra Kemal Derviş'in sert yüzü daha da ortaya çıktı. İktidar ortaklarından ANAP ve MHP'den iki bakanın kellesi piyasa operasyonlarıyla alındı.

Artık Derviş ve IMF, Türk siyasetinin tek hâkimiydi. Ancak MHP'deki şüpheler gittikçe artmaya başlamıştı. Öyle ki, partinin yetkili kurullarında Derviş'in "kim adına çalıştığı" bile konuşuluyordu. Sonunda koalisyonu bitirme kararı verildi. Zaten Kemal Derviş de 10 Ağustos'ta istifa edecekti. Bu konuda görüşlerine başvurduğum dönemin iki bakanı Yaşar Okuyan ve Enis Öksüz, Kemal Derviş'in o dönem hükümetin üstünde bir gücü temsil ettiğini, hatta hükümete emir veren bir konuma geldiğini vurguladılar.

Kemal Derviş'in Türkiye'ye gelmeden önce ve geldikten sonra yapmış olduğu özel görüşmelerde muhataplarıyla ne konuştuğu ve Soros ile olan ilişkilerinin ne kadar eskiye dayandığı anlaşılamadı ama Türkiye halkı bu görüşmelerin ardından inanılmaz bir liberalizasyon saldırısıyla karşı karşıya kaldı. Türkiye'nin iktisadi ve siyasi sistemini kökten sarsan yasalar, dünyanın hiçbir ülkesinde görülmedik bir hızla birbiri ardına meclisten geçirildi. Tam 22 banka battı. IMF Türkiye'yi adeta esir aldı. Kemal Derviş'ten önce 1 milyar dolar alabilmek için Clinton'un karşısında elpençe duran Türkiye, Derviş'in gelmesiyle IMF'den tam 40 milyar dolar para almıştı. Ancak bu paranın nerede harcandığı da hala çözülemedi. 28 Şubat süreci dâhil, Türkiye'nin tam 300 milyar doları uçup gitti. Gizli toplantılarda oluşturulmak istenen yeni parti çalışmaları da fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Ortalık toz duman olunca Kemal Derviş ceketini alıp gitti. Ta ki 3 Kasım 2002 genel seçimlerinden CHP milletvekili oluncaya kadar...

Soros'un Türkiye Şubesi

George Soros tarafından 1979 yılında New York'ta kurulan ve dünyanın 72 ülkesinde örgütlenen Açık Toplum Vakfı, faaliyet yürüttüğü ülkelerdeki sivil toplum örgütlerine yardımda bulunarak, o ülkenin sosyal ve siyasi hayatına dolaylı olarak müdahalede

bulunuyor. Açık Toplum Vakfı'nın şubesi bulunmayan ülkelerde ise belirlenen sivil toplum kuruluşlarına yapılan yardımlar, Soros Vakfı'nın New York'taki merkezinden gönderiliyor. Çeşitli ülkelerde Açık Toplum Vakfı'nın şubesi olarak kurulan ulusal vakıflar her ne kadar o ülkenin şartlarına göre proje ürettiklerini iddia etseler de sonuçta hepsinin finansmanı Amerika'daki merkez fondan sağlanıyor. Açık Toplum Enstitüsü'ne bağlı tüm şubeler, 'açık toplumun gelişmesini destekleme' konusunda ortak hareket ediyor. Bu misyon çerçevesinde; sanat, kültür, çocuk, gençlik, sivil toplum, ekonomik reform, eğitim, hukuk reformu, medya, iletişim, yayıncılık ve sağlık alanlarındaki girişimleri desteklemek için çeşitli ödenekler veriyor.

Açık Toplum Vakfı'nın Türkiye şubesinin resmi internet sitesinde vakfın amacı açıklanırken "Dünya Vatandaşlığı" cümlesinin kullanılması, oldukça ilgi çekici. Bir başka ilgi çekici nokta ise Soros vakıflarının özellikle B'nai B'rith Locaları'nın bulunduğu ülkelerde örgütlenmiş olmasıydı. Soros vakıflarının amacı resmi kayıtlarında şöyle belirtiliyor: "Açık toplum, hiçbir tabu dinlemeksizin her şeyin tartışmaya açık olmasıdır. Tabular değişimin önünde engeldir. Açık toplum, demokrasiyi ve değişmeyi hedefler, baskıcı yönetimlere karşı toplumun ve bireyin haklarını savunur. Bireyin hayatına sahip çıkabilmesi için sivil toplumun güçlendirilmesini ilke edinir. Kişinin tüm potansiyelini özgürce geliştirmesine fırsat tanıyan koşulları yaratmayı hedefler. Fırsat eşitliğini savunur, her türlü ayrımcılığı reddeder. Evrensel insan hakları hukukunu tüm diğer çıkarların üzerinde tutar. Bireyin tüm farklılıklarını koruyarak, kendini her anlamda güvende hissederek, bir dünya yurttaşı kimliğine sahip olmasına olanak tanır."

Açık Toplum Vakfı, Türkiye şubesini 20 Ağustos 2001 yılında kurdu. Ancak 'Açık Toplum Enstitüsü' olarak kurulan şubenin ismi, 2008 yılında değiştirilerek "Açık Toplum Vakfı"na dönüştürüldü. Vakfın yönetim kadrosuna bakıldığında, ilginç isimlerden oluştuğu hemen göze çarpıyor. Vakfın Yönetim Kurulu Başkanlığını, B'nai B'rith üyesi İshak Alaton yürütüyordu. Diğer yönetim kurulu üyeleri de en az İshak Alaton ismi kadar ilginç: Ferhat Boratav, Üstün Ergüder, Osman Kavala ve Murat Sungar... Şimdi bu isimlere biraz yakından bakalım. Mesela İshak Alaton... Açık Toplum Vakfı'nın Yönetim Kurulu Başkanı olmasının yanı sıra;

aynı zamanda B'nai B'rith'in Türkiye şubesinin siyasi kolu olan 500. Yüzyıl Vakfı üyesi, TESEV'in Kurucu Üyesi ve Yönetim Kurulu Başkanı olduğu da hemen göze çarpıyor. Ayrıca Alaton'un FETÖ ile olan yakın ilişkilerini de daha önce belirtmiştik.

Vakfın diğer yönetim kurulu üyelerinden biri de Ferhat Boratav. 2010 yılında Pennsylvania'ya giderek Fethullah Gülen ile görüşüp[294] elinden ödül alan kişi. Aynı zamanda George Soros'un Doğan Grubu'ndaki temsilcilerinden. CNN Türk televizyonunun kuruluşundan itibaren bu kurumda genel yayın yönetmenliği dâhil, çeşitli kademelerde görevler aldı. Doğan Grubu'ndaki bir başka Soros temsilcisi de Prof. Dr. Üstün Ergüder'di. Ergüder, Aydın Doğan Vakfı'nın yönetim kurulu üyesiydi. Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğü yaptı. Ayrıca Soros'un Mütevelli Heyeti Başkanı olduğu Sabancı Üniversitesi öğretim üyelerinden. Dahası, TESEV'in hem kurucu, hem de ilk yönetim kurulu üyesi. Bilderberg'in müdavimlerinden... Açık Toplum Türkiye Vakfı'nın bir diğer yönetim kurulu üyesi ise 'milyarder sosyalist' Osman Kavala. Bu isim de aynı zamanda TESEV'in yönetim kurulunda görmek mümkün. Emin Murat Sungar'a gelince... 1998-2002 yılları arasında Cenevre'deki BM Türkiye temsilciliği görevinde bulundu.

Vakfın yönetim kurulundan sonra gelen bir diğer etkili organı da 'danışma kurulu'ydu. Dokuz kişiden oluşan danışma kurulu üyeleri, tamamen gönüllü olarak çalışıyor. Kurul üyeleri, belirtilmiş olan faaliyet alanları kapsamında vakfa sunulan veya vakıf tarafından uygulanması planlanan proje tekliflerini değerlendiriyor, projelere verilecek bağış miktarını tayin ederek yönetim kuruluna sunulmak üzere tavsiye kararı alıyor. Yani bir nevi vakfın mutfağını organize ediyor. Vakfın resmi internet sitesinde yer aldığı şekliyle; Açık Toplum Vakfı'nın 'danışma kurulu'na seçilecek kişiler, konusunda uzman, yeterli birikim ve deneyimi olan ve aldığı kararlar toplum nezdinde saygınlığa sahip kişiler arasından seçiliyor.

Ancak geçmiş yıllarda vakfın danışma kurullarında çalışan isimlere bakıldığında, durumun hiç de öyle olmadığı görülüyor. Mesela 2012-2013 yılları arasında vakfın iki yıl danışma kurulunda yer alan Ayhan Bilgen... Kamuoyunda hiçbir tanınırlığı olmadığı halde, Soros'un Açık Toplum Vakfı'nda danışma

294 Oray Eğin, Akşam, 30 Eylül 2010.

kurulu üyesiydi. Bir yıl sonra, Haziran 2014'te HDP'nin İkinci Olağan Kongresi'nde Genişlemeden Sorumlu Eş Genel Başkan Yardımcılığı'na getirildi. Ardından ise 7 Haziran 2015'te yapılan genel seçimde Kars Milletvekili seçilerek, HDP'nin sözcülüğüne kadar yükseldi.

Gelelim Soros Vakfı'nın Danışma Kurulu'nda görev alan en ilginç isimlerden biri olan Eyüp Can'a... Eyüp Can, Harvard Üniversitesi'nde yüksek lisansını tamamladıktan sonra, 1994 yılından itibaren Zaman gazetesinde çalışmaya başladı. Ancak kısıtlı bir Zaman okuru dışında onu pek kimse tanımazdı. Zaman gazetesinde sıradan bir muhabirken, Fethullah Gülen ile yapmış olduğu röportajdan sonra kısmeti açıldı. Önce Zaman'daki rütbesi arttı. Ardından, 1998 yılında o dönem Doğan Grubu bünyesinde bulunan Milliyet Yayınları'nda "Fethullah Gülen İle Ufuk Turu" isimli kitabı yayınlandı.

Daha sonra ise 2004 yılında Doğan Grubu'na transfer edilerek, yeni kurulan Referans gazetesinin başına getirildi. Sonra, Soros Vakfı'nın 2009 - 2010 yılları arasında iki yıl üst üste 'danışma kurulu' üyeliğine seçildi. Zaten asıl yükselişi de bundan sonra başlayacaktı. Doğan Grubu, cemaatçi Can'ı sevmişti. Haziran 2009 yılında onu Hürriyet gazetesinin haber koordinatörlüğü gibi önemli bir göreve getirdi. Yetmedi, 31 Ağustos 2010 yılında sol çizgideki Radikal gazetesinin genel yayın yönetmenliğine atadı. Peki, ne mi oldu? 17/25 Aralık darbe girişimi sırasında en etkili algı yönetimini Eyüp Can'ın başında bulunduğu Radikal gazetesi yaptı...

Yozlaşmaya Beş Yılda 20 Milyon Bağış!

2001 yılına kadar Türkiye'deki sivil toplum kuruluşlarını New York'taki merkez fon üzerinden destekleyen George Soros, vakfın Türkiye şubesi açıldıktan sonra ise yardımlarını bu şube üzerinden gerçekleştirdi. Soros'un Açık Toplum Enstitüsü, Türkiye'deki sivil toplum kuruluşlarına her yıl düzenli olarak 4 milyon lira bağış yaptı. Aralarında Toplum Gönüllüleri Vakfı (TOG), Türkiye Ekonomik Ve Sosyal Etüdler Vakfı (TESEV), Dicle Toplumsal Araştırmalar Merkezi (DİTAM), Diyarbakır Siyasal ve Sosyal Araştırmalar Enstitüsü (DİSA), Türkiye Üçüncü Sektör Vakfı (TÜSEV), Global Political Trends Center (GPOT), KAMER

Vakfı, LGBT örgütleri, Anne Çocuk Eğitim Vakfı (AÇEV), İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı, Tarih Vakfı, Türkiye Bilimler Akademisi, Kültür Bilincini Geliştirme Vakfı, Turist Rehberleri Vakfı, Dev. Maden Sen, Türkiye İsrafı Önleme Vakfı, Şizofreni Dostları Derneği, Umut Vakfı, Kadın Girişimciler Derneği (KAGİDER), Kadın Yurttaş Ağı (KADER), Uçan Süpürge Kadın Derneği, Diyarbakır Sanat Merkezi, Ankara Sinema Derneği, Açık Radyo, Medyakronik ve Beyoğlu Gazetesi, Boğaziçi Üniversitesi, Koç Üniversitesi, Sabancı Üniversitesi, Bilgi Üniversitesi ve Kültür Üniversitesi'nin de bulunduğu toplam 75 Sivil Toplum kuruluşuna beş yılda tam 20 milyon lira bağışta bulunuldu.

Soros tarafından desteklenen projelere dikkatlice bakıldığında; söz konusu projelerin Türkiye'nin birlik ve beraberliğini zedeleyici ve yerleşik kültürel kodları yozlaştırıcı nitelikte olduğu hemen göze batıyor. Soros'un finanse ettiği projelerle Türkiye'deki politik ve sosyolojik gelişmeler Osmanlı dönemine kadar gidilip incelenirken; bölgelerin demografik haritaları çıkarılıyor, toplumsal kesimlerin aralarındaki ayrılık noktaları, mihenk taşları ve etnik çatışmayı tetikleyen ve sindiren eğilimler detaylı bir şekilde incelenerek kullanıma hazır hale getiriliyor. İste bu projeler yabancılar tarafından gerçekleştirilemeyeceği için, bu açık istihbarat toplama işi, çeşitli fonlar sağlanarak Türkiye'de faaliyet gösteren 'yerli' sivil toplum kuruluşlarına yaptırılıyor.

Soros'un Açık Toplum Enstitüsü, Türkiye'deki siyasi, sosyoloji ve ekonomik çalışmaların yanı sıra, medya alanına da ayrı bir önem veriyor. Soros için medyanın taşıdığı büyük önem, vakfın Türkiye temsilciliği tarafından hazırlanan Mayıs 2005 Tarihli Faaliyet Raporu'ndaki 'medya' bölümünde "açıkça belirtiliyor. Raporun 145. sayfasında aynen şöyle deniyor: "Toplumların kendilerini iyileştirme hedeflerini gerçekleştirebilmeleri için kendileri ile ilgili tespitlerinin olabildiğince gerçeğe yakın olması gerekiyor. Bunun için de topluma ayna tutan medyanın yetkin, çoğulcu ve özdenetim mekanizmaları doğru işleyen bir alan olmasına gereksinmemiz var. Bu konuda az sayıda projeye mütevazı destekler veren vakfımız, önümüzdeki dönemde kamu yayıncılığı konusunda Avrupa ve Türkiye'deki uygulamalara ve reform olanaklarına odaklanmayı planlıyor."

Soros'un Türk medyası üzerine yapmış olduğu çalışmalarda, Aydın Doğan Grubu'nun ayrı bir yeri var. Zira Soros, Aydın Do-

ğan Vakfı'nın genç gazeteciler yetiştirmek için uyguladığı projelerin sponsorluğunu yapıyor. Mesela 2003 yılında Soros Vakfı ile Aydın Doğan Vakfı ortaklaşa 'Gazetecilik Sertifika Programı'" adı altında toplam 525 genç gazeteciyi eğitti. Ancak Soros tarafından finanse edilen bu ortaklık, Açık Toplum Enstitüsü'nün Türkiye temsilciliği tarafından hazırlanan metinde 'Uluslararası Basın Enstitüsü' ile yapılmış gibi sunulmuştu. Oysa Açık Toplum Enstitüsü'nün New York'taki ofisi tarafından hazırlanan İngilizce orijinal metinli 2003 Faaliyet Raporu'nda; Soros'un Aydın Doğan Vakfı'nı fonladığı açıkça ifade ediliyordu.

Soros tarafından fonlanan söz konusu 'Gazetecilik Sertifika Programı'nda Ahmet Oktay, Ahmet Yücekök, İzzet Sedes, Ali Saydam, Kemal Aslan, Ali Kırca, İrfan Sapmaz, Mithat Bereket, Can Dündar, Oktay Ekşi, Ferai Tınç, Enis Berberoğlu, Yavuz Baydar, Özdemir İnce, Zeynep Göğüş, Serdar Devrim, Doğan Heper, Ayşen Gür, Nuri Çolakoğlu, Ferhat Boratav, Ahu Özyurt, Sami Kohen, Ercüment İşleyen, Hakkı Devrim, Atilla Girgin, Zeki Sözer, Nuriye Akman, Ekrem Dumanlı, Haluk Şahin, Yasemin Giritli İnceoğlu, Armağan Emre, Haluk Kabaalioğlu ve Herkül Milas gibi liberal ağırlıklı gazeteciler görev almıştı.

George Soros'un devrim yapma stratejisi içerisinde 'özgür medya' ve 'özgür gazeteci' kavramlarının ayrı bir yeri var. Radyo, gazete, dergi, televizyon, video yayını ve sosyal medya gibi yeni propaganda aygıtları devreye sokularak bilimsel ve magazinsel içerikli, insan hakları ilkeleri üstüne sürdürülen yayınlar yoğunlaştırılıyor. Daha sonra ise 'insan hakları ihlalleri' ön plana çıkartılarak devrim süreci hızlandırılıyor.[295] Soros, gizli ve yarı gizli istihbarat çalışmaları yapmak yerine, medya muhabir ağıyla açık ve yaygın istihbarat toplanması, mümkünse Amerikan televizyonlarının yerli şubeleriyle yayına geçilmesi, dezenformasyon yoluyla kitlelerin yönlendirilmesi, eğitim, konferans, gezi düzenleyerek yerel medya ile kalıcı bağlar oluşturulması gibi yöntemleri kullanıyor. Soros Vakfı'nın Türkiye'de açıkça desteklediği medya organları; Açık Radyo, Açık Site, Basın Enstitüsü Derneği, Beyoğlu Gazetesi, BİANET, Bilgi ve Bellek Dergisi, Foreign Policy Dergisi, İstanbul Dergisi, Medyakronik, New Perpectives on Turkey Dergisi, Parşömen Dergisi, Toplumsal Tarih Dergisi...

295 Mustafa Yıldırım, Sivil Örümceğin Ağında: Project Democracy, Ulusdağı Yayınları, 2016, s.597.

Şimdi isterseniz bir de Soros vakıflarının Türkiye'de desteklediği bazı kurum ve projelere de bir göz atalım... Diyarbakır Siyasal ve Sosyal Araştırmalar Enstitüsü'ne (DİSA) yaptırılan "Önce Anadili: Eğitimde Anadili ve Çok Dillilik", Ermeni Kültürü ve Dayanışma Derneği'ne yaptırılan "Geride Kalanlar", Güneydoğu (Turabdin) Süryani Kültür ve Dayanışma Derneği'ne yaptırılan "Birlikteyken İyiyiz", Hrant Dink Vakfı'na yaptırılan "Anadolu'nun Kültür Mirasını Ortaya Çıkarmak ve Savunmak", İstanbul Lezbiyen, Gay Biseksüel Trans (LGBT) Dayanışma Derneği'ne yaptırılan "Trans Hakları Projesi", Kaos Gey ve Lezbiyen Kültürel Araştırmalar ve Dayanışma Derneği'ne yaptırılan "LGBT'lerin İnsan Haklarının İzlenmesi Programı", Kırmızı Şemsiye Cinsel Sağlık ve İnsan Hakları Derneği'ne yaptırılan "Trans-İzleme: Türkiye'de Translara Yönelik Hak İhlallerinin Savunuculuk Perspektifiyle İzlenmesi", Pembe Hayat LGBT Dayanışma Derneği'ne yaptırılan "5. Pembe Hayat Kuirfest, Cinsiyet Kimliği ve Cinsel Yönelim Çalışmaları Derneği'ne yaptırılan "LGBT Eşitliğinin Altyapısını Oluşturmak"...

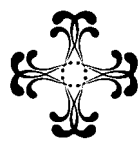

XII. BÖLÜM

Yarım Kalan Devrim

GEZİ AYAKLANMASI

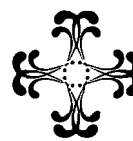

Gezi'ye Giden Yol...

Daha önceki bölümlerde de vurguladığımız gibi, George Soros, 72 ülkede kurmuş olduğu vakıflar ağıyla küresel hegemonyanın istemediği iktidarları devrim yoluyla yıkmakla görevliydi. Dolayısıyla bu strateji uygulanırken, öncelikle ülke siyasetine doğrudan müdahale etmek yerine, "apolitik" alanlara yatırım yapılarak asıl amaç gizleniyordu. Zira bir ülkenin içişlerine dışarıdan yapılan doğrudan müdahalenin daima ters teptiği kuralı, George Soros'un asla göz ardı etmediği bir durumdu.

Peki, dünyanın pek çok ülkesinde 'Turuncu Devrim" adı verilen yöntemlerle istenmeyen birçok lideri iktidardan düşürmeyi başaran George Soros'un Gezi olaylarında parmağı var mıydı? Ya da Soros vakıfları Gezi olaylarının bizzat planlayıcısı mıydı, yoksa var olan kıvılcımın aleve dönüşmesini mi sağlamıştı? Şüphesiz tarihi bir olay incelenirken, onun oluş nedenlerini mevcut ülkenin sosyolojisinden ayrı düşünerek doğrudan 'dış güçlere' bağlamak, elbette bir araştırmacı için kolaycılık olsa gerek. Dolayısıyla Gezi olaylarını ele alırken, mevcut siyasi ve sosyal yapıyı incelemeden hüküm vermek, objektifliğe sığan bir durum olamadığını kabul etmek gerekir.

Hemen belirtmeliyiz ki küresel iktidar sahipleri, Refah Partisi'ni bölmek adına Ak Parti'nin iktidara gelmesini dolaylı olarak desteklemişlerdi. Bunun iki nedeni vardı: Birincisi Refah Partisi'nin Siyonizm konusundaki 'radikal' söylemleri, ikincisi de Türkiye'deki yerleşik düzenin tüm antidemokratik baskılarına rağmen halkın Recep Tayyip Erdoğan'a göstermiş olduğu büyük ilgiydi. Doğrusu Ak Parti kurucuları da iktidara gelebilmek için bu güce ihtiyacı olduğunun farkındaydılar. Bu konunun ayrıntılarını, daha önceki "*Üst Akıl*" isimli kitabımızda anlatmıştık. Ancak sonraki yıllarda halkın vermiş olduğu büyük destekle, Ak

Parti giderek bağımsız politikalar izlemeye başlayınca, küresel bir dirençle karşılaşmaya başlayacaktı.

İlk yıllarında 'ılımlı' ve 'uyumlu' bir yönetim sergileyen Ak Parti, 2007 yılından sonra küresel politikaların bir parçası olmak yerine, küresel düzlemde oyun kurucular arasına girmeyi adeta bir parti politikası haline getirmişti. Nitekim Recep Tayyip Erdoğan'ın şahsında kimlik bulan bu yeni strateji, 2009 yılındaki "One minute" çıkışından sonra tescillenmişti. Dolayısıyla Ak Parti'nin ilk yıllarındaki 'ılımlı' ve 'uyumlu' yönetim anlayışına büyük destek veren Batı medyası, bu strateji değişikliğinden sonra yavaş yavaş desteğini çekti. Dahası, Türkiye için bir 'şans' olarak takdim edilen Tayyip Erdoğan, bir anda "Diktatör" olmuştu. Dolayısıyla Erdoğan'ı devirmek artık kaçınılmazdı.

Ne var ki, AK Parti'nin 2011 genel seçimlerinde % 50 oy alması, Batı'nın siyaseten 'Erdoğan'dan kurtulma' planlarını suya düşürmüştü. Üstelik "One minute" çıkışından sonra oylarını bir önceki seçime göre daha da artıran Erdoğan, içerde ve dışarıda bağımsız politikalar izlemeye devam ediyordu. Ancak *Üst Aklın* da pes etmeye niyeti yoktu. Ulusal ve uluslararası medya eliyle yürütülen 'kontrollü gerilim' stratejisiyle toplum gerildikçe gerildi. Öyle ki, demokratik bir seçimde %50 oy almış ülkenin meşru başbakanı, bir anda küresel basında "diktatör" ilan edilmişti. Muhalefet partilerinin genel başkanları bile, Erdoğan'a açık açık "Diktatör" demekten sakınmıyordu. Aslında bu durum, Soros'un devrim yapacağı tüm ülkelerde devreye soktuğu stratejinin ilk aşamasıydı...

Seçimler yoluyla Erdoğan iktidarını yıkamayacağını anlayan *Üst Akıl,* medya gücünü kullanarak iktidarı sokakta arayan proaktif bir genç kitle oluşturmaya çalışıyordu. Bu nedenle uzunca bir süredir medyada seküler yaşam tarzına yönelik ve 'rejim eksenli' haberler dikkat çekici boyutlara ulaşmıştı. Soros'un küresel vakıf ağından beslenen yerli ve yabancı medya kuruluşları, 2011 yılından itibaren iktidar partisinin gösteri, ifade, basın ve internet kullanımıyla ilgili özgürlükleri kısıtladığını vurgulayarak Erdoğan'ın bir 'gizli gündemi' olduğunu iddia ediyordu. Özellikle alkol satışına saat sınırlaması getirilmesi, yeni kürtaj düzenlemeleri, eğitimde gerçekleştirilen 4+4+4 sistemi, Üçüncü Boğaz Köprüsü'ne Yavuz Sultan Selim adının verilmesi, Çamlıca ve Taksim'e cami yapma tartışmaları, THY'deki kıyafet düzenlemeleri, Erdoğan'ın

"3 çocuk yapın" ve "dindar gençlik" ifadeleri gibi eylem ve söylemler basında çarpıtılarak seküler kesim huzursuz edilmeye çalışılıyordu.

Türkiye'deki seküler yaşam tarzına dönük tartışmalar ve 'rejim kaygıları' medyada köpürtülmeye devam ederken, *Üst Aklın* Ortadoğu'yu yeniden paylaşmak için başlatmış olduğu "Arap Baharı" da hızla yayılıyordu. Arap dünyasındaki işsizlik, gıda enflasyonu, siyasi yozlaşma, ifade özgürlüğü, usulsüzlükler ve kötü yaşam koşulları gibi pek çok sorun nedeniyle önce Tunus'ta başlayan 'devrim' hareketleri; domino etkisi yaparak Mısır, Yemen, Cezayir ve Ürdün'e sıçramıştı. Bu huzursuz ortamı iyi değerlendiren Soros vakıflar ağı, Ortadoğu'daki 'devrim' ateşini yakmayı başarmıştı. Üstelik ayaklanmalar Tunus ve Mısır'da başarılı olmuş, 23 yıldır yönetimde olan Zeynel Abidin Bin Ali ile 30 yıl Mısır'ı demir yumrukla yöneten Hüsnü Mübarek görevlerini bırakmak zorunda kalmışlardı.

Her ne kadar Türkiye'deki durum Ortadoğu'dakine benzemese de hükümetin yapmış olduğu bazı düzenlemeler bahane edilerek, aynı strateji Türkiye'de de uygulanabilirdi. Böylelikle seçimle gönderilemeyen Recep Tayyip Erdoğan, Soros yöntemleriyle devrilmiş olacaktı. Nitekim uluslararası medya, Gezi Parkı'nda yapılan protestoları çok geçmeden "Türk Baharı" olarak sunmaya başlamıştı. Özellikle CNN International'ın "Türkiye'de savaş var" diyerek deneyimli savaş muhabirlerini Taksim'e gönderip gaz maskeleri ile 9 saat boyunca canlı yayın yapması, bu gösterilerin nihai hedefini gözler önüne seriyordu. *Üst Aklın* beynelmilel yayın organlarından Der Spiegel ise elinde "Boyun Eğme" pankartı bulunan bir göstericiyi kapak yaparak "direnişe devam" başlığını tercih etmişti. Hele İngiliz gazetesi Guardian'ın "İstanbul'daki protestolar Türk Baharı'nın tohumlarını ekiyor" başlıklı haberi ve sosyal medyanın stratejik şekilde kullanılması, 'Turuncu Devrim' yöntemlerinin Türkiye'de de devreye sokulduğunun açık göstergesiydi.

Görünüşte her şey, Taksim'de bulunan Gezi Parkı'nın, "Taksim Yayalaştırma Projesi" kapsamında 28 Mayıs 2013 günü bir duvarının yıkılmasıyla başlamıştı. Yaya kaldırımı için İstanbul Büyükşehir Belediyesi tarafından bazı ağaçlar sökülerek yer değiştirilmiş, dört ağaç da kesilmişti. Haberin sosyal medya üzerinden "Topçu Kışlası inşaatına başlandığı" şeklinde yayılması

nedeniyle, 'bazı iyi niyetli' aktivistler oturma eylemi başlatmıştı. İşte halkın bu duyarlı tavrını gören Soros vakıflar ağı, bu fırsatı değerlendirmekte gecikmeyecekti. Doğrusu emniyet güçlerinin de ilk eylem sırasında uygulamış olduğu orantısız güç ve yerel yöneticilerin krizi iyi yönetememesi, eylemlerin bir anda Türkiye'nin her yerine yayılmasına neden olmuştu. Nitekim bu gösteriler eş zamanlı olarak dış basında da büyük yer buldu. ABD ve Avrupa basınında Erdoğan bir anda "Diktatör" olarak anılmaya başlanmıştı. Üstelik Erdoğan'a sadece 'diktatörlük' suçlaması yapılmıyor, El Kaide terör örgütüyle ilişkili olduğu da iddia edilerek, El Kaide'nin parasal kaynak sağlayıcıları ile ilişkilendirilmeye çalışılıyordu.

Taksim civarında korsan gösteri ve oturma eylemleri ile başlayan olaylar; zamanla hükümet karşıtı büyük bir kalkışmaya dönüşmüş, başta Ankara, İzmir ve Adana gibi büyük şehirler olmak üzere Türkiye'nin birçok iline sıçramıştı. Basit bir 'ağaç kesme' yüzünden başlayan Gezi Parkı eylemleri; ilerleyen günlerde Taksim Meydanı'nı işgal girişimi, polisle çatışma, kamu malına zarar verme, yol kapatma, kundaklama gibi çeşitli eylemlerle devam etti. İstanbul Emniyet Müdürlüğü verilerine göre; Bayburt hariç, Gezi Parkı olayları çerçevesinde 80 ilde 5 bin 532 eylem ya da etkinlik gerçekleştirildi. Ülke genelinde etkin olarak 20 gün süren eylemlere, yaklaşık 3.5 milyon kişi katıldı. Gösterilerde aktif rol oynayan 5 bin 513 kişi güvenlik kuvvetlerince gözaltına alınarak haklarında soruşturma başlatılırken, toplam 189 kişi tutuklandı. Yine olaylarda 697'si polis, 4 bin 329 sivil olmak üzere; toplam bin 26 kişi yaralanırken, biri polis 6 kişi de hayatını kaybetmişti.

Gezi kalkışması, aslında *Üst Aklın* doğrudan Recep Tayyip Erdoğan'ı hedef almasına rağmen, gerek ulusal, gerekse uluslararası basın olayların asıl nedenini "Türk halkının yeşile karşı duyarlılığına" bağlamıştı. Oysa GENAR Araştırma Danışmanlık Eğitim Şirketi'nin 8-9 Haziran 2013 yılında hazırlamış olduğu "Gezi Parkı Profili" isimli raporuna göre; gösterilerin sebebi olarak katılımcıların %58'i Recep Tayyip Erdoğan'ı, %13,7'si hükümeti, %8,2'si polis şiddetini, %3,4'ü ağaçların kesilmesini, %2'si özgürlüklerin kısıtlanmasını, %2'si AVM kurulmasını, %2'si ayrımcılığı, %1,8'i rantı, %1,6'sı yanlış üslubu, %1,2'si inatlaşmayı ve %1,2'si faşist uygulamaları gösteriyordu.

Emniyetin Soros Raporu

Hiç şüphesiz Gezi ayaklanmasının en çok tartışılan yönü, bu olayların yaşanmasında bir 'dış gücün' parmağının olup olmamasıydı. Başta eylemlerin asıl hedefi olan dönemin Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan olmak üzere, Ak Parti hükümeti ve çeşitli medya kuruluşları Gezi Parkı eylemlerinin arkasında dış güçlerin olduğu konusunda ısrarcıydı. Başbakan Tayyip Erdoğan'a göre, olayların perde arkasında "faiz lobisi" vardı. Aslında bu söylem, dolaylı olarak krizlerden para kazanan Soros'u işaret ediyordu. Peki, bu yaklaşım ne kadar doğruydu? Gerçekten Gezi eylemcilerinin dediği gibi orada toplanan kalabalıklar ağaçların kesilmesine mi tepki göstermişlerdi, yoksa bu memnuniyetsiz kalabalığı kendi amaçları uğruna kullanmak isteyen bir dış güç mü vardı? İsterseniz öncelikle bu konuda Emniyet Genel Müdürlüğü Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele Daire Başkanlığı'nın hazırlamış olduğu rapordan başlayalım.

Söz konusu rapor, dönemin Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan'ın talimatı üzerine, Emniyet Genel Müdürlüğü'nde oluşturulan özel bir ekip tarafından hazırlanmıştı. Emniyet Genel Müdürlüğü Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele Daire Başkanlığı ile İstihbarat Daire Başkanlığı'nın hazırlayıp 15 Haziran 2013 tarihinde İstanbul Organize Suçlarla Mücadele Şube Müdürlüğü'ne gönderdiği rapora göre, Gezi eylemleri dış destekli organize bir eylemdi. Buna göre, Gezi Parkı eylemlerini 'Otpor' isimli Sırp Gençlik Hareketi organize etmişti. İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na da gönderilen söz konusu rapor üzerine, konuyla ilgili soruşturma başlatıldı.

Raporda çok ciddi iddialar vardı. Mesela Otpor lideri Ivan Maroviç'in, Gezi olaylarının baş aktörlerinden tiyatrocu Mehmet Ali Alabora ve ekibiyle Kahire'de görüştüğü, görüşmeden sonra Türkiye'ye dönen grubun "Mi Minör" adlı oyunun provalarına başladığı ve böylece Gezi Parkı eylemini başlattıkları vurgulanıyordu. Yine rapora göre, Alabora ve ekibini finanse ve organize eden kişi ise Soros destekli TESEV Vakfı yöneticilerinden İşadamı Osman Kavala'ydı. Raporda; "Özellikle Facebook ve Twitter'daki provokatif paylaşımların, yapılan protestoları amacından saptırarak halk ve devletin karşı gelmesinin amaçlandığı, ülkede bir çatışma ve kaos varmış imajı oluşturularak, kamu düzeninin

bozulmaya çalışıldığı, olayın sosyal medyada yayılış biçimi, olayın başlatılmasında ve yayılmasında rol oynayan aktörler, seçilen sloganlar ve imgelerin uluslararası aktörlerden destek alan şahıslarca organize şekilde yürütüldüğü" iddia edilerek eylemlerin dış destekli olduğunun altı çiziliyordu.

İstihbarat birimlerinin de desteği alınarak hazırlanan rapora göre, Gezi Parkı eylemlerinde 'Occupy/İşgal' hareketi olarak bilinen ve teorisyenliğini Gene Sharp'in yaptığı 'sivil başkaldırı' yöntemleri kullanılmıştı. Eylemlerin sosyal medya uygulayıcısının Otpor/Canvas (Direniş) isimli grubun olduğunun vurgulandığı raporda; "Sırp asıllı Ivan Maroviç tarafından kurulan 'Otpor' isimli örgütün Gürcistan ve Arap dünyasında yaşanan ve sosyal medyanın etkin şekilde kullanıldığı ayaklanma ve devrimlerde etkin olduğu, grubun Türkiye'de ilk olarak Aralık 2012'de kurdukları 'OccupyTurkey' facebook sayfası üzerinden ODTÜ'de başlayan ve günlerce süren öğrenci eylemlerine yön verdiği ve bu olayı halk hareketine dönüştürmeye çalıştığı, grubun Gezi eylemlerinde 'OccuypTurkey' Facebook sayfası ve Twitter'da 'DirenGeziParkı' hashtagi ile sosyal medya üzerinden eylemlere yön verdikleri, ilk günlerde polisle tartışan şahısların üzerinde 'OccupyTurkey' yazısının yer aldığı, ülkemizde Otpor/Canvas denetiminde gerçekleştirilemeye çalışılan halk hareketinin aktörlerinin muhalif kimliklerle tanınan sanatçılar, reklamcılar, ajans sahipleri, sosyal medya ve bilişim uzmanları olduğu, bu şahısların Otpor lideri Ivan Maroviç tarafından eğitildiği, olaylar öncesinde çeşitli oyun, etkinlik ve eylemlerde prova edildiği" dile getiriliyordu.

Hiç şüphesiz raporun en ilginç bölümlerinden biri de "Mi-Minör" tiyatro oyununun başmimarı Mehmet Ali Alabora ile ilgiliydi. Zira rapora göre; Maroviç'in 18-21 Haziran 2012 tarihleri arasında ülkemizde bulunduğu, 7-15 Temmuz 2012 tarihleri arasında ise Mısır'ın başkenti Kahire'de Gezi Parkı eyleminde ön planda bulunan Mehmet Ali Alabora, eşi Ayşe Pınar Alabora, Defne Anter, yazar Handan Meltem Arıkan, reklamcı Melin Osasogie Edomwonyi ile görüştüğü, adı geçenlerin ülkemize geldikten sonra, 30 Temmuz 2012'de 'Mi Minör' isimli tiyatro oyununun provalarına başladıkları, oyunda temsili ülkenin başkanına karşı ayaklanmanın teşvik edildiği, bu süreçte şahısların TV programlarında "Twitter'da devrim olasılığı var", "140 karakterlerle ülke-

ler devriliyor" şeklinde ifadelerde bulundukları, Melin Osasogie Edomwonyi'nin Twitter üzerinde açılan ve 500 binin üzerinde tweet alan 'occupygezi' isimli hashtag açtığı, Gezi Parkı eyleminin başlamasından sonra şahısların 'Mi Minör'ün "iki saatlik iktidar oyunu" altbaşlıklı Twitter sayfasına "direngezipark, oyundu, gerçek oldu", "Ben bu sahneleri gördüm, Mi Minör oyununuz gerçek oldu, güzel günler yakındır, direnişe devam" şeklinde yorum yaptıkları, adı spekülasyonlarla anılan George Soros isimli şahıs tarafından kurulan Açık Toplum Enstitüsü Danışma Kurulu üyesi olan Mehmet Osman Kavala'nın organizatör ve finansör olduğu ve adı geçen şahısları yönlendirdiği belirtilmiş, şahısların Mısır'da olduğu sırada Kavala'nın da 11-14 Temmuz 2012 tarihi arasında yurtdışında olduğu tespit edilmiştir" deniliyordu.

Ne var ki Rapor İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na iletildikten sonra ilginç gelişmeler oldu. Zira yürütülmesi istenen soruşturma dosyası, 17/25 Aralık darbe girişiminin savcısı Muammer Akkaş'a verilmişti. Dahası, soruşturmanın emniyet ağını ise dönemin İstanbul Organize Suçlarla Mücadele Şube Müdürü Nazmi Ardıç yürütüyordu. FETÖ soruşturmaları kapsamında tutuklanarak cezaevine konulan Muammer Akkaş ve Nazmi Ardıç, Gezi soruşturmasını tam anlamıyla sümen altı etmişti. Mesela Nazmi Ardıç'ın yaptığı tek şey; İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na bir yazı yazarak "örgütsel faaliyetleri ve irtibatlarının ortaya çıkartılabilmesi, yapılanmanın tüm yönlerinin deşifre edilebilmesi için" raporda adı geçen Mehmet Osman Kavala, Mehmet Ali Alabora, Ayşe Pınar Alabora, Defne Anter, Handan Meltem Arıkan ve Melin Osasogie Edomwonyi'ye ait cep telefonlarının 1 Ocak 2012'den itibaren bütün arayan-aranan, abone bilgisi ve baz istasyonu kayıtlarının temin edilmesini istemesi olmuştu.

Savcı Muammer Akkaş da "suç işlendiğine dair kuvvetli şüphe olduğundan" aynı kişiler hakkında "suç işlemek amacıyla örgüt kurmak ve yönetmek, örgüte üye olmak, örgüt faaliyeti kapsamında Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne karşı silahlı isyana teşvik, halkı kin ve düşmanlığa tahrik" iddiasıyla 20 Haziran 2013'te İstanbul 1 No'lu Hakimliği'ne başvurarak, dökümleri istedi. Ancak her iki isim de FETÖ soruşturmaları kapsamında tutuklanıncaya kadar başka hiçbir işlem yapmadı. Üstelik Emniyet Genel Müdürlüğü'nün hazırlamış olduğu 'gizli' ibareli rapor da basına sızdırıldı. Hem de TESEV'in danışma kurulu üyeliği yapmış

Eyüp Can'ın başında olduğu Radikal gazetesine... Oysa raporda adı geçenler doğrudan emniyete çağrılıp ifadeleri alınabilirdi. Ancak bu yapılmadı ve Mehmet Ali Alabora da zaten Geziden hemen sonra yurtdışına kaçtı.

Soros'cu Medyanın Gezi Karartması

Paralel yapıya mensup dönemin emniyet müdürü ve savcıları tarafından savsaklandığı ve sümenaltı edildiği iddia edilen soruşturma, bu kitabın baskıya girdiği tarihte devam ediyordu. Ancak hemen belirtmeliyiz ki, raporun medyaya sızdırılmasının ardından, ulusal ve uluslararası basın, derhal Soros ve Otpar'ı aklama operasyonlarına girişmişti. Başta İngiliz yayın organı BBC Türkçe ve Eyüp Can'ın başında bulunduğu Radikal gazetesi hemen harekete geçti. Maksat, Gezi olaylarında 'dış destek' olmadığını ispatlamaktı.

BBC Türkçe bölümünden Mahmut Hamsici, Otpor lideri Maroviç'i bularak uzun bir röportaj yaptı.[296] Maroviç, Gezi eylemcileriyle hiçbir temasının olmadığını iddia ediyordu. Raporda ismi geçen işadamı Osman Kavala ise Radikal gazetesine böyle bir işlemden haberdar olmadığını ve ifadeye çağrılmadığını belirterek, "O dönemde Emniyet'te bazı kişilerde ortaya çıkan paranoyanın boyutları hakkında çarpıcı bir bilgidir bu. Aynı zamanda son derece ürkütücüdür. Düzgün istihbarat yapması beklenen kurumun tamamen hayal mahsulü ilişkilerle iştigal ettiğini ve yargıyı meşgul ettiğini görüyoruz"[297] diyerek iddiaları reddediyordu.

"Direniş" anlamına gelen Otpor, Sırbistan'da 1998-2004 yılları arasında faaliyet gösteren ve dönemin lideri Slobodan Miloseviç'in devrilmesi için sokak hareketlerini organize eden bir gençlik hareketiydi. Raporda adından sıkça söz edilen Otpor/Canvas hareketi, dönemin iktidarının üniversiteler ve basınla ilgili yeni yasa değişikliklerini protesto için 1998 yılında Sırbistan'ın başkenti Belgrad'da kuruldu. Ancak hareket daha sonra ülkenin diğer yerlerine ve başka ülkelere yayıldı. Otpor, iktidar karşıtı Sırbistan Demokratik Muhalefeti (DOS) içinde önemli bir konum elde etti. Sırbistan'da sivil sokak eylemlerinin itici güçlerinden biri

296 BBC Türkçe 1 Aralık 2014.

297 İsmail Saymaz, İşte kayıp fezleke: 'Otpor' yazmış, Mehmet Ali Alabora oynamış! Radikal, 11/11/2014.

oldu. Öyle ki bu etkili sokak eylemleri, 2000 yılında Slobodan Miloseviç'in iktidardan düşmesine neden olacaktı. Otpor, 2003 yılında siyasi partiye dönüştü. Ancak aynı yıl düzenlenen seçimlerde yüzde 5 barajını geçemedi. Ardından Otpor eylemcileri Demokratik Parti'ye (DS) katıldı ve Otpor'un varlığı sona erdi.

Otpor/Canvas Hareketi, George Soros'un Açık Toplum Vakfı, Freedom House, George Mason Üniversitesi, Humanity in Action ve Amerikan Haber Alma Teşkilatı (CIA) tarafından açıkça destekleniyordu. Zira küresel sermaye sahipleri, istemedikleri hükümetleri devirmek için bu tarz sokak hareketlerini organize eden örgütlerin başarılı olduklarını Gürcistan, Kırgızistan ve Sırbistan'da fiili olarak görmüşlerdi. Dolayısıyla Otpor Sırbistan'da örgütlenmesine rağmen, giderek Soros devrimlerinin katalizörü durumuna gelmişti. Otpor liderleri, Doğu Avrupa, eski Sovyetler Birliği üyesi bazı Kafkasya ülkeleri, Doğu Asya ve Ortadoğu'daki gençlik hareketleriyle iletişim kurarak 'renkli devrimler' için isyancılara eğitim veriyordu. Mesela Mısır'da 2011 yılındaki eylemlerde "6 Nisan Gençlik Hareketi" adlı grubun eski Otpor üyelerinden danışmanlık aldığı Mısır istihbaratı tarafından belgelenmişti.

Otpor'un lideri Ivan Maroviç, Sırbistan'daki devrimden sonra ülkeyi terk edip, 2004 yılında ABD merkezli yapım şirketi York Zimmerman'da çalışmaya başladı. İşin ilginç yanı, Markoviç ABD'ye yerleştikten sonra da bu 'devrimci' eylem tarzını küreselleştirerek sürdürecekti. Zira toplumsal eylemlerle ilgili önerilerde bulunan çeşitli video oyunları tasarlamaya başlamıştı. Dahası, farklı ülkelerde katıldığı konferanslarda Otpor deneyimini anlatıyor, yazılar yayınlıyor ve Twitter hesabından yorumlarda bulunarak sözde 'şiddetsiz' devrimlere destek veriyordu. İşte karanlık bir ilişkiler ağının içerisinde olan ve Emniyet raporunda ismi geçen Ivan Maroviç'i aklamak, BBC Türkçe'ye düşmüştü.

Emniyet raporunun sızdırılmasından sonra, BBC Türkçe Markoviç'e ulaşarak onun ağzından raporu yalanlamanın derdine düşmüştü. Nitekim Markoviç, BBC Türkçe'ye vermiş olduğu mülakatta, Gezi Parkı eylemcilerini yönlendirdiği iddialarını yalanlayarak şöyle diyordu: "Bunlar tamamıyla uydurmaca. Otpor örgütü 10 yıldır varlığını sürdürmüyor. Gezi Parkı eylemlerini düzenleyenlerle de hiçbir temasım olmadı. Alabora'nın adını da hiç duymadım."

Oysa çok değil röportajdan daha iki yıl önce, yani 2011 yılında gazetecilere açıklama yapan Maroviç; "Devrimci bir eylemin planlamasında, hiçbir şey 'kendiliğinden' değildir. İnsanlar sokaklara dökülüvermiş gibi görünebilir. Ama bu aylar, hatta yıllar süren dikkatli bir hazırlığın sonucudur. Belli bir noktaya gelene kadar, grevleri ve büyük kitle yürüyüşlerini örgütleyene kadar geçen süre çok sıkıcıdır. Ama o noktaya vardığınızda her şey birkaç hafta içinde sona ulaşır."[298] diyordu.

BBC Türkçe, sadece Ivan Maroviç'i aklamakla kalmadı. Eski Otpor liderlerinden Slobodan Djinoviç ve Srdja Popoviç'in 2004 yılında kurduğu Canvas (Şiddet İçermeyen Eylem ve Stratejiler Uygulama Merkezi) adlı bir sivil toplum örgütünü de temize çıkarmak için elinden geleni yapıyordu. Canvas, tam 50 ülkede örgütlenmişti. Zaten Slobodan Djinoviç ve Srdja Popoviç, Canvas'ın "dünya çapında şiddet içermeyen toplumsal eylemlere strateji ve taktik aktarımı yaptığını" da inkâr etmiyordu. Ancak buna rağmen BBC Canvas'ı aklamak istiyordu ama röportajın satır araları ve Canvas liderinin hemen önünde durduğu "eylem haritaları" her şeyi ispat ediyordu.

Aynı zamanda Otpor'un devamı olan Canvas'ın resmi sitesinde iki ayrı harita bulunuyordu. Birinci haritada Canvas'ın hangi ülkelerde faaliyet içerisinde olduğu yer alıyordu. Bu haritada Venezuela, Suriye, Sudan, Musul, Somaliland, Tunus, Belarus, Burma ve Vietnam'da faaliyetlerin sürdüğü açıkça belirtilmişti. Ancak aralarında Türkiye, ABD ve Kanada'nın da yer aldığı bir başka harita daha vardı. Otpor'un "Türkiye'de eylemimiz yok" demesine rağmen, Türkiye Canvas'ın eylem haritasında yer alıyordu. Bu çelişkiyi fark eden Popoviç, 2012 yılında Reuters Vakfı'nın İstanbul'da düzenlediği, uluslararası güvenlik ve terörizmle ilgili bir konferansa katıldığı için bu listede Türkiye'nin de bulunduğunu, Türkiye'de hiçbir eylemciyle görüşmediklerini ve eğitim vermediklerini söyleyerek durumu düzeltmeye çalışıyordu.

Yine BBC Türkçe'nin röportajına göre, Popoviç "Biz, mücadele verme değil bilgi aktarımı hizmeti sunan bir organizasyon olarak sosyal medyada da hiçbir kampanya yürütmedik." diyordu. Ancak Popoviç'in daha sonraki cümleleri, bir önceki söylediklerileyle tamamen çelişiyordu. Zira "Tabii ki olayların önemi dolayısıyla ve medyada uzun süre ön planda olduğu gerçeği nedeniyle Facebook

298 Revolution U, Foreign Policy, 16 Şubat 2011.

sayfamızdan ve 'www.canvasopedia.org' adresinde olayları anlatan birkaç haber linki paylaştık ve birkaç konferans ile medya söyleşisinde stratejik şiddet içermeyen çatışma teorisi noktasından Gezi protestolarını analiz ettik." diyordu. Dahası; o tarihlerde Canvas'ın Twitter ve Facebook hesaplarına bakıldığında, 2013 Haziranında Gezi eylemleriyle ilgili uluslararası basın kurumlarından alınan çeşitli haberlerin paylaşıldığı açıkça görülüyordu.

Gezi'nin 'Dijital' Senaryosu

Arap Baharı'nın tüm hızıyla devam ettiği günlerde, Türkiye'de de ilginç bir 'dijital isyanın' provası yapılıyordu. Tiyatro sanatçısı Mehmet Ali Alabora'nın hem yazıp hem oynadığı "Mi Minör" adlı tiyatro oyunu, 1 Aralık 2012'de izleyiciyle buluşmuştu. Aynı zamanda seyircinin de oyuncu olabildiği ve sosyal medyanın oyunun bir parçası sayıldığı "Mi Minör", Pinima isimli hayali bir ülkede 'mi' notasının yasaklanmasıyla isyan eden bir piyanistin hikâyesiyle başlıyor ve hayali ülkedeki yasakların artmasıyla devam ediyordu.

Oyunda ismi geçen Pinima, demokrasiyle yönetilen, ancak her şeye 'başkanın' karar verdiği bir ülkeyi temsil ediyordu. Oyunda, halkın bir 'diktatöre' karşı nasıl isyan edebileceği, direniş yöntemleri ve isyan sırasında sosyal medyada nasıl örgütlenilmesi gerektiği anlatılıyordu. AK Parti'ye ait şekilleri çağrıştıran sembollerin hedef gösterildiği bu oyun, İngiltere'deki Londra merkezli bir ajans tarafından da destekleniyordu.[299] Oyun, Gezi eylemleri başlamadan önce, Türkiye'de tam dört kez 'trend topic' olmayı başarmıştı.

Oyunun temel felsefesi, 'diktatör' bir başkan tarafından yönetilen 'Pinima' ülkesinde yaşayan vatandaşların ve oyunu izleyen seyircilerin katılacağı bir tepki hareketinin başlatılmasıydı. Oyun, diğer tiyatro eserlerinin aksine, interaktif bir içeriğe sahipti. Yani tek taraflı bir ileti yerine, seyircilerin de direkt rol alması isteniyordu. Zaten asıl amaç da buydu. Özellikle bir 'isyan' halinde izleyicilerin Facebook ve Twitter gibi sosyal medya araçlarını nasıl aktif olarak kullanmaları gerektiğini ve bu iletilerin dünyaya nasıl duyurulacağı uygulamalı olarak anlatılıyordu. Dahası, seyircileri fiili olarak bu eylemin bir parçası haline getirmek için, seyirciler

299 Yeni Şafak, 10 Haziran 2013.

salona elinde cop olan polis kıyafetli kişilerin kontrolünden geçtikten sonra koltuklarına oturtuluyorlardı.

Peki, gerçekten "Mi-Minör" sıradan bir tiyatro oyunu muydu, yoksa altı ay sonra başlayacak olan Gezi eylemlerinin dijital bir provası mıydı? Hemen belirtmeliyiz ki, sahnelenen oyunun sıradan bir tiyatro eseri olmadığını oyunda rol alanlar da kabul ediyordu. Zira "Mi Minör" oyununu sadece sergilendiği salona gelenler değil, internet üzerinden binlerce katılımcı takip ediyordu. Oyun İstanbul'da sahnelenmesine rağmen, diğer illerden katılımcılar da oyuna 'online' şekilde dahil edilmişti. Oyunda rol alan Mehmet Ali Alabora'nın eşi Pınar Öğün, bu katılımı şöyle anlatıyordu: "Mi Minör'de etkileşime giren seyircilerimiz sadece oyunu izlemeye gelenler değil. Bizi Ustream'den takip eden, her oyunu sosyal medyadan izleyen dünyanın çeşitli yerlerinden seyircilerimiz var. Bursa ve İzmir'den seyirciler turneyle geldiler. Bu oyun Türkiye'de 4 kere "#miminor" trending topic (TT) oldu. Seyirciler zaman zaman kendi aralarında örgütlenip başkanı devirmek için çeşitli girişimlerde bulunuyorlar. Bu örgütlenmelerin çoğu Twitter'da oluyor."

"Mi-Minör" oyununun tanıtımı yapılırken, seyircilerin özellikle oyunu izlemeye akıllı telefonlarıyla gelmelerinin istenmesi de bir başka ilginç noktaydı. Zira 'Mi Minör'ü seyretmeye gelenler isterse seyirci kalmayı, ya da oyuna doğrudan katılmayı seçebiliyordu. Filmin tanıtımında şöyle deniyordu: "Oyuna gelirken cep telefonlarınızı yanınıza almayı unutmayın. Zira ihtiyacınız olacak! Neden ihtiyacınız olacağını ise oyunda göreceksiniz. Küçük bir ipucu: Bu oyunda yeni medya araçları ve tiyatro ilk defa bir araya gelecek. Ustream, Twitter ve Facebook'ta kendi içeriğinizi oluşturacaksınız. Oyunun içinde yeni bir oyun başlatacak, başrole siz geçeceksiniz."

Aslında tüm bu istenenler, Soros vakıflar ağının 'Kadife Devrimler'i hazırlarken ihtiyaç duyduğu alternatif medya oluşturma çabalarından başka bir şey değildi. Oyunda uygulanan yöntemler ise ünlü siyaset bilimci Gene Sharp'ın önerdiği "Şiddetsiz Devrim" yöntemleriydi. Sharp'ın, "Şiddet İçermeyen Hareketin Politikası" ve "Diktatörlükten Demokrasiye" adlı kitaplarında 'diktatör' ve 'otoriter' liderleri devirmenin 10 yolu sıralanıyordu. Gezi eylemleri incelendiğinde, bu on maddenin tamamlanması için sadece 3 maddenin kaldığını açıkça ifade etmemiz gerekiyor.

Şimdi isterseniz bu maddelere sırasıyla bir göz atalım. Şiddetsiz Devrim'e giden yolda, öncelikle tek kelimeden oluşan bir örgüt ismi belirleniyor. Mesela Sırbistan'da Otpor, Gürcistan'da Kmara, Ukrayna'da Pora, Kırgızistan'da Birge isimleri gibi... Daha sonra ise gençlerin önceden belirlenen bu kelimeler etrafında sosyal medyada örgütlenmesi sağlanıyor. Gezi eylemlerinde her ne kadar belli bir örgüt ismi oluşturulmamış ise de "Occupy/İşgal" gibi bir isim ön plana çıkarılmıştı. Zira Gezi eylemlerinin duyuru ve örgütlenmesi bu hashtagler üzerinden yapıldı.

'Şiddetsiz Devrim'in İkinci maddesi; basit ve etkileyici slogan oluşturma ve yayma çalışmalarından oluşuyordu. Bu madde, Gezi eylemlerinde başarıyla uygulandı. "Her Yer Taksim, Her Yer Direniş" sloganı ile adeta eylemler ve eylemciler kutsallaştırılıyordu. Üçüncü madde; ulusal ve uluslararası medya desteğinin sağlanmasıydı. Her ne kadar Gezi eylemlerinin ilk günlerinde yerli basın arafta kalsa da uluslararası medyanın eylemlere tam destek verdiği görülüyordu. Mesela, CNN International Televizyonu'nun olaylar sırasında Taksim Meydanı'ndan yapmış olduğu dokuz saatlik canlı yayın... Şiddetsiz Devrim'in dördüncü aşamasını, uluslararası vakıf ve sivil toplum örgütlerinden sağlanan parasal destekler oluşturuyor. Bu maddeyi de George Soros'un "Gezide eylemcilerine gıda ve hukuksal destek verdik"[300] açıklamasıyla örneklendirmek mümkün...

'Şiddetsiz Devrim'in en öneli maddelerinden biri olan beşinci madde, seçimlere hazırlık yapma çalışmalarını kapsıyordu. Buna göre, altı ay öncesinden 'seçimlere hile karıştırılacağı' şüpheleri yayılarak, seçimlere gölge düşürülmesi planlanıyor. Seçimlerden sonra ise 'seçimlerin adil yapılmadığı' ve 'hile karıştırıldığı' öne sürülerek, halkın sokaklara dökülmesi ve konunun uluslararası kamuoyunun gündemine taşınması hedefleniyor. Mesela 24 Nisan 2014 tarihinde "Oy ve Ötesi" isimli derneğin kurulması ve 7 Haziran 2015 seçimleri öncesinde "seçimlere hile karıştırılacağı" şayialarının yaygınlaştırılmak istenmesi buna açık bir örnekti.

Sivil Darbe metotlarının altıncısı da en az beşinci medde kadar önemli. Bu aşamada "kontrollü gerilim stratejisi" uygulamaya konuyor. Bu dönemde ekonomik manipülasyon yapılarak, bunalımın körüklenmesi (Gezi eylemlerinden sonra sürekli bir gizli kriz söyleminin dile getirilmesi) ile etnik ve mezhepsel fark-

300 Star gazetesi, 09.11.2015.

lılıkların kaşınması (Alevi-Sünni geriliminin artırılması için alevi vatandaşların evlerine çarpı işaretleri konulması) gibi... Mesela Hatay Reyhanlı'da 51 kişinin ölümüyle sonuçlanan saldırılar, söz konusu planın eyleme dönüştüğü operasyonlardan birisiydi.

Yedinci ve önemli maddelerden biri de mevcut yönetimden hoşnut olmayan tüm kitlelerin birleştirilerek 'ortak hedefe' yönlendirilmesi... Bu madde, başarısız olsa da 2014 yılındaki cumhurbaşkanlığı seçimlerinde fiili olarak uygulamaya kondu. 14 ayrı partinin ortak adayı Ekmeleddin İhsanoğlu, seçimin favorisi Recep Tayyip Erdoğan'ın karşısına tek aday olarak çıkarıldı. Ayrıca 7 Haziran seçimleri öncesi ve sonrasında CHP, HDP ve FETÖ tarafından oluşturulan gizli ittifaka MHP de dâhil edilmek istendi. Ancak MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli buna yanaşmayınca, Meral Akşener üzerinden partiyi bölme faaliyetleri devreye sokuldu.

Gelelim Soros'cu devrim planının 8. maddesine... Bu merhalede güvenlik güçlerinin kazanılması veya tarafsızlaştırılması hedefleniyordu. Bu eylem planı, Gezi olayları sırasında profesyonelce güvenlik güçleri üzerinde gerçekleştirilmeye çalışıldı. Ancak başarılı olamadı. Mesela profesyonel eylemcilerin polislerle yaptıkları konuşmaları gizlice kayda alıp sosyal medya üzerinden servis etmeleri ve eylemcilerin polislere kırmızı karanfil dağıtmaları buna örnek gösterilebilir. Ayrıca Çözüm Süreci'nin sona ermesinden sonra ise güvenlik güçlerinin azmini kırmak ve Ak Parti'yi yalnızlaştırmak için PKK terör örgütünün "Bizim hedefimiz Türk Ordusu değil, AKP" açıklaması da aynı maddenin uygulamaya konulan bir başka planıydı...

Gene Sharp'ın 9. maddesi ise büyük çoğunluğun sokağa dökülerek sokak hâkimiyetinin tam anlamıyla sağlanmasıydı. Gezi olaylarında bu da başarılamadı. Tüm uğraşlara rağmen, 80 milyonluk ülkede ancak 3.5 milyon kişi sokağa dökülebilmişti. Doğal olarak 10. ve son aşama da istenmeyen yönetimin, yani Recep Tayyip Erdoğan iktidarının şiddet uygulanmadan kansız bir şekilde yıkılışıydı. Ancak *Üst Akıl*; 8,9 ve 10. maddeleri Türkiye'de gerçekleştirememişti ama 'Kırmızı Devrim'e de sadece üç adım kalmıştı. Bilindiği gibi Soro'cu devrimler; Kadife, Turuncu, ya da Yeşil gibi renklerle isimlendiriliyordu. Şayet Türkiye'de devrim gerçekleşseydi, hiç şüphesiz adı "Kırmızı Devrim" olacaktı. Zira eylemcilerin kırmızı ağırlıklı karanfiller kullanması ve polisin biber gazı sıktığı kırmızı giysili kadının özne haline getirilmesi bunun içindi.

Şimdi tüm bu veriler ışığında, "Mi Minör" tiyatro oyununa yeniden dönelim. 12 - 14 Nisan 2013 tarihleri arasında İstanbul'da sahnelenmiş olan bu tiyatro oyunuyla, aslında Gezi olaylarının dijital provası yapılmıştı. Zira bu yöntemin aynısı, daha önceki Soros devrimlerinde de kullanıldı. Açık Toplum Enstitüsü, Gürcistan'daki Kadife Devrim'de Rustavi-2 televizyonuna vakıflar üzerinden büyük yardımlarda bulundu. Söz konusu televizyon, "bir diktatörün devrilme belgeseli"ni Gürcistan'daki eylemler boyunca tekrarladı. Mi-Minör oyununun yazarı ve oyuncusu olan Mehmet Ali Alabora, ilk günden itibaren Gezi eylemlerinin hep ön saflarında yer aldı ve sosyal medyada halkı tahrik edici mesajlar attı. Dahası, Mi-Minör oyununun sahneye sürülmesi ile "OccupyTurkey" isimli Facebook sayfasının yayına başlaması da aynı tarihte olmuştu. Nitekim Gezi olaylarından sonra hakkında soruşturma açılacağını anlayan Mehmet Ali Alabora, çareyi yurtdışına kaçmakta bulacaktı.

Gezi'nin Sosyal Medya Ayağını Yürüten Örgüt

Bugün dünya genelinde milyonlarca kişinin kullanmış olduğu sosyal medya ağları Twitter, Facebook, Zynga, Linkedin, Youtube ve Google gibi sosyal platformlar; görünürde "sosyalleşme" araçları olarak hizmet veriyor. Ancak bu ağlardan bazıları her ne kadar ticari zekâ sonucunda geliştirilmiş olsa bile, özellikle Twitter ve Facebok gibi sosyal ağlar; iddia edildiği gibi birkaç cin fikirli gencin bir araya gelerek ürettiği projeler değil, dünyayı yönetme amacı ile teknoloji geliştiren şirketlerin maksatlı projeleriydi. Dünyada asayişin gerçek asker kullanmadan sanal âlemde sağlanması, toplumların, bireylerin merkezi bir sistemden yönetilmesi ve yönlendirilmesi için kurgulanma sonucu geliştirilen projelerdi. Artık küresel istihbarat örgütlerinin en çok yatırım yaptıkları bölümlerden biri de sosyal medya ağları. Mesela CIA, 2013 yılında sosyal medya ajanı olarak tam 3 bin kişiyi istihdam etti. Uzmanlara göre CIA, günlük 12 farklı dildeki 5 milyon internet mesajını da analiz ediyor.

Sosyal medyada bireyi bir göreve hazır hale getirmek için; uyarma, yönlendirme, şartlanma, kışkırtma ve sanal hipnoz gibi çeşitli aşamalar uygulanıyor. Bütün bu aşamalarda ortak bir hedef

belirleniyor. Mesela Gezi Parkı olaylarında hedefe dönemin Başkanı Recep Tayyip Erdoğan konmuştu. Eylemleri destekleyenlerin gururla söyledikleri "Taksim'deki gençler apolitikti" itirafı, aslında tam da sosyal medya ağlarının istediği bir durumdu. Zira küresel ağları kontrol edenlerin istedikleri de zaten ideolojisi olmayan gruplar oluşturmaktı. Gerçekten de Gezi eylemlerine bakıldığın da eyleme katılanların çoğu ideolojiden, siyasetten uzak gençlerden oluşuyordu. Ancak ne ilginçtir ki gençler, "Tayyip İstifa" diye bağırıyorlardı. Türkiye'nin dünyadaki siyasal ve ekonomik konumundan habersiz olan bu gençler, aslında kendilerine gösterilen, biçilen rolü oynuyorlardı.

Her ne kadar Soros destekli Otpor/Canvas Hareketi Türkiye'deki Gezi eylemlerine katıldıklarını reddetse de eylemin sosyal medya ayağı incelendiğinde bu işbirliğinin emareleri açıkça görülüyordu. Şunu hemen belirtmeliyiz ki, bir ülkedeki örtülü operasyonların dış dinamiklerden yardım alınarak yapılmasının getireceği dezavantajlar, Soros'un önem verdiği bir konuydu. Zira milli hislerin yüksek olduğu ülkelerde yapılan dış destekli operasyonların, her zaman geri tepme olasılığının olduğunu Soros ve ekibi çok iyi biliyordu. Üstelik bu, başarılı olmamış bir isyan sonrasında yapılacak diğer operasyonları da tehlikeye düşürebilirdi. Dolayısıyla Otpor'dan "Türkiye'deki eylemleri destekledik" açıklaması beklenemezdi.

Gezi eylemleri, Twitter üzerinden "#occupyturkey" etiketi ile paylaşıldı. Occupy, 'işgal etmek' anlamına geliyordu ve ilk kez 2011 yılında Wall Street'teki eylemlerde kullanılmıştı. "Occupy Wall Street" eylemlerinin başını ise doğal olarak Otpor/Canvas Hareketi çekiyordu. Dahası, ilgisi olmadığı halde "OccupyWallstreet" isimli Facebook sayfasında Tayyip Erdoğan karşıtı birçok karikatüre rastlamak mümkündü. Mesela Twitter'ın amblemi olan mavi kuşların Erdoğan'ı gagalamaya çalışması ve Facebook'un 'disslike' butonu kullanılarak Erdoğan'ın 'düşüşte' olduğunu gösteren karikatürler buna örnekti. Nitekim daha sonra Gezi Parkı eylemlerinde kullanılan sosyal medya ve basılı materyallerde kullanılan sembol ve ritüeller de Otpor/Canvas Hareketi tarafından çeşitli olaylarda kullanılmış sembollerdi.

Soros ve CIA destekli Otpor/Canvas'ın Sırbistan, Gürcistan, Kırgızistan, Lübnan, Maldivler, Ukrayna ve Mısır'daki eylem gruplarına destek verdiği biliniyordu. Özellikle Gezi eylemcile-

rinin örnek aldıkları Mısır'daki Tahrir eylemcileri, açık şekilde Otpor/Canvas ekiplerince eğitilmişlerdi. Mısır'daki eylemleri organize eden '6 Nisan Hareketi'nin liderlerinden Muhammed Adil, Temmuz 2009 yılında Sırbistan'a giderek Canvas'tan bir haftalık eğitim almıştı.[301] Nitekim Canvas'ın liderlerinden Srdja Popoviç'in Mısır'daki '6 Nisan' ve 'Kifaye' hareketlerinin elde ettiği başarıyı öve öve bitiremeyecekti.

Otpor/Canvas Hareketi'nin en büyük özelliği; 'demokrasi' getirme bahanesiyle hedefteki ülkelere sızarak "zulme ve haksızlığa" uğramış kitleleri sosyal medya araçları üzerinden organize ederek sokağa dökmekti. Gezi eylemlerinde de bu yöntem kullanıldı. Otpor/Canvas örgütünün bir diğer önemli özelliği ise küresel medyanın büyük desteğini almasıydı. Söz konusu örgütün arkasında olduğu hemen tüm devrimler, Amerikan basını tarafından açıkça desteklendi.[302] Mesela CNN International'ın Taksim Meydanı'ndan 9 saatlik canlı yayın yapması gibi...

Gezi eylemlerinden sonra yaşanan süreçler de yine Otpor/Canvas Hareketi'nin eylem tarzına birebir uyuyordu. Sırbistan örneğini göz önünde bulunduracak olursak; mesela Otpor, devrim sonrası 16 muhalefet partisini birleştirerek Miloseviç'e karşı tek muhalif aday gösterdi ve onu iktidara taşıdı. Şimdi Türkiye'deki 2014 yılında yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerindeki tek aday çıkarma (Ekmeleddin İhsanoğlu) ve 7 Haziran 2015 seçimleri sonrasındaki koalisyon çalışmalarını hatırlayın...

Gezi eylemlerinden tam 6 ay önce kurulan "OccupyTurkey" Facebook sayfası, eylemler hakkında en hızlı bilgilerin paylaşıldığı, güncel gelişmelerin aktarıldığı bir sosyal medya ağıydı. Söz konusu Facebook sayfası, Aralık 2012'de kurulmuştu. Sayfa "DirenAnadolu" bağlantı adını seçerken, livestream adlı video-yayın sitesindeki hesaplarının adı da "revoltistanbul"du. "Revolt" İngilizce "ayaklan" veya "diren" demekti. Sayfa, Gezi eylemleri başlar başlamaz inanılmaz bir hızda takipçi artışına sahne oldu. Mesela 1 Haziran günü saat 15.00 itibariyle üye sayısı 16 bin iken, aynı gün saat 23.00'da 40 bin, üçüncü gün ise tam 70 bin üyeye ulaşmıştı.

Bu artış, eylemlerin "OccupyTurkey" isimli söz konusu sayfadan yönlendirildiğini gösteriyordu. Nitekim "OccupyTurkey" sayfası, başından itibaren Gezi Parkı sürecinin etkili bir parçası

301 OrtadoğuAnaliz, Cilt: 5, Sayı:57, Eylül 2013, s.23.
302 http://www.sourcewatch.org/index.php/Otpor.

oldu. Sayfanın tam adresi "facebook.com/DirenAnadolu"ydu. İşin ilginç yanı, sayfa kurulduğunda "diren" sözü zaten belirlenmişti. Yani bu kelime, Gezi eylemlerinin önceden planlandığının açık göstergesiydi. Zira günlerdir Türkiye'de ve dış dünyada en çok kullanılan "#DirenGeziParkı" sözü de buradan çıkmıştı.

Daha ilginç olanı ise; "OccupyWallStreet" sayfasının Türkiye'deki devamı olan "OccupyTurkey" isimli Facebook sayfası, Aralık 2012'de kurulmadan önce, Wall Street eylemlerinin başladığı dönemde "Ayaklan İstanbul/OccupyİstanbuI" adıyla zaten mevcut bir sayfa oluşturulmuştu. Bu hazırlık süreciyle, "Mi-Minör" çalışmalarının aynı tarihlerde eşzamanlı olarak yürümesi, dikkat çekici bir noktaydı. Sayfa üyeleri, çeşitli aralıklarla "Revolt (Ayaklan) İstanbul" eylemleri düzenliyor, Otpor/Canvas denetiminde bir halk hareketi için nabız yokluyordu. Mesela "OccupyTurkey" sayfası, Gezi öncesi yaşanan ODTÜ olayları sırasında etkin rol oynadı. ODTÜ olaylarına karşı gelişen tepkilerle bir halk hareketi oluşturmayı planlıyorlardı. Ancak tüm tahriklere rağmen, o günlerde büyük toplumsal bir hareket meydana getirememişlerdi.

Gezi Parkı eylemleri dördüncü gününe geldiğinde, Facebook'taki "occupyturkey" isimli Facebook sayfası bir anda silinmişti. Bunun nedeni; Emniyet İstihbaratı Bilişim Suçlarla Mücadele Şubesi'nin söz konusu sayfayı takibe almasıydı. Ancak Facebook sayfası kapanmıştı ama bu sefer de devreye Twitter girmişti. Orada da aynı hashtag kullanılıyordu. Yani "#occupyturkey"... Twitter'daki Türkiye ve dünya gündemi listesinde ise en üstte "#DirenGeziParkı" vardı. Yine "OccupyGezi" ve "Direngezi" hashtagleri de Twitter'da dünya gündemindeki tt'den günlerce düşmedi. Taksim'in ara sokaklarında polisle çatışan en hareketli grupların kafasına taktığı kasklar, "#OCCUPYTURKEY" yazısıyla doluydu. Avrupa Parlamentosu, 13 Haziran 2013 tarih ve 2013/2664 (RSP) sayılı karar ile Gezi eylemlerini resmen destekledi.[303] Yine Uluslararası Af Örgütü de Ekim 2013 tarihinde hazırladığı raporla eylemcileri açıkça sahipleniyordu.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Emniyet Genel Müdürlüğü Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele Daire Başkanlığı'nın hazırladığı raporda; Gezi Parkı eylemlerinin sosyal medya kampanyasını Soros destekli Otpor/Canvas Hareketi'nin yürüt-

303 http://www.europarl.europa.eu/sides/get.

tüğü vurgulanıyordu. Üstelik bu iddia sadece Emniyet Genel Müdürlüğü'nün hazırlamış olduğu raporla sınırlı kalmadı. İstanbul Valiliği'nin 26.06.2013 Tarih ve 28908 Sayılı Raporu'nda da; "Eylemciler tarafından katılımı arttırmak ve toplumsal destek sağlamak amacıyla yakın tarihimizde ilk defa görülen yöntemlerin kullanıldığı, başta sosyal medya ve çeşitli internet sitelerinde, akıllı telefonlarda kullanılan çeşitli programlar yoluyla çağrılar yapılarak haberleşme sağlandığı, bu mecralarda ve iç ve dış basında olaylara ilişkin çok sayıda provokatör paylaşımlarda bulunulduğunun gözlendiği" yer alıyordu.

Yine Emniyet Genel Müdürlüğü'nün 10 Temmuz 2013 tarihli "Taksim Gezi Parkı Eylemleri ve Analizi" başlıklı bir başka raporunda ise Gezi eylemlerinin sosyal medya üzerinden ve tek bir noktadan yönlendirildiği açıkça ifade ediliyordu. Gerisini rapordan okuyalım: "Her biri farklı motivasyona sahip farklı ideolojik duruşları bulunan grupların, ortak bir amaç etrafında hareket ettikleri, bu kitleleri motive eden faktörün "ortak bir düşman" olduğu, diğer bir deyişle başta Sayın Başbakanın şahsı olmak üzere, Hükümet, Ak Parti ve onu sembolize eden kurumlar olduğu, bu gruplar arasında; ulusalcı grupların, marjinal grupların ve terör örgütlerinin (DHKP-C gibi) bir dizi STK'nın ve sosyal medya etkisi ile hareket eden apolitik gençlerin bulunduğu, dünyanın başka yerlerinde görülen (New York-Wall Street, Paris, İspanya gibi) benzer protesto eylemleri ile Türkiye'de yaşanan olaylarda kullanılan söylemler, örgütlenme yöntemleri ve uygulanan taktikler açısından benzerlik göstermekte olduğu, sivil direniş, şiddet dışı pasif aktivizm teorisine uygun yöntemlerin uygulandığı, eylemci grupların, genellikle sosyal paylaşım siteleri ve telefonlara yüklenebilen telsiz programları vasıtasıyla örgütlendikleri, ayrıca polisle çatışırken nelere dikkat etmeleri gerektiğiyle ilgili sürekli bilgi paylaşımında bulundukları görülmüştür."

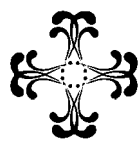

BELGELER

B'nai B'rith Teşkilatı'nın 1876 tarihli üye kayıt formu.

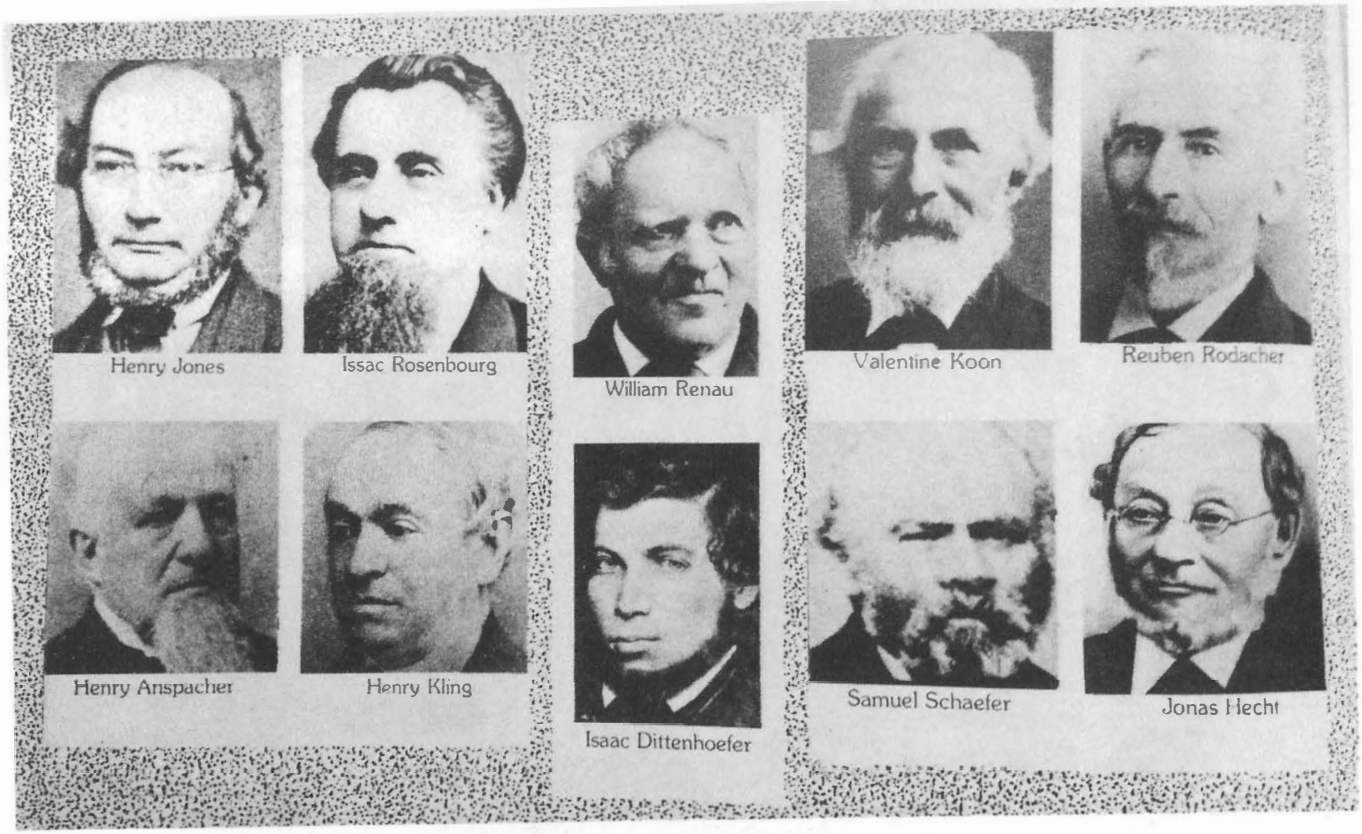

B'nai B'rith Teşkilatı'nın kurucu üyeleri.

ORPHAN ASYLUM
יישא יי פניו אליך וישם לך שלום
ENTERED ACCORDING TO ACT OF CONGRESS A.D. 1876 BY S. ECKSTEIN, IN THE OFFICE OF THE LIBRARIAN OF CONGRESS AT WASHINGTON D.C.
AMERICAN OLEOGRAPH CO. MILWAUKEE.

B'nai B'rith Teşkilatı'nın New York'taki ilk karargah binası

Urkunde

zur Grundsteinlegung des

Gesellschaftshauses der Frankfurt-Loge XX. № 372

U.O.B.B.

Am achten September des Jahres Eintausendneunhundertundeins unter der friedliebenden und segensreichen Regierung Seiner Majestät des Kaisers und Königs Wilhelm des Zweiten ist dieser Grundstein gelegt worden.

Zur feierlichen Grundsteinlegung hatte sich eine große Anzahl von Brüdern der Frankfurt-Loge des Ordens BNE-BRISS auf dem Grundstücke Eschersheimer Landstraße Nummer Siebenundzwanzig eingefunden, wo ein Bau erstehen soll, der ein bleibendes Denkmal sein wird der begeisternden Kraft der Prinzipien dieser Vereinigung.

Von israelitischen Männern deutschen Stammes im Jahre Eintausendachthundertundzweiundvierzig in New-York in dem Bestreben gegründet, der Noth und dem Elend durch thatkräftige Unterstützung abzuhelfen, wurde der Orden im Jahre Eintausendachthundertundzweiundachtzig auch auf deutschen Boden verpflanzt und am achten Januar Eintausendachthundertundachtundachtzig wurde in unserer Vaterstadt die Frankfurt-Loge als die zwanzigste in Deutschland und die dreihundertzweiundsiebenzigste im Orden unter regster Theilnahme der Schwesterlogen installirt. Aus kleinen Anfängen hat sie sich kraft der erhabenen Mission des Bundes, Israeliten verschiedenen Bemißs und verschiedener religiöser Richtungen zu vereinigen in dem Werke der Förderung der höchsten Interessen der Menschheit, zu immer größerer Blüthe entwickelt.

Deß sei dieser Bau ein Zeuge!

B'nai B'rith Teşkilatı'nın 1888 Tarihli Süleyman Mühürlü Frankfurt Locası tüzüğü.

Première Année. Septembre-Octobre 1923 Numéros 9/10

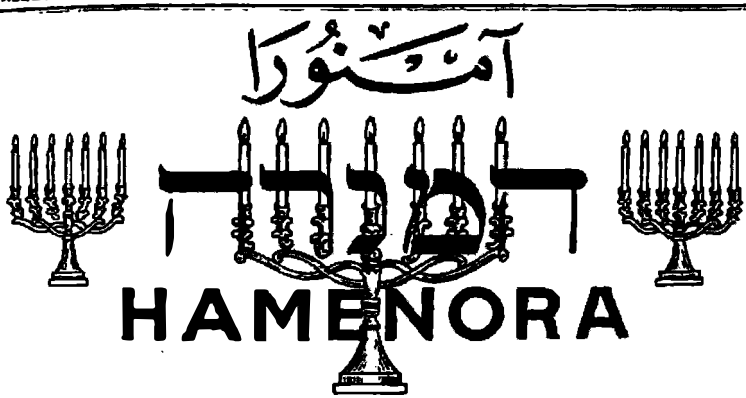

Organe mensuel des Bené Bérith du District d'Orient No. XI.

Rédaction et Administration: Constantinople-Péra-Rue Minaret No. 11.

L'O. I. B. B.

Discours prononcé par le Frère Dr. Y. Béhar au cours de la Tenue Blanche qui a eu lieu dans la Loge de Constantinople No. 638, le Dimanche 14 Octobre 1923.

Nous célébrons aujourd'hui le 80ème anniversaire de la fondation de l'O. I. B. B. Cette Association compte un passé relativement récent; toutefois elle tire son origine des temps les plus immémoriaux, qui se confondent avec la création du monde, et puise sa sève aux différentes phases de la vie plusieurs fois millénaire du peuple d'Israël. Sa doctrine est celle des premiers patriarches; ses devoirs sont conformes à ceux qui ont été révélés sur le Sinaï pour tous les temps: ses aspirations trouvent leur essence dans les prières, les psaumes et les cantiques qui résonnèrent dans l'enceinte du Temple; sa tendance à harmoniser les besoins de l'âme juive avec les obligations patriotiques est propre au deuxième exil babylonien lorsque le prophète recommande (depuis 2500 ans déjà) de s'adonner à la prospérité du pays; ses mesures de préservationsociale sont identiquesà celles qui ont été préconisées par les scribes et les dirigeants de Yechouroun *(le peuple de la droiture)*. Ses devises n'expriment que des idées bibliques, israélites, humaines.

***

Mon discours, si c'en est un, n'ad'autre prétention que de présenter une simple esquisse, nécessairement incomplète et pâle, de l'Association dont nous fêtons une date marquante dans le Judaïsme contemporain. Cette date, c'est le 14 Octobre 1843, où quelques idéalistes, enfants d'Israël, jetèrent à New-York (" trop bruyant et hanté par des aventuriers venus de tous les points du globe y chercher fortune ou asile") les bases de l'Ordre.

Les résultatsdes recherches historiques modernes ont établi que la découverte du Nouveau Monde est due en grande partie aux moyens d'action, à l'influence, à l'enthousiasme, à la foi, au sacrifice des marranes et israélitesd'Espagne. Ce fut un Juif, Rodrigue de Triana, qui entrevit de loin, le premier,le nouveau continent et annonça la nouvelle aux matelots de l'équipage. Israël, le premier,a pris contact avec la terre américaine, avant les autres représentants des religions de l'ancien monde. Les flots des colons européens, qui formèrent plus tard les Etats-Unis, ne le savaient pas; mais le mystère des lois historiques, qui n'a pas été dévoilé encore, forgeait déjà l'avenir d'un foyer clément pour les masses juives obligées à porter, dans les ghettos d'Europe, un vetêment distinct,de se confiner dans un quartier séparé,de se voir interdire l'exercice des métiers et des professions libérales, d'être obligées de renoncer à cultiver la terre qu'Israël a labourée depuis l'antiquité, vouées toujours à la

İstanbul XI. Büyük Bölge Locası'nın 1923 tarihli yayın organı Hamenora Dergisi.

B'nai B'rith Teşkilatı'nın 1906 tarihli
Pennsylvania III. Büyük Bölge Locası'nın mühürlü üyelik formu.

Foreign Office,
November 2nd, 1917.

Dear Lord Rothschild,

I have much pleasure in conveying to you, on behalf of His Majesty's Government, the following declaration of sympathy with Jewish Zionist aspirations which has been submitted to, and approved by, the Cabinet

"His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people, and will use their best endeavours to facilitate the achievement of this object, it being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of existing non-Jewish communities in Palestine, or the rights and political status enjoyed by Jews in any other country."

I should be grateful if you would bring this declaration to the knowledge of the Zionist Federation.

Yours sincerely,
Arthur James Balfour

İngiltere Dışişleri Bakanı Arthur J. Balfour'un Siyonist para baronu Lord Rothschild'e yazdığı ve İsrail'in kuruluşunu müjdelediği o ünlü Balfour Deklarasyonu. Hiçbir resmi sıfatı olmamasına rağmen mektubun Rothschild ailesine gönderilmesi, o dönem İngiltere'yi kimlerin yönettiğinin de bir göstergesi...

„B'nai Brith"
Palestine Housebuilding Fund, Ltd.
INCORPORATED UNDER THE COMPANIES ORDINANCE 1921
CAPITAL L.E. 12,000
DIVIDED INTO FIVE FOUNDERS' SHARES and SEVEN ORDINARY SHARES of £1 EACH
The Founders' Shares which entitle their holders to 51% of the voting power are held by the Jerusha-laim-Lodge No 378 of the I. O. B. B.
PRESENT BOARD of DIRECTORS:
Isaiah Press, Representative, District Grand Lodge No. 14, Mordecai Eliash, President, Jerusalaim Lodge I. O. B. B., Isaac Elkosher, Marcus Kahan, Abraham Levin, Dr. Aron Masiá and Isaac David Man.
CERTIFICATE of INDEBTEDNESS.
This is to certify that the B'nai B'rith Palestine Housebuilding Fund, Ltd., is indebted to ... of ... in the sum of ... which sum has been received by the B'nai B'rith Palestine Housebuilding Fund, Ltd. for the purpose of advancing building loans in Palestine, and will be repaid to the holder of this certificate within a period of 20 years in twenty yearly instalments, bearing interest at the rate of 5% per annum in accordance with the appended table, through the ...
Given under the common Seal of the said Company, Jerusalem, this ... day of ... 192
Director—Secretary: For Board of Directors:
קרן „בני ברית"
לבנין בתים בארץ ישראל בע"מ
רשומה עפ"י חוק החברות 1921
הון החברה 12,000 לי"מ
נחלק לחמש מניות מיסדים ושבע מניות רגילות, לי"מ אחת
מניות המיסדים המזכות למחזיקים בהן זכות לוט אחוזים מכוח הקולות בהצבעות, שנמצאות בידי לשכת „ירושלים" מספר סלוט 378 של ב. ב. ב.
חברי הועד המנהל הנוכחי מורכב מהאחים:
ישעיה פרס, נציג מחוז, מחוז גדול לוג' מס' 14, מרדכי אליאש, נשיא, ירושלים לוג' I. O. B. B., יצחק אלישר, מרכוס כהן, אברהם לוין, ד"ר אהרן מאזיא ויצחק דוד מן.
תעודת התחייבות
תעודה זו מעידה שקרן „בני ברית" לבנין בתים בארץ ישראל בע"מ, חברת ל
ב ... סך ...
אשר נתקבל לי קרן בני ברית לבנין בתים בארץ, בלים. בהשרה למען הלוואות לבנין בתים בארץ, ואשר ישלם לבעל התעודה הזאת בתוך 20 שנה בעשרים תשלומים שנתיים בצרוף 5% ריבית לשנה בהתאם לטבלה הרצופה. בצמוד ...
נחתמה בירושלים היום ... לחי ... ס ...
בחותם החברה הנ"ל.
בשם ועפ"י הוועדהלים: הוועדהל—המנהל:

B'nai B'rith Teşkilatı'nın Filistin'de Konut Edindirme Fonu'nun 1921 tarihli senedi.

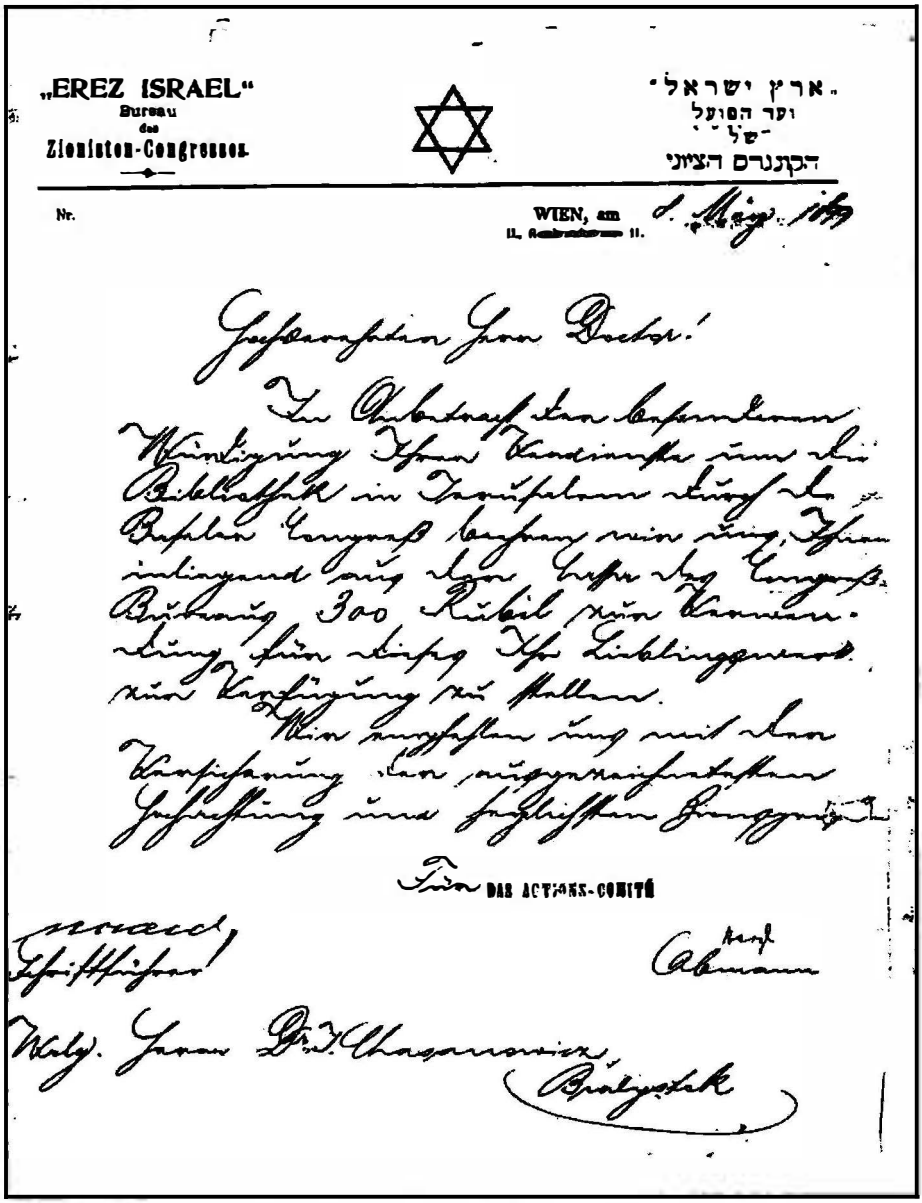
„EREZ ISRAEL"
Bureau
des
Zionisten-Congresses.

ארץ ישראל
ועד הפועל
ציוני
הכתנרס הציוני

Nr.

WIEN, am
II. Rembrandtstrasse 11.

1. Mai 1911

Geehrtester Herr Doctor!

Im Auftrage des Herrn Dr. Herzl beehre ich mich Ihnen anbei die Bibliothek in Jerusalem betreffend die Bücher-Sendung benachrichtigend zu übermitteln, dass die Kosten der Sendung 300 Rubel nun betragen. Wir bitten Sie diese Ihr Lieblingswerk nun Sendung zu stellen.

Wir empfehlen uns mit der Versicherung unserer ausgezeichnetsten Hochachtung

Für DAS ACTIONS-COMITÉ

Abraham

Herrn Dr. Chasanowicz,
Białystok

Theodor Herlz'in Dünya Siyonist Örgütü (WZO) adına B'nai B'rith Kudüs Locası üyelerine göndermiş olduğu talimat mektubu. Bu evrak, B'nai B'rith Teşkilatı ile Dünya Siyonist Örgütü'nün birlikte çalıştığını ve aynı amaca hizmet ettiğini gösteriyor.

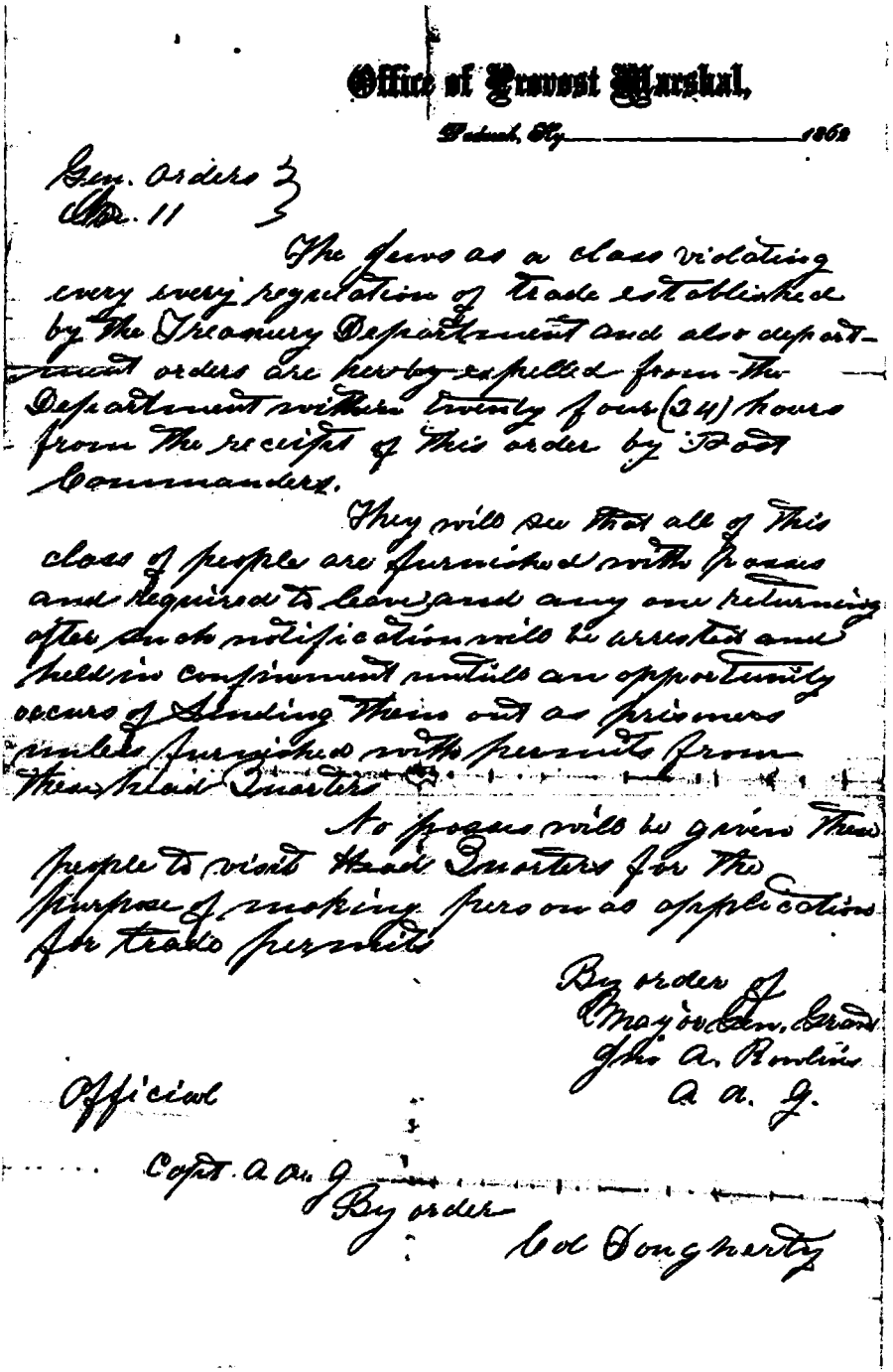

Office of Provost Marshal,

Holly Springs, Miss. 1862

Gen. Orders }
No. 11 }

The Jews as a class violating every every regulation of trade established by the Treasury Department and also department orders are hereby expelled from the Department within twenty four (24) hours from the receipt of this order by Post Commanders.

They will see that all of this class of people are furnished with passes and required to leave, and any one returning after such notification will be arrested and held in confinement until an opportunity occurs of sending them out as prisoners unless furnished with permits from these Head Quarters.

No passes will be given these people to visit Head Quarters for the purpose of making personal applications for trade permits.

By order of
Maj Gen. Grant
John A. Rawlins
A. A. G.

Official

Capt. A. A. G.

By order
Col Dougherty

Amerikan İç Savaşı sırasında, ihanet ettikleri gerekçesiyle Yahudilerin ordudan ve Kuzey Eyaletleri'nden atılmasını emreden 1862 tarihli o ünlü 11 numaralı genelge.

DEPARTMENT OF STATE

Memorandum of ~~Conversation~~ TELEPHONE

DATE: May 24, 1943.

SUBJECT: Communications.

PARTICIPANTS: Colonel Sarnoff, RCA
Mr. Long.

COPIES TO: P.A., IN.

Messages of B.A. by Axis powers to their Govts

I talked to Colonel Sarnoff on the telephone and explained to him that we had reason to believe that more messages than the agreed 700 code-groups a week were being sent from B. A. by the Axis powers to their Governments. I told him I could not disclose down there the source of our information. In an effort to obtain additional information our representatives down there had approached Hayes. Hayes had seemed to them noncooperative. There may have been very sound reasons why he refused to disclose the exact number of messages sent in code-groups by each of the Axis representatives to their Government. However, there didn't seem to be any reason why the managership should not request a report on all code-groups being sent over a period of time, day by day, and to include a report on all belligerents, and that if he would obtain that information through confidential channels we would be appreciative. I suggested it be not done by telegraph or telephone and suggested the mail, but offered to make the pouch available.

Colonel Sarnoff replied that he would talk to Mr. Winterbottom but he saw no reason why we should not do it and that he would communicate with us if they wanted to use the pouch.

After receipt of this information we will be in a better position to judge what our policy should be.

B. L.

A-L:BL:lag

II. Dünya Savaşı sırasında Nazilerle Rockefeller ailesinin ticaret yaptığını gösteren belge. Bu evrak, Hitler'in destekçilerinden birinin de Rockefeller ailesi olduğunu gösteriyor.

JUL 17 1941 OFFICE CHIEF [illegible]
2267
WAR DEPARTMENT

HEADQUARTERS FIFTH CORPS AREA
OFFICE OF THE CORPS AREA COMMANDER
FORT HAYES, COLUMBUS, OHIO

G-2

July 15, 1941

SUBJECT: Standard Oil Company of New Jersey Ships Under Panamanian Registry.

TO: A. C. of S., G-2,
War Department
Washington, D. C.

1. A report has been received from Cleveland, Ohio, in which it is stated that the source of this information is unquestionable, to the effect that the Standard Oil Company of New Jersey now ships under Panamanian registry, transporting oil (fuel) from Aruba, Dutch West Indies to Tenerriffe, Canary Islands, and is apparently diverting about 20% of this fuel oil to the present German government.

2. About six of the ships operating on this route are reputed to be manned mainly by Nazi officers. Seamen have reported to the informant that they have seen submarines in the immediate vicinity of the Canary Islands and have learned that these submarines are refueling there. The informant also stated that the Standard Oil Company has not lost any ships to date by torpedoing as have other companies whose ships operate to other ports.

For the A. C. of S., G-2,

CHAS. A. [illegible],
Major, Military Intelligence,
Asst. A. C. of S., G-2

JUL 17 1941 4:34

Rockefeller ailesine ait Standard Oil Company firmasının II. Dünya Savaşı boyunca Nazilere akaryakıt ve hammadde sağladığını gösteren belge. Savaş sonrası Nazilerle en ufak bir temasta bulunanlar dahi Nürnberg Mahkemelerinde yargılanırken, Rockefeller ailesine soru dahi sorulmamıştı.

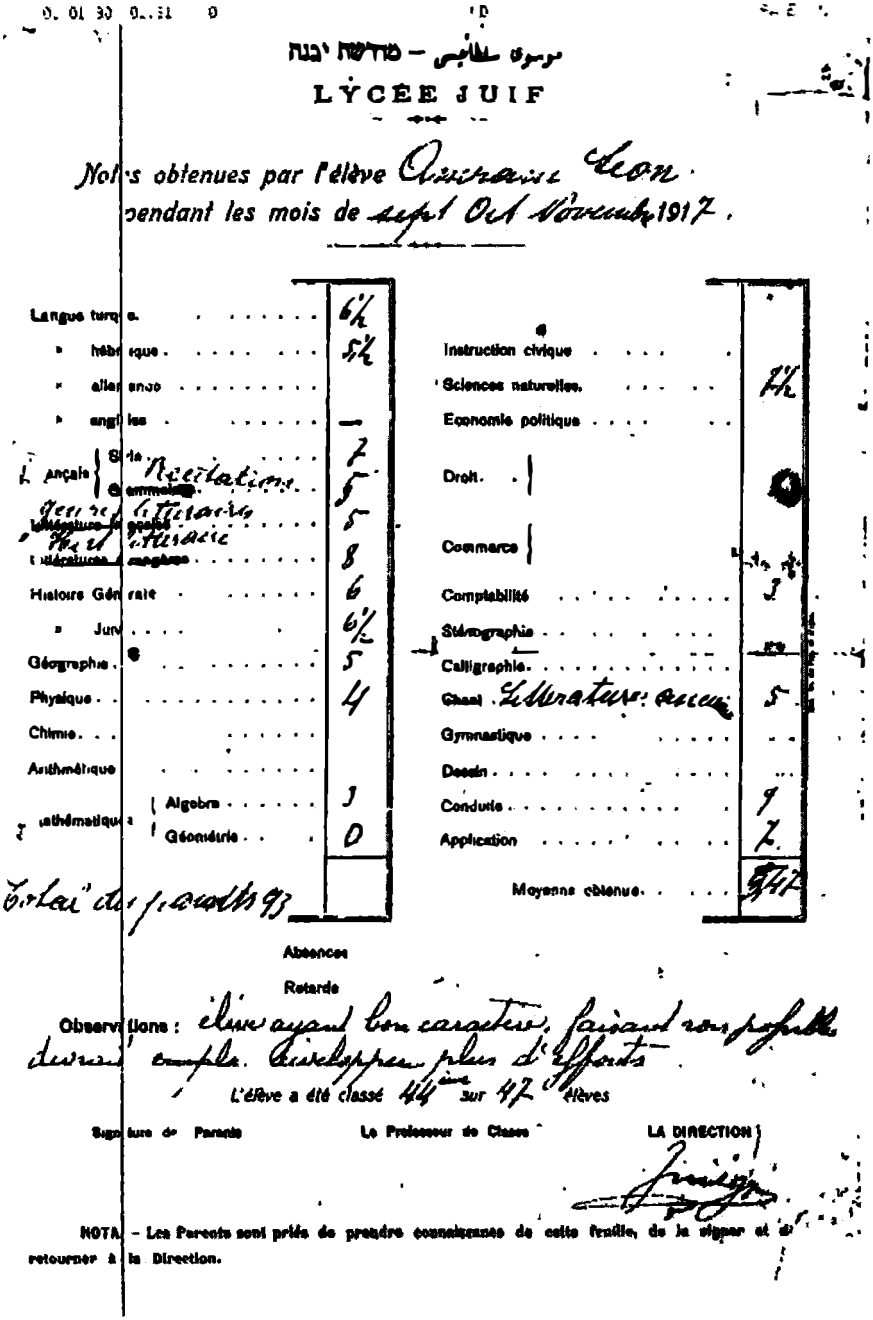

مكتب سلانيك – מדרשה יבנה

LYCÉE JUIF

Notes obtenues par l'élève Ouzeraire Léon.
pendant les mois de sept Oct Novembre 1917.

Langue turque	6½	Instruction civique	
» hébraïque	5½	Sciences naturelles	11½
» allemande		Economie politique	
» anglaise	—		
Français — Style	7	Droit	
Français — Récitation	5		
Littérature générale	5	Commerce	
Littérature anglaise	8		
Histoire Générale	6	Comptabilité	3
» Juive	6½	Sténographie	
Géographie	5	Calligraphie	
Physique	4	Chant	5
Chimie		Gymnastique	
Arithmétique		Dessin	
Mathématiques — Algèbre	3	Conduite	9
Mathématiques — Géométrie	0	Application	7
		Moyenne obtenue	5,47

Absences

Retards

Observations : élève ayant bon caractère, faisant son possible durant l'année. Développer plus d'efforts.

L'élève a été classé 44ème sur 47 élèves

Signature de Parents — Le Professeur de Classe — LA DIRECTION

NOTA. – Les Parents sont priés de prendre connaissance de cette feuille, de la signer et de la retourner à la Direction.

Mikveh Tarım Okulu ve B'nai B'rith Teşkilatı'nın İstanbul XI. Büyük Bölge Locası'nın kurucularından Joseph Niego'nun imzaladığı 1917 tarihli öğrenci karnesi. Bu belge, Alliance Israelite Universelle örgütü ile B'nai B'rith Teşkilatı'nın koordineli çalıştığını gösteriyor.

B'NAI B'RITH

BENEVOLENCE, BROTHERLY LOVE AND HARMONY

To all whom it may concern:

Know ye that DISTRICT GRAND LODGE No. 3 located in the City of PHILADELPHIA State of PENNSYLVANIA at a regular meeting held on the 24th day of MARCH 19 39 (5699) upon the application of Brothers Dr. Edward Kaplan H.R. Steelman Abe Feirus I. Goldberg Abe Axelrad Marshall S. Leff Louis Kaufmann David Cohen A.L. Lustbaus Sam Radman Morris Friedman N.D. Weinsweig Ben P. Bortz Dave Barron Herman Bromler I.Franklin Morris Sadoff Irwin Volkin Reuben Levin Dr. Sam Schein Charles Schorr Sol Cohen Morris Frank M.L. Berasch David Lebovitz Daily Greenwald H. Chenton Jack Jacobson Harry Horvitz Abe Cohen Harry Volens Sidney Wallach Abe Goldberg Norman Rufey Elias Goodstein Jack Horowitz Cy Monheim David Dubbs Rabbi Samuel Glasner Abe Weiss Samuel A. Weiner Jerome M. Axelrad Jacob Weinsweig Julius Levy Nathan Kaufman Henry J. Cooper Max Cohen Myers Brae Morris Radman G.M. Silverman L. Lee Fell Benedict Berkowitz Rabbi J. Kesher S.B. Koidanov Dr. L. J. Rogel Samuel Hirsch J. Rosen Leslie Frankel Ike Rosenbaum H. Sam Goldstock James J. Labowitz Dr. I. T. Levy Alex Krpnick Sydney Goldberg Harry Cooper S. J. Feirus Ben Schwartz Philip Feldman E. Milton Cohen Sydney Irwin L.S. Michael Wm. Berron Martin Hirsh Morris Shrome Ed. Ostroff B. Korngut J. J. Michael

has granted a Charter for a Lodge, to be known by the name, style and title of UNIONTOWN LODGE, No. 472, to hold its sessions in the city of UNIONTOWN, PENNSYLVANIA: ACCORDINGLY, we the undersigned Officers of DISTRICT GRAND LODGE No. 3 do hereby AUTHORIZE and EMPOWER the above named well beloved brethren and their successors, duly and legally elected, to constitute said LODGE under the name above stated and confer upon them all the RIGHTS and PRIVILEGES guaranteed to a Lodge by the CONSTITUTION of the ORDER.

Provided always, that the said above named brethren and their successors, as in duty bound, pay due respect and perform the MANDATES of DISTRICT GRAND LODGE No. 3 under penalty of forfeiting this CHARTER.

Given under our hands and the seal of DISTRICT GRAND LODGE No. 3 this 27th day of MARCH 19 39 (5699).

Harry H. Roesser *President*

Nathan M. Katz *1st Vice Pres.*

Sol Bondy *2nd Vice Pres.*

Abe Axelrad *Secretary*

Countersigned

Henry Monsky *President B'nai B'rith*

Maurice Bisgyer *Secretary*

of the Executive Committee of the Supreme Lodge.

B'nai B'rith Teşkilatı'nın Pennsylvania'daki III. Büyük Bölge Locası'na 1939 yılında üye olanların toplu isim listesi.

July 7, 1961

In view of the current difficult fiscal situation, [illegible] the reduction of our activities calling for the elimination of certain projects for which there are no funds. Considerable discussion was held at our last Commission meeting with respect to the subject at hand. It was felt that this activity is tremendously important and should not be discontinued. Therefore, we are requesting that you present this problem to the International Council for a financial subvention.

The cost involved in this entire effort is $25,000. We hope that the International Council of B'nai B'rith will consider the international aspects of this service as an area of proper concern for its support. Naturally, we are willing to give you any and all detailed information with respect to the activity that may be helpful in your considerations.

Cordially,

Benjamin R. Epstein
National Director

cc: Label A. Katz
Henry E. Schultz
Benjamin Ivensburg
Maurice Wagner
Arnold Forster

BRE
shp

Anti Defamation Leauge (ADL) örgütünün Siyonist ve İsrail karşıtlarını takip ettiklerine dair B'nai B'rith Teşkilatı'na vermiş olduğu 1962 tarihli rapor. Bu evrak, ADL'nin B'nai B'rith Teşkilatı'ndan aldığı emirleri uyguladığını gösteriyor.

Of B'nai B'rith

515 MADISON AVENUE, NEW YORK 22, N. Y. PLaza 1-1800

JUN 20

July 7, 1961

Mr. Saul Joftes
Executive Secretary
International Council of B'nai B'rith
1640 Rhode Island Avenue, N.W.
Washington, D. C.

Dear Saul:

As you know, the Anti-Defamation League for many years has maintained a very important, confidential investigative coverage of Arab activities and propaganda. In terms of our interest, the anti-Jewish and anti-Israel propaganda programs for which the Arabs are spending millions of dollars, emanate primarily from the United Nations, New York, Washington, D.C., and Cairo. Their impact is world-wide and includes anti-Jewish and anti-Israel programs affecting almost every nation in the world where they have diplomatic relations. In the course of our work, we have maintained an information-gathering operation since 1948 relating to activities emanating from the Arab Consular Offices, Arab United Nations Delegations, Arab Information Center, Arab Refugee Office and the Organization of Arab Students.

In order to obtain complete and thorough data on these activities, we must follow the Arab diplomatic corps in their political efforts, lobbying activities and propaganda programs emanating from their embassies, as distinguished from the Arab League, Arab relations with organizations like the American Friends of the Middle East and all their professional publicity efforts.

Our information, in addition to being essential for our own operations, has been of great value and service to both the United States State Department and the Israeli Government. All data have been made available to both countries with full knowledge to each that we were the source.

The nature of these activities has supplied us with substantive, documented information which has been the basis for exposés of anti-semitic activities, anti-Israel programs and political maneuvers. In many cases our information has exposed Arab plans before they have been put into effect.

Yine ADL'nin bütün dünyada İsrail ve Siyonizm karşıtlarını düzenli olarak takip ettiklerini gösteren ve B'nai B'rith Teşkilatı'na vermiş oldukları 1961 tarihli rapor.

NEW ENGLAND REGIONAL OFFICE
ANTI-DEFAMATION LEAGUE
of B'NAI B'RITH
72 Franklin Street, Suite 344, Boston, Mass. 02110

Memorandum

To: Student Activists and Leaders

From: Sally Greenberg, Civil Rights Director

Date: February 24, 1986

Subject: Guidelines for racist and extremist speakers on campus

We have compiled what we believe will be a very valuable set of guidelines for dealing with the presence of a racist or extremist speaker on your campuses. We have crafted the guidelines to avoid any First Amendment problems that might result from your actions.

In order to use these guidelines effectively, you must take certain preliminary steps long before a racist or extremist speaker is scheduled. These are:

1) Develop a relationship with student leaders and administration heads at your college or university.

2) Know what the student handbook says on issues like forums for speakers, rules about who may attend campus speeches, meetings and other functions (are such programs limited to those with student identification, etc.)

3) Find out what the campus rules are for paying speakers from student funds.

4) Build relationships with other ethnic group leaders on campus (Hispanic, black, Asian) so you have contacts built up before you face the problem.

5) Get to know Jewish community organizations like the ADL because they may have useful experience and information.

Use these in good health.

Sally Greenberg
Civil Rights Director

ADL'nin, İngiltere'deki üniversitelerde İsrail ve Siyonizm karşıtlarını izlemeleri için üniversitelere yerleştirdiği 'öğrenci' ajanlarına vermiş olduğu 1986 tarihli talimat yazısı. Bu vesikada, muhbir öğrencilerin nasıl davranmaları, hangi yolları izlemeleri gerektiği madde madde anlatılıyor

NEW ENGLAND REGIONAL OFFICE

Anti-Defamation League of B'nai B'rith

72 FRANKLIN STREET, SUITE 504
BOSTON, MASSACHUSETTS 02110
Telephone 542-4977

November 1983

Dear Campus Jewish Leaders:

Many of you have come to us in the past few years with reports of alarming increases in anti-Semitic incidents and anti-Israel propaganda on your campuses and have asked for our assistance. To respon to your requests and concern more effectively, the Anti-Defamation Lea has developed a special program to help Jewish student leaders combat anti-Semitism and anti-Israel propaganda and create positive images of Jews and Israel.

Our ADL campus Hasbara Network has established a part-time campus coordinator position of the coming year. This year's coordinator will be Jordan Millstein. Jordan will be constructing a network of contact at the more than 20 campuses in our region through which he will be able to monitor campus activities and provide our expertise as it is needed.

BUT WE NEED YOUR HELP.....To enable Jordan to be most effective - and to help you increase your number of involved students -- we reques that you select two or three students who will serve this year as ADL liaisons on your campus. Jordan will call you within the next two wee to get the names and telephone numbers of those students.

Jordan will also be creating materials to aid you and your studen Enclosed you will find his first project -- a booklet containing back- ground information on pro-Arab sympathizers who are active on college campuses. Should you need more information on these individual groups or any others, please call us. Also, if you have knowledge of any individuals or groups not listed in the booklet, please pass the infor mation on to us so that we can have a more complete and useful listing

Thank you for your assistance in finding student contacts for us. Working together, we're sure that we can create a better climate for Jewish students on campuses everywhere.

Sincerely,

Leonard Zakim
Executive Director

P.S. One note of caution--this booklet should be considered confident Although most of the information contained in it is derived from public sources, it easily could be misconstrued. Please use you discretion.

Yine ADL'nin İngiltere'deki üniversitelerde okuyan Yahudi kökenli öğrencileri kullanarak, İsrail ve Siyonizm karşıtı öğrenci, öğretim üyesi ve üniversite yönetimlerini fişlemelerini istediği 1983 tarihli bir başka talimat yazısı.

TELEGRAM RECEIVED.

SPECIAL RED

FROM

Moscow

Dated May 2,1918

CORRECTED COPY.

Rcod. 7, 9:18 a.m.

Secretary of State

Washington.

COUNSELOR
MAY 25 1918
DEPARTMENT OF STATE

MAY 15 1918

460, May 2, 3pm.

DEPT OF STATE

With reference to Department's number 1531 to Embassy.

Consulate General is maintaining observers along line of German

First two reports received relate to condition at and near Vitebsk, Vyazma, and Bryansk. At Vitebsk food shortage. Jews predominant in local Soviet Government, anti-Jewish feeling growing among population which tends to regard oncoming Germans as deliverers.

TELEGRAM RECEIVED.

FROM

Vladivostok.

Dated.

JUL - 5 1918

Rcod. July 5, 1918, 11:20 a m.

DEPT OF STATE

Department of State
JUL - 5 1918
DIV. OF [illegible]

Secretary of State,

Washington.

Bolşevik İhtilali'ni yapanların çoğunlukla Yahudilerden oluştuğunu gösteren Rusya'daki ABD Büyükelçiliği'nin 15 Mayıs 1918 yılında ABD Dışişleri Bakanlığı'na çektiği telgraf.

United Order. B'nai B'rith. Missouri Lodge
St Louis. Jan 5' 1863.

To His Excellency
Abr. Lincoln
President U. S.

Sir

An Order, Expelling and ostracising all Jews, as a class has been issued by Maj. Genl U.S. Grant and has been enforced at Holly Springs, Trenton, Corinth, Paducah, Jackson and other places. —

In the name of that Class of loyal citizens of these U. S. which we in part represent.

In the name of hundreds, who have been driven from their homes, deprived of their liberty and injured in their property without having violated any law or regulation.

In the name of the thousands of our Brethren and our children who have died and are now willingly sacrificing their lives and fortunes for the Union and the suppression of this rebellion

In the name of religious liberty, of justice and humanity — we Enter our solemn Protest against this Order, and ask of you — the Defender & Protector of the Constitution — to annull that Order and to protect the liberties Even of your humblest Constituents

Henry. Kuttner
President

Louis Hoffman
Secy

JEWISH
HISTORICAL SOCIETY OF
GREATER WASHINGTON

B'nai B'rith Missouri Locası Başkanı Henry Kuttner'in, Amerikan İç Savaşı'nda ihanet ettikleri gerekçesiyle Yahudileri ordudan atan genelgeye karşılık, dönemin ABD Başkanı Abraham Lincoln'e yazmış olduğu tehdit içerikli 1863 tarihli mektup.

Zentralstelle für
...ische Auswanderung
... IV. Prinz Eugenstraße 22

26

G1-Sbr.954/38
Soh/K

Wien, am 21. Okt. 1938

An das

SD-Hauptamt
II 112,

Berlin SW 68
Wilhelmstrasse 102

SD-Hauptamt
159943 28 Okt. 1938
II 112

28. Okt. 1938

Betrifft: Abwanderung der Juden aus Österreich.
Vorgang: ohne

Zur dortigen Kenntnisnahme wird mitgeteilt, dass die Zahl der durch die Zentralstelle für jüdische Auswanderung gebrachten Juden sich auf täglich 350 erhöht hat.

Die genaue Zahl der bis zum 30.9.38 aus Österreich abgewanderten Glaubensjuden beträgt 38.000.(In dieser Zahl sind jedoch nicht eingeschlossen die illegal abgewanderten Juden, sodass hier insgesamt mit einer mit erreichbarer Genauigkeit geschätzten Zahl von 50.000 zu rechnen ist.)

Von diesen 38.000 Juden sind in europäische Länder rund 15.000, nach Palästina 21o?, nach Südamerika 3220, in die anderen überseeischen Länder 18.500 abgewandert.

Der Leiter der Zentralstelle
für jüdische Auswanderung:
gez. Eichmann

Adolf Hitler'in Yahudileri Avrupa'dan Filistin'e göç ettirilmesi için kurmuş olduğu Göç Derneği'nin başına koyduğu Yahudi asıllı SS Subayı Adolf Eichmann'ın, Avusturyalı Yahudilerin sağ salim sınır dışı edildiğini ve hangi ülkelere ne kadar Yahudi'nin gönderildiğini gösteren 1939 tarihli raporu.

125 PS

A b s c h r i f t !

Der Chef der Sicherheitspolizei und des SD
C.d.S. B.-Nr.12743/39. IV/R Ech/Br.
Tgb.Nr.3119

Berlin, den 21.Dezember 3[illegible]

1.) An den
Befehlshaber der Sicherheitspolizei und des SD
in Krakau,
an die
Inspekteure der Sicherheitspolizei und des SD
in Breslau,
in Posen,
in Danzig,
in Königsberg.

2.) Nachrichtlich
an die
Höheren SS- und Polizeiführer
in Krakau,
in Posen,
in Breslau,
in Danzig,
in Königsberg.

Betrifft: Räumung in den Ostprovinzen.
Vorgang: Dienstbesprechung v. 19.12.1939.

Sachdienliche Gründe machen die zentrale Bearbeitung der sicherheitspolizeilichen Angelegenheiten bei der Durchführung der Räumung im Getraum notwendig.

Zu meinem Sonderreferenten im Reichssicherheitshauptamt, Amt IV, habe ich den SS-Hauptsturmführer E i c h m a n n (Vertreter SS-Hauptsturmführer G ü n t h e r) bestellt. Der Dienstsitz dieses Sonderreferats befindet sich in Berlin W.62, Kurfürstenstrasse 115/116, Tel.: 25 92 51.

Der Schriftverkehr ist über das Reichssicherheitshauptamt, Amt IV, Berlin SW.11, Prinz Albrechtstr.8, zu leiten.

Der Chef der Sicherheitspolizei und des SD
gez. H e y d r i c h
SS-Gruppenführer.

Beglaubigt:
gez. H a g e n
Kanzleiangest.

Für die Richtigkeit der Abschrift:
SS - Scharführer.

Hitler tarafından Yahudileri Avrupa'dan sürmek için kurmuş olduğu Avusturya Göç İdaresi'nin başına atadığı Yahudi asıllı SS Subayı Adolf Eichmann'ın atama yazısı. İlginç olan, II. Dünya Savaşı'ndan sonra 'Yahudi Soykırımı'ndan sorumlu herkes yargı önüne çıkarılıp yargılanmasına rağmen, Eichmann, MOSSAD tarafından sözde mahkemeye çıkarılıp yargılattıktan sonra, konulduğu cezaevinde 'intihar ettiği' söylendi. Cesedini soranlara ise "yakıp küllerini Akdeniz'e savurduk" denildi!

Die Welt
Redaktion und Administration
Wien,
IX. Turkenstrasse 9

Wien, den 3 dec 1898

Chers Messieurs,

l'excellent souvenir que j'ai emporté de ma visite à Mikveh me fait un devoir de la communication d'une lettre que je viens de recevoir.
Veuillez me dire votre avis sur cette correspondance.
Je vous prie de présenter mes hommages à Mme Niego et de croire en mes meilleurs sentiments pour vous.

Votre dévoué

Th Herzl

מכתב תודה של הרצל

Theodor Herlz'in B'nai B'rith üyesi ve İstanbul XI. Büyük Bölge Locası'nın kurucusu Joseph Niego ile görüşmesi için Alman İmparatoru Kiser Wilhem'e yazdığı mektup. Bu vesika, aynı zamanda "Alliance okulları Siyonist değildi" diyenlerin de bütün tezlerini çürütüyor.

I. G. FARBENINDUSTRIE AKTIENGESELLSCHAFT

Werk Auschwitz

(3693)

An die
Lagerleitung des
Arbeitslagers Monowitz
Herrn Obersturmbannführer
S c h ö t t l
M o n o w i t z.

4. Sep. 1944

AUSCHWITZ OS 3
30.8.44

Bestrafung des Häftlings Nr. 157 040.

In der Anlage erhalten Sie eine Mitteilung unseres Herrn Dipl.-Ing. Schneider über das Benehmen obigen Häftlings bei Aufräumungsarbeiten an der Baracke 5 b/2.
Wir bitten, den Häftling energisch zu bestrafen.

I.G. FARBENINDUSTRIE AKTIENGESELLSCHAFT

Rockefeller ailesi ile bağlantılı ve Nazi Toplama Kampları'nda toplu ölümler için 'Zyklon' gazını üreten I.G. Farben kimya devinin, savaşın sonuna kadar Hitler'in arkasında durduğunu gösteren belge. Ne ilginçtir ki, bu firmanın üst düzey yetkilileri, çok cüz-i cezalara çarptırıldıktan sonra tekrar aynı firmanın başına geçtiler.

B'NAI B'RITH INTERNATIONAL

October 19, 2015

Her Excellency Ms. Irina Bokova
Director-General
United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization
7, place de Fontenoy
75352 Paris 07 SP
France

Via Facsimile: 33 (0)145685569

Dear Madame Director-General,

On behalf of B'nai B'rith International, we are writing to express our outrage over an absurd resolution that has been submitted to the Executive Board of UNESCO for a vote. The resolution, entitled, "Occupied Palestine," includes, among its many outright distortions of realities on the ground, an utterly baffling section which states that the Western Wall (known as the Kotel, in Hebrew), the sole still-standing remnant of the Temple in Jerusalem, is an "integral part of the Al-Aqsa Mosque."

Since the destruction of Second Temple over 2000 years ago, Jews have looked to the Kotel with hope for the rebirth of sovereignty in our ancient homeland. We have put notes in the crevices of the wall with prayers. The connection between the Jewish people and the Kotel is strong, and eternal.

For UNESCO, the entity of the United Nations charged with preserving the cultural heritage of humanity, to pass a resolution that so blatantly disregards history would be an open affront to Judaism and the Jewish people. The creeping but undisguised historical revisionism and territorial, cultural and civilizational appropriation taking root at UNESCO - culminating in this vile effort to, plainly, rob Jews and Judaism even of the Kotel - should make clear which side in the conflict is truly inciting religious tensions and seeking to alter the status quo in Jerusalem.

The passage of a resolution with such malicious intent would have disastrous and irreparable consequences for the reputation and credibility of UNESCO. We urgently ask you to use your voice to help bring the Executive Board back from the abyss.

Sincerely,

Allan J. Jacobs
President

Daniel S. Mariaschin
Executive Vice President

United Nations Affairs, 801 Second Avenue, 14th Floor, New York, NY 10017
Telephone: (212) 557-0019 • Fax: (212) 687-3429

UNESCO'nun Mescid-i Aksa'daki İsrail kısıtlamalarını kınayan ve İbrahim Cami ile Rahel Türbesi'nin Filistin toprağı olduğunu açıklayan kararına karşılık, B'nai B'rith Fransa Locası'nın UNESCO'ya yazdığı psikolojik baskı mektubu. Teşkilat, İsrail ve Siyonizm 'aleyhine' olduğunu düşündüğü tüm küresel kararlara önce yazılı, sonra ise uygulamalı olarak tepki gösteriyor.

THE MINISTER OF DEFENCE

Tel-Aviv, November 22, 1974

TOP SECRET

Dear Dr. Rhoodie,

Allow me to thank you most sincerely for the great efforts you employed to ensure the success of the meetings which took place in Pretoria on the 13th and 14th of this month.

It is to a very large extent due to your perspicacity, foresight and political imagination that a vitally important cooperation between our two countries has been initiated. This cooperation is based not only on common interests and on the determination to resist equally our enemies, but also on the unshakeable foundations of our common hatred of injustice and our refusal to submit to it.

Just as I am aware of the significant personal role that you have played as from the preliminary stages of our talks, so I am convinced that the new links which you have helped to forge between our two countries will develop into a close identity of aspirations and interests which will turn out to be of long-standing benefit to both our countries.

I am looking forward very much to meeting you again during your next visit to Israel.

With warm personal regards, I am,

Sincerely yours,

Shimon Peres
Minister of Defence

Dr. E.M. Rhoodie,
Secretary for Information,
Pretoria,
The Republic of South Africa

Fethullah Gülen'in Amerika'dan sonraki üssü Güney Afrika Cumhuriyeti ile İsrail arasındaki gizli işbirliğini gösteren dönemin İsrail Savunma Bakanı Şimon Peres'in Güney Afrikalı meslektaşına yazdığı 'çok gizli' ibareli mektup. (B'nai B'rith'in logosu 'Menorah'ın, aynı zamanda İsrail Parlamentosu'nun (Kinesset) da amblemi olduğuna dikkat ediniz)

DECLASSIFIED
2006 -05- 30
P.H.J. DE WAAL
71485023 PE LT COL
DEFENCE INTELLIGENCE

-4-

d) supervision of the implementation of the provisions of this agreement.

8. This agreement may be amended only by a written document duly signed by the parties or their authorized representatives.

9. This agreement will be in force and effect for an indefinite period and may not be cancelled or renounced unilaterally.

10. Each party agrees and undertakes that the provisions of this Agreement will be binding upon and duly observed by all the agencies of the respective ministries of defence as well as by the armed forces of each country.

THUS DONE AND SIGNED BY THE MINISTER OF DEFENCE

THIS 3rd DAY OF [illegible] 1975

P W BOTHA
MINISTER OF DEFENCE

AS WITNESSES:

THUS DONE AND SIGNED BY THE MINISTER OF DEFENCE

THIS DAY OF 1975

SHIMON PERES
MINISTER OF DEFENCE

AS WITNESSES:

DECLASSIFIED
2006-05-30
P.H.J. DE WAAL
71485023 PE LT COL

TOP SECRET

İsrail ile Güney Afrika Cumhuriyeti arasında savunma alanında yapılan gizli anlaşma metinlerinden bir sayfa. G. Afrika Cumhuriyeti hem İsrail, hem B'nai B'rith, hem de FETÖ için aynı öneme sahip. Çok ilginç değil mi?

This Government has been informed that a Jewish state has been proclaimed in Palestine, and recognition has been requested by the provisional Government thereof.

The United States recognizes the provisional government as the de facto authority of the new State of ~~state~~ Israel.

Harry Truman

Approved
May 14. 1948.

6:11

Dönemin ABD Başkanı Harry Truman'ın, B'nai B'rith Başkanı huzurunda imzaladığı İsrail'i tanıyan 14 Mayıs 1948 tarihli karar belgesi.

Dönemin ABD Başkanı Harry Truman, İsrail'i tanıyan kararı imzalarken yanında B'nai B'rith Başkanı Frank Goldman, B'nai B'rith Başkan Yardımcısı Maurice Bisgyer ve B'nai B'rith üyesi Eddie Jacopson vardı...

Bilderberg Group'un 1954 yılında Hollanda'da yapmış olduğu ilk toplantı.

B'nai B'rith Teşkilatı'na üye giriş töreni. Bu tören, bir nevi Masonluktaki 'tekris' töreninin benzeridir.

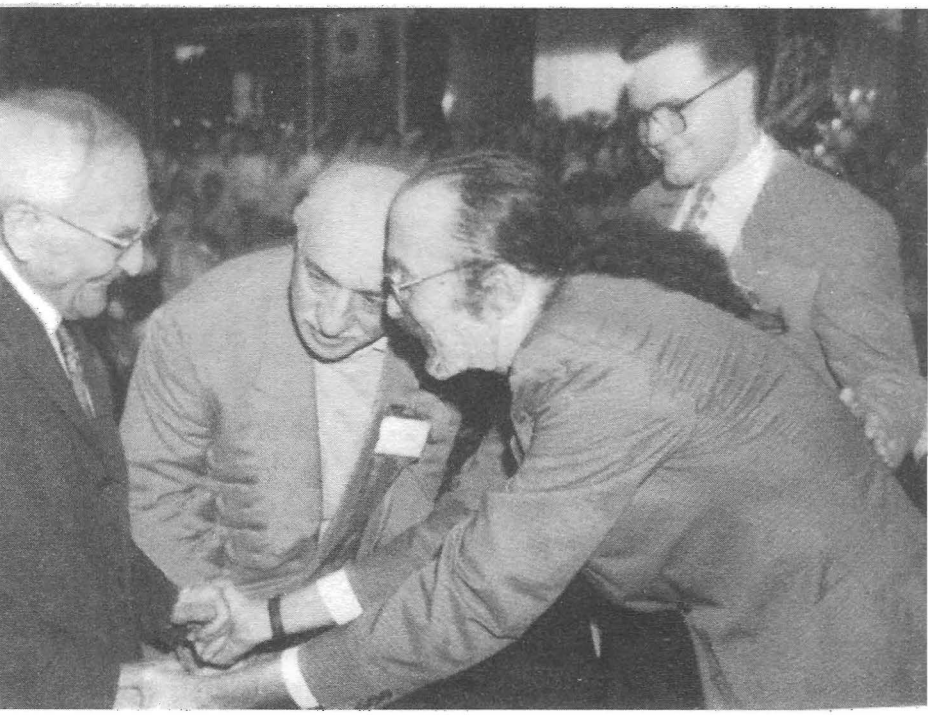

Fetullah Gülen, Kasım Gülek, Cem Karaca ve Tuncay Güney aynı karede buluşuyor.

Fethullah Gülen ile dönemin ADL Başkanı Abraham Foxman'ın 1997 yılında New Jersey'de yapmış olduğu görüşmenin o ünlü fotoğrafı. Aynı fotoğraf karesindeki diğer isim ise ADL Uluslararası Dış İlişkiler Direktörü Kenneth Jacobson...

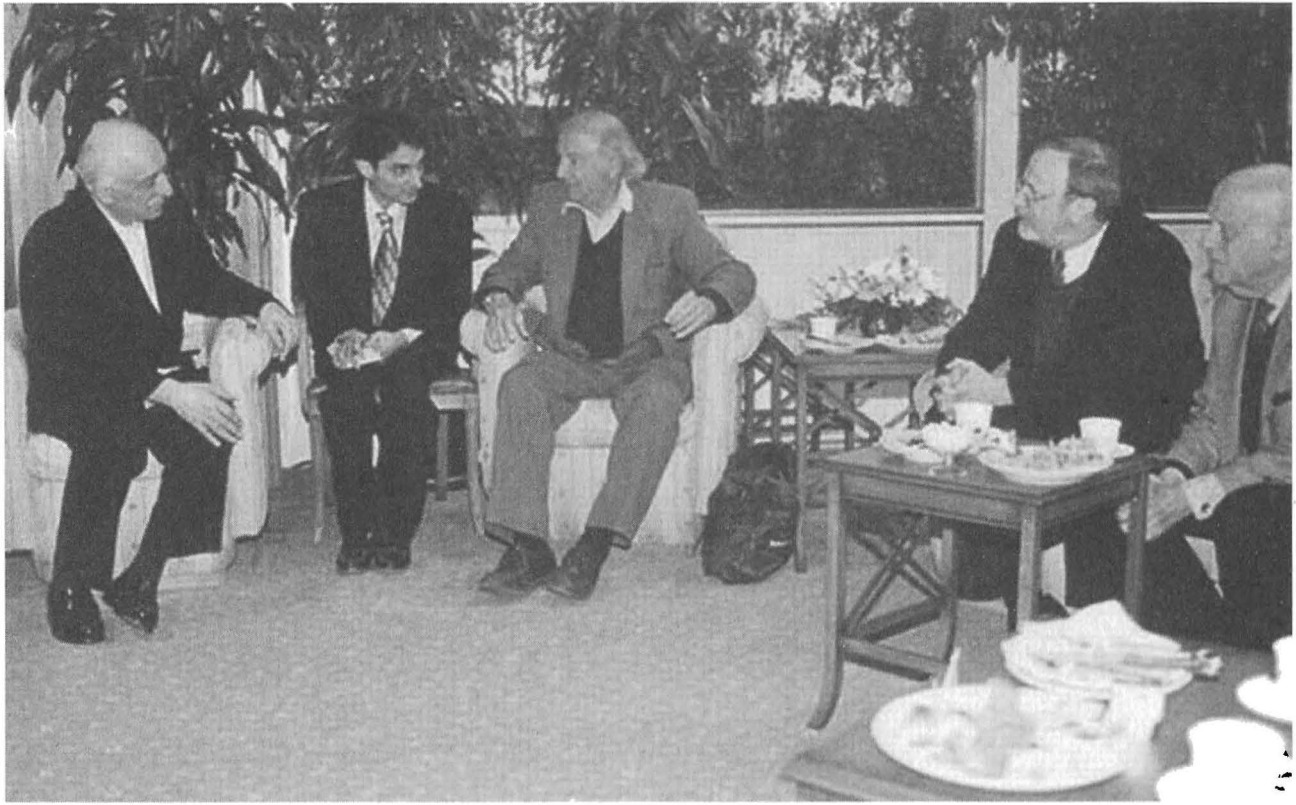

Tarih 9 Mart 1998. Fethullah Gülen ile Amerikan Yahudi Örgütleri Başkanları Konferansı Heyeti'nin Altunizade'deki FEM Dershanesi'nin 5. katında yapmış olduğu görüşme. Görüşmeye 55 Yahudi lobisinden oluşan Amerikan Yahudi Örgütleri Başkanları Konferansı Heyeti'nin Başkanı Levon Levy ve ADL Uluslararası Dış İlişkiler Direktörü Kenneth Jacobson katılmıştı.

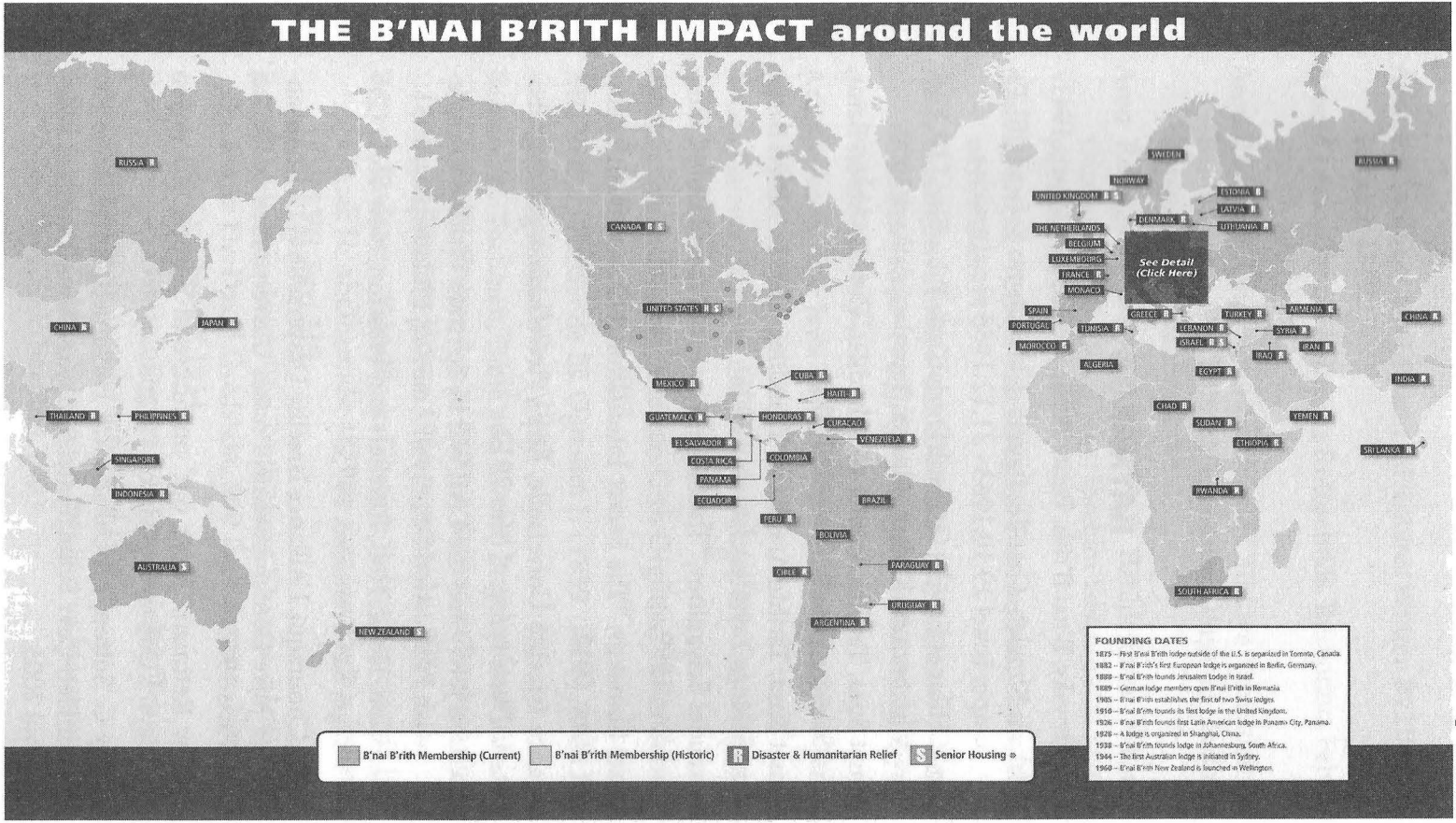

B'nai B'rith Teşkilatı'nın Dünya üzerindeki localarını gösteren harita.

KAYNAKÇA

A. Pokrovsky, B'nai B'rith, Petite Bibliothèque No: 1 Paris 1941.

Abraham Elmaleh, Grandes figuras del Judaismo Sefaradi, El Tiempo, Israel 29.10.1963 - 31.12.1963 serial articles.

Ahmet Hikmet Eroğlu, Osmanlı Devleti'nde Yahudiler, (19. Yüzyılın Sonuna Kadar), Alperen Yayınları, Ankara 2000.

Ahmet Susa, Tarihte Araplar ve Yahudiler, Çev: D. Ahsen Batur, Selenge Yayınları, İstanbul 2005.

Ahmet Susa, Tarihte Araplar ve Yahudiler, Çev: D. Ahsen Batur, Selenge Yayınları, İstanbul 2005.

Alexander Selyaninov, "The Secret Power of Freemasonry", Moscow, 1999.

Alexei Shmakov, "The Secret International Government", Moscow, 1912.

Alliance Israélite Universelle, http://www.kiah.org.il/eng/about/history/ as of May 2012.

American Jewry and the Civil War by Bertram Wallace Korn, Jewish Publication Society of America, Philadelphia, 1951.

Amos Elon, Herzl, Holt, Rinehart and Winston, New York, Chicago, San Francisco, 1975.

André Chouraqui, L'Alliance Israélite Universelle et La Rnaissance Juive Contemporaine, Presses Universitaires de France, Paris 1965.

Andrew Rettman, 'Jury's out' on future of Europe, EU doyen says. EUobserver: March 16, 2009.

Antony C. Sutton, Amerikan Gizli Hükümeti, Kurukafa ve Kemikler, Çev: Selim Yeniçeri, Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2005.

Arminius Vambery, His Life and Adventures Written By Himself, London 1889.

Arnold Leese, Gentile Folly: the Rothschilds, Reception, February 17, 1937.

Aron Rodrigue, Ondokuzuncu Yüzyılda Türkiye Yahudilerinin Batılılaşması: Çok Dilli Bir Cemaatin Oluşumu, Tarih ve Toplum, C. 6, İstanbul, 1986.

Aron Rodrigue, Turkiye Yahudilerinin Batılılasması: Alliance Okulları (1860 -1925), Cev: İbrahim Yıldız, Ayrac Yayınevi, Ankara 1997.

Aron Rodrigue, Türkiye Yahudilerinin Batılılaşması, Ayraç Yayınevi, Ankara, 1997.

Aron Rodrigue, Türkiye Yahudilerinin Batılılaşması: Alliance Okulları (1860 -1925), Çev: İbrahim Yıldız, Ayraç Yayınevi, Ankara, 1997.

Avigdor Levy, The Jews of the Ottoman Empire, New Jersey 1994.

Avram Galente, Histoire des Juifs de Turqui, Isis Yayınları, İstanbul 1985.

Aytekin Gezici, Dünyayı Yöneten Gizli Örgütler, Tutku Yayınları, 1. Basım, Mayıs 2013.

Aziz Berker, Turkiye'de İlk Oğrenim I: (1839 -1908), Milli Eğitim Basımevi, Ankara 1945.

Barbara W. Tuchman, Bible and Sword, England and Palestine from the Bronze Age to Balfour, Ballantine Books, a division of Random House, 1956, reprinted in 1984.

Bayram Kodaman, Yahudilerin Filistin'e Yerleştirilmeleriyle İlgili Olarak II. Abdlhamid'e 1879'da Sunulan Lâyiha, Belleten, Cilt LVII, Sayı 219.

Benjamin H. Freedman, The Truth about Khazars, a letter written to Dr. David Goldstein, 960 Park Avenue, New York City, October 10, 1954.

Bilal Eryılmaz, Osmanlı Devleti'nde Gayrimüslim Teb'anın Yönetimi, Risale Yayınları, İstanbul 1990.

Bilim Araştırma Grubu, Yehova'nın Oğulları ve Masonlar, Araştırma Yayıncılık, İstanbul, 1993.

Biographical dictionary of literary infl uences By John Powell, Derek W. Blakeley, Greenwood Publishing Group, Westport, Connecticut, 2001.

Bnai B'rith, Thefirsl Lodge of England, 191 0-1935, Paul Goodman (ancien President de cette loge), imprime par la Loge, Londres, 1936.

Bruno Waterfield, Dutch Prince Bernhard 'was member of Nazi party', The Telegraph, 5 March 2010.

Bruno Waterfield, EU Presidency candidate Herman Van Rompuy calls for new taxes, The Telegraph, 16 November 2009.

Bruno Waterfield, EU Presidency candidate Herman Van Rompuy calls for new taxes, The Telegraph, 16 November 2009.

Bulut Gürpınar, "Türk Dış Politikasında Bir Aktör: TÜSİAD", Bağlam Yayınları, İstanbul 2006.

Carl von Clausewitz, On War, Anatol Rapoport, Penguin Books, London, England, 1968.

Cavit Orhan Tütengil, Yeni Osmanlılar'dan Bu Yana İngiltere'de Türk Gazeteciliği (1867-1967) Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, I. Baskı, Eylül 2011.

Celal Bayar, Ben de Yazdım. Cilt 1, Yön Matbaacılık, İstanbul 1997.

Celil Layiktez, Türkiye'de Masonluk Tarihi, Yenilik Basımevi, C. II, İstanbul 1957 – 1970.

Cezmi Erarslan, II. Abdülhamid ve İslam Birliği, Ötüken Yayınları, İstanbul 1992.

CFR, The First Transformation. CFR History: http://www.cfr.org/about/history/cfr/first_transformation.html

CIA Belgeleri, Notlandıran Abdurrahman Dilipak, Şura Yayınları, 2. Baskı, İstanbul, Mart, 1991.

Cumhuriyet Ansiklopedisi, Yapı Kredi Yayınları, 1.2.3.4. Ciltler.

Daniel Estulin, Bilderberg Report 2011, DanielEstulin.com, 14 June 2011.

Daniel Estulin, Bilderberg Report 2011, DanielEstulin.com, 14 June 2011.

Daniel J. Ryan, "Lincoln and Ohio," Ohio Archaeological and Historical Quarterly, 1923.

David Herbert Donald, "We Are Lincoln Men" Abraham Lincoln and His Friends, Letter from Thurlow Weed to William H. Seward, March 7, 1861.

David Rockefeller, Memoirs Random House, New York: 2002.

David Rockefeller, Memoirs, Random House, New York, 2002.

David S. Katz, The Jews in the History of England, 1485 to 1850, Oxford University Press, New York, 1996.

Deborah D. Moore, B'nai B'rith and the Challenge of Ethnic Leadership, Suny Pres, June 1981.

Douglas L. Wilson and Rodney O. Davis, Herndon's Informants Interview with Elizabeth Todd Edwards, ca 1865-1866.

Dr. Gültekin Sümer, Kıssınger, Artus Yayınları, Kasın, 2007.

Dr. Hüseyin Özdemir, Abdülhamid'in Filistin Çığlığı, Yitik Hazine Yayınları, 2000.

Dr. Mahmut Rişvanoğlu, Küresel Şirketler İmparatorluğu, Doğu Kütüphanesi, İstanbul 2005.

E. Richard Brown, Rockefeller Medicine Men, Medicine and Capitalism in America and the World, University of California Press, Berkeley, Los Angeles, 1979.

Ecevit Kılıç, Özel Harp Dairesi, Güncel Yayıncılık, 2. Baskı, Ekim, 2007.

Ekonomik ve Sosyal Etüdler Konferans Heyeti Tüzüğü, 1975.

Elizabeth Antebi, L'Homme du Sérail, Nil editions, Paris, 1966.

Ergün Göze, Siyonizmin Kurucusu Theodor Herzl'in Hatıraları ve Sultan Abdülhamit, Boğaziçi Yayınları, İstanbul 1995.

Eric Markusen and David Kopf, The Holocaust and Strategic Bombing: Genocide and Total War in the Twentieth Century, Westview Press, Boulder, Colorado, 1995.

Erik J. Zurcher, Arming the State, Military Conscription in the Middle East and Central Asia, London; New York: I.B. Tauris, 1999.

Erkki Berndtson, "Review Essay: Power of Foundations and the American Ideology," Critical Sociology, Vol. 33, 2007.

Erkki Berndtson, "Review Essay: Power of Foundations and the American Ideology" Critical Sociology, Vol. 33, 2007.

Ernest Edmondson Ramsaur, Jön Türkler ve 1908 İhtilali, Çev: Nuran Yavuz, Sander Yayınları, İstanbul 1982.

Ernest Edmondson Ramsour, Genç Türkler ve İttihat-Terakki, 1908 İhtilalinin Hazırlık Dönemi, Çev: Hacasan Yüncü, Kayıhan Yayınları, İstanbul 2001.

Erol Bilbilik, Dünyayı Yöneten Gizli Örgütler: CFR-Bilderberg-Trilateral, Kaynak Yayınları, İstanbul 2002.

Esther Benbassa, Aron Rodrigue, Türkiye ve Balkan Yahudileri Tarihi, Çev: Ayşe Atasoy, İletişim Yayınları, İstanbul 2001.

Esther Benbassa, Education for Jewish Girls in the East A Portrait of the Galata School in İstanbul, 1879-1912, Studies in Contemporary Jews, 1993.

Executive Intelligence Review, The Ugly Truth About the ADL, Washington DC, 1992.

Eylem Türk, TÜSİAD Patronlar Kulübü, Alfa Yayınevi, İstanbul, 2009.

Fahir Armanoğlu, 20. Yüzyıl Siyasi Tarihi (Cilt 1-2:1914-1995), Alkım Yayınları, İstanbul 2011.

Fahir Armaoğlu, Filistin Meselesi ve Arap İsrail Savaşları (1948-1988), İş Bankası Yayınları, Ankara 1994

Faik Resit Unat, Türkiye Eğitim Sisteminin Gelişmesine Tarihi Bir Bakış, Milli Eğitim Bakanlığı, Ankara 1964.

Fatih Güllapoğlu, Tanksız Topsuz Harekat, Tekin Yayıncılık, İstanbul 1991.

Feroz Ahmad, İttihat ve Terakki (1908 – 1914) Kaynak Yayınları İstanbul 2004.

Fiiz Cicioğlu, Sivil Toplum-Dış Politika İlişkisi Çerçevesinde Sivil Toplum Kuruluşlarının Türkiye'nin Avrupa Birliği Politikasına Yaklaşımı, Ankara 2013.

Garry Allen, Gizli Dünya Devleti, Yayına Hazırlayan: Milli Gazete, 1996.

General Netcheolodon, Rus İhtilali ve Yahudiler, Çev: Vecdi Bürün, Sebil Yayınları, 2. Basım, İstanbul 1978.

George Soros, Açık Toplum-Küresel Kapitalizmde Reform, Truva Yayınları, İstanbul 2004.

George Soros, Amerikan Üstünlüğü Hayali Yanlış Kullanılan Amerikan Gücünün Düzeltilmesi, Truva Yayınları, 1. Baskı, İstanbul 2005.

George Soros, Küreselleşme Üzerine, Bilgi Üniversitesi Yayınları, 1. Baskı, İstanbul 2003.

Georges Well, The Alliance Israelite Universelle and the Emancipation of the Jewish Communities in the Mediterrancan, Jewish Jorunal of Sociology, 1982.

Gideon Welles, Mr. Lincoln and Mr. Seward, Letter from Montgomery Blair to Gideon Welles, May 17, 1873.

Gordon Laxer, "Radical Transformative Nationalisms Confront the US Empire," Current Sociology (Vol. 51, Issue 2: March 2003.

Gordon Laxer, "Radical Transformative Nationalisms Confront the US Empire," Current Sociology, Vol. 51, Issue 2: March 2003.

Gülnihal Bozkurt, Osmanlı Yahudi İlişkilerine Genel Bir Bakış, Belleten, Cilt LVII, Sayı: 219'dan Ayrıbasım, Ağustos 1993.

Gyeorgos C. Hatonn, Advanced Demolition Legion: The ADL in Action, Phoenix Source Distributors, Nevada, 1994.

Halil İnalcık, Mehmet Seyitdanlıoğlu, Tanzimat, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 1. Baskı, Ankara 2006.

Haydar Rıfat, Farmasonluk, Şirketi Mürettibiye Matbaası, İstanbul, 1934.

Henry Ford, The International Jew, The Noontide Press, Newport Beach, California, 1998.

Herman Van Rompuy, Speech Upon Accepting the EU Presidency, BBC News, 22 November 2009.

Hilmi Ziya Ülken, Türkiye'de Çağdaş Düşünce Tarihi, Ülken Yayınları, İstanbul 1979.

Holly Sklar, Trilateralism: The Trilateral Commission and Elite Planning for World Management, South End Press, 1980.

Holly Sklar, Trilateralism: The Trilateral Commission and Elite Planning for World Management, South End Press: 1980.

http://www.danielestulin.com/2011/06/13/bilderberg-report-2011-informe-club-bilderberg-2011.

Ian Traynor, Who Speaks for Europe? Criticism of 'shambolic' Process to fill key jobs. The Guardian, 17 November 2009.

Ilgaz Zorlu, Evet Ben Selanikliyim, Türkiye Sabetaycılığı, Belge Yayınları, İstanbul, 1999.

Independent Order B'nai B'rith, Proceedings, Constitution Grand Lodge, April 20th, to 23rd, 1925.

Inderjeet Parmar, To Relate Knowledge and Action': The Impact of the Rockefeller Foundation on Foreign Policy Thinking During America's Rise to Globalism(1939-1945), Minerva Vol. 40, 2002.

Isaiah Friedman, Germany, Turkey and Zionism 1897-1918, Oxford University Press 1977.

Isaiah Friedman, Germany, Turkey, and Zionism 1897-1918, Transaction Publishers, New Brunswick, New Jersey, 1998.

Israel Ministry of education and Culture, Mikveh Israel, Jerusalem Post Print and Offset, Jerusalem, 1970.

İhsan Burak Birecikli, Yıldız Suikastı: Ermenilerin Abdülhamit'e Karşı Son Teşebbüsleri Bombalı Saldırı, Atatürk Araştırma Merkezi Dergisi, Sayı 67-68-69, Cilt: XXIII, Mart-Temmuz-Kasım 2007.

İlhami Soysal, Dünyada ve Türkiye'de Masonluk ve Masonlar, Derin Yayınları, 5. Basım, İstanbul 2004.

İlhami Soysal, Dünyada ve Türkiye'de Masonluk ve Masonlar, Derin Yayınları, 5. Basım, İstanbul 2004.

İlhami Soysal, Türkiye'de ve Dünyada Masonluk ve Masonlar, Der Yayınları, İstanbul 1978.

İlhami Yangın, İhtilal Tccarları, Neden Yayıncılık, Ağustos, 2008.

İsmail Hakkı Uzunçarşılı, "Devşirme", İslam Ansiklopedisi, Cilt III, İstanbul, 1977.

İsmail Kara, Türkiye'de İslamcılık Düşüncesi I, Risale Yayınları, İstanbul 1986.

İsmail Vural, Evanjelizm Beyaz Saray'ın Gizli Dini, Karakutu Yayınları, İstanbul, 2003.

İsmet Bozdağ, Sultan II. Abdülhamid'in Hatıra Defteri, Pınar Yayınları, İstanbul 2000.

Jacob Salınon Raisin, The Haskalah Movement in Russia, The Jewish Publication Society of America, Philadelphia, Pennsylvania, 1913.

Jacques Gabriel Paul Michel Benoist-Mechin, Baron; Benoist Mechin, Zahir Güvemli, M. Rasim Özgen, Kaplan ve Pars Mustafa Kemal, Yabancı Gözüyle Atatürk Yayınları, 1955.

James D. Wolfensohn, Council on Foreign Relations Special Symposium in honor of David Rockefeller's 90th Birthday, The Council on Foreign Relations, 23 May 2005: http://www.cfr.org/world/council-foreign-relations-special-symposium-honor-david-rockefellers-90th-birthday/p8133.

Jean Bouvier, Les Rothschild, Histoire D'un Copitalisme Familial, Paris 1983.

Jerry Smith, Kıyamet Silahı Haarp, Çev: Selim Yeniçeri, Koridor Yayınları, İstanbul 2007.

Joan Roelofs, "Foundations and Collaboration," Critical Sociology, Vol. 33, 2007.

Joan Roelofs, "Foundations and Collaboration" Critical Sociology, Vol. 33, 2007.

Joan Roelofs, Foundations and Public Policy: The Mask of Pluralism New York: State University of New York Press, 2003.

Joan Roelofs, Foundations and Public Policy: The Mask of Pluralism, New York: State University of New York Press, 2003.

Joan Roelofs, Foundations and Public Policy: The Mask of Pluralism, New York: State University of New York Press, 2003.

John Anderson, "Elections and Political Development in Central Asia", Journal of Communist Studies and Transition Politics, vol. 13, no. 4, December 1997.

John J. Simon, The Papers Of Ulysse S. Grant, Volume 27, January 1-October 31, Southern IIIinois University Pres, 1876.

Jonathan D. Sarna, Benjamin Shapell, Lincoln and the Jews: A History, Tantor Audio; MP3 - Unabridged CD edition, June 9, 2015.

Joseph Niego, Allocutions et Conférences, Babok & Fils, İstanbul, 1933.

Joy Lond, Corresponding Lives: Women Educators Of The Alliance Israelite Universelle School For Girls in The City Of Tunis, 1882-1914, University Of California, Los Angeles 2006.

Karin Vorhoff, "Türkiye'de İşadamı Dernekleri: İşlevsel Dayanışma, Kültürel Farklılık ve Devlet Arasında" Türkiye'de Sivil Toplum ve Milliyetçilik, İletişim Yayınları, İstanbul, 2001.

Kazım Karabekir, İttihat ve Terakki Cemiyeti (1896-1909), Yayına Haz. Prof. Dr. Faruk Özerengin, Emel Özerergin, Türdav Ofset Tesisleri, İstanbul 1982.

Klaus Polkehn, Zionism and the Kaiser's Germany: Zionist Diplomacy with the Empire of Kaiser Wilhelm, Journal of Palestine Studies, Volume 4, no. 2, 1975.

L'Alliance Israélite Universelle, N. Leven, t. l, p. 450-451.

Lady Queenborough, actually Edith Starr Miller, "Occult Theocracy", 1933.

Latif Erdoğan, Şeytanın Gülen Yüzü, Turkuvaz Yayınları, İstnbul, 2016.

Lenni Brenner, The Iron Wall, Zionist Revisionism from Jabotinsky to Shamir, AAARGH Publisher, 1984.

Levon Panos Dabağyan, Sultan II. Abdülhamid ve Ermeni Meselesi, Kum Saati Yayınları, İstanbul 2001.

Lisa Moses Leff, Sacred Bonds Of Solidarty, The Rise Of Jewish İnternationalism İn Nineteenth-Century France, Stanford University Press, California, 2006.

Louis Marschalko, The World Conquerors, the Real War Criminals, Translated from the Hungarian by A. Suranyi, Joseph Sueli Publications, London, 1958.

Louis Marschalko, Yahudi, Çev: Cüneyd Emiroğlu, Sebil Yayınları, İstanbul, 1993.

M. Asım Karaömerlioğlu, Helphand-Parvus and his Impact on Turkish Intellectual Ufe, Middle Eastern Studies, Vol. 40, No.6, November 2004.

M. Bertrand Gille, Histoire de la Masion Rothschild, Paris, 1965.

M. Şükrü Hanioğlu, Osmanlı İttihat ve Terakki Cemiyeti ve Jön Türkler, İletişim Yayınları, C.1, İstanbul 1989.

Macit Fahri, Amerikan Harp Doktrinleri, Ydn Yaynlan, İstanbul 1966.

Mahir Kaynak, Yeni Dünya Düzeni, Profil Yayıncılık, 5. Baskı, Şubat 2007.

Mario Draghi: "We need a European economic government" – interview in Handelsblatt, The Bank for International Settlements, March 2010. http://www.bis.org/review/r100325b.pdf

Mark Oliver, The Bilderberg group, The Guardian, 4 June 2004.

Mark Oliver, The Bilderberg group, The Guardian, 4 June 2004: http://www.guardian.co.uk/news/2004/jun/04/netnotes.markoliver

Martin Sicker, Reshaping Palestine: from Muhammad Ali to the British Mandate, 1831-1922, Praeger Publishers, Westport, Connecticut, 1999.

Mc Cullagh Francis, Abdülhamid'in Düşüşü Osmanlı'nın Son Günleri, Çev: Nihal Önol, İstanbul 2005.

Mehmet Altun, Ortak Aklı Ararken: TÜSİAD'ın İlk On Yılı, Doğan Kitap İstanbul 2009.

Mehmet O. Alkan, Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Modernleşme Surecinde Eğitim İstatistikleri (1839 -1924), T.C. Başbakanlık Devlet İstatistik Enstitüsü, Ankara 2000.

Meral Balcı, Sıradışı Bir Siyasetçi: Kasım Gülek, Yeditepe Yayınları, 2015.

Mısterıe Segretıdel, B'nai B'rith, Uploaded by tradigeopo on Mar 31, 2013.

Michael Burlingame, editor, Lincoln Observed: Civil War Dispatches of Noah Brooks, May 20, 1863.

Michael Burlingame, Lincoln Observed: Civil War Dispatches of Noah Brooks, 2 May 1863.

Michael W. Kauffman, American Brutus: John Wilkes Booth and the Lincoln Conspiracies, July 12, 2009.

Michael W. Kauffman, American Brutus: John Wilkes Booth and the Lincoln, Random House Trade Paperbacks, Reprint edition edition, October 18, 2005.

Michel de Grece, "II. Abdülhamid" Yıldız Sarayı'nda 30 Yıl, Çev: Derman Bayladı, Milliyet Yayınları, 2. Baskı, Eylül 1998.

Mim Kemal Öke, Osmanlı İmparatorluğu, Siyonizm ve Filistin Sorunu (1880 - 1914), Üçdal Neşriyat, Doğuş Matbaası, İstanbul 1982.

Musa Kılıç, Osmanlı Hariciyesi'nde Gayrimüslimler (1836 -1876), Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Basılmamış Doktora Tezi, Ankara 2009.

Mustafa Sönmez, Türkiye'de Holdingler: Kırk Haramiler, Arkadaş Yayıncılık, İstanbul 1987.

Nada Kakabadse, Andrew Kakabadse, Ian Richardson, Bilderberg People, Taylor and Francis, 2011.

Nejat Eczacıbaşı, Kuşaktan Kuşağa, İstanbul: Dr. Nejat F. Eczacıbaşı Vakfı Yayınları, 1999.

Nejat Eczacıbaşı, Yeni Bir Türkiye, Yazı, Konuşma ve Söyleşilerinden Seçmeler, Dr. Nejat F. Eczacıbaşı Vakfı Yayınları, İstanbul 1998.

Nejat F. Eczacıbaşı için Yazılanlar, Dr. Nejat F. Eczacıbaşı Vakfı Yayınları, İstanbul 1999.

Neville J. Mandel, The Arabs and Zionism before World War I, University of California Press, Berkeley and Los Angeles, California, 1976.

Niyazi Berkes, Türkiye'de Çağdaşlaşma, Yayına Hazırlayan Ahmet Kuyaş, Yapı Kredi Yayınları, 16. Baskı, İstanbul, Ocak 2011.

Nizamettin Nazif Tepedelenlioğlu, İlan-ı Hürriyet ve Sultan II. Abdülhamit Han, Yeni Çığır Kitapevi, İstanbul 1960.

Nizamettin Nazif Tepedenlioğlu, Sultan İkinci Abdülhamid ve Osmanlı İmparatorluğu'nda Komitacılar, Divan Yayınları, 3. Baskı, İstanbul 1978.

Noam Chomsky, Kader Üçgeni, Çev: Bahadır Sina Şener, İletişim Yayınları, Ocak 1993.

Norman B. Ferris, "Lincoln and Seward in Civil War Diplomacy: Their Relationship at the Outset Reexamined," Journal of the Abraham Lincoln Association, Volume 12, 1991.

Oleg Platonov, "Russia's Crown of Thorns: The Secret History of Freemasonry 173 1-1996", Moscow, 2000.

Orhan Koloğlu, Abdülhamit Gerçeği, Eylül yayınları, İstanbul 2002.

Orhan Koloğlu, İttihatçılar ve Masonlar, Pozitif Yayıncılık, İstanbul 2005.

Paul Dumont, Jewish Communities in Turkey during the Last Decades of the Nineteenth Century in the Light of the Archives of the Alliance İsraelite Universelle, Christians And Jews In The Ottoman Empire, Ed. Benjamin Braude and Bernard Lewis, Vol. I, New York 1982.

Paul Dumont, Jews, Muslims, and Cholera: Ðntercommunal Relations in Baghdad at the End of the Nineteenth Century, The Jews of the Ottoman Empire, Ed. Avigdor Levy, New Jersey 1994.

Peter Collier and David Horowitz, The Rockefellers: An American Dynasty, Holt, Rinehart and Winston, Austin, Texas, 1976.

Peter Müller and Michael Sauga, France and Germany Split over Plans for European Economic Government, Der Spiegel, 3 January 2011.

Peter Müller and Michael Sauga, France and Germany Split over Plans for European Economic Government, Der Spiegel, 3 January 2011.

Prof. Dr. Bayram Kodaman, Abdülhamid Devri Eğitim Sistemi, Türk Tarih Kurumu Yayınları, 1980.

Prof. Dr. Fahir Armaoğlu, Filistin Meselesi ve Arap İsrail Savaşları (1948 - 1988), Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2. Baskı, Ankara 1991.

Prof. Dr. Mim Kemal Öke, Kutsal Topraklar'da Siyonistler ve Masonlar, Çağ Yayınları, 3. Baskı, İstanbul 1991.

Rifat N. Bali, Bir Yahudi Mali ve Sosyal Yardimlasma Kurumu "Dersaadet Küçük Istikrazat Sandığı" Tarih ve Toplum, Nisan 1997.

Robert Edward Edmondson, B'nai B'rith: An International Anti-Hristiyan, Pro-komünist, New York 1938.

Robert F. Arnove, Philanthropy and Cultural Imperialism: The Foundations at Home and Abroad, Indiana University Press, 1980.

Robert F. Arnove, Philanthropy and Cultural Imperialism: The Foundations at Home and Abroad, Indiana University Press: Boston, 1980.

Robert F. Arnove, Philanthropy and Cultural Imperialism: The Foundations at Home and Abroad, Indiana University Press: Boston, 1980.

Rufus Rockwell Wilson, Intimate Memories of Lincoln (James Grant Wilson, Putnam's Magazine, February-March, 1909.

Rufus Rockwell Wilson, Intimate Memories of Lincoln, John Palmer Usher, June 20, 1887.

Sadık Albayrak, Meşrutiyet İslamcılığı ve Siyonizm, Araştırma Yayınları, İstanbul, 1990.

Semih Nafiz Tansu, İttihat ve Terakki İçinde Dönenler, Yeni Zamanlar Yayınları, İstanbul 2003.

Simon Downing, World Empire and the Return of Jesus Christ, Xulon Press, 2011.

Sina Akşin, 100 Soruda Jön Türkler ve İttihat ve Terakki, Gerçek Yayınları, İstanbul 1980.

Siyonizm ve Irkçılık, (Birleşmiş Milletler Teşkilatı'nın 10 Kasım 1975 tarihli kararıyla ilgili raporlar) Çeviren: Türkkaya Ataöv, Birey-Toplum Yayınları, Ankara, 1985.

Stephen Gill, American Hegemony and the Trilateral Commission, Cambridge University Press: New York, 1990.

Stephen Gill, American Hegemony and the Trilateral Commission, Cambridge University Press: New York, 1990.

Stephen Sizer, Christian Zionism and the Roadmap to Armageddon, InterVarsity Press, Downers Grove, Illinois, 2005.

Stephen Sizer, Christian Zionism and the Roadmap to Armageddon, InterVarsity Press, Downers Grove, Illinois, 2005.

Suat Parlar, Osmanlı'dan Günümüze Gizli Devlet, 1. Baskı, Spartaküs Yayınları, İstanbul 1996.

Summry Of The Eighteenth General Convention Of The Supreme Lodge B'nai B'rith, Washington, D. C. May 14, 1947.

Süleyman Kocabaş, Sultan II. Abdülhamid ve Politikası, Vatan Yayınları, Kayseri 1995.

Süleyman Kocabaş, Türkiye ve Siyonizm, Vatan Yayınları, İstanbul, Haziran 1987.

Süleyman Kocabaş, Vaat Edilmiş Toprak, Filistin İçin Mücadele Türkiye ve Siyonizm, Vatan Yayınları, İstanbul 1987.

Şerif Mardin, Jön Türklerin Siyasi Fikirleri, (1895- 1908), İletişim Yayınları, İstanbul 1992.

T.G. Djuvara/Emir Şekip, Türkiye'yi Parçalamak İçin 100 Plan, Çev: Yakup Üstün, Damla Yayınevi, 1979.

The Jews of the United States, 1790-1840: A Documentary History edited by Joseph L. Blau, Salo W. Baron, Columbia University Press, New York, 1963.

The Trilateral Commission, About the Pacific Asian Group, May 2011.

The Year of Jubilee: Presidential address by Hugh Harris on his installation as president of the B'nai B'rith First Lodge of England, May 3,1959.

Theodor Fırtsch, Tarih Boyunca Yahudi Meselesi, Akçağ Yayınları, Ankara 1972.

Theodor Herzl, The Jewish State: An Attempt at a Modern Solution of the Jewish Question, M. Breitenstein's Verlags-Buchhandlung, Leipzig and Vienna, 1896.

Tom Segey and Haim Watzman, One Palestine, Complete: Jews and Arabs Under the British Mandate, Metropolitan Books, New York, 1999.

Türkiye Sanayiciler ve İşadamları Derneği Tüzüğü. Türkiye Sanayiciler ve İşadamları Derneği Web Sitesi, www.tusiad.org

Walter Laqueur, A History of Zionism, From the French Revolution to the Establishment of the State of Israel, MJF Books, New York, 1972.

Walter Laqueur, A History of Zionism, From the French Revolution to the Establishment of the State of Israel, MJF Books, New York, 1972.

William Cooper, Apokalips'in Atlıları, Yeni Dünya Düzeni'nin Şifreleri, Selis Yayınları, Ocak 2014.

William F. Jasper, Rogues' Gallery of EU Founders. The New American: July 12, 2004: http://findarticles.com.

William T. Still, "New World Order: The Ancient Plan of Secret Societies", Lafayette, Louisiana, 1990.

Yaakov Rasier, Bet haSefer "Bnei Brit" Musevi Lisesi, Istanbul 1915-1990, Dfus Teligraf Baam, Tel-Aviv 1990.

Yeni Dünya Düzeninin Gerçek Mimarları, Yehova'nın Oğulları ve Masonlar, Bilim Araştırma Grubu, İstanbul, Eylül 1993.

Yılmaz Bingöl, "Nationalism and Democracy in Post-Communist Central Asia", Asian Ethnicity, vol. 5, no.1, February, 2004.

Yılmaz Bingöl, "Turkey's Policy toward post-Soviet Central Asia: Opportunities and Challenges," Research Institute for International and European Studies (RIIES), Research Paper, no. 47, May 1998.

Yuriy Aşatoviç Petrosyan, Sovyet Gözüyle Jön Türkler, Bilgi Yayınevi, Ankara 1974.

Yusuf Akçura, Türkçülük, Türkçülüğün Tarihi Gelişimi, İlgi Kültür Sanat Yayınları, İstanbul 2007.

Yusuf Basalel, Osmanlı ve Türk Yahudileri, Gözlem Gazetecilik ve Basın Yayın, İstanbul 2004.

Yusuf Ziya İnan, Jön Türklerden Terakki Cemiyeti'ne, Bayramaşık Yayınevi, İstanbul 1978.

Zainah Anwar, Islamic Revivalism in Malaysia: Dakwah Among the Students, Kuala Lumpur: Pelanduk Publications, 1987.

Zeynep Göğüş, "Bir "Aydın" Olarak Dr. Nejat F. Eczacıbaşı ve Demokrasi"

DÜNYAYI YÖNETEN ÜST AKIL: B'NAI B'RITH

KOZMİK KARARGÂH

MURAT AKAN

"Kim bu Üst Akıl?" sorusu cevabını buluyor...

1843 yılında New York'ta kurulan ve günümüzde 7 kıtada örgütlenerek dünyayı yöneten siyonist gizli örgüt 'B'nai B'rith Teşkilatı belgeleriyle bu kitapta deşifre oluyor.

Kitapta yer alan ilginç konulardan bazı başlıklar:

- B'nai B'rith Teşkilatı, 'eğitim' yoluyla Osmanlı'yı nasıl parçaladı?
- B'nai B'rith, Sultan Abdulhamid'i devirmek için kimleri kullandı?
- Yahudileri katleden Hitler, Almanya'daki B'nai B'rith Locası'nı neden kapatmadı?
- B'nai B'rith Teşkilatı'nın Türkiye'deki XI. Büyük Bölge Locası'nın merkezi nerede ve nasıl çalışıyor?
- B'nai B'rith'in kirli işler hücresi Anti Defamation Leauge'in (ADL) FETÖ ile bağlantısı ne?
- Amerika'nın paralel devleti AIPAC Beyaz Saray'ı nasıl ele geçirdi?
- Birleşmiş Milletler (BM) binasının yerini bağışlayan siyonist kim?
- Avrupa Birliği ve Bilderberg'i kuran B'nai B'rith üyesi kim?
- Dünya liderlerini kim belirliyor?
- Bilderberg onaylı Türk liderler kim?
- Adnan Menderes neden asıldı?
- George Soros B'nai B'rith'in gizli kasası mı?
- Gezi Ayaklanmasını kimler, nasıl tezgahladı?
- B'nai B'rith Fetullah Gülen'i nasıl keşfetti?
- Gülen'in 'Büyük Abi'si kim?
- B'nai B'rith ile Fethullah Gülen Altunizade'de ne görüştü?
- FETÖ'yü dünyaya pazarlayan Neo-conlar kim?
- 15 Temmuz darbe girişimini kimler niçin tezgahladı?